

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

*Hayat, sen bittiğini düşünürken bile inatla akmak gibi
garip bir huya sahip.*

Aşk Geliyorum Demez

**BRO
SIS**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aşk Geliyorum Demez

Marie FORCE

*Eğer aramızdaki bu aşka tutunursak
beraber üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok.*

Düşer insan, insanlığına mahsustur, şaşırmaz. Ve bazı anlar vardır, zanneder ki artık kötü hiçbir şey olmaz. Laura hayatının aşkı sandığı başarılı avukat sevgilisiyle evlenirken de böyle düşünmüş, hayatın çelme takmasıyla meşhur olduğunu unutmuştu.

Daha "kabul ediyorum" derken gözü dışarıda olan sadakatsiz kocasına bir de karnındaki bebek eklenince Laura'nın sığınağı Gansett Adası'ndaki aile yadigarı otel olur. Can simidi ise, adanın çantası sırtında dünyayı dolaşan özgür çocuğu Owen.

Adadan kalkan bir feribotla dünyaya açılmak varken, Owen bir anda kendini zorlu bir aşkın peşinde bulur. Çünkü aşk kapıyı çalmaz, geliyorum demez ve insanı en olmadık yerde vurur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Duygusal ve cesur
hikâyeciliğiniz için tebrikler
Bayan Force. Marie Force’un
Aşk Geliyorum Demez kitabı
yine serinin bütün diğer
kitapları gibi sizi
içine çekiyor!”

—Joyfully Reviewed

“Yeni Marie Force kitabını
her zaman dört gözle beklerim.
Gansett Adası’na dönmek,
uzun zamandır görmediğiniz
arkadaşlarınızla yeniden
buluşmak gibi.”

—Night Owl Reviews

“Seriye sevenler, bu kitabı da
‘en iyiler’ listesine eklemeli.
Teşekkürler Marie Force, yine
harika bir iş çıkarmışsın.”

—Amazon

Aşk Geliyorum Demez

Marie Force

Marie
FORCE

*Aşk Geliyorum
Demez*

Marie FORCE

Aşk Geliyorum Demez

Çeviren Eylül Bayrak Şen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk Geliyorum Demez

© Marie Force

Özgün Adı: Season For Love

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla

Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-186-235-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Eylül Başak Şen
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş
Baskı : MY Matbaacılık San. Tic. ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
SERTİFİKA NO: 34191
Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

Info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yazarın Notu

Owen Lawry ve Laura McCarthy'nin uzun zamandır yazılmayı bekleyen öyküsünü okumak için Gansett Adası'na yeniden hoş geldiniz. Owen ve Laura, dördüncü kitap *Aşka Tutunan Kalpler*'den beri bunu bekliyordu. İkisi Laura'nın kuzeni Janey'nin düğününde tanışıp hızla arkadaş oldular ve bu arkadaşlıkları geçen zamanla birlikte aşka dönüştü. Sabah bulantınızın ardından sizi çöktüğünüz tuvaletten kaldırıp alan, sizinle ilgilenen bir adamı nasıl sevmezsiniz ki, üstelik bebek ondan bile değilken. Ah, Owen, seni ne çok seviyoruz, duygularımızı anlatmaya sözcükler yetmez. Laura'nın uzaklarda yaşayan kocasının onu bırakmaya niyeti yok; Owen'ın da geçmişinden su yüzüne çıkmayı bekleyen şeyler var. Yol boyunca bir yandan en sevdiğimiz çiftlerin yaşamlarını okuyacağız, bir yandan da gelecekte doğacak aşk öykülerinin ön gösterimine katılacağız.

Bir sonraki çiftimiz Tiffany ve Blaine, *Longing for Love*'da sizinle öykülerini paylaşacak, onları Adam McCarthy'nin anla-

tılmayı bekleyen öyküsü izleyecek. O kitaba da *Looking for Love* diyecektim ama iki başlık birbirine çok benzediğinden Adam'ın kitabına farklı bir isim vereceğim. Benden haber bekleyin.

Bu aile ve onların adadaki yaşantısıyla ilgili öyküler yazmak yazarlık kariyerimin en eğlenceli dönemi oldu. Yarattığım bu aileyi sevdiğiniz, onları sahiplendiğiniz için, e-posta ma ve Facebook sayfama gönderdiğiniz yorumlar için size asla anlatamayacağım kadar minnettarım. Bana e-posta adresimden (marie@marieforce.com) ulaşabilirsiniz. Henüz e-posta listemde değilseniz ve gelecek bilgilendirmeler için bu listeye eklenmek istiyorsanız, bir e-postayla bunu bana iletin. Ayrıca Facebook'taki Marie Force Book Talk (www.facebook.com/groups/MarieForceBookTalk/) sayfasına da üye olabilir ve sevdiğimiz kitaplardan ya da kitaplarla hiç ilgisi olmayan konulardan söz ederken bize katılabilirsiniz! Ve tabii, McCarthys of Gansett Island Reader Group'a da üye olabilir (www.facebook.com/groups/McCarthySeries/) ve Gansett Adası'nda yaşayan hangi adamı yataktan atacağımız ya da seri filme çekilse McCarthy kardeşleri hangi ünlülerin oynayacağı gibi önemli konuları tartışırken siz de fikirlerinizi sunabilirsiniz. Yayımlanan her yeni kitapla birlikte yeni öykü üzerinde tartışmak için yeni bir grup açıyoruz. Bu kitabın grubunu www.facebook.com/groups/SeasonForLove/ adresinde bulabilirsiniz. Gelin, eğlenceye katılın!

Her ne kadar elinizde tuttuğunuz bu kitap tek başına bir öykü olsa da eğer önceki kitapları *-Bir Aşk Çarpıntısı, Aşka Düşünce, Aşka Son Bir Şans, Aşka Tutunan Kalpler, Aşk Nedensiz de Güzel-* okursanız bu kitaptan daha çok zevk alacaksınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Muhteşem sahne arkası ekibime teşekkür ederim: Editörüm Linda Ingmanson'a ve kapaklarımı hazırlayan Kristina Brinton'a. Ön okuyucularım Ronlyn Howe, Kara Conrad ve Anne Woodall'a ve yazımın düzeltilerini yapan Jessica Smith'e de sonsuz teşekkürler.

Bu, kendi yayımcılığımı yaptığım ilk kitap. Yaptığım işi mümkün kılan bütün okurlara her gün teşekkür ediyorum. Size kalbimin en derinlerinden minnetlerimi sunuyorum.

xoxo

Marie

Gansett Adası Sakinleri Kimdir?

McCarthy Ailesi

Koca Mac ve Linda McCarthy, *McCarthy'lerin Gansett Adası Marinası ve McCarthy'lerin Gansett Adası Oteli'nin sahipleri olan çiftin çocukları:*

- *Mac McCarthy Jr.*, Maddie Chester McCarthy'yle evli ve Thomas ile Hailey'nin babası.
- *Grant McCarthy*, Stephanie Logan'la birlikte yaşıyorlar.
- *Adam McCarthy*
- *Evan McCarthy*, Grace Ryan'la birlikte yaşıyorlar.
- *Janey McCarthy Cantrell*, Gansett Adası Feribot İşletmesi'nin sahibi olan Joe Cantrell'le evli.

“Koca Mac” McCarthy'nin kardeşi Yargıç Frank McCarthy'nin babası olduğu çocuklar:

- *Laura McCarthy*, Mac, Grant, Adam, Evan ve Janey'nin kuzeni.
- *Shane McCarthy*, Mac, Grant, Adam, Evan ve Janey'nin kuzeni.

McCarthy Ailesinin Arkadaşları

- ✳ *Owen Lawry*, müzisyen ve Evan McCarthy'nin en yakın arkadaşı.
- ✳ *Luke Harris*, McCarthy'lerin Gansett Adası Marinası'nın ortağı.
- ✳ *Sydney Donovan*, iç mimar ve Luke Harris'le birlikte yaşıyor.
- ✳ *Ned Saunders*, Koca Mac McCarthy'nin en yakın arkadaşı ve Maddie McCarthy ile Tiffany Sturgil'in annesi olan Francine Chester'la nişanlı.
- ✳ *Tiffany Sturgil*, Maddie McCarthy'nin kardeşi, Francine Chester'ın kızı ve Ashleigh Sturgil'in annesi.
- ✳ *Bobby Chester*, Maddie McCarthy ve Tiffany Sturgil'in onları terk etmiş olan babaları Francine Chester'ın eski kocası.
- ✳ *Jim Sturgil*, Ashleigh Sturgil'in babası ve Tiffany Sturgil'in eski kocası.
- ✳ *Seamus O'Grady*, Janey McCarthy Cantrell Ohio Devlet Üniversitesi'nde veterinerlik eğitimi alırken onunla birlikte giden kocası Joe Cantrell'in yokluğunda Gansett Adası Feribot İşletmesini yürütmek için işe alındı.
- ✳ *Dan Torrington*, ünlülerin avukatı ve Grant McCarthy'nin arkadaşı.
- ✳ *Charlie Grandchamp*, Stephanie Logan'ın üvey babası.
- ✳ *Blaine Taylor*, Gansett Adası polis şefi.
- ✳ *Slim Jackson*, Gansett Adası pilotu.
- ✳ *David Lawrence*, Gansett Adası doktoru ve Janey McCarthy Cantrell'in eski nişanlısı.
- ✳ *Victoria*, Gansett Adası ebesi.

Birinci Bölüm

Owen Lawry, Sand & Surf Oteli'nin verandasında dikilmiş, günün son feribotunun South Harbor'dan anakaraya dönüşünü seyrediyordu. Karavanıyla birlikte o da bu son feribotta olmalıydı. Gansett Adası'nda bu sezonluk yapacakları bittiğinden, Boston'daki bir barda iki aylığına çalmaya gitmeyi planlamıştı; son beş yıldır yaptığı gibi. İyi para veriyorlardı ve geçen bunca zamanın ardından işyeri sahipleriyle arkadaş olmuştu.

Bakışları dalgakıranı aşip ekim dalgalarının ortasına, açık okyanusa çıkan feribotu takip etti. Güneş, Kolomb Günü'nün üstünden batarken bir sezonun daha Gansett Adası için sona erdiği artık resmileşmişti ve Owen kendisini, iyi para getirecek anakaradaki işine götürecek o vapurda olması gerekirken hâlâ neden burada dikilmiş durduğunu merak ediyordu.

"Neden hâlâ burada olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı kendi kendine, bir yandan da kendisini buraya sıkı düğüm-

lerle bağlamış sarışın kadını düşünüyordu. Şu an artık, bir erkeğin bastırılmış arzuları yüzünden ölüp ölmeyeceğini merak ettiği noktaya ulaşmıştı.

Belki Owen planladığı gibi yapıp bugün buradan ayrılrsa, tasasız yaşamına dönmek için Boston'a doğru yola çıksa, yetişkinliğe geçtiğinden beri koruduğu sorumluluktan tamamen yoksun yaşam tarzını sürdürse, böylesi ikisi için de daha iyi olurdu.

Burada, hâlâ bir başka adamla evli ve evli olduğu kocasının çocuğuna hamile bir kadına saplanıp kalmış bir halde ne yapıyordu? Otuz üç yıllık yaşamı boyunca ilk kez istediği şeylerin hepsi için uzunca bir süre uygun olmadığını açıkça belirtmiş bir kadının gölgesi gibi peşinde dolanarak ne yapıyordu? Yavaş yavaş kendi kendini delirtiyordu. Yaptığından emin olduğu tek şey buydu.

Laura McCarthy'yle tanışmadan önce, yaşadığı hayattan olabildiğince mutluydu. Yazlarını, onun için bir ev gibi hissetmesine en yakın yer olan bu adada gitar çalıp şarkı söyleyerek geçiriyordu, sonbaharda Boston'da ve kışın Vermont'taki Stowe'da çalışıyor, kayak yapmaya gelen kalabalıkları eğlendiriyordu. Baharda birkaç ayını Bahamalar'da geçiriyordu. Bu güzel bir yaşamdı; *tatmin edici* bir yaşam. Günün son vapurunun alacakaranlığa doğru süzülüşünü izlerken Owen aynı sırada bu tatmin edici yaşamın da parmaklarının arasından kayıp gidişini seyrediyor gibiydi.

Genelde kadınların kendilerini yönetmesine izin veren erkekler için üzüldü. En yakın arkadaşları Mac, Grant ve Evan McCarthy, Joe Cantrell ve Luke Harris son zamanlarda

domino taşları gibi birbirleri ardına devrilmişlerdi, peşi sıra ruh eşlerini bulmuş ve onlara âşık olmuşlardı. Geriye sadece Adam McCarthy kalmıştı ve neyse ki kendisi şimdilik bu halinden mutlu görünüyordu.

Öte yandan Owen ise arafta sıkışıp kalmıştı, tutkulu bir adanmışlıkla sürdürdüğü bekâr hayatı ile kendisini hiç içinde hayal etmediği, birine bağımlı yaşam arasındaydı. İşin aslı, Laura'yla *birlikte* değildi. Sadece, boş olan her ânını onunla geçirmişti. Birkaç hafta önce, başka kadınlarla yaşadığı seksen bile daha ateşli şekilde öpüşmüşlerdi.

O zamandan beri, orada burada bir kucaklaşma ya da nadiren Owen'ın elini Laura'nın omzuna atmasından başka hiçbir temas paylaşmamışlardı. Hamileliğinin beşinci ayına girmesiyle birlikte bir anda biten sabah bulantıları daha kesilmemişken onu her sabah banyo fayanslarının üzerinden toplamaya devam etmişti.

Otelin ön verandasında yakın zamanda yenilediği trabzanlara yaslanmışken Owen, Laura'nın sabahları mide bulantısıyla kendisinden geçmiş olduğu, onu yerden kaldırıp desteklediği zamanları özlediğini fark etti. "Tam bir aptalsın," dedi batan güne doğru.

Sonbaharda günler daha kısa ve geceler daha uzundu, serin hava gelecek olan şeylerin habercisi gibiydi. Soğukta ürperen Owen, kışı burada, Laura'yla geçirmek üzere verdiği kararı belki de milyonuncu kez sorguladı. Laura onu burada istiyor muydu ki? Yanında herhangi birini istiyor muydu, *onu* istiyor muydu? Eğer Owen'ı istiyorsa, Laura bunu saklamak konusunda harika bir iş çıkarıyordu. Bir süre için Owen

ikisi için de önemli olacak bir şeylerin başlangıcında olduklarını düşünmüştü. Şimdiyse o kadar emin değildi.

Owen'ın tek düşünebildiği Laura'yı soyup kendi yatağına atmakken Laura, ona sadece zararsız bir arkadaşmış gibi davranıyordu. Bir başka adamın çocuğuna hamile bir kadınla ilgili böylesine fanteziler kurduğu için Owen hasta biri miydi? Büyük olasılıkla öyleydi. Ama Laura'nın bedeni yuvarlaklaşıp şişerken ve ısıldarken onun yapabildiği tek şey, Laura'yı daha fazla istemektir. Bazı zamanlar sanki evlilermiş de bebek de kendi bebeğiymiş gibi hayaller kurduğu bile oluyordu.

"Sen hasta bir orospu çocuğusun," dedi soğuk havaya. Hasta ya da değil; Laura'yı her gün biraz daha artan ve saklaması gitgide zorlaşan bir şiddetle istiyordu. Bu yakınlarda bir gün, onu tutup duvara yaslayacak ve ona tam olarak ne istediğini...

"Owen?"

Keskin, derin bir nefes aldı, böyle derinden önemseydiği bir kadınla ilgili kurduğu bu çirkin fantezilerin arasında yakalandığı için utanmıştı. Kendini sakinleştirmek adına bir çabaya girip kadına döndü. "Efendim?"

"Üşümedin mi burada?"

İşin aslı, onunla ilgili hayaller kurarken içinde ateş varmış gibi hissetmişti ama bunu ona itiraf edecek değildi. "Pek değil. Bence hava güzel."

Laura, Owen'dan *ödünç aldığı* kapüşonlunun fermuarını sonuna kadar çektikten sonra verandada onun yanına çıktı. Her ne kadar Laura'ya çok büyük gelen hırka onu yutsa da hâlâ Owen'ın muhteşem prensesiydi. Owen'ın göğsüne doğru so-

kulduğunda yapılacak en doğal şey, kolunu onun omzuna dolamaktır.

Çenesini kadının başının üstüne yasladığında Laura halinden memnun bir iç geçirdi. "Günün bu saati o kadar güzel ki."

Owen'ın boğazı, hissettiği duyguların yoğunluğu altında sıkıştı ve bütün bedeni ona duyduğu istekle sızladı. "Öyle."

"Günün her saati çok güzel. Eşsiz manzaramızı izlemek beni asla sıkıyor," dedi ürperirken.

"Üşütmemelisin."

"Ben iyiyim."

"Ateş yakmak için harika bir gece." *Peki, ahbab, şimdi bu da nereden çıktı?* Daha kelimeleri söyler söylemez onları geri almak istemişti.

"Ah, bunu yapabilir miyiz? Ateş yakmak çok hoşuma giderdi!"

Owen, Laura'nın ateşten yayılan ışıpta nasıl görüneceğini hayal edince inlememek için kendini zor tuttu. Bütün gün etrafında dolanan Laura'yı izlemesi yetmiyormuş gibi sürekli kendine işkence edecek yeni yollar buluyordu. "Tabii ki ateş yakabiliriz. Mac geçen hafta şömineyi kontrol etti ve istediğimizde yakabileceğimizi söyledi." Owen birkaç haftadır sahilden akıntıyla gelen tahta parçalarını topluyor ve onları kurumaları için diye verandaya seriyordu.

"Dükkânda marshmallow'lar var. Kamp kurabiliriz."

Harika, diye düşündü Owen. Daha fazla işkence. Laura'nın hayatla ilgili en basit şeylerden saf bir neşe duyması, Owen'ın ondan hoşlanmasının başlıca nedenlerinden biriydi ve sırf bu yüzden bile daha önce benzerini hiç tatmadığı bir ihtiyaçla onu istemesine sebep oluyordu.

"Benim için de çalar mısın? Seni dinlemeye bayıldığımı biliyorsun."

Burada, Laura kollarının arasındayken, istediğini bile bilmediği her şeye sahip olduğunu hissediyordu. Ve ona sahip olamayacağı gerçeği büyük bir şaka değilse neydi? Onu istemenin acısını bu kadar yoğun hissetmese, durumun ne kadar çılgınca olduğunu düşünüp gülerdi. "Tabii," demeyi başardı. "Hadi sen üşütmeden içeri girelim."

Laura, kollarının arasından çıkarken isteksiz mi görünmüştü yoksa Owen onu delice istediği için olmayan şeyleri mi hayal ediyordu? Laura'nın peşinden otele girerken son bir kez, neredeyse ufuk çizgisine karışmak üzere olan feribotun arkasından bakmak için sırtını döndü ve burada kalarak korkunç bir hata yapmamış olmayı diledi.

Laura'nın alarmı ertesi sabah onu derin uykusunun içinden çekip çıkarttı. İşçi Bayramı'nın* hemen ardından, Sand & Surf Oteli'ni restore etmek ve yönetmek için adaya taşındığından beri uykuları eski kalitesine kavuşmuştu. Bu, uykusuz geçireceği yüzlerce gece için ona önceden verilen minik bir avans gibiydi.

Kocasının mayıstaki düğünlerinin ardından bile başkalarıyla çıkmayı bırakmadığını duymak onu neredeyse hamile olduğunu öğrenmesi kadar şaşırtmıştı. Uykusuz geceleri, sürekli artan anksiyetesi ve ona asla rahat vermeyen sabah

* ABD'de her eylül ayının ilk pazartesi günü, işçilerin ekonomik ve sosyal hakları dolayısıyla kutlanan bayram. (y.n.)

bulantıları her şeyi kötüleştirmişti. Yeni işine başlamak için buraya geldiğinde harap haldeydi.

Bir ayın ardından ise dinlenmiş, enerjisi yerine gelmişti ve yaptığı işi seviyor, evini paylaştığı seksi adamla aralarındaki şey gün geçtikçe derinleşiyordu. Beraber şöminenin önünde geçirdikleri akşamüstünü düşündü; ateşte marshmallow'ları kızartmış, aptalca şarkılar söyleyip gözlerinden yaşlar dökülene dek gülmüşlerdi.

Son birkaç haftadır Owen'ın güven verici varlığı olmasa ne yapardı? Onun ilgisi ve yürekten endişesi, Laura'nın kalbinde Justin'in açtığı kanayan yaralara merhem olmuştu. Ve her ne kadar Owen'ın, tanışır tanışmaz zahmetsizce kurdukları arkadaşlıktan daha fazlasını istediğinden şüphesi olmasa da Laura bu kadar ayrı yollardayken ilişki kuramayacaklarını biliyordu. Ayrıca hâlâ teknik olarak evli olduğunu da söylemeye gerek bile yoktu, Justin'in böyle kalmaya yatkınlığına rağmen Laura, bu statüsünü de yakın zamanda değiştirmeyi düşünüyordu.

Şubat'ta doğacak bebeğini beklerken Laura sonraki on sekiz yıl boyunca hayatının sorumluluklardan ibaret olacağını biliyordu. Owen'ın hayatıysa akışkandı. Başiboş yaşamayı seviyordu. Sahip olduğu her şeyin eski model VW karavanının arkasına sığıldığı gerçeğinden gurur duyuyordu. Büyükanne ve büyükbabasının elli yıl boyunca işletip en sonunda emekli oldukları Sand & Surf hariç, Owen'ın belirli bir adresi de yoktu ve o bunun böyle olmasından hoşlanıyordu.

En basit şekliyle açıklamak gerekirse hayatları birbirinden çok farklıydı. Laura, Owen'dan bugüne kadar hiçbir adam-

dan hoşlanmadığı kadar hoşlansa da -ki buna evli olduğu adam da dahildi- hayata karşı tutumları birbirinden olabilirdiğince farklıydı ama aralarındaki çekim inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü. Owen'ın kendisine gönderdiği özlem dolu bakışlara koyamıyor, ona dokunmak adına duyduğu arzu gitgide kontrolden çıkarken bu isteklerin altında eziliyordu.

Dün akşam verandada onunla dikilmiş okyanusun üstünden batan güneşi izlerken hayatta mükemmel uyumu yakaladığını düşünmüştü. Owen'layken o anları sık sık yaşıyordu. Beraber otel için boya seçiyor ya da farklı mobilyalar üzerinde tartışıp pazarlama stratejilerinden söz ediyor olsalar da çoğunlukla hemfikirlerdi. Ve ayrı düştükleri zamanlarda da Owen, onu güldürecek bir şeyler söylüyor ve Laura neden onunla aynı fikirde olmadığını unutuyordu.

Şimdilerde hayatının bir parçası haline gelmiş görkemli manzaraya bakmak için kafasını çevirdi. Annesi öldükten hemen sonra adayı ilk ziyarete geldiğinde de bu Victoria tarzı otele bayılmıştı, üstelik o zamanlar henüz bir genç kızdı. O zamanlar bu otel ona büyük bir Barbie evini anımsatıyordu. Mac amcası ve Linda yengesiyle geçirdiği yazlar, hayatının en güzel zamanlarıydı. Onlar ve bu ada, onu yiyip bitirecek gibi duran kederle savaşmasına yardım etmişlerdi. Ada, bu yazın başında kuzeni Janey'nin düğünü için geri döndüğünde bir kez daha onu aynı kaderden kurtarmıştı ve çoğunlukla Owen sayesinde tamamen yeni bir hayat keşfetmişti.

Boşanmaya kesinlikle karşı çıkan ve yakında bir baba olacağı gerçeğinden haberi bile olmayan Justin'i düşününce, aslında Laura mutsuz hissetmeliydi. Yataktan çıkıp duşa

doğru sürüklenirken mutsuz olmamasının tek sebebinin Owen olduğunu inkâr edemeyeceğini düşündü.

South Harbor Restoranı'nda Linda yengeyle kahvaltıda buluşmak üzere saçlarını kurulayıp hazırlanırken bu gerçeği düşünüyordu. Belki de aralarında geçenlerle ilgili Owen'la gerçek bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti. Ama insan böyle bir konuyu nasıl açardı ki? Ne diyecekti ki? "Dinle, beni istediğini biliyorum ve sen de benim seni arzuladığımdan haberdarsın ama bizim tek ortak noktamız bu. Sadece birbirimizi istiyoruz diye bir ilişkimiz olamaz." *Olabilir miydi yoksa?*

Merdivenden inerken bu soru hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Owen, lobideki ahşap yer döşemelerini zımparalamakla meşguldü. Geçen birkaç haftada her nasılsa Laura'nın oteli restore etme projesi *ikisinin* projesine dönüşmüştü ve Laura'nın bununla ilgili bir derdi yoktu. Paylaşmak için etrafta o varken her şey çok daha eğlenceliydi ve ayrıca, bu yer Owen'ın büyükanne ve büyükbabasınındı; dolayısıyla verilen kararlara onun da katılması mantıklı geliyordu.

Owen, zımpara makinesini kapatıp yüzündeki iş maskesini çıkarttı ve aceleci adım'arla Laura'yı lobiden geçirip verandaya iteledi. "Bu tozu solumaman gerekiyor."

Onunla böyle ilgilenirken Laura nasıl olup da hayattan farklı şeyler istedikleri gerçeğine tutunabilirdi ki?

Owen onu biraz daha dikkatli gözlerle süzdü. "Hazırlanmışsın. Bir yere mi gidiyorsun?"

Normal iş günlerinde Laura saçlarını atkuyruğu yapıyor ve her zaman kusursuz görünen Linda yengeyle buluşmaya giderken yaptığı birazcık makyajı bile kullanma gereği duymuyordu. "Linda'yla kahvaltıya ama uzun sürmez."

Restorasyonu yapması için maaş aldığı halde çalışmıyor olmaktan ötürü kendini suçlu hissediyordu. Bunu düşününce, Owen'ın büyükannesiyle konuşup Owen'ı da ödeme planına aldirtması gerektiği aklına geldi. Eğer o kendisiyle ilgilenmek için Boston'daki gösterilerinden vazgeçiyorsa Laura da onun için en azından bunu yapabilirdi.

"İstedğin kadar kal," derken Owen, göz kenarlarını kırıştıran bir sırıtişla ona bakıyordu. "İster inan ister inanma ama sen yokken bir-iki saatliğine idare edebilirim."

Adama bakarken her seferinde hissettiği o dürtü yeniden içinde yükseldi; uzanıp onun kum rengi saçlarını düzeltmek, alnına düşen kısımları geri itmek istiyordu. "Owen..."

Owen'ın gri gözlerinde dans eden eğlenmiş pırıltılar vardı. "Aklından ne geçiyor, Prensese?"

Modern çağa ayak uydurmuş, bağımsız bir kadın olarak Laura, bu takma isimden hoşlanmaması *gerektiğini* biliyordu ama kendine engel olamıyordu.

"Konuşmamız gerek." Bütün kış böyle devam edemezlerdi, ikisinden biri ya da ikisi birden aralarındaki bu ateşten yanıp kül olacaktı.

"Konuşmalıyız evet." Owen eğilip alnına bir öpücük konurdu. "Ama şimdi gitmen gereken bir yer var."

Bu sevgi dolu hareket Laura'nın aklını başından aldı. Uzanmak, Owen'ın hep dağınık bıraktığı saçlarına asılıp onun o seksi ağzını kendininkine bastırmak için başını öne çekmek istedi. Owen'ın ona bakarken hissettirdiği gibi, öpüp nefesini kesmek istedi. Ama sonra neden bunun korkunç bir fikir olduğunu, çok yakın zamanda kırılmış kalbini ve özgürlüğüne nefes almak kadar bağlı olan bu adamı düşündü.

Bir kalp kırıklığından güçbela da olsa sağ çıkmıştı. Neden bu cehennem azabını kendi kendine bir kez daha yaşatmayı seçecekti ki? “Sonra konuşuruz o halde,” derken sesi en az içten içe hissettiği kadar titriyordu. “Sonra.”

“Ben buradayım.”

Laura basamakları inip kaldırıma çıkarken Owen’ın sırtındaki bakışlarını hissedebiliyordu. Dönüp arkasına bakmak istese de bunu yapmadı. Onun yerine kalp atışlarını düzenlemek için derin bir nefes aldı. Owen’ın üzerindeki etkisi gözünü korkutuyordu. Aralarında hiçbir şey geçmemişti bile ve Laura, eğer bu sefer kalbi kırılırsa bunun Justin’in bıraktığı zarardan katbekat fazlasını yaşatacağını biliyordu.

South Harbor Restoranı’na girdiğinde neredeyse kalp atışları normale dönmüştü ama Owen’la sonuçlandırmadıkları konuşma, üzerinde gergin bir titreşim bırakıyordu.

Arkadaşları Grace Ryan ve Stephanie Logan’ı da orada, kuzeni Mac’in karısı Maddie’nin yanında Linda’yla otururlarken gördüğüne şaşırdı. Grace kısa süre önce Laura’nın diğer bir kuzeni Evan’la çıkmaya başlamıştı ve Stephanie de kuzenlerinden Grant’le yoğun bir ilişki içindeydi.

Etrafındaki herkes yeni âşık olmuş gibiydi, herkes aşkla ışıldıyordu.

“Merhaba, tatlım,” dedi Linda oturduğu yerden Laura’yı karşılamak için kalkarken. Linda’nın sevgisi ve ilgisi, annesi öldükten sonra Laura’nın hayatında açılan o acıtan boşluğu doldurmuştu. “Çok güzel görünüyorsun. Gel otur şöyle.”

“Bir parti verdiğimizizi bilmiyordum,” dedi Laura, diğerlerini görmekten ötürü heyecanlı bir sesle. Yeni arkadaşları da bu

ada hayatında mutlu olmasında büyük pay sahibiydi. Evliliğinin bitişiyle birlikte yaşadığı o iğrenç çöküşe şahit olmamış bu insanların etrafında bulunmak, Providence'taki arkadaşlarının aksine ona acımayla bakmayan insanlarla göz göze gelmek ona huzur veriyordu.

"Biz de bilmiyorduk," dedi Grace, "ve hepinizi burada gördüğümde biraz rahatladım. Linda onunla buluşmamı istediğinde oğluyla ne zaman evleneceğime dair bir sorguya çekileceğimi düşünmüştüm." Yaptığı bu yorumu, Linda'ya bakarak attığı alaycı bir sırıtışla tamamladı.

"Aptallık etme," dedi Linda. "Ben öyle sorular sormam."

Diğerleri gülüşleriyle onun bu beyanını saniyesinde yalanladılar.

"*Tabii*," dedi Stephanie, sesi alaycılıkla titriyordu.

Elini çenesine dayayan Linda dikkatini Grace'e verdi. "Konuyu sen açmışken sorayım, oğlumla ne zaman evleneceksin?"

"Göz teması kurma," diyerek tavsiye verdi Stephanie.

"Sen sus," dedi Linda sık sık oğlu Grant için özenle seçtiğini söylediği Stephanie'ye. "Sana da aynı soruyu sorabilirim."

"*Soru* sorması gereken sen değilsin ama," dedi Stephanie, bir yandan da tek kaşını kaldırmış erkek arkadaşının annesine manidar bir şekilde bakıyordu.

Maddie, "Tuş," dedi. Kaynanasının bekâr oğulları ve onların aşk hayatlarıyla ilgili utanmazca sorular sorması onu güldürüyordu.

Sydney Donovan aceleci adımlarla kapıdan girdi ve aralarına karıştı. "Geç kaldığım için özür dilerim," derken o da diğerlerini gördüğüne oldukça şaşırılmış duruyordu.

Sandalyelerini kaydırıp yeni gelen Sydney için yer açtılar. Sydney ve Maddie, çocukluktan beri arkadaşları.

"Luke, Dr. David'i görmeye giderken beni buraya bıraktı," dedi Sydney. "Umuyoruz ki şu lanet bilek yaralanmasıyla ilgili bu son görüşmeleri olur."

"Umarım öyledir," dedi Maddie. "Ama en azından artık koltuk değneği kullanmıyor."

"Ve ameliyattan beri çok daha iyi yürüyor," dedi Sydney bir yandan da garsonun getirdiği kahveyi alırken.

Laura, kendisine kahve teklif ettiklerinde kafasını iki yana salladı. "Ben kafeinsiz çay alabilir miyim, lütfen?" Tanrı biliyor ya, kahveyi nasıl özlemişti.

"Siz ne zaman işleri sonuca bağlıyorsunuz?" diye sordu Linda, hedefinde bu sefer Sydney vardı.

Sydney'nin yüzü kızarıp kızılımsı şarşı saçlarıyla uyumlu bir renk yakaladı. "Belki yakında."

"*Aman Tanrım!*" Maddie'nin sesi aynı anda birden çok duyguyu barındırıyordu. "Benden saklıyor muydun yani?"

"Luke kısa bir süre önce teklif etti ama ben henüz hazır değildim. Şimdi, olabileceğimi düşünüyorum."

"Ah, Syd," dedi Maddie arkadaşını kucaklarken. "Senin adına çok mutluyum!"

Kocasını ve çocuklarını sarhoş bir sürücünün neden olduğu bir kazada, bundan bir buçuk yıl önce kaybeden Sydney, bu yazın başında Gansett Adası'na dönüp ilk aşkı ve Gansett Adası Marinası'nın ortağı Luke'la tekrar görüşmeye başlamıştı.

"Henüz ona bir şey söylemedim," dedi Sydney, "dolayısıyla birkaç gün dikkatli olun, ağzınızdan bir şey kaçırmayın."

“Dudaklarımız mühürlü,” dedi Maddie ve diğerleri de onu onaylayarak kafa salladılar.

“İkiniz adına da çok heyecanlıyım,” dedi Linda, öne uzanmış, Syd’in elini kavramıştı.

“Teşekkürler,” diye cevap verdi Sydney. “Ben de bayağı heyecanlıyım.”

Laura, “Bunu senden fazla hak eden kimse yok,” dedi.

Düğün planlarından, otel restorasyonundan ve çocuklardan söz ettiler; ardından Linda, kaşığıyla kahve fincanına vurup herkesin dikkatini çekti.

“Bugün hepinizi buraya davet etmiş olma sebebim,” dedi Linda, “sizden bir projeyle ilgili yardım almak”.

“Tabii,” dedi Grace. “Ne yapacağız?”

“Deniz fenerinde işe yeni başlayan fener bekçisini duyduunuz mu; Jenny Wilks?”

“Deniz fenerinde yaşadığını duydum ama onu hiç görmedim.” Bu cevap Stephanie’den gelmişti.

“Evet, ben de,” dedi Laura.

“Mac, bana onun yaptığı alışverişleri eve teslim ettiğini, böylece fenerden hiç çıkmadığını söyledi,” diye karıştı konuşmaya Maddie.

“Ben de öyle duydum,” dedi Linda. “Koca Mac, araştırma komitesindeydi ve Jenny kendini o fenere kapattığında bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. Ve işte burada işe siz dahil oluyorsunuz.” Öne eğilip sesini alçalttı. “İşe alım sürecinde başvuranlardan kendilerini bugün oldukları insan haline getiren bir olayla ilgili kompozisyon yazmaları istenmiş. Onun yazdığı o kadar üzücü ki... Dinleyin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İkinci Baktım

"Adım Jenny Wilks ve Gansett Adası'ndaki fener bekçiliği pozisyonu için başvuruyorum," diye okumaya başladı Linda çantasından çıkarttığı kâğıdı.

Şu an North Carolina'da, Charlotte'ta ikamet ediyorum ve bu işi isteme sebebim neredeyse on bir yıl önce yaşanan bir olay.

11 Eylül 2001 Salı günü, nişanlım Toby ve benim için diğer bütün sabahlar gibi başladı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Maddie.

Sydney uzanıp Maddie'nin elini kavradı.

Linda, Sydney'yi bu buluşmaya çağırıp çağırmamak konusunu çok düşünmüştü. Ama onu dışarıda bırakmak istememişti. Şimdiyse, Syd'den gelmesini isteyerek doğru bir şey yaptığını umuyordu.

Boğazını düğümleyen duygu yumağını temizleyip okumayı sürdürdü:

Greenwich köyündeki dairemizde uyandık, kahvaltımızı ettik, giyinip işlerimize gittik; ben şehir merkezinde bir reklam şirketinde çalışıyordum ve o da Dünya Ticaret Merkezi'nin Güney Kulesi'nde finansal hizmet danışmanıydı. O sabah birbirimize neler söylediğimizi hatırlamıyorum. Muhtemelen o gün için planlarımızdan bahsettik, eve kaçta varacağımızdan, yemekte ne yiyeceğimizden konuştuk. Söylediklerimizi tam olarak hatırlayabilmeyi o kadar çok isterdim ki. Onların ne kadar kıymetli olabileceğini o sırada bilmiyordum.

İkimiz, Wharton'da yüksek lisans programında tanışmıştık ve o senenin ekim ayında düğünümüz vardı. Toby sessiz ve çok çalışkan bir insandı, kariyerinde onu büyük şeylerin beklediğini hepimiz biliyorduk. Önceden ona "seksi ineğim" derdim. Diğer insanların yanında ne kadar utangaç biri olsa da benimleyken rahat ve eğlenceliydi, sürekli geleceğimizi planlıyordu. New York'taki yeni işlerimizle başa çıkmak için uğraşırken bir yandan da North Carolina'da (ben oralıyım) yapacağımız düğünü planlamaya çalışıyorduk ve beni çıldırmaktan alıkoyan tek şey onun sakin doğasıydı.

Toby o sabah ceptelefonumu aradığında bir toplantının ortasındaydım. Gün içinde mesajlaşıyorduk ama birbirimizi aramıyorduk. Hasta olabileceğinden ya da önemli bir şey olduğundan endişelenip müdürümün onaylamaz bakışlarına aldırmadan aramasını cevapladım. Yerimden kalkıp toplantı

salonunun çıkışına yürüyüşümü sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Toby'nin sesindeki korku ve panik bana ulaştığında kapıdan çıkmak üzereydim. Anlamadığım şeyler söylüyordu. Bir uçak binaya çarpmıştı, yangın vardı ve kapana kısılmışlardı. Çatıya çıkacaklarını söyledi, kurtarılmayı umuyorlardı ama her şey kötü giderse bilmemi istiyordu ki...

Linda derin bir soluk verdikten sonra gözlerini dolduran gözyaşlarından kurtulmak adına kafasını iki yana salladı. Jenny'nin yazdıklarını ilk okuduğunda bir saat boyunca böyle korkunç bir telefon görüşmesinin getireceği dehşeti düşünüp hüngür hüngür ağlamıştı.

Stephanie onun boştaki elini kavradığında Linda bu minik hareketi minnetle karşıladı ve devam edecek gücü bulmak için elini tutan elden destek aldı. Gözlerini kırptırıp gözyaşlarını tuttu ve okuduğu her sefer kalben hissettiği kelimelere odakladı.

Bilmemi istiyordu ki beni çok seviyordu. O sırada, ofisteki diğer insanlar da olanları duymuştu ve herkes Aşağı Manhattan'dan yükselen dumanları görmek için pencerelere koşturuyordu. Çılgılık atmaya başladım. Bu gerçek olamazdı. Terörist kelimesini duydum; Pentagon ve uçak kaçırma ve bana gerçek gelmeyen bir sürü başka kelime daha. Toby telefonda, "Jenny," dedi, "orada mısın?" Bir anda gerçekliğe döndüm ve bütün bedenimin buz kestiğini hissettim. Engellene-

mez bir biçimde titriyordum. Toby'nin bana ihtiyacı vardı ve onun için kendimi toplamak zorundaydım.

Bir şekilde, kelimeleri telaffuz etmenin yolunu buldum. Ona onu ne kadar sevdiğimi söyledim, her şeyin iyi olacağından emin olduğumu ve beraber o hep planladığımız uzun, mutlu hayatı yaşayacağımızı söyledim. Kemiklerime kadar korkudan buz kesmiş olsam da o ağlamaya başlayınca dek kendimi tuttum. Beni bırakmayı hiç istemediğini söyledi ve bunu bana yaşattığı için üzgün olduğunu. Mutlu olmamı istedi; ne olursa olsun, çünkü benim mutluluğum onun için en önemli şeydi.

Neler olduğunu hepiniz biliyorsunuz, dolayısıyla sözü uzatmayacağım. Cesedini hiç bulamadılar. O sabah işe gitti ve ardından yeryüzünden silindi, işte olan buydu. Yaşananların ardından geçen günlerde ve haftalarda tam bir zombiye dönüşmüştüm. Ailem gelip beni aldı ve onlarla North Carolina'ya döndüm. Toby'nin ailesi, Pennsylvania'da bir cenaze düzenlediler, annem ve babam beni oraya götürdü. Bu kısımlarla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Son detayına kadar planladığım düğünümü kız kardeşlerim sessizce iptal ettiler. Herkes o kadar iyiydi ki. Harcadığımız her kuruş iade edildi. İnsanlar yapabilecekleri her şekilde yardım etmek istiyorlardı ama dünyadaki bütün iyilikler bile bana kaybettiğim şeyi unutturmaya yetmiyordu. En garip olansa hiç ağlamamıştım. Bir yanımda kesintisizce acısa da

tek bir damla gözyaşı bile dökmemiştim.

Aylarca Toby'nin nasıl ölmüş olabileceğiyle ilgili kâbuslar gördüm. Dünyada en çok sevdiğiniz insanın, başına daha korkunç şeyler gelmeden ölmüş olması için dua etmek çok dehşet verici bir şey. Terapi gördüm, ailemin yardımı dokunacağını düşündüğü her şeye katıldım, yas gruplarından destek aldım. Ben daha ne olduğunu anlamadan bir yıl geçmişti bile ve bir anda, yıldönümü kutlamalarına katılmak benim için yaşamsal önem arz eder oldu. Ailem şiddetle karşı çıktı ama benim görme-ye ihtiyacım vardı. Nerede öldüğünü görmeliydim.

Linda, kâğıdı elinden bırakıp yüzündeki ıslaklığı sildi. Masanın etrafına dolmuş diğer bütün genç kadınların yüzü de kireç gibi bembeyazdı ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Jenny'nin bize ihtiyacı olduğunu düşünmesem sizi böyle bir işe asla sokmazdım," dedi Linda yumuşak bir sesle.

"Lütfen," dedi Grace. "Lütfen oku."

Diğerleri de onunla aynı şeyi düşündüklerini göstererek kafa salladılar.

Linda, boğazını temizleyip kâğıdı eline geri aldı.

Sıfır Noktası'na ulaşmamızın üzerinden birkaç dakika geçmiştken –ki söylememe izin verin, bu isimden oldum olası nefret ettim– sadece filmlerde benzerini gördüğünüz o kırılma anlarından birini yaşadım. Belli ki gerçek bir karmaşa yaratmışım.

Bu da neredeyse hiç hatırlamadığım şeylerden biri. Oradan beni annemle babam çıkartmış, sonrasında bana günlerce ağladığımı söylediler. Gözyaşları en sonunda durduğunda, en sonunda, bir şekilde, biraz daha iyiydim. Önceden olduğu kadar uyuşmuş hissetmiyordum ve bu hem iyi hem de kötü bir şeydi çünkü artık acı geri kalan her şeyin üzerini kaplamıştı. Sizi bu dönemin detaylarıyla sıkmayacağım. Kötü bir dönem olduğunu söylemek yeterli olacaktır.

İki yıl boyunca neredeyse hiçbir şey yapmadıktan sonra, eski hayatıma dönmek istedim, ya da ondan geriye ne kaldıysa. Onca zaman boyunca şirketim işimi sonlandırmamış. Buna inanabiliyor musunuz? Ben hâlâ inanmakta güçlük yaşıyorum. Grilik denizinin ortasında, bu ilk parlak ışıktı. Beni tereddütsüzce işe geri aldılar. Sonrasında, annemle babamın Toby'yle kaldığımız Greenwich köyündeki dairemizin kirasını ödemeyi sürdürdüklerin öğrendim ki bu da bir başka parlak ışıktı. Evimize döndüm ve Toby'ye ait eşyaların arasında olmanın getirdiği rahatlığa gömüldüm. Dört yılın ardından, onun anne babasından gelip Toby'nin eşyalarından yanlarından götürmek isteyecekleri parçaları seçmelerini istedim ve diğer eşyaları da kolileyip kaldırdım; çünkü bir noktada, onun eşyalarıyla çevrili olmak bana huzur vermeyi bıraktı.

Beşinci senede, yeniden erkeklerle buluşmaya başladım. Bu daha çok bir felaketin bir başkasını sey-

rettiği, yanlışlıklar silsilesiyle dolu bir komedi dizisi gibiydi. İyi niyetli arkadaşlarımın bana ayarladığı bütün o iyi adamlar için çok üzgündüm. Trajik bir şekilde kaybettiğim nişanlımla karşılaştırılınca onların zaten hiç şansı olmamıştı. Yine de gereken her şeyi yapmayı sürdürdüm; çünkü bu sayede etrafımdaki insanlar benim bitmek bilmez yasıma rağmen daha rahat görünüyordular. Onlar için hayatı kolaylaştırmaya çalışıyordum çünkü benim için hayatı kolaylaştıracak hiçbir şey yoktu.

Anma törenlerinin hazırlanmasında yer almaya başladım ve bu bir şekilde, mantıklı yanımda böyle olmaması gerektiğini söylese bile, benim için arındırıcı oldu. New York yavaş yavaş normale döndü, enkaz temizlendi ve yeni bir inşaat başladı. Aksinin olacağını söyleyen her şeye rağmen, hayat bir şekilde devam etti. Bense Toby'nin ölümüne dair kâbuslar görmeyi sürdürdüm. Dört gözle beklediğimiz ama asla gerçekleşmeyen düşünümüzle ilgili rüyalar da gördüm. İşe gittim, eve geldim, yatağa girdim, uyuyup uyandım ve hepsini ertesi gün en baştan yaptım.

Onuncu yıl dönümü yaklaşırken, artık devam edemedim. O şehirde, eski dairemizde, o gün sahip olduğum işte kalamadım, düzeltilemez olanı tamir etmeye çalışan bütün o iyi niyetli insanlarla bir arada olmaya dayanamadım. Beni şehirden çıkartacak, bir noktada hayatım haline gelmiş, hiçbir yere git-

meyen bu döngüden kurtaracak bir şeyler aramaya başladım. Onuncu yıl dönümünden iki hafta önce evimizden taşındım ve North Carolina'ya döndüm. Anma töreninin getirdiği adanmışlığa ya da yıldönümü boyunca etrafı sarmalayan o gereksiz heyecana katlanamayacaktım. Dairemizden ve şehrimizden son kez, kesin olarak ayrılmak, son on yılımı doldurmuş bütün o zor anların en zoruydu.

Geçen bir yıl boyunca Charlotte'taki küçük bir halkla ilişkiler firmasında çalıştım. "Fener bekçisi aranıyor" ilanınızı geçen hafta sonu New York Times gazetesinde gördüm ve fikir bana çok çekici geldi. Bir deniz feneri işletmeye dair en ufak bir deneyimim yok ve işin aslı, bir insan böyle bir deneyimi nereden edinir, hiç bilmiyorum! Otuz altı yaşındayım, hem iyi bir eğitimim var hem de hayatın sillesini yeme deneyimlerimden dolayı oldukça güçlüyüm. Yeni bir yerde yeni bir başlangıç arayan güvenilir bir insanım. Bu pozisyona alınmayı çok isterim. Benim hikâyemi "dinlediğiniz" için teşekkürler. Sizden haber bekliyor olacağım.

*Sevgilerimle,
Jenny Wilks.*

Linda, mektubu katlayıp çantasına geri koydu ve bir mendille gözlerinin kenarlarında toplanmış gözyaşlarını sildi. Üçüncü okuyuşunda bile bu hikâyeye, bir nebze olsun alışılmıyordu.

Diğerleri sessizliklerini korudu, dinledikleri şeyin onları ne kadar etkilediğini görmek çok kolaydı. Uzun bir sessizlik

ğın ardından Linda tek tek hepsini süzdü. "Onun orada yalnız kalmasına izin veremeyiz."

"Tabii ki de veremeyiz," dedi Laura gözlerini kurularak.

"Onu zorlayacak halimiz de yok," dedi Stephanie her zamanki pratik düşünen haliyle.

"Doğru," dedi Grace.

"Bence eğer hepimiz birlikte düşünürsek," dedi Linda, "bir yolunu bulabiliriz."

"Ben yaparım," dedi Sydney, çenesi kararlılıkla kasılmıştı. "Ben giderim."

"Böyle bir şeye kalkışmak istediğinden emin misin tatlım?" diye sordu Linda.

Sydney evet anlamında başını salladı. "Aynı şeyleri yaşamış birinden daha iyi kim olabilir ki?"

"Kimse olamaz," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirten Maddie, arkadaşının elini sıkıyordu. "Ona ne diyeceksin?"

"Ona onu anladığımı çünkü kendi cehennemimde yandığımı söyleyeceğim. Burada onu kabullenip evdeymiş gibi hissettirmeye hazır olan mükemmel insanlarla dolu bir toplumun beklediğini söyleyeceğim."

"Kulağa harika geliyor," dedi Linda. "Bu konuda bana yardım edebileceğinizi biliyordum."

"Sizi bilmiyorum ama," dedi Grace derin bir nefes alarak, "benim *cidden* Evan'ı görmem gerekiyor."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Maddie. "Mac için tabii."

"Aynen," dedi Stephanie. "Grant."

"Az önce duyduğlarımız hayatın kısa olduğunu ve her gü-

nün kıymetini bilmemiz gerektiğini bize güzelce hatırlattı,” dedi Linda. Laura’nın yanaklarından hâlâ yaşlar süzüldüğünü de o an fark etti. “Laura? Tatlım, iyi misin?”

Laura uzanıp bir peçete aldı ve gözlerini kuruladı. “Üzgünüm. Jenny’nin mektubu her şeyi yeniden yaşattı. Adam’ın nerede olduğunu bilmediğimiz o günü.”

“Evet,” dedi Linda. “Ben de mektubu okurken çok zor anlar yaşadım. Eminim Koca Mac de aynı şeyleri hissetmiştir, muhtemelen bu yüzden Jenny’yle ilgili endişelenmeye başlayıncaya dek bana tek kelime etmedi.”

“Adam o gün New York’ta mıydı?” diye sordu Maddie. “Benim bundan nasıl haberim olmaz?”

Linda evet anlamında başını salladı, biricik oğlunu kaybettiğini düşündüğü o kâbus gibi günde olduğu gibi kalbi yine göğüs kafesinin içinde acıyla sıkıştı. “O sırada Adam, üniversiteden yeni mezun olmuştu ve Manhattan’da bir şirkette ilk işini bulmuştu. İşe daha bir hafta önce başlamıştı dolayısıyla onunla iletişim kurabileceğimiz bir numara yoktu elimizde. Cep numarası saatlerce doğrudan sesli mesaja düştü. *Saatlerce.*”

“O günün akşamında, Adam’ın aslında şehirde bile olmadığını öğrendik,” dedi Laura. “New Jersey’de bir müşterinin ofisindeymiş. Günlerce hatlar gelmedi ama o gün saat beş gibi Adam bizi aramayı başardı. O saate kadar biz çoktan onu kaybettiğimizden emindik.”

“Bütün ömrümde aldığım en güzel telefonda,” dedi Linda, üzerinden on yıl geçmiş olmasına rağmen unutmak konusunda başarılı olamadığı o günü hatırlarken sesi titriyordu.

Mektubu okuduktan sonra Jenny'ye ulaşmak için böyle bir istek duymasının en büyük nedeni buydu.

Laura yüzündeki ıslaklığı kuruladı. "Jenny'ye olanları dinlerken... Fark ettim ki kendi dertlerim arasında kayboluyorum ama düşünecek olursak benim hiç sorunum yok. Harika bir hayatım var."

"Jenny'ye olanları duyduktan sonra sanırım hepimiz aynı şekilde hissediyoruz," dedi Linda, Laura'yı kucaklarken.

"O bizden sempati görmek istemeyecek," dedi Sydney. "Yeni bir başlangıç istediği için burada, yeni insanlarla eski kâbusları yeniden yaşamak istemiyor."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Linda. "Onu gördüğünde neler olduğunu bize de söyler misin?"

"Tabii."

"Teşekkürler tatlım," dedi Linda. "Ona ulaşmak istemene minnettarım."

"Size hiçbir konuda söz vermiyorum," dedi Sydney. "Yalnız kalmak istiyor olabilir. Eğer yalnız kalmak istiyorsa onu dışarı çıkmaya zorlayamayız."

Maddie, yüzünde eski arkadaşına özel bir gülümseyişle, "Seni dışarı çıkmaya zorladık ama," dedi.

"Bak işte buna karşı çıkamam," diyen Syd gülüyordu. Diğerlerine bakarken, "Bu huzurlu yerin hayatımı kurtardığını asla inkâr edemem," dedi.

Linda, "Belki Jenny'yi de kurtarır," dedi.

"Hazır hepiniz buradayken," diyen Maddie'nin sesi tereddütlüydü. "Bir başka projeye yardım eder misiniz acaba, diye sormak istiyorum."

Steph, “Ne gibi bir proje?” diye sordu.

“Sezon dışında da burada yaşayanlar için bir yardım etkinliği düzenlemek istiyorum. Otellerin, restoranların, barların ve marinaların bütün yıl kapalı olduğunu düşününce, baharda geri gelen turistleri beklerken çok zorluk çeken bir sürü insan olduğunu unutmamak gerek. Önceden ben de onlardan biriydim.”

Linda hâlâ zaman zaman, bir dönem adada şimdilerde çok sevdiği geliniyle ilgili yayılan dedikodulara inandığı için kendinden utanıyordu. Maddie, Mac’i çok mutlu ediyordu. Linda’nın Maddie için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. “Aklında ne var?”

“Büyük bir Şükran Günü yemeğine ne dersiniz? Biz hindileri sağlarız ve gelenler de yanında yenecek minik şeyler getirir, bağışları da ihtiyacı olanlar için bir fon oluşturup orada toplarız.”

“Peki, bu fonu ihtiyaç sahipleri arasında nasıl bölüştüreceğiz?” diye sordu Grace.

“O kadar ilerisini düşünmedim ama bence ihtiyaç sahiplerinin yardım isteyebileceği bir sistem oluşturup yardım etmek için elimizden ne gelirse yapmaya bakabiliriz.”

“Benim hoşuma gitti,” dedi Stephanie. “Yıllarca kendim de turistik işlerde çalıştım, dolayısıyla sezon kapanınca ne kadar zor olduğunu biliyorum, hele ki kiraların bu kadar yüksek olduğu bir yerde.”

“Yüksek kiralardan bahsetmişken,” dedi Maddie utangaç bir gülümseyişle, “size aynı zamanda Şehir Meclisi’ne bir dilekçe verdiğimi de söylemeliyim. Bayan Chesterfield’ın kasabaya bağışladığı arsada daha makul fiyatlı yerleşim için bir

site yapılmasını istedim ve İnsanlık İçin Yerleşim Derneği'yle de iletişime geçip bu konuda yapabilecekleri bir şey olup olmadığını sordum."

"Yeni doğmuş bir bebeğin varken bir aktivist olmaya nasıl zaman ayırabiliyorsun?" diye sordu Sydney şakacı bir tavırla. "Harikasınl!"

"Kesinlikle," dedi Linda. "Ne harika fikirler bunlar. Koca Mac'e haber vereyim ki bir sonraki meclis toplantısında dilekçe okunduğunda oy kullansın."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa yapsın," dedi Maddie.

"Bunun harika bir fikir olduğunu düşünecek. Koca Mac'in topluma bir şeyler kazandırmayı ne kadar sevdiğini biliyordun. Onu sürekli dizginlemeseydim çoktan kazandığımız her kuruşu saçmıştı."

"Biliyorum," dedi Laura, sevgili amcasını düşünürken yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Yardım edebilmek için ne yapabileceğimizi mutlaka bize de söyleyin. Bütün fikirleriniz harika. Ayrıca ben de güzel çekiç sallarım."

"Bildığım iyi oldu," dedi Maddie. "Eğer böyle bir şey gerçekten olursa alabildiğim bütün yardıma ihtiyaç duyacağım. Mac eğer onay alırsak binaların yapılarıyla ilgilenmeyi baştan kabul etti."

"Zekice, tatlım," dedi Linda. "Her şeyi düşünümüştün."

"Teşekkürler," dedi Maddie, herkesin onayını almış olmaktan ötürü halinden memnun görünüyordu. "Sizi haberdar ederim."

Üçüncü Bölüm

Kahvaltının ardından herkes birer birer dağıldı ve geriye sadece restoranın önündeki kaldırımında yan yana dikilen Laura ve Maddie kaldı.

Maddie saatine göz atıp suratını buruşturdu. "Yarım saat içinde Dr. David'le doğumun altıncı haftası için kontrol randevum var."

"Tekrar işe koyuluyorsunuz yani!" dedi Laura suratında muzip bir sırıtişla.

"İnan bana, ikimiz de normal halimize dönmek için ölüyoruz. Yine de *oramın* bir doktor tarafından geçtiğimiz on ay boyunca dürtölmüş olması hiç hoş değil."

Laura suratını buruşturdu. "O konuda sana katılıyorum. Hamile kaldığımdan beri mahrem yerlerimde o kadar çok el ve göz dolaştı ki bütün ömrümde o kadarını yaşamamışım-dır. Masaya çıkıp bacaklarını sanki bu normal bir şeymiş gibi iki yana açtığında bağışıklık kazandığını anlıyorsun."

Maddie gülerek, “Kesinlikle,” dedi. “Her şey bittiğinde geriye bir gram bile özsaygın kalmıyor.”

“Harika.”

“Sen nasılsın peki? Mac’le ikimiz Justin’le olanlardan beri senin için endişeleniyoruz. Ben hâlâ inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum ama pek üzerinde de durmuyorum.” Gözleri iki sokak ötedeki Sand & Surf Otel’ne kaydı. “Bugünlerde odaklanacak daha iyi şeylerim var.”

“Ve daha iyi *insanlar* da var tabii, eğer yanılmıyorsam.”

“Belki de yanılmıyorsundur,” dedi Laura gülümseyerek.

“Bir şey değiştirir mi bilmem ama kuzenlerinin hepsi Owen’a bayılıyor. Mac ondan bahsederken hep çok güzel şeyler söyler.”

Laura sonbahar güneşi altında milyonlarca elmas gibi ışıldayan sonsuz maviliğe baktı. “Bir şey değiştirmesine değiştirir ama sadece... Ona çok bağlanmaktan korkuyorum ve sonra onun...” Maddie’nin dikkatli bakışlarına karşılık verdi. “Tek bir yere, tek bir kişiye bağlı kalmaktan yorularak gitmek istemesinden korkuyorum.”

“Bunca yıldır nasıl yaşadığı düşünülecek olursak bundan korkmaya hakkın var ama eğer bana sorarsan, kışı burada geçirmek istemesi hiç de küçümsenecek bir şey değil.”

“Öyle olmadığını biliyorum. Mac’in adadan sıkılmasından hiç endişelenmiyor musun? Çocukken buradan nefret ederdi. Nasıl ‘gerçek dünya’ya kaçmak istediğinden söz edip dururdu.”

“Buradaki hayatımızdan oldukça hoşnut görünüyor ama günü gelip de burada yaşamaktan mutlu olmadığına karar verirse o zaman seçeneklerimizi beraber değerlendiririz.”

"Onu nasıl hoş tutuyorsun?"

Maddie tek kaşını kaldırıp kıkırdadı. "Sana bunu söylemem gerekiyor mu sahiden?"

Laura gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Bu kadar basit mi yani?"

"O bir erkek. Gerisini sen hesapla. Hazır bahsi geçmişken... Dr. David'in bize yeşil ışık yakacağı âna dakikaları sayıyor, dolayısıyla ben bir an önce yola koyulsam iyi olacak." Laura'nın kolunu sıktı. "Hayatta garanti olan hiçbir şey yok ama bana sorarsan Owen Lawry üzerine oynamaktan bir şey kaybetmeyeceksin."

"Sana katılacağım galiba."

Maddie onu hızla kucakladı.

"Doktorda iyi şanslar."

"Kocama döndüğümde sözü geçen şansa daha çok ihtiyacım olacağından eminim. Şu an biraz... sabrı taşmış durumda."

Laura elleriyle kulaklarını kapattı, "La la la la, kuzenimle ilgili aşırı bilgi yüklemesi..."

Maddie gülerek el salladı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Laura otele dönüş yolunda acele etmedi. South Harbor'a bakan bir bankta uzunca bir süre oturdu ve Maddie'yle yaptığı konuşma kadar Jenny'nin hikâyesini de düşündü. Sabah dokuz otuz feribotu, anakaradan gelip limana yanaştı ve birkaç yolcuyla dört araba feribottan inerken bunun yazları feribottan akın akın inen insanlar, arabalar, bisikletler ve evcil hayvanlar yığınından ne kadar farklı olduğunu düşündü.

Yüzünü sıcak güneşe çevirirken Maddie'nin Owen'la ilgili söylediklerini düşündü. Onun otelde kendisini beklediğini

düşünmek Laura'yı kelimelerle tarif edemediği bir sevince sürükledi ve böyle iyi bir adam hayatında olduğu için minnet duydu. Son birkaç ayda aralarında kurulan bağı tartıp neye dönüşebileceğini söylemek için henüz çok erkendi. Yine de Owen yavaş ama emin adımlarla onun hayatındaki en önemli insanlardan birine dönüşmüştü.

"Hımm," dedi sesli bir şekilde. "Bunu bu kadar çabuk nasıl yaptı? Sinsi şeytan."

İçinde hareket eden bir şeylerin hissiyle nefesini tuttu. Büyümeye başlamış karnının üzerine elini koyup soluksuzca bekledi. "Bir kez daha yap, bebeğim," diye mırıldandı. "Annen için bunu bir kez daha yap." Bir dakika boyunca bekledikten sonra karnının bir yanından öbürüne kayıp giden bir tekmeyle ödüllendirildi. İçinden mutlu bir kahkaha koparken gözleri mutluluk yaşlarıyla dolmuştu.

Bir anda Owen'ı görmek, ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedi. Hatta bebeğin nasıl hareket ettiğini ona da göstermek istiyordu. Jenny'nin, zihninin derinliklerinde yanıp sönen hikâyesi sayesinde hayatın ne kadar kısa olduğunu ve boşa harcanacak zaman olmadığını farkına varan Laura, oturduğu banktan kalkıp otele giden yolu hızlı bir tempoyla yürüdü, göğsünde Owen'ın yanında olmaya yönelik ani bir ihtiyaç belirmişti.

Rulo halinde bir muşambayı dışarı taşıyan Owen, Laura merdivenleri koşarak tırmanırken ön kapıdan çıktı.

Owen, "Vay canına, Prenses," derken yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı, elindeki muşamba rulosunu bırakıp Laura'ya uzandı. "Bu acele ne?"

Laura bütün benliğiyle ona sıkı sıkı sarıldı. "Seni görmek istedim."

Bu ani sarılmaya hazırlıksız yakalanan Owen, kaybettikleri dengelerini bulmak için bir süre yalpaladıktan sonra Laura'ya aynı şekilde karşılık verdi. "Bu beklenmedik onuru neye borçluyum?"

Owen'ın elini alıp kendi karnına koyan Laura, "Hisset," dedi. Owen'ın avucu, üstündeki ince pamuklu bluzu delip geçen bir sıcaklıkla karnını ısıtırken neredeyse nefes almayı bırakmıştı, bir yandan da bebeğin hâlâ uyanık olmasını umuyordu.

"Oh, vay canına," dedi Owen minik bir el ya da ayak, avucunun altında hareket ettiğinde. "Aman Tanrım. Bu harika! Kerata ilk kez mi hareket ediyor?"

Laura kafa salladı. "Onun bir *kerata* olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorarken suratında onunla eğlenen bir sırıtış vardı.

Owen utangaç bir gülümseyişle ona baktı. "Sadece bir tahmin."

"Sana teşekkür etmedim," dedi Laura, hem buraya gelirken tutturduğu hızlı tempodan hem de bebeğinin ilk hareketlerini Owen'la paylaşmaktan ötürü nefes nefeseydi. Kalbi, ne zaman Owen'ın yanında olsa yaptığını yapıyor ve göğsünün içinde düzensiz bir ritimle atıyordu.

Owen'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne için?"

Laura, bakışlarını Owen'ın kollarıyla buluşturdu. "Burada kaldığın için. Sen burada kaldın, Owen. Benim için. Ve ben sana teşekkür etmedim. Burada kaldığın için teşekkürler."

Owen önce Laura'yı uzun uzun inceledi, ardından eğilip öptü.

Laura, Koca Mac'ın söyleyeceği gibi beşinci dereceden bir Gansett skandalına yol açacak şekilde, günün ortasında ve Sand & Surf'ün ön verandasında Owen Lawry'yle öpüş-tüğünü umursamıyor gibiydi. Kollarını boynuna doladı ve parmaklarını Owen'ın dağınık sarı saçlarına daldırdı. Öpüş-meleri yumuşak, tatlı, ateşli ve baştan çıkarıcıydı. Haftalardır baskılanan arzu içlerinden taşıp öpüşmelerine dökülüyordu ve Laura, kafasının içinde hissettiği baskıyla kafatasının çat-layacağından neredeyse emindi.

"Vay canına," dedi Laura en sonunda soluklanmak için çekildiğinde. "*Bunu nerede saklıyordun?*"

"*Bu hep buradaydı, senin hazır olmanı bekliyordu.*"

"Hazırım. Senin için ve bizim için. Hazırım."

"Teyzenle bayağı sağlam bir kahvaltı etmiş olmalısınız."

Laura, başını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

Owen bu fırsattan yararlanıp Laura'nın boynuna ve çene-sine öpücükler kondurdu ve kahkahasını bir iniltiye çevirdi.

"Owen."

"Efendim, tatlım."

"Ben istiyorum... Ben seni istiyorum."

Owen'ın avuçları onun kalçalarını kavradı. "Ben de seni istiyorum. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

"Neden sözünün devamında bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?"

Owen, Laura'nın elinden tutup onu içeri soktu ve ada-dakilerin aç bakışlarından uzağa taşıdı. Kapıyı kapattıktan sonra ona döndü, sırtını duvara yasladı ve büyük bedeni-yle Laura'yı kapladı. Bunu başka bir adam yapsa ürkeceğini

bilen Laura, Owen'layken hep olduğu gibi kendini güvende hissediyordu. Owen'ın dokunuşları omuzlarından başlayıp ellerine kadar indi. Ellerini tuttu, onları Laura'nın başının üzerine kadar kaldırıp duvara yasladı ve onu öldürmek için gereken hamleyi yaptı; Laura onun öpüşü karşısında çaresizdi. Kadına sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öpüştüler. Laura ne zaman duracaklarını düşünse Owen baştan başlıyordu, yumuşak dudaklarıyla onu harap ediyor, bedenine bastırđıđı iri vücuduyla Laura'yı eritiyordu.

Ancak nefese duydukları sonsuz açlık ikisini de soluksuz bıraktığında birbirlerinden ayrıldılar ve Owen yeniden dikkatini Laura'nın boynuna verdi.

"Bence," dedi Laura, başını geriye atıp Owen'a daha rahat hareket edebilmesi için alan tanıdı, "her kız, en azından ömründe bir kez seksi bir adam tarafından duvara yaslanıp aptala çevrilinceye dek öpülmeli."

Owen'ın keyifli kıkırtısı göğsünden yükseldi. "Hoşuna gitti, öyle mi?"

Laura kafasını evet der gibi salladı, her detayını incelerken Owen'dan gözlerini alamıyordu, Jenny'nin öyküsünü dinledikten sonra, öncesinde yapamadığı kadar onun güzelliğini takdir ediyordu. Ne kadar sürerse sürsün, beraber bu ânı yaşayabildikleri için minnettardı.

"Seni öperek aptala mı çevirdim?"

"Evet, bunu yaptın."

"Ben seni zeki seviyorum, aptal değil."

Ellerini çekip Owen'ın tutuşundan kurtardı ve sonra kollarını beline doladı. "Ama bu durumda ve yalnızca bu durumda, aptal olmak iyi."

Owen'ın sırtışı insanı yatıştırıyordu. Laura, onun suratında bu sırtış varken ve gözlerinin gerisinde ışıldayan şeytani niyetlerle kendisini süzerken ne kadar seksi görüldüğünü bilip bilmediğini merak etti.

"Sanırım beni içeri çekip aptala çevirinceye dek öpmeden önce, yeni düzenlememizle ilgili bir itirazda bulunmayı düşünüyordun."

"Hiç itirazım yok," dedi Owen bedenini Laura'ninkine nazik bir hareketle yaslayarak öpüşmelerinin kendisini nasıl etkilediğini gösterip bir yandan da aralık duran dudaklarıyla boynuna sıcak öpücükler kondurmayı sürdürürken. "Hiç yok hem de. Onun yerine, zamanlamanla ilgili endişelerim var."

"Eğer bir dakikalığına beni öpmeyi bırakırsan endişelerinle ilgili konuşabiliriz."

"Bir kez başladıktan sonra seni öpmeyi bırakabileceğimi hiç sanmıyorum."

Laura'nın bedenindeki bütün kadınsal organlar bu haberle mutluluk dansı yaptılar. "Öpüşmemizi kesmeyi hiç istemesem de -üstelik şu an artık öpüşmek konusundaki yeteneklerini de biliyorum- endişelerini duymak isterim." Owen'ı omuzlarından nazikçe itti ve ardından onu elinden tutup son haftalarının çoğunu geçirdikleri oturma odasına yönlendirdi.

Kederle iç çeken Owen, Laura'nın kendisini sürüklemesine izin verdi.

"Otur."

"Daha fazla öpüşecek miyiz?"

"Önce konuşmamız gerek."

"İyi," dedi Owen, bir oğlan çocuğunu andıran suratında seksi bir somurtmayla ikili koltuğa oturdu.

“Şimdi, söyle bakalım aklında ne var.”

Artık ilişkilerinin doğası değiştiğinden ellerini kontrol edemiyormuş gibi duran Owen, parmaklarını Laura’nın saçlarına gömüp tutamlara asıldı. Parmak uçları kafatasına her değdiğinde bütün bedeninde baş gösteren bir ürperti Laura’nın her yanını kaplıyordu. Bir erkeğin dokunuşlarına böyle tepki verdiği hiç olmamıştı.

“Seni yatağa götürüp günlerce orada tutmak istiyorum,” dedi Owen. “Haftalar. Hatta belki aylar.”

Laura güçlükle yutkunup onun kelimelerinden de parmaklarının yarattığı etkiyi hissederek ürperdi. “Ama?”

“Seninle ikimiz biraz daha ileri gitmeden Justin’le olan meselenin çözülmesini gerçekten isterdim.”

Laura’nın kalbi, ayrı yaşadığı kocasının hatırasıyla sıkıştı. Justin boşanmaya niyetli olmadığını ve yolun her adımında onunla savaşaacağını en başından, açıkça söylemişti.

“Ve ona bebekten de bahsetmek zorundasın. Seni kırıldığını ve korkunç bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum ama baba olmak üzere olduğunu ondan saklaman doğru değil.”

“Biliyorum,” dedi Laura. “Bunu ben de düşünüyorum.”

“Eğer bu benim bebeğim olsaydı, anneye aramızdaki durum ne olursa olsun bilmek isterdim. Çocuğum olacağını bilmek isterdim.”

“Çünkü sen asil ve onurlu bir adamsın. Bense Justin’in umursayıp umursamayacağından bile emin değilim.”

“Umursayacaktır. Sen onu bir zamanlar sevdiysen, onunla ilgili her şey korkunç olamaz.”

“Hayır,” dedi Laura kenarda duran bir yastığı kucağına çekip didikleyerek. “Onunla ilgili her şey korkunç değil. Sadece biriyle evli olmanın anlamına dair fikirlerimiz birbirinden çok farklı.”

“Evli olmanın ne demek olduğuna dair Justin’in fikirleri birçok insanınkinden çok farklı.”

Owen’ın desteğiyle huzur bulan Laura onunla göz göze geldi. “Peki, bu durumda biz ne oluyoruz?”

Owen uzanıp Laura’nın elini tuttu ve dudaklarını kadının elinin üstüne bastırdı. “Biz beklemedeyiz. Yalnızca geçici olarak.”

“Ne gerekiyorsa yapacağım. Olabildiğince hızlı bir şekilde.”

“Ve ben de burada senin hazır olmanı bekliyor olacağım ki ‘konuşmamızı’ sürdürebilelim.” Kollarını açtı. “Buraya gel.”

Laura, kendini Owen’ın güvenli kollarına bırakırken haf-talardır aralarında biriken duyguları en sonunda dile getirdikleri için rahatladığını hissediyordu ama bir yanda da sonsuz arzusunun geçmeyen kaşıntısı belirmişti. “Beklemedeyken öpüşebiliyor muyuz peki?”

“Kesinlikle. Muhakkak. Evet.”

“Emin misin?” diye soran Laura, Owen’ı güldürdü.

Owen, kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve delici bakışlarla onu süzdü, bu sırada gözleri hissettiği duygularla dopdoluydu. “Çok, çok eminim.” Ardından az önceki anlaşmalarını bir başka harika öpücükle mühürledi.

Dördüncü Bölüm

Kontrplakların bir ucundan Mac tutmuştu, öbür uçta da Luke vardı. Koca Mac, marinanın hediyelik eşya dükkânının penceresine takılacak kontrplağı yerine sabitleyecek çivileri çaktı. Marinayı kışa hazırlamak Kolomb Günü'nde ayrılan son feribotun ardından yaklaşık üç hafta sürüyordu. Bu sene, klasik rutinlere ek olarak gaz tankını kapatıyorlardı çünkü ana rıhtımdaki çürümeye başlayan tahtaları da değiştireceklerdi.

Mac, Maddie'den haber beklerken, işin dikkatini dağıtmak açısından güzel olduğunu düşündü. Haftalardır bugüne geri sayım yapıyordu, aslında tam olarak tatlı kızları tropikal fırtına Hailey'nin ortasında dünyaya geldiğinden beri. Maddie'nin yatakta dinlenerek geçirdiği zamanlar da işkence gibiydi.

Karısıyla tam manasıyla, gerçekten seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki Mac, son seferlerini hatırlamıyordu bile. Kızları bu bekleyişe tamamen değmişti ama Mac normale dönmeye dünden hazırды. Son zamanlarda kesin-

tisiz olarak nişanlılar gibi davranmalarına bakılacak olursa, Maddie de öyleydi. İşin aslı, ikisinden biri birazcık daha istekli olsa patlayacaklardı.

Mac derin bir nefes aldı ve aklını sonrası için planlarında değil, işte tutmaya çalıştı.

“Selam,” dedi Luke. “İkinizle bu kışla ilgili konuşmam gerek.”

Aklını dağıtan bahaneye minnetle tutunan Mac, “Ne olmuş bu kışa?” diye sordu.

“Uluslararası Yat Yenileme Okulu’ndan insanların geçen yaz Newport’a gelip benim yaptığım restorasyonlara baktığını hatırlıyor musunuz?”

“Tabii,” dedi Koca Mac, dişlerinin arasında tuttuğu son çiviye de çakarken.

Mac, babasının çivilerden birini yutmasını beklemişti ama böyle konularda fikirlerini kendine saklaması gerektiğini uzun süre önce öğrenmişti.

“Ocak ayında orada ders vermemi istiyorlar. Bütün bir ayı orada geçirmem gerekecek ama hafta sonları dönüp otel projesinde yardım edebilirim. Tabii ders vermeyi kabul edersem. Henüz hiçbir şeye karar vermedim.”

Mac, arkadaşı ve iş ortağının verdiği haberle gelen şaşkınlığı belli etmemeye çalıştı. İnşaat işleriyle birlikte ölü sezonda da yapılacak çok işleri vardı, üstelik buna Sand & Surf’te yapılmayı bekleyen yenilikler, birkaç mutfak tadilatı ve Maddie’nin Şehir Meclisi’ne önerisini sunduğu site de ekleniyordu. Bir bütün ay için Luke’u kaybetmek bahar gelmeden önce bütün işleri yetiştirmesini neredeyse imkânsız hale getirirdi.

“Kış için bekleyen çok fazla işimiz olduğunu biliyorum,”

derken Luke, Mac'in aklını okumuş gibiydi. "Dolayısıyla eğer size uymazsa, ders verme işini pas geçebilirim."

"Aptallık etme," dedi Mac. "Bu harika bir fırsat. Onu kaçıramazsın. Sen olmadan da hallederiz." *Bir şekilde.*

"Ben yardım ederim," dedi Koca Mac.

"Eğer yeterince iyiysen neden olmasın, baba."

Koca Mac'in suratındaki somurtma ona gereken cevabı vermişti. "Kazanın ardından normale döndüm, dolayısıyla bana muhallebi çocuğu gibi davranmayı bırak."

"Kim sana muhallebi çocuğu gibi davranıyor?" diye sordu Mac, Luke'a bakarak, Luke da omuz silkti. "Bana kalırsa harika idare ediyorsun."

"Luke, ne pahasına olursa olsun," dedi Koca Mac, "bence bu teklifi kabul etmelisin. Sahip olduğun bu eşsiz yeteneğin dikkate alınması çok güzel. Ben seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," derken Luke, Koca Mac'in hislerini böyle açıkça dile getirmesinden ötürü utanmış görünüyordu.

Mac, Luke'un nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu, babasının bu tarz çıkışlarının öbür ucunda sık sık kalan biri olarak Luke'un utancını kendi yanaklarına hissedebiliyordu. Yine de babasının kendisine ait beş çocuğu yetiştirmekle kalmayıp kendi babaları olmadan büyüyen Luke ve Joe'nun da hayatlarında baba figürü olarak yer almasından ötürü mutluydu.

"Syd bu konuda ne diyor?" diye sordu Mac.

"Henüz ona bundan söz etmedim. Okul beni bu sabah aradı ve ben önce sizinle konuşmak istedim. Onunla bu akşam konuşacağım."

"Sence seninle gelir mi?"

"Sanırım bunun cevabı, benimle gelirse Laura'yla otel restorasyon projesinde çalışmaya devam edebilmesiyle doğrudan bağlantılı olacaktır. O projede yer almaktan sahi-den zevk alıyor."

"Neye karar verirsen ver," dedi Koca Mac, "seninle gurur duyduğumuzu unutma".

"Kesinlikle," diyerek babasına katıldı Mac.

"Teşekkürler," dedi Luke. "Bu sözleriniz benim için çok anlamlı."

"Affedersiniz." Arkalarından bir kadın sesi geldi.

Mac arkasını döndü ve açık kahverengi saçları atkuyruğu toplanmış bir kadını arkalarında dikilirken gördü. Atkuyruğu, onu olduğundan genç gösteriyordu. Mac onun yirmile-rinin ortasında ya da sonlarında olduğunu düşündü. Soluk renkli bir kot giymişti ve üzerinde de kalın örgülü bir kazak vardı. "Merhaba. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Mac McCarthy'yi arıyorum da?"

"Benim," dediler Mac ve Koca Mac aynı anda.

"Junior," dedi Mac elini uzatarak.

"Senior," dedi Koca Mac, oğlunun hemen ardından. "Bu da iş ortağımız Luke Harris."

"Hepinizle tanıştığıma mutlu oldum. Ben Kara Ballard, Maine'deki Bar Harbor'dan geliyorum."

"Ballard's Bot Üretimi'yle ilginiz var mı?" diye sordu Koca Mac.

Kadın hafifçe suratını buruşturdu ama bu Mac'in gözün-den kaçmamıştı. "Ailemin işletmesi."

"Ah," dedi Koca Mac. "Piknik teknelerinize bayılıyorum. Harikalar."

"Gerçekten öyleler," dedi Luke. "Hatları harika."

Kara, onlardan gelen bu övgüler karşısında utanmış görünüyordu. "Teşekkürler. Bizi güzel idare ettiler." Ardından boğazını temizledi. "Bugün burada sizinle muhtemel iş olanaklarını tartışmak için bulunuyorum."

"Tabii," dedi Koca Mac. "Hadi içeri geçelim de daha fazla rüzgâra maruz kalmayalım." İçinde ofislerin ve restoranın da bulunduğu, ölü sezonda kapatılmış binaya doğru elini uzatıp genç kadını oraya yönlendirdi.

Mac ve Luke de onların peşinden gitti ve dördü birlikte yemek alanında bir masaya yerleştiler.

Kara, çantasından bir broşür çıkarttı ve onu açıp masaya yaydı. "Belki de Ballard'ların New England'daki daha büyük limanlarda yolcu gemileri işlettiğini biliyorsunuzdur. Bar Harbor'da, Newport'ta, Nantucket'ta, Martha'nın Üzüm Bağları'nda ve Hyannis'te yerlerimiz var. Piknik teknelerinin daha küçüklerini kullanarak yolcuları limanlardan alıp sahillerle bırakıyoruz."

"Böyle bir şeyi buralarda da kullanabiliriz," dedi Luke.

"Bunu söylemenizi umuyordum," diyen Kara, Luke'a gülümsedi. "Erkek kardeşlerim diğer limanlarla ilgileniyorlar. Ben de Gansett'e servisimizi taşımakla görevlendirildim.

Koca Mac parmaklarıyla saydı. "Beş erkek kardeşin mi var?"

Mac, babasının sorusuna güldü. Böyle bir detaya takılmak tam da ondan beklenecek bir işti.

Kara anlayışla gülümsedi. "Aslını isterseniz sekiz erkek kardeşim ve iki de kız kardeşim var."

"Vay canına," dedi Luke. "On bir çocuk mu?"

“Maine’de kışlar *uzun ve soğuk*,” derken Kara’nın ela gözlerinin gerisinde eğlenmiş pırıltılar dönüyordu.

Bu yorum üzerine üç adam da kahkahalara boğuldular.

“Sen en büyük müsün?” diye sordu Koca Mac. “Yoksa en küçük mü?”

“Ben tam ortadayım. Altı numara. Her neyse, Gansett’te iş kurabileceğimiz bir yer arıyorduk ve McCarthy’s ilk tercihimizdi.” Kara her birine üzerinde eğer marinaya işletme açarlarsa kaç yeni yolcu getirebileceklerini gösteren kâğıtlar uzattı. “Harika bir restoranınız, çamaşırhane hizmetleriniz ve güzel bir hediyeelik eşya dükkânınız var, duşlarınız ve kasabaya kolay ulaşım için taksileriniz de.”

“Restoran ve hediyeelik eşya dükkânı hariç, kalan bütün hizmetler sadece marinada kalan konuklar için,” dedi Mac, eline uzatılan kâğıttaki detaylandırılmış projeyi incelerken. “Eğer böyle bir hizmet verecek olursak daha büyük tuvaletlere ve daha fazla çamaşırhane imkânına ihtiyacımız olacak.”

Babası, onu onaylayarak kafa salladı.

“Restoranın üzerine denk gelen, ikinci kattaki alanı değerlendirmeyi düşünüyorduk,” dedi Luke. “Belki oraya yeni tuvalet ve banyolar ekler, birkaç tane daha çamaşır ve kurutma makinesi yerleştiririz.”

“Yeni sezondan önce mi?” diye sordu Mac, arkadaşı ve iş ortağına.

“Yapılabilir,” dedi Luke.

“Okul ne olacak?”

“Bir sonraki sene de yerinde olacağını düşünüyorum.”

“Luke...” Bir kez daha Mac ve babası aynı anda konuştu. muşlardı.

Luke, tek elini kaldırıp onları durdurdu. "Bununla ilgili sonra konuşabiliriz." Ardından Kara'ya döndü. "Devam edin. Lütfen."

"Mümkünse dışarıdan on iki metrelik bir kesim kiralamak istiyoruz, sezonda iki yolcu gemisi getireceğiz, mayısın birinden ekimin otuz birine kadar kesintisiz seferler yapılacak."

Mac kafasında biraz hesap yaptı. "Metresi günlük yaklaşık üç yüz altmış dolardan on iki metre, yüz seksen gün boyunca..."

"Yirmi bir bin altı yüz dolar yapıyor," dedi Kara.

"Araştırmanı yapmışsın," dedi Koca Mac. Kızın hızlı cevabından etkilenmiş benziyordu.

"Söylediğim gibi, sizin marinanız bizim ilk tercihimizdi. Aradığımız her şey burada var, hatta daha fazlası. Aynı zamanda bizimki gibi bir aile şirketiyle çalışmak istiyoruz."

"Marinamızı sizin ihtiyaçlarınıza uygun hale getirmek için zamana ve paraya ihtiyacımız var," diyerek hatırlattı Mac, kıza.

"Bu nedenle biz de size ilk yıl için normal rıhtım ücretinden fazlasını ödemeyi düşünüyoruz. Sezon yerine oturduktan sonra ücreti tekrar konuşuruz."

"Ne kadar fazlasını?" diye sordu Mac.

"Toplamda kırk bin dolar."

Mac, babası ve Luke'la baktı. "Kırk beş," dedi.

"Kırk iki buçuk."

Babası da Luke da kafa salladı.

"Anlaştık," dedi Mac ve anlaşmayı bağlamak için elini uzattı.

Kara, Mac'in uzattığı eli sıkarken Mac'e bakıyordu. "Bu kadar mı?"

Mac gülererek sandalyesine geri oturdu. "Çok mu kolaydı?"

"Hayır hayır. Ben sadece detayları tartışmak için birkaç gün harcayacağımızı düşünmüştüm."

"Bizimle ilgili en önce öğreneceğin şey," dedi Koca Mac, "detaylara takılmamamızdır. İyi bir anlaşma gördüğümüzde onu tanırız."

"Babam *kesinlikle* detaylara takılmaz," dedi Mac kuru bir sesle. "Detaylar benim işim."

"Hadi canım," diye mırıldandı Luke.

"Duymadım sanma," diyen Koca Mac şakayla Mac ve Luke'u azarladı.

Mac'in telefonuna Maddie'den gelen mesaj kısa ve özdü: "Yeşil ışık." Oturduğu yerden o kadar hızlı kalktı ki sandalyesini devirdi. "Gitmem lazım."

"Nereye?" diye sordu babası.

"Eve."

"Şimdi mi? Neden? Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey tam olarak harika. Kara, seninle tanışmak güzeldi. Eğer yarın geri gelersen bütün ek detayları konuşabiliriz."

"Tabii. Ben bir hafta buralarda olup adayı biraz öğrenmek istiyorum zaten."

"Sonra görüşürüz," dedi Mac kapıya doğru atılırken. Karısı onu çağırdı diye oradan nasıl çıkıp gittiğiyle ilgili babasından da Luke'tan da daha sonra bir sürü azar işiteceğini biliyordu ama ne vardı yani? Bu ânı aylardır bekliyordu ve onu Maddie'ye gitmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Hemen gidiyordu.

Laura bu telefon konuşmasının kolay olmayacağını biliyordu ama daha fazla kaçamazdı. Babasını arama fikrinin onu bu

kadar gerdiği başka hiçbir zaman olmamıştı. Justin'le aralarında olanları anlatmak bile, pislik kocasından kurtulmak için babasının yardımını istemekten daha kolay olmuştu.

Onun için bağımsızlığını korumak ve toplumun önde gelen kimselerinden biri olan babasının bağlantılarının hayatı kendisi için kolaylaştırmasını engellemek hep önemli olmuştu. Ama şu an aptalca bir gurura takılıp kalmanın zamanı değildi. Justin'den yakasını kurtarması gerekiyordu ve babası ona yardım edebilirdi.

Boğazında düğümlenen hisleri yutup en çok aranılan listesinin en başında duran babasının numarasını tuşladı.

"Selam tatlım," dedi babası. "Ben de seni düşünüyordum."

Laura gülümsedi ve bütün gerginliği üzerinden akıp geçti. Onu asla yüzüstü bırakmayacak tek adam şu an telefonun öbür ucundaydı. Babasından bir şey istemekten çekinmesine gerek yoktu. Eğer yapabilse babası, ona gökyüzünden Güneş'i söküp getirirdi. Babasının sesindeki endişenin kaynağı olmaktan nefret ediyordu. "Öyle mi yapıyordun?"

"Ben hep seni düşünüyorum. Justin'in yaptıklarından sonra..."

"Biliyorum, babacığım. Benim için endişelenmene sebep olduğum için üzgünüm."

"Kardeşim bana otelde sıkı çalıştığını ve yaptığın işten zevk aldığını söyledi."

"Burada yaptığım işe bayılıyorum. Bu zamana kadar en sevdiğim iş bu oldu." Tabii ki bu işten bu kadar zevk almasının büyük bir sebebi de Owen'dı ama bunu babasına söylemeye henüz hazır değildi.

"Mac, bana yeni bir arkadaş edindiğini de söyledi. Otel sahiplerinin torunu muymuş?"

Laura güldü. Henüz tomurcuklanmaya başlamış ilişkisinden söz etmek tam da Mac amcasına yaraşır bir davranıştı. "Evet. Adı, Owen Lawry."

"Onu kontrol ettirmemi ister misin? Polis arkadaşlarımın birinden..."

"Hayır, baba!" derken Laura bir kez daha güldü. "Mac amca ve Linda yenge, onu çocukluğundan beri tanıyorlar. Owen, Evan'ın en yakın arkadaşı."

"Eh, sanırım referansı yüksek." Babası durakladı ve boğazını temizledi. "Yani, sen bu çocuktan hoşlanıyor musun?" Soruyu sorarken sesinde, lise döneminde erkek arkadaşlarıyla ilgili bilgi almak için sorduğu soruları sıralarken çıkan o garip ton vardı.

"Evet," derken Laura her zamanki gibi babasının bu halinden ötürü eğleniyordu. "Ondan hoşlanıyorum. Bütün bunlar süresince bana çok destek oldu."

"Yeni arkadaşlar edinmene ve her şeyi yeniden yerli yerine oturtmana çok sevindim."

"En azından deniyorum."

"Keşke aynı şeyi kardeşin için de söyleyebilseydim. Maaless ef ki erkek kardeşin her şeyden vazgeçmiş gibi duruyor."

Laura, karısı ağırlı kesicilere bağımlı olan Shane'in korkunç kalp kırıklığını düşünmekten nefret ediyordu. "Son haberler neler?"

"Courtney boşanmak istemiş."

Laura irkildi. "Bu sence de en iyisi olmaz mı?"

"Bunu Shane'e söylemeyi dene. Bunca zamandır karısının rehabilitasyondan çıkmasını bekliyordu ve şimdi Courtney boşanmak istiyor."

"Nedenini söylemiş mi?"

"Yaptığı şeyden çok utandığını, Shane'in yüzüne bile bakmadığını söylemiş."

Laura'nın kalbi zavallı, tatlı kardeşi için acıdı. En sonunda ikisinin de suratında patlayıncaya dek bir bağımlı olduğunu ondan saklayan Courtney'ye o kadar hızlı ve o kadar fena tutulmuştu ki. "Shane ne yapacaktı?"

"Şu an üzerinde çalıştığı işi bitirdiğinde seninle olmak için adaya gelecek. Bence her şeyden uzaklaşmak onun için de iyi olacak, biraz kafasını boşaltabileceğini umuyorum."

"Biz ona iyi bakarız, baba. Sen endişelenme."

"Benim tek yaptığım, siz ikiniz için endişelenmek."

"Ben iyiyim baba, gerçekten. Ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen, tatlım."

"Justin'e bebekten söz etmek zorundayım." Bunu söylemek bile canını yakıyordu. Çokeşlilikten vazgeçmeye niyeti olmayan eski kocasını görmeye hiç hazır değildi ama Owen haklıydı. Ne olursa olsun Justin'in bebekten haberi olmasıydı. "Bana zorluk çıkartacağından eminim. Olan biten her şeyi düşündükçe seninle bir bağ kurmanın onun için benimle evli olmaktan daha fazla önem arz ettiğini görebiliyorum."

Frank dehşetle soluğunu tuttu. "Bu doğru değil! O sana deli oluyordu. Bunu kendi gözlerimle gördüm, bu yüzden de olanlara inanmakta bu kadar güçlük çekiyorum."

"Sen sana ne göstermek istiyorsa onu gördün. İkimizle de oynadı."

"Böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

"Neden yapmasın? Kariyerinde ilerlemesi kolaylaşacaktı ki kariyeri onun ilk aşkıydı. Yargıç Frank McCarthy'nin damadı olmak ona kariyerinde çok fazla kapı açacaktı ve şu anda da boşanmayı reddetmesinin en büyük sebebi bu."

"Bu iğrenç bir şey. Sence bebeği istemeyecek mi?"

"O konuda nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." Bu konudaki belirsizlik onu öldürüyordu ama babasına meseleyi açıp zaten kendisi için gece gündüz endişelenen babasını daha da germek istemiyordu. Laura dokuz, Shane yedi yaşındayken ölen annelerinin ardından, babaları onlara hem annelik hem babalık yapmıştı.

"Ben ne yapabilirim, tatlım?"

"Bu hafta Justin'le konuşmak için oraya geleceğim. Zorunda kalırsam senin ismini öne koşabilir miyim?"

"Tabii ki. O pisliği hayatından çıkartmak için ne gerekiyorsa yapabilirsin."

"Bir çocuğumuz olduğu sürece hayatımda kalacak." Bunu düşününce göğsünün üzerine bir fil oturuyormuş gibi bir ağırlık hissetti.

"Onunla görüşmeye yalnız gitmeni istemiyorum."

"Owen benimle gelir." Laura henüz bunu Owen'a sormamıştı ama hayır demeyeceğini biliyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Seni başkasıyla görürse Justin'in biraz daha ateşlenmesinden endişelenmiyor musun?"

"Ona ihtiyacım olmadıkça Owen uzakta durur."

"Eğer o orospu çocuğu sana elini bile sürerse onu kendi ellerimle öldürürüm."

"İş o noktaya gelmeyecektir. Onunla dışarıda buluşurum. İnsanların kendisiyle ilgili ne düşüneceğini o kadar umursuyor ki olay çıkartmaya cesaret edemeyecektir."

"Buraya gelmişken yanıma da uğrayacak mısınız?"

"Tabii ki."

"Senin Owen'la da tanışmak istiyorum."

Laura'nın yüzü duyduğu utançla birlikte ısındı. "Onun benim olduğumu söyleyebileceğimizi sanmıyorum."

"Bırak da bu yargıya ben varayım."

Babasının kelime oyununa güldü. "Ona iyi davranacaksın, duyuyor musun beni?"

"Yani ona seninle ilgili niyetlerini soramaz mıyım?"

"Baba!"

Babasının telefonun ucundan yükselen kahkahaları Laura'nın yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "En iyi tavrımı takınacağım, söz," dedi babası.

"Seni seviyorum, baba," derken Laura'nın boğazı babasına hissettiği sevgiyle düğümlendi.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

Babası bugüne dek onu bir kere bile yüzüstü bırakmadığı için, Laura onun verdiği bu söze inanmayı seçti.

Beşinci Bölüm

Maddie, eve Mac'ten önce ulaşp onu beklediği anları olabilecek en iyi şekilde değerlendirdi. Çıkmaya ilk başladıkları dönemde onun kendisine aldığı beyaz ipek geceliği giydikten sonra, bir sonraki yıl doğum gününde aldığı, gecelikle eşleşen beyaz sabahlığı üstüne geçirdi. Mac ona her şeyi vermişti ama sunduklarının en önemlisi sevgisi ve adanmışlığıydı. Hiç şüphesiz, hiçbir kadın kocası tarafından bu kadar el üstünde tutulmamıştı. Tropikal bir fırtınanın orta yerinde doğan kızları aralarına katıldığından beriyse, öncekinden çok daha özenli ve dikkatli davranır olmuştu.

Saç tutamları yumuşak, ısıltılı dalgalar halinde omuzlarına dökülünceye kadar onları fırçaladı ve kocasını çıldırttığını bildiği çilek aromalı dudak nemlendiricisinden biraz sürdü. Kimi kandırıyordu ki? Maddie'yle ilgili hemen her şey kocasını biraz çıldırtıyordu ve Maddie, onun bu yönüne bayılıyordu.

Kayan kapının açılış sesi dikkatini çekti. “*Madeline!* Neredesin?”

"Gösteri zamanı," diye mırıldandı duvardaki aynadan yansımasına minik, halinden memnun bir gülümsemeyle bakarken. Merdivenlerin başına yürüyüp bakışlarını aşağı çevirdi ve kocasının aşağıda, sarsak hareketlerle iş botlarından kurtulmaya çalıştığını gördü.

"Maddie!"

Kendini gülmekten alıkoymak için dudağını dişledikten sonra merdivenlerden inip koltuğa oturmuş kocasının yanına ilişti. "Beni mi çağırdın?"

Mac, ona döndü ve Maddie'nin üzerindeki görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudakları önce aralandı, sonra kapandı. "Göz kamaştırıyorsun."

"Pissin."

"Biliyorum. Özür dilerim. O kadar hızlı bir düş alacağım ki sen gittiğimi anlamadan dönmüş olacağım." Hızlı bir öpücük kondurduktan sonra merdivenlere yöneldi, üst kata çıkan yolun yarısında durakladı. "Çocuklar nerede?"

"Yemek zamanına kadar annem ve Ned onlarla ilgileniyor."

"Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki."

Maddie, merdivenin kalan kısmını çılgınlar gibi tırmanan Mac'in arkasından güldü. Peşinden gidip duşta ona katılmayı bir an için değerlendirdi ama Mac'in onun peşinden gelmesi fikrini daha çok sevmişti. Tam da söz verdiği gibi, beş dakika geçmeden Mac merdivenlerden uçarak indi, beline sarılmış bir havluyla ona doğru yürürken saçlarından sular damlıyordu ve çenesinde aceleyle tıraş olurken açtığı bir kesikten akmış biraz kan vardı.

"Çok adisin," dedi Maddie, kollarını Mac'e uzatırken.

Sabun ve seksi adam kokusuyla birlikte Mac, onun üzerine eğildi. "Kendime engel olamadım. Bugünü beklerken az daha çıldırıyordum."

Maddie, kocasının dağılmış saçlarından parmaklarını geçirip onları biraz düzeltmeye çalıştı. "Tam bir çatlak olduğun halde seni sevdiğim için şanslısın."

Bunu duyan Mac gülümsedi. "David ne diyor?"

"Her şeyin yolunda görüldüğünü söylüyor."

Tam da Maddie'nin beklediği gibi, Mac'in suratına şeytani bir sırırtış yayıldı. "Her şeyin yolunda görüldüğü konusunda çok haklısın. O adamın kafasının *orada* olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Bir kez daha, Mac'in manasız cümlelerine gülmek için kendini zorlaması gerekti. "O bir *doktor*. Eminim şu noktada hepsi birbirinin aynı görünüyor."

"Bu saçmalık. Seninki birçoğundan daha güzel. Biliyorum çünkü almadan önce çok fazla inceledim."

"Mac!" Bir yandan kocasının omzuna vururken diğer yandan tutamadığı kahkahalar atıyordu. "*Aman Tanrım!* Bunu söylediğine inanamıyorum! Gerçekten de adisin! *O adam* kızının hayatını kurtardı!"

"Bunu asla unutmayacağım ama bu onun suratını karımın orasında düşünmek istemediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Maddie uzanıp Mac'in dudaklarını kavradı ve onları birbirine bastırdı. "Cidden konuşmayı kesmen lazım."

"Neden? Yapmak isteyebileceğin başka şeyler mi var?"

"Tam üstüne bastın." Maddie uzanıp Mac'i öptü, tam olarak ne yapmak istediğini göstermek niyetindeydi.

Mac oturduğu yerden kalktı ve sonra Maddie'yi de kucakladı. Ardından beraber merdivenlere yöneldiler.

Maddie kollarını Mac'in boynuna dolayıp başını omzuna yasladı. Mac McCarthy gelip kollarını ona dolayana kadar Maddie kendini hiç tam olarak evinde hissetmiyordu ve bundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Mac, Maddie'yi, ihtiyaçları olduğu konusunda çok ısrar ettiği kocaman yatağın yanına geldiklerinde kucağından bıraktı. Yatağın sadece üçte birini kullanıyor olmaları Maddie'yi ke-sintisizce eğlendiriyordu. Mac'in kollarında uyumak Maddie için hava ve su kadar gerekiyordu.

Uzun bir süre boyunca Mac'in tek yaptığı aç bakışlarla Maddie'yi süzmek oldu, onu bakışlarıyla yiyor, Maddie'yi iç-ten içe yakıyordu.

"Sana bakmaya asla doyamıyorum, Madeline."

Maddie gergin bir kahkaha atıp Mac'in sık kaslarla örülü göğsüne avuçlarını dayadı. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Bilmeni istiyorum ki..." Mac, parmaklarını Maddie'nin saçlarından geçirdi. "Son birkaç hafta, bebeğimizle ilgilenişini, onu besleyişini izlemek, sen..." Mac'in sesi çatladı ve alnını Maddie'ninkine yaslayıp kendini toplamak için soluklandı. "Sen benim soluğumu kesiyorsun."

"Mac..."

Mac, Maddie'yi kendine iyice çekti. "O bebeğe bakarken ısıldıyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Sen kendini onunlayken görmelisin. Kocaman ve korumacısın. Babası sen olduğun için çok şanslı."

"Otuzuna gelene kadar kimseyle çıkmasına izin vermediğimde böyle düşünmeyeceğinden eminim."

Maddie güldü. "Ben, onun adına seni dizginlemek için buralarda olacağım."

Mac tek kaşını kaldırdı. "Beni dizginlemek için, öyle mi? Dizginlemek konusunda fena değilsin, o konuda hakkını yemeyeceğim. Bugünü beklerken öleceğimden çok emindim."

Maddie, elini Mac'in göğsünden kalçalarına indirip sarılı duran havluyu çözdü, kocasının ilk neresini öpmek istediğini kestirmeye çalışarak onu süzerken dudaklarını yaladı.

Mac sarsak bir kakhaha attı. "Eğer bana öyle bakmaya devam edersen beni başlamadan bitireceksin." Önceden çalışılmış, alışık hareketlerle Mac, Maddie'nin üzerindeki sabahlığı ve geceliği çıkarttı.

Maddie, Mac'in kendisini kıyafetlerden soyuşuna her zamanki gibi huşuyla karşılık verdi. Bekârlık günlerinde Mac'in ne kadar çok pratik yaptığını görmemek imkânsızdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Kendini suçlu hissederek Mac'in bakışlarına karşılık verdi. "Kadınları kıyafetlerinden bu kadar hızlı soyamak konusunda ne kadar iyisin."

"Üzerindeki kıyafetlerden bu kadar hızlı soyamak istediğim tek kadınla evlenecek kadar zekiydim." Sonra eğilip onu öptü ve bu öpüş tanıştıkları günden beri birbirlerine hissettikleri şeylerin bir yansıması gibiydi; ateşli ve şefkatli, aşkla ve tutkuyla dolu. Mac'in elleri Maddie'nin her yanında dolaşıyordu, saçlarında geziyor, sırtındaki bir izi takip ediyor, kalçasını avuçluyor, göğüslerinin arasındaki açıklıktan süzülüp memelerini kavırıyordu.

Maddie bu dokunuşlar karşısında ne kadar ıslanmış olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Kendini geri çekmeye çalıştı ama Mac işkenceye uğrayan bir adamdan duyulabilecek bir inilti koyuverdikten sonra parmaklarını kadının hassaslaşmış etinin ıslaklığında kaydırdı.

Uzanıp Mac'ın zonklayan erkekliğini kavrayan Maddie, tam da kocasının sevdiği şekilde onu okşarken onun yönlendirmeleri olmasa asla cüret edemeyeceği kadar sert davranıyordu.

Mac onu durdurdu. "Yapamam," dedi nefes nefese. "Geldiğimde içinde olmak istiyorum."

"Güzel o zaman." Maddie başucundaki çekmecelere uzanıp henüz çıktıkları günlerden kalma bir prezervatif aldı. Prezervatifi ona uzattığında Mac huysuz bir homurtu çıkarttı.

"Cidden mi?"

"Yakın zamanda yeniden hamile kalmaya yönelik en ufak bir arzu duymuyorum."

"Ama emziriyorsun. Hamile kalamazsın."

"Bu söylediğin tamamen uydurma bir bilgi. Ya prezervatifi takarsın ya da sevişmeyi es geçersin."

Mac, prezervatifi onun elinden aldı. "İyi. Öyle olsun."

"Senin için onu benim takmamı ister misin?" diye sordu Maddie suratında cilveli bir sırıtişla.

"Olmaz."

Maddie somurttuğu zamanlar Mac'i daha fazla seviyordu. Bu adam istediği şeyleri almaya o kadar alıştı ki, istediği bir şey olmadığı zaman huysuz bir çocuk gibi davranıyordu; sevimli, aksi bir oğlan çocuğu.

Mac prezervatifi taktıktan sonra Maddie'ye uzandı. Yatağa

girdiklerinde birbirine karışmış kollar ve bacaklardan ibarettiler; dudakları birbirine yapışmıştı ve dilleri tanıdık ama özlem dolu darbelerle birbirine dolanıyordu.

Mac, dudaklarını Maddie'ninkilerden çekip ayırdı ve dilini onun hassaslaşmış göğüs uçlarında gezdirdi.

"Mac... Dur, yoksa sen... Aman Tanrım..." Memeleri salgilanan sütün tanıdık karıncalanmasıyla kaşındığında ölmek istedi. "Mac. Yapma. *Lütfen*." Kocasının meme uçlarından akan sıvıdan ötürü ondan soğumasından korkuyordu ama bir şekilde, bu tam tersi bir etki yaratmış gibiydi.

"Vay canına, şuna bak." Mac'in dili, Maddie'nin memesinin ucunda birikmiş nemi öyle bir istekle emdi ki Maddie bu ânı sonsuza dek asla unutmayacağını daha o anda biliyordu. Bu şoke edici yakınlık, Mac'in suratındaki saygılı bakış... Bu görüntüler beraber kurdukları güzel hayattan karelerle dolu anıların arasına daha ilk saniyeden karıştılar.

Maddie, kollarını ona doladı ve Mac'in başını göğsüne bastırdı. Ömrünün büyük kısmında, oldum olası kocaman olan memelerinden nefret etmişti ama Mac, bu tapınırcasına tavırlarla Maddie'nin onlara olan nefretini unutmasına yol açmıştı. "Seni seviyorum, Mac. Her gün biraz daha çok. Seni artık daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğümde sen gidip bir şey yapıyorsun ve ben seni biraz daha sevebileceğimi keşfediyorum."

Mac ona bakmak için kafasını kaldırdığında, Maddie, adamın insanı şoke eden mavi gözlerinin gözyaşlarıyla dolu olduğunu görerek şaşkınlığa uğradı.

"Bu, birinin bana bugüne kadar söylediği en güzel şey

olabilir.” Dudaklarını yumuşak bir şekilde Maddie’ninkilere bastırıldı. “İşin aslı, bu birinin bana bugüne kadar söylediği en güzel şey.”

Maddie parmaklarını onun nemli, koyu renkli saçlarından geçirdi ve Mac’in saçları dağılıp insanı baştan çıkaran bir görüntüye kavuştu. “Her kelimesini kastederek söyledim.”

“Öyle yaptığını biliyorum. Ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Böyle bir şeyin benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen patlamaktan korkuyorum.” Konuşurken yer değiştirip Maddie’nin bacaklarının arasına yerleşti, sert erkekliği Maddie’ye sürtünüyordu ve Maddie her şeyini ona vermeye dünden hazırды. “Patlamak demişken...”

Maddie, dudaklarında yumuşacık bir gülümseyişle Mac’i kucakladı, tek avucuyla sırtını okşadıktan sonra poposunu kavradı, bunun Mac’i çıldırtacağını biliyordu.

Mac kesik bir inilti koyuverdi. “Seni çok istiyorum ama canını yakmaktan korkuyorum, bebeğim.”

“Böyle bir şey olmayacak.”

“Başına gelenlerden sonra...” Mac kollarının arasında ürperdi.

“Bunu düşünmeyi bırakmazsan benimle bir daha asla sevişmek istemeyeceksin.”

Mac gülse de kadını öperken ona duyduğu saygıyı hissettiriyordu. “Öyle bir şey mümkün değil.” Aralarındaki boşluğa uzandı ve parmaklarını Maddie’nin bacaklarının arasına sürtüp onun hazır olup olmadığını kontrol etti. “Aman Tanrım,” derken soluğu kesilmişti çünkü Maddie sırlıslıklamdı

ve her şeyiyle Mac için hazırды. "Canını acıtırksam durmamı söyleyecek misin?"

"Evet," diye inledi Maddie, aynı sırada Mac de parmaklarını, ona duyduğu arzuyla zonklayan sinir yumağına bastırmıştı. "Mac, *lütfen*. İçime gel."

Yavaş hareket eden Mac, minik vuruşlarla onun içine kayıp Maddie'ye kendisine alışması için zaman verdi. "Böyle iyi mi?" diye sordu sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Bu harika," diye fısıldadı Maddie. "Hiçbir yerim acımıyor. Yemin ederim."

Bu, Mac'in kontrollü tavırlarını kırmaya yetmiş gibiydi, kalan kısmın tamamına tek bir hareketle kaydı. "Of, özür dilerim. Özür dilerim. Kendimi tutamadım..."

Maddie onu cesaretlendirmek isteyerek kalçalarını kaldırdı. "Sev beni, Mac. Bu kendimi harika hissettiriyor."

Maddie'nin kelimelerine rağmen kendini tutmayı sürdüren Mac'in kaşlarının üzerinde ve sırtında ter damlacıkları belirmişti.

Mac'i nasıl gevşeteceğini bilen Maddie uzanıp onun kaslarla örülü poposunu avuçladı ve sıkı. Tam beklediği gibi, bu Mac'in kontrolünü kaybetmesine yetti. Kendini tutmayı kesip Maddie'nin içindeki gelgitlerini serbest bıraktı ve sadece ikisine özel o yere ulaştılar.

Sonrasında, uzunca bir süre Mac, onun üzerinde uzandı; ağırdı, sertti ve zonkluyordu.

"Seni eziyorum," diye mırıldandı.

"Biraz daha böyle kal." Maddie, Mac'e sarılı kollarını sıkı.

"Ben hep buradayım, bebeğim," derken Mac'in yumuşak dudakları Maddie'nin boynunda dans ediyor gibiydi.

Kocasının kelimeleri Maddie'nin hissettiği hoşnutluğu artırdı.

"Sert davrandığım için üzgünüm," dedi Mac.

"Sert değildin. Tam olmanı istediğim gibiydin. Bunu ben de en az senin kadar özledim."

"Bu mümkün mü bilmiyorum." Mac kafasını kaldırıp Maddie'nin gözlerine bakarken onu öptü. "İlk seferini yaşayan bir liseli gibiydim. Bütün öncelikleri unuttum."

Maddie, Mac'in suratındaki iğrenmiş ifadeye kıkırdamadan edemedi. "Annem çocukları uykudan uyanana kadar getirmeyecek. Bunu telafi etmek için bolca vaktin var."

"Son zamanlarda anneni ne kadar sevdiğimden söz etmiş miydin?" Kendini çeken Mac, öpücüklerden bir yol çizerek Maddie'nin bedeninde aşağılara kaydı. "Acısını çıkaracağımız zaman uzun."

Mac'in dudakları karnında dolaşırken Maddie gözlerini kapatıp kendini Mac'e teslim etti; bedenini ve ruhunu.

Mac de Koca Mac de eve gittikten sonra Luke birkaç saatini daha marinada harcadı, yakıt sistemini kışa uygun hale getirip sızdıran boruları onardı ve pompaları güvenli hale getirdi.

Normalde yılın bu zamanları, yalnız ve sakın geçecek kışın kaçınılmaz habercisi olduğundan Luke depresif bir ruh haline bürünürdü. Fakat bu yıl, her şey farklıydı. Syd, onun hayatına geri dönmüştü, onunla yaşıyor, onunla uyuyor, günlerini ve gecelerini tatlı bir aşkla kaplıyordu.

Hiçbir şey, onu Syd'in gelmesiyle hayatında değişecek onlarca şeye hazırlayamazdı. Her ne kadar Syd'den önceki hayatı da tatmin edici olsa da Syd'leyken sanki capcanlı bir manzaraya bakıyor gibiydi ve bu manzarada olasılıklar sonsuzdu.

Bir kabloyu sıkılaştırırken kendi kendine homurdandı. "Bak sen şu haline, şiir de yaz istersen." Ama Sydney'nin ona yaptığı buydu, ilk aşkının baharında olduğu zamanlardan beri Sydney'nin onu soktuğu hal hep bu olmuştu.

Son birkaç ayda, Sydney'nin tuttuğu yastan yavaş yavaş sıyrılıp kabullenme aşamasına ulaşmasını izlemişti. Genç kadın, sarhoş bir sürücü yüzünden kaybettiği ailesini her daim özleyecek, onların yokluğunu her daim hissedecekti ama artık öncesine nazaran çok daha fazla gülüyordu. İç mimar olarak yaptığı işten zevk alıyordu ve kendisini Luke'a öyle büyük bir tutkuyla veriyordu ki Luke söyleyeceklerini unutuyordu.

Aralarındaki tutkuyu düşünürken erkenden işe son verip eve yöneldi. Şu an dünyada istediği ama alamadığı tek şey, Syd'in evlilik teklifine vermediği evet cevabıydı. Ona eylül ayının başlarında, Syd'in ailesinin ölümüne sebep olan adamın davası sonuçlandıktan hemen sonra, Syd'in anakaradaki evini boşaltıp adaya taşıyacakları sırada evlilik teklif etmişti.

Şimdi geriye baktığında, zamanlamasının iyi olmadığını kabul etmek zorunda kalıyordu. Mahkemeye katılmasıyla kaybettiği ailesinin yaraları yeniden açılmıştı ve anakaradaki evini boşaltırken çocuklarından ve kocasından kalan eşyaların büyük bir kısmından vazgeçmişti. Bu haldeyken tabii ki bir başkasıyla evlenmeyi kabul etmemişti. Luke'un bunu öngörecektir kadar zeki olması gerekirdi.

Luke'un niyeti ise Syd'e bir yere gitmeye niyeti olmadığını söylemekti; bu sayede yanına taşınan Syd'in daha güvende hissedeceğini ummuştu. Teklifin hemen ardından Syd'in suratında beliren çarpılmış ifadeyi gördüğü an yaptığı hatayı anlamıştı ve genç kadının kusursuz suratında karşısına çıkan ifade daha uzunca yıllar boyunca Luke'u rüyalarında ziyaret edecekti, buna hiç şüphesi yoktu. Sydney ona zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve o zamandan beri bu konuyu bir daha açmamışlardı. Cevaplanmamış soru aralarındaki havaya takılıp kalmıştı.

Kara'nın marinaya gelişi ve hâlihazırda var olan işlerine eklenen ekstra işler, ölü sezonda yapılacak bir sürü iş olduğu anlamını taşıyordu ve bunların hepsi üst üste gelmişken yat okulundan gelen teklife hayır demekten başka bir yolu olmadığını düşünüyordu. Mac'le ikisinin, Luke'un bir aylığına adadan ayrılmasına zaman tanıyamayacak kadar çok işleri vardı ve Syd de zaten otel projesinde mutlu mesut çalışıyordu, şimdi her şeyi yarıda bırakıp yerlerini değiştirmenin zamanı değildi. Ders vermek için eline başka şanslar da geçerci.

Evin garaj yoluna girdiğinde, Volvo'nun her zamanki yerinde durduğunu görerek rahatladı. Luke, Syd'in onunla ve adada yaşadığı hayatla mutlu olduğundan emindi ama bir zamanlar elinden kaçırdığı kadının parmağında bir yüzük görmeden tam anlamıyla rahata ermeyecekti.

Bunun eski kafalı bir düşünce olduğunu biliyordu ama Sydney'in, "Kabul ediyorum," dediğini duymak zorundaydı. Oraya varana kadar, her an bir şeylerin ters gitmesini bekleyerek yaşayacaktı ve böyle yaşamak çok stresliydi.

Aracın torpido gözüne uzanıp bir ay kadar önce aldığı

mücevher kutusunu çıkarttı. Yüzüğü Newport'a gittiğinde almıştı, aynı gün yat okulundakilerle konuşup kendisinden ne gibi bir ders vermesini istediklerini öğrenmişti. Syd o gün, onunla gelemeyecek kadar otel projesiyle meşguldü, dolayısıyla Luke da bu fırsattan yararlanıp bir yüzük almıştı.

Büyük, zümrüt kesimli pırlantanın etrafını daha antika görünen detaylarla süslemişlerdi ve Luke, bunun Syd'e çok yakışacağından emindi. Yüzükte aynı anda hem güçlü hem kırılgan bir hava vardı, aynı Syd'de olduğu gibi. Bu yüzüğü onun parmağında görmeyi her şeyden çok istiyordu ama asıl isteği, Sydney'nin *kendisinin* bu yüzüğü takmayı istemesiydi.

Syd'in babası bile, Donovan'ların verandasında oturmuş biralarını içerken Luke'a onay vermişti. Bay Donovan lafı hiç uzatmadan Luke'a kızıyla evlenmeyi düşünüp düşünmediği sormuştu.

"O hazır olduğu anda," demişti Luke. Bay ve Bayan Donovan'ın, Luke'un kızları için yeterince iyi olmadığını düşündükleri zamandan beri çok şey değişmişti.

"İyi," demişti Allan Donovan. *"Seninle görüşmeye başladığından beri daha mutlu görünüyor. Gözlerinin yeniden ışıldadığını görmek beni çok mutlu ediyor."*

"Beni de," demişti Luke.

Syd'in gözlerindeki ışığı bir başka üstünkörü teklifle söndürmeyi göze alamazdı. Bu sefer önceden planlarını yapmalı ve her şeyi olabilecek en güzel şekilde yürütmeliydi. Bunu düşünürken yüzüğü torpido gözüne geri bırakıp Sydney'nin hazır olduğu âna kadar orada durması için sakladı. Hazır olduğunda, bunu anlamayı umuyordu.

Syd'in köpeği Buddy koşarak Luke'u karşılamaya geldi ve

yüzüne bir sürü ıslak öpücük bıraktı. “Hey, dostum, günün güzel geçti mi?”

Buddy soruya cevap vererek havladığında Luke güldü. Bu konuşmayı her akşam, Luke işten döndüğünde yapıyorlardı ve bu da Luke’un her yeni günün sonunda iple çektiği şeylerden birine dönüşmüştü.

Syd’in neredeyse yazın tamamında elden geçirip yenilediği salona girdi. Bir zamanlar karanlık ve hüznü olan salon şimdi parlak bir krema rengindeydi. Yeni mobilyaları bordo detaylı koyu lacivertti. Syd, okyanus manzarasının bir milimini bile kaçırmamak için perdeleri çıkartmıştı. Işığı içeri alarak, Luke’un hayatına yaptığı şeyin aynısını evine de uygulamıştı.

Bir sonraki yenileme projeleri mutfaktı ve en son, eve oda eklemekten söz ediyorlardı. Luke onun uzun dönemli planlar yapmasına bayılıyordu, bu Syd’in bir yere gitmeyi düşünmediğini ona gösteriyordu. Eve girip de Syd’in ofise çevirdiği arkadaki yatak odasına gidene kadar kafasını çevirdiği her yerde gözleri Syd’in dokunuşlarına temas ediyordu.

Sydney bir kumaş kataloğunun üzerine eğilmişti ve aynı sırada nereye giderse gitsin yanından ayırmadığı defterine notlar alıyordu. “*İlhamın ne zaman geleceğini asla bilemezsin,*” diyordu hep. Sarıya çalan turuncu saçları başının tepesinde bir atkuyruğuyla tutturulmuştu ve boynunun kıvrımı iyice ortaya çıkmıştı. Luke onun boynunu öpmeye bayılıyordu. Öne eğildi ve dudaklarını Syd’in boynuna bastırdı.

Genç kadın önce soluğunu tuttu ama ardından rahatlayıp Luke’un öpücüğüne yer açmak için başını biraz daha öne eğdi. “Erkencisin.”

“Seni özledim.”

“Çok tatlısın ama inanılmaz bir şekilde yakıt kokuyorsun, ahbap.”

Luke aniden geri çekildi. Syd’in önceden evli olduğu bankacının eve hiç yakıt kokarak gelmediğinden emindi. Luke daha bunu düşündüğü an kendisinden nefret etti. Syd’in bir zamanlar kendisine tercih ettiği ölü bir adamı kıskanmaktan daha manasız ne vardı ki? Geçmiş geçmişte kalmıştı ve bu herkes için en iyisiydi. Onu kurcalamanın anlamı yoktu.

“Ama önemli değil,” diyen Sydney ona dönüp gülümsedi. “Çünkü ben de seni özledim.”

“Ben gidip duş alayım.” Doğrudan çamaşır odasına geçip iş kıyafetlerini üzerinden çıkarttı ve çamaşır makinesine atıp üstlerine deterjan döktü. Syd’in kolları sırtından dolandığında ürkme sırası Luke’taydı.

“Seni kırmak istememiştim,” dedi Syd, kelimelerini sırtına bıraktığı öpücüklerle süsleyerek.

“Biliyorum. İş kıyafetlerimi dışarıda çıkartmalıydım.” Luke arkasını dönüp kollarını Syd’e doladı ve ona bu kadar yakın olmaktan ötürü ânında uyarıldığını hissetti. Syd’in yüzünü izlerken ona duyduğu istekle bedeni zonkluyordu. Onu öptü ve ardından alnını başına yasladı. “Bana duş almam için beş dakika ver, sonra bu konuşmayı bitirebiliriz.”

Sydney suratında muzip bir sırıtsıyla onu serbest bıraktı. “Bana uyar.”

Luke duşa girip tıraş olduktan sonra banyodan aceleyle çıktı ve Sydney’yi yatakta uzanmış, kendisini beklerken buldu.

Genç kadın elini uzattı.

Kalçasındaki havluyu sabitleyen Luke, kendine uzatılan eli tuttu ve yatağa, onun yanına uzandı.

Sydney sokulup başını Luke'un göğsüne yasladı ve elini beline doladı. "Bugün çok çalıştın."

"Yılın bu dönemi hep böyle olur, marinayı kışa hazırlamak falan." Syd'in belinde dolaşan elini alıp dudaklarına bastırdı. "Senin günün nasıldı?"

"Günüm... İlginçti." Linda'yla ettiği kahvaltıyı, diğer kızları ve Jenny'nin mektubunu anlattı. Yapmak için gönüllü olduğu şeyden bahsettiği anda Luke gerildi.

"Neden bunu sen yapıyorsun?"

"Neden yapmayayım? Onun yaşadıklarını kesinlikle anlıyorum."

Luke kelimelerini özenle seçti. "Bu sıralar çok daha iyi idare ediyorsun. Eski yaraları kanatmak ne kadar doğru?"

Sydney, bakışlarını Luke'un gözlerinin içine dikti. "Ne demek istediğini biliyorum ve benim için endişelendiğin için seni seviyorum ama şimdi, Jenny'nin orada yalnız olduğunu bildiğim için onu görmek zorundayım. Nedenini açıklayamam ama onun hikâyesini duyduğumda, bir şeyler yapmak zorunda olduğumu hissettim."

Onun söylediklerini düşünen Luke, ellerini saçlarına daldırdı.

"Bunu anlıyor musun?"

"Bence o kadına ulaşmak istemen harika ama onunla konuşurken kendi sürecini geriletmeni istemem. Son zamanlarda çok daha iyi görünüyorsun. Daha mutlu, daha hafif."

"Daha mutluyum gerçekten," derken Syd, onun göğsünü okşuyordu. "Çok, çok mutluyum. İşin aslı, seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Benimleyken ne kadar mutlu olduğundan mı söz edeceksin?" diye soran Luke'un yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

"Evet."

Luke, onun söyleyeceklerini duymayı beklerken adeta nefes almayı kesmişti.

"Bana bir süre önce sorduğun soru vardı ya..."

"Durumu tamamen yanlış ele aldım, artık bunu biliyorum. Hazır değildin."

Sydney bir dirseğinin üstüne yaslanıp sırtını yükseltti ve doğrudan Luke'un gözlerinin içine baktı. "Sanırım artık hazırım."

"Gerçekten mi?"

Sydney kafa salladı.

Luke zıplayıp yataktan kalktı. "Bir saniye bekle."

"Luke! Nereye gidiyorsun?"

"Hemen döneceğim. Sakın kıpırdama."

Hâlâ beline dolanmış bir havludan başka üzerinde hiçbir şey olmayan Luke koşarak kamyonuna gitti. Torpido gözünü açarken elleri titriyordu, sarsak parmaklarla mücevher kutusunu aldı. İçeriye döndü ve koridorda duraklayıp derin, yatıştırıcı bir nefes aldı. En sonunda kendini sakinleştirmeyi başarinca omuzlarını dikleştirip yatak odasına döndü.

Syd yatağın ortasında oturmuş, bacaklarını altına toplamıştı. Dikkatli gözlerle onu süzüyordu.

Yüzük kutusu avucunda saklı olan Luke yatağa yürüdü.

Sydney, kollarını adamın boynuna dolayıp dudaklarını onunkilere bastırdı. "Neyin peşindesin?"

Kalbi göğsünü içeriden döverken Luke öpüşüyle Sydney'i tamamen özüksedi. Bazen, Syd'in ona döndüğüne inana-

miyordu; kalmak için burada olduğuna, beraberinde getirdiği huzur ve neşenin bir ömür orada kalabileceğine...

"Son seferde, her şeyi yanlış yaptım. Zamanlamam korkunçtu. Bir yüzüğüm yoktu. Sen hazır değildin. Bu sefer," derken Syd'in sol elini tutup dudaklarına götürdü, "bunu doğru yapmak istiyorum. Sydney Donovan, hayatımın tek aşkı, bana karım olma onurunu bağışlar mısın?"

Sydney, gözlerinde beliren yaşları tutmak için gözlerini kırıştırıp elini Luke'un yüzüne yerleştirdi ve ona bugüne kadar ki en tatlı öpücüğü verdi. "Evet," diye fısıldadı dudakları hâlâ birbirine değerken.

Hissettiği rahatlamayla birlikte Luke bütün benliğinin sarıldığını hissetti. Geri çekilip elindeki kutuyu açtı ve içindeki yüzüğü çıkarttı.

Yüzüğü gören Sydney keskin bir şekilde iç geçirdi ve Luke, yüzüğü parmağına takarken soluğunu tuttu. "Luke, bu *harika*! Bayıldım!"

"Seni seviyorum ve hep seveceğim."

"Ben de seni seviyorum. Bana bu kadar sabırlı yaklaştığın için teşekkür ederim."

"Seni sonsuza kadar da beklerdim."

Hayat dolu bir çığlıkla Sydney, kollarını Luke'un boynuna doladı. "Nişanlandık!"

Luke gözlerini yumdu ve kollarının arasındaki Sydney'i sıkı sıkı kavradı, en sonunda göğsünün ortasındaki korku düğümünün çözüldüğü ânı iyice hissederek derin bir nefes aldı. "Ne zaman evlenelim istersin?"

"Bu konuda biraz düşünüp sana söylesem olur mu?"

"Sen ne istersen, bebeğim. Ne istersen."

Altıncı Bölüm

Justin'e mesaj yazmak için Laura'nın sadece birkaç saat cesaret toplaması gerekmişti ve en sonunda yeterli cesareti bulduğunda ona mesaj atıp cuma günü saat altıda Providence Restoranı'nda buluşup buluşamayacaklarını sormuştu. Sadece bir şey konuşmaları gerektiğini yazmıştı. Mesajı attığı sırada avuçları gerginlikten terlemişti. Telefonu başucundaki çekmecelerin üzerine bırakıp saçlarını taramak ve biraz kendine gelmek için banyoya yürüdü.

Telefonu yeni bir mesajı olduğunu bildirmek için öttü. Justin'in cevabını görmek için telefonu eline aldığı anda hissettiği gerginlikten ağzı kurumuştu. Mesaj tek kelimelikti: *İyi*.

"Eh," dedi Laura. "Yaptım gitti." Elini karnındaki hâlâ küçük olan çıkıntıya yerleştirdi ve avucunun altındaki minik bir tekmeyle ödüllendirilince gülümsedi. Bebeğin bu küçük hareketleri, Laura'ya bu evliliğin tamamen kayıp olmadığını hatırlatır gibiydi.

Owen'ın neler yaptığını görmek için aşağı indiğinde onu

mutfakta, bir tencerenin başında dikilirken buldu. "Harika kokuyor! Ne pişirdin?"

"Sosun tamamını ben yaptım," derken Owen'ın kendisiyle gurur duyduğu belliydi, tencerenin kapağını kaldırıp kokunun etrafa yayılmasına izin verdi. "Büyükanneemin tarifi."

Sarımsağın, reyhanın ve mercanköşkün kokusuyla Laura'nın tat alma duyuları ayaklandı. "Ağzım sulanıyor," derken tezgâhın önüne dizili bar taburelerinden birinin üstüne tırmandı.

Bu minik yorumuyla şeften bir sırtıış kazanmıştı. "Makar-nayı da haşladığım an yemeye hazırız."

Her akşam beraber yemek yemek gibi bir alışkanlık edinmişlerdi. Yemekleri sırayla pişiriyorlardı ve bazı geceler yemek için dışarı çıkıyorlardı ama her akşam yemek saatini bir şekilde beraber geçirecekleri belliydi. Laura'nın Owen'la olmayı sevme sebeplerinden biri, onunla her şeyin basit olmasıydı. *Hadi her akşam birlikte yemek yiyelim*, demeleri hiç gerekmemişti. Kendiliğinden olmuştu. Owen'la her şey huzur vericiydi; bir türlü kaşıyamadığı bir kaşıntı gibi derisinin altını karıncalandıran arzu hariç.

Owen'a bakmak, onu istemesi için yeterliydi. Her şey bu kadar basitti. Ama sonra adamın hayalleri aklına geliyordu; kendisine ayak bağı olacak şeylerden yoksun bir hayat. Owen'ın istekleri belli olduğu halde neden kendisiyle bir ilişki istediğini anlamıyordu; çünkü onun ömrünün kalanı boyunca bir bebeği, bir yükümlülüğü olacaktı. Kendini bu tatsız düşüncelerden sıyırdı. Özgürlüğün Owen'ı kendisinden alacağı o kaçınılmaz günü düşünmemek daha iyiydi.

Boğazını temizledi. "Böyle yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Tadına bakıncaya kadar çok heyecanlanmamaya çalış. Belki de berbat olmuştur."

"Eğer tadı birazcık bile kokusuna benziyorsa, harika olacak. Yemek yapmayı seviyor musun?"

"Öncesinde bunun için çok fırsatım olmadı, sürekli yollarda falandım. Önceden kardeşlerim için eritilmiş peynirli sandviçler, pizza ve onun gibi şeyler yapardım ama o zamandan beri bir şeyler pişirmediğimi söyleyebilirim."

Ailesinden ya da çocukluğundan çok nadiren bahsettiği için Laura bu minik bilgi kırıntısına kulaklarını dikti. "Neden onlara sen yemek yapıyordun?"

"Annemle babam meşguldü. Sürekli dışarıdaydılar ve çocuklarla ilgilenmek de benim işimdi."

"Sen o zaman kaç yaşındaydın?"

"Bilmem. On iki, belki."

"On iki yaşında kendinden küçük *altı* kardeşten mi sorumluydun?"

"Evet, sanırım."

"Benimle nasıl bu kadar güzel ilgilendiğinin sırrını çözmüş olduk."

"Ben seninle ilgileniyor muyum?"

"Bunu yaptığını bal gibi biliyorsun."

Owen, Laura'nın favorisi olan limon aromalı maden suyunu bir şarap kadehine doldurup önüne koydu.

Laura gülümse. "Şekil 1.A'da görüldüğü üzere."

Omuz silken Owen, "Gözlerini kapat ve kadehte *char-donnay* varmış gibi yap," dedi.

O kadar tatlı ve o kadar zahmetsizce etkileyiciydi ki. Ken-

disiyle sanki bu yapılacak en doğal şeymiş gibi ilgilendiğini görmek Laura'yı sürekli şoka sokuyordu. Daha kendisi neye ihtiyacı olduğunu bilmezken Owen ondan bir adım önde gidip onun neye gereksinim duyabileceğini düşünüyor ve bunu karşılıyordu. Bir kadının, kendisiyle böyle ilgilenen bir adama delice âşık olmaması imkânsızdı.

"Aklından ne geçiyor, Prensese?" Owen, Laura'nın suratındaki ciddi ifadeyle dalga geçerek dudaklarını büzdü, bu onun karakterine o kadar aykırı bir davranıştı ki Laura kendini gülmekten alamadı.

Her an ona delicesine âşık olabileceği ihtimali olduğunu söyleyerek Owen'ın ödünü patlatmak istemediği için, "Hiç," demekle yetindi.

"Babanla konuştun mu?"

Laura kafa salladı. "Justin'le konuşurken onu koz olarak kullanamama izin verdi. Ben yine de işlerin oraya varmamasını umuyorum." Owen'a baktı. "Cuma günü saat altıda Providence'ta onunla buluşacağım."

"Üç buçuk feribotuna bineriz. Ben araba için yer ayırtırım."

Laura rahatladığını hissetti. Owen'a sorması bile gerekmemişti. "Gelmek zorunda değilsin, biliyorsun, değil mi?"

"Zorundayım."

Kalbi, Owen'ın yanındayken hep yaptığı o ritmi bozuk atışla göğsünün içinde çırpınıyordu. Bu ilk olduğunda, hamileliğine yormuştu. Şimdi, bu çırpınışların hamilelikle hiç alakası olmadığını, sebebin sadece Owen olduğunu çok iyi biliyordu.

Owen tencereyi karıştırmak için kullandığı kaşığı kenara koydu ve omzuna asılı duran havluya ellerini sildi. Ellerin

yeterince temiz olduğuna ikna olunca Laura'nın yüzünü avuçlarının arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Bunu söylemeye hiç hakkım olmadığını biliyorum ama onu görmeye yalnız gitmeni hiç istemiyorum."

"Bana istediğin her şeyi söylemeye her türlü hakkın var." Bu ağır cümleyi şakaya vurmak adına, "Bence, beni haftalarca klozetin önünden kazırken bu hakkı kazandın," diye ekledi.

"Benim için bir zevkti."

"Sana zevk vermek oldukça kolay o zaman."

"İşin içinde sen olunca, evet."

Laura'nın gözlerinin içine uzun, soluksuz bırakan bir an boyunca baktı ve bir süre sonra yanaklarına yoğun bir kırmızılık yayılarak Laura'ya, aralarında vızıldayan bu yoğun çekimden ölümüne etkilenen tek kişi olmadığını gösterdi.

Owen kendisine böyle baktığında, Laura'nın kafasının içi boşalıyor, bunun *neden* kötü bir fikir olduğuna dair kendine sıraladığı her şey silinip gidiyordu. Uzanıp Owen'ın ensesini tuttu ve onu kendisine çekti.

"Laura..."

Laura, dudaklarını onunkilere bastırırken, bunun bir erkeği öpmek için ilk kez kontrolü eline aldığı an olduğunu fark etti. Ve ah, bu adamı nasıl da istiyordu.

Öpücükleri saf ve tatlı ve bir şekilde önceki öpüşmelerinin hepsinden daha ateşliydi ki önceki öpüşmelerinin ne kadar ateşli olduğu düşünülecek olursa, bu ciddi bir şeydi. Owen kendini geri çekmeye çalıştığında, Laura tutuşunu sıkılaştırdı. Gözleri birbirini buldu ve öylece kalakaldılar. O da en az Laura'nın hissettiği kadar aç ve doymamış görünüyordu

ve bir sebeple bu, Laura'yı rahatlatıyordu. Başını yavaşça öne eğen Owen, onu bir kez daha öptü. Bu sefer, kolunu Laura'nın beline dolayıp onu kendine çekti ve bedenlerini birbirine sıkı sıkı bastırdı.

Bu kadar yakın olmak Laura'nın iç organlarının erimesine sebep olmuştu ve bedeninin en önemli noktaları bu temas karşısında uyanıp ayaklanmışlardı.

Owen'ın dili, Laura'nın altdudağını yalayıp ağzına kaydı.

Dilleri birbirine değdiği anda Laura kim olduğunu, nereden olduğunu ve Owen bir anda başka bir yere gitmek isterse bunun kendisi için ne gibi felaket sonuçlar doğuracağını unuttu. Yetmiyordu, Owen'ı ne kadar sıkı tutarsa tutsun ya da onun dilinin dokunuşlarına ne kadar hevesle karşılık verirse versin açlığı dinmiyordu.

Bir inilti Owen'ın boğazından yükselip Laura'nın zaten harıl harıl yanmakta olan ateşini iyice körükledi.

Parmakları onun saçlarına dolanıp sıkıca asıldı. Aklının gerilerinde hâlâ yerinde olan akıl sağlığıyla, Owen'ı incitip incitmediğini merak etti. Çok uzaktan bir yerden birilerinin adını seslendiğini duydu. Ama sesin kaynağını ararsa Owen'la öpüşmeyi kesmek zorunda kalacağı için Laura sesi duymazdan geldi.

"Eee, ah, üzgünüm," diyen ses bu sefer daha yakından geliyordu.

Laura, dudaklarını Owen'ın kilerden çekip ayırdı ve arkadaşı Stephanie'nin mutfak kapısında dikildiğini gördü. Yüzü kıpkırmızıydı.

Owen, kollarını Laura'nın bedeninden çözmedi ve başını

onun boynunun girintisine gömdü. Dudakları ve nefesi hassaslaşmış tenine tatlı ürperti dalgaları gönderdi.

"Ben şeyi getirdim, eee, sana sözünü ettiğim kitabı," dedi Stephanie tezgâha bırakırken, "ama meşgul olduğunu görebiliyorum, o yüzden şimdi gideceğim." Kapıya doğru gerilerken Laura'ya kocaman bir sırıtış eşliğinde iki elinin başparmağını kaldırdı ve sonra yok oldu.

"Çok utanç vericiydi," dedi Laura.

Sanki az önce konuşmamış gibi, Owen başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve onu bir kez daha öptü, bu sefer daha nazikti ama yine de öpüşünde az önceki kavurucu ihtiyacı hissetmemek imkânsızdı. Owen arkasına uzanıp ocağı söndürdü.

Laura, onun bir sonraki adımını görmek için beklerken soluk almayı bile bırakmıştı.

Owen'ın elleri kalçalarını kavradı ve onu kaldırıp tezgâha oturttu, bacaklarının arasına kaydktan sonra genç kadını kendine çekti.

Owen, sertliğini Laura'nın açık duran bacaklarının arasına bastırduğında iç geçirip Owen'a kendini biraz daha yasladı. Bir an sonra Owen'ın elleri göğüslerini avuçluyor, başparmaklarına hamilelikten ötürü aşırı hassaslaşmış meme uçlarına sürüyordu.

"Owen," dedi Laura.

"Hımm?" Dudakları Laura'nın boynunda dolaşip aklını yine bomboş bir yere çeviriyordu.

"Ne söyleyeceğimi unuttum."

Owen sarsak bir gülüşle Laura'nın elini tutup önündeki kabarıklığa bastırdı. "Sana her baktığımda olan bu." Her ke-

limesinin ardından dudaklarını boynuna dokunduran Owen, "Her. Baktığımda," diye ekledi.

Onun bu kısık sesle söylediği kelimeler Laura'yı hazırlıksız yakalamıştı ama yine de elindeki fırsatı Owen'ın penisini okşayıp uzunluğunu ve kalınlığını keşfetmek için kullandı ve elinin altındaki sertliğin onun dokunuşuyla iyice sertleştiğini hissedince yutkundu. Owen o kadar uzun ve geniş omuzluydu ki Laura onun erkekliğinin büyüklüğüne şaşırmadı. Owen içinde olsa bunun nasıl hissettireceğini düşününce özlemle ürperdi.

Nazik hareketlerle elinin altındaki sertliği sıkarken Owen'ın başı geriye düştü ve parmakları Laura'nın omuzlarına gömüldü.

"Bana hiç beni böyle istediğini söylemedin," dedi Laura.

"Hayır, söyledim."

"Ne zaman?" diye sorarken aynı ritmik hareketleri sürdürüyordu.

"Geçen pazartesi son feribot bensiz gittiğinde. Bu yeterince açık değil miydi?"

"Sanırım biraz açıldı."

Owen, Laura'nın elini durdurdu. "Bunu daha fazla yapmayalım."

"Ama neden? Ben çok eğleniyordum."

"Ben de öyle. Çok fazla." Laura'nın elini kendi omzuna yerleştirdi. "Ellerin burada kalsın."

Laura onun bir sonraki hareketini beklerken kalbi kulaklarında atıyordu. Owen, Laura'nın gömleğinin düğmelerini çözerken Laura, adamın ellerinin biraz titrediğini fark etti. Hamilelikle irileşmiş göğüsleri beyaz pamuklu sutyeninden

taşıyordu ve bu yanaklarının utançla kızarmasına sebep oldu. "Üzerime tam uyan sutyenler alacaktım aslında."

"Alma," dedi Owen, sesi pürüzlüydü ve başını eğip yüzünü göğüslerinin tam ortasına bastırdı. "Çok seksisin."

Laura sırtını geriye atıp Owen'ı cesaretlendirdi.

Owen, sutyenin öndeki kopçasını açtı ve Laura'nın göğüsleri onun hazır bekleyen iri ellerine düştüler. "Tanrım. Harikasin."

Laura kendini hazırlamaya fırsat bulamadan Owen'ın ağzı göğüs ucuna kapanmıştı, emmeleri aç ve ateşliydi. Parmaklarını Owen'ın saçlarına geçirdi ki onun saçlarına asılmak şu an onu tezgâhtan akıp yerde kemiksiz bir yığın olarak birikmekten alıkoyan tek şeydi.

"Cumaya kaç gün var?" diye sordu Owen, konuşurken dudakları göğüslerine titreşimler yolluyordu.

Bu soru, Laura'nın gergince gülmesine neden oldu. Justin bebeği öğrendiği anda, ikisinin ilişkisi bir sonraki seviyeye taşınacaktı. "Üç."

Owen dikkatini Laura'nın diğer göğsüne verdi. "Dayanamayacağım."

Laura'nın karnı yüksek bir sesle guruldamak için tam da o anı seçti.

"Siktir," diye mırıldandı Owen. "Çılgın bir adam gibi sana yumulmuş durumdayım ve sen muhtemelen açlıktan ölüyorsun." Öne eğilip dudaklarını kadının karnındaki minik çukıntıya bastırdı.

Onun bebeğe gösterdiği bu ilgi karşısında Laura, kalbinin içinde şişip kocaman olduğunu hissetti ve parmaklarını

Owen'ın asla söz dinlemeyen sarı saçlarına geçirip nafile bir çabayla onları biraz olsun yatıştırmaya çalıştı.

Owen kafasını kaldırıp ona baktı ve gözlerinin gerisinde parlayan o saf duygular az kalsın Laura'nın sebebi olacaktı. İçinde büyüyen çocuğa gösterdiği ilgiyi seyrederken Laura artık Owen'a âşık olmaktan korkmasına gerek kalmadığını fark etti. Bu çoktan gerçekleşmişti, üstelik muhtemelen bir süre önce, Owen kendisini tuvaletten toplarken, daha iyi hissetsin diye ona çay yaparken ve sanki hayat amacı Laura'nın ihtiyaçlarını karşılamakmış gibi didinirken olmuştu.

Bunu yapmak onu çok zorluyormuş gibi, Owen güçlükle ayağa kalktı, Laura'nın sutyenini kapatıp düğmelerini yeniden ilikledi. İşi bittiğinde başını onun omzuna yasladı.

Laura da alnını onun göğsüne yaslayıp kendini toplamaya çalıştı. Owen'ın hissettiklerini görmesine izin veremezdi. İsteddiği son şey ona kapana kısılmış gibi hissettirmektir. Eğer böyle hissederse gidebilirdi ve Laura onun kalmasını gerçekten çok istiyordu. Daha da fenası, Owen'ın kalmak *istemesini* istiyordu.

"Hadi seni ve ufaklığı besleyelim," dedi Owen.

Grant McCarthy'nin gözü kolay korkmazdı ama Stephanie'nin üvey babası Charlie Grandchamp, onun ödünü patlatıyordu. Charlie'nin adanın gayrimenkullerinin çoğuna sahip olan ve aynı zamanda taksi şoförlüğü yapan Ned'den kiraladığı küçük evine gidebilmesi bile Grant'in günlerini almıştı. On dört yıl

boyunca haksız yere hapis yattıktan sonra en sonunda serbest kalan Charlie, peşini bırakmayan basın mensuplarından kaçarak adaya sığınmıştı; tek aradığı biraz sessizlik ve huzurdu, tabii bir de onu hapisten çıkarabilmek için gece gündüz didinmiş olan üvey kızına yakın olmak istemişti.

Grant, kardeşi Mac'ten ödünç aldığı motosikleti bahçeye park edip ön kapıya yürümeden önce cesaretini toplamak için birkaç derin nefes aldı.

Kapıyı çaldığında hiçbir cevap alamadı.

Harika. En sonunda buraya geldim ve o yok. Yaşlı adamın minik pikabını gören Grant, hem garaj hem de atölye olarak kullanılan ambara yürüdü. "Hey, Charlie?"

"Buradayım."

Grant güçlkle yutkundu; toz, küf ve ne olduğunu anlamak istemediği birkaç başka kötü kokuyla sarmalanmış yere adımını attı. Charlie bir marangoz tezgâhının üzerine uzanmış bir tahta parçasını zımparalıyordu. Uzun boylu ve kaslıydı, gri saçları kısacık kesilmişti. İnsanın ruhuna işleyen mavi gözlerinin içine bakmak Grant'i zorluyordu, hele ki o gözler doğrudan kendisine odaklanmışken. "Şey... Nasıl gidiyor?"

"İyi."

Saliverilmesinden beri Grant, kız arkadaşının üvey babasının diyaloglarının sadece birkaç kelimedenden ibaret olduğunu öğrenmişti, özellikle de Grant'le konuşuyorsa.

"Bir şey mi söyleyecektin?"

"Şey, evet, aslında Stephanie'den söz edecektim."

Bu, Charlie'nin dikkatini çekmişti. Tezgâhın üzerindeki işine dönmeden önce

Grant'e kısa bir bakış attı. "Ne olmuş Stephanie'ye?"

"Ben, eee, şey, bizim bir süredir beraber olduğumuzu biliyordur."

"Birkaç ay, evet," dedi Charlie sert bir gülüşle. "Bugünlerde buna *bir süredir* mi deniyor?"

Grant buna ne cevap vereceğini hiç bilmiyordu. Dolayısıyla doğruyu söylemeye karar verdi. "Gençken başına gelen şeyler yüzünden ciddi güvensizlikleri var. Zaman zaman tartışıyoruz ve işin aslı bu tartışmalar benim açımdan ilişkiyi eğlenceli kılıyor. Onuysa üzüyor. Hem de gerekenden çok. Ona nasıl daha güvende hissettireceğimi düşünüyordum. Bana nasıl daha fazla güvenebileceğini. Bize."

"Ve bulduğun çözüm?"

"Ona evlenme teklif edeceğim." Grant, çelik mavisi gözlerle karşılaştığında gözlerini kırpmamak için çok uğraştı. Az kalsın başarıyordu da. "Sen bana bunun neden korkunç bir fikir olduğunu söylemeden önce ben sana hemen evlenmeyi düşünmediğimi söyleyeyim. Sadece, Stephanie'nin her tartıştığımızda benim gitmemden korkmasını istemiyorum. Ona burada kalacağını göstermek istiyorum. Gözlerindeki o korku dolu bakıştan nefret ediyorum."

"O bakışı biliyorum."

Bu, Charlie'nin kendisine söylediği, ondan nefret etmediğini düşündürecek ilk laftı.

"Ne?" dedi Charlie. "Neyden söz ettiğini bildiğime şaşırдың mı? Her hafta beni ziyarete geldiğinde o yüze baktım ben ve kaşlarının arasındaki o çizgi beni de en az seni mahvettiği kadar üzdü."

Bu tek cümleyle Charlie, tanıştıklarından beri Grant'e ettiği lafların üç katını söylemişti. Grant boğazını temizledi. "Onsuz

hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istiyorum. Ne şimdi ne de sonra.”

Charlie, elindeki zımpara kâğıdını önündeki odun parçasına sürterken Grant orada öylece dikilmiş yaşlı adamın söyleyeceklerini duymayı bekliyordu. Ama Charlie hiçbir şey söylemedi. En sonunda, Grant’e bakmadan sordu: “Onu seviyor musun? Gerçekten, yürekten seviyor musun?”

“Evet,” dedi Grant. “Onu gerçekten, yürekten seviyorum.”

“Peki, artık bu adada yaşamak istemediğine karar verirse? Buradan gidip Providence’ta hep hayalini kurduğu restoranı açmak isterse?”

Steph bir restoran açmanın hayalini mi kuruyordu? Peki, bu hayali kime anlatıyordu? Grant’le paylaşmadığı kesindi. Duydukları tarafından biraz gafil avlansa da Charlie’nin sorusuna odaklanmaya çalıştı. “O halde, istediği buysa Providence’a gideriz. Ben işimi her yerden yapabilirim.” Abby’yle yürümeyen ilişkisi, ona bu kadarını öğretmişti. “Onun mutlu olmasını istiyorum.”

“Bunu ben de istiyorum. Tahmin edebileceğinden çok. Benim lanet kıcımlı hapisten çıkarmak için kendi hayatının büyük kısmını çöpe attı.”

“Yine olsa yine yapardı. Bunu biliyorsun.”

“O iyi bir çocuk. Annesiyle benim ona verdiklerimizden çok daha iyisini hak ediyor.”

“Annesi için bu söylediklerin doğru olabilir. Sense onun hayatını kurtardın, Steph’in senin ona daha fazlasını borçlu olduğunu düşünmediğinden eminim.”

“Ben ona *her şeyimi* borçluyum,” dedi Charlie, gözleri nadir bir duygu karmaşasıyla parlıyordu. “Ömrümün geri

kalanı boyunca hapiste çürüyüp çürümemem sadece onun umurundaydı. O, dünyanın önüne gümüş tabakla sunulmasını hak ediyor.”

Midesi hissettiği yoğun duygularla düğümlenen Grant, Charlie’nin bu söylediklerine daha fazla katılamazdı. “Ben de ona bunu vermek istiyorum. Tabii eğer kabul ederse.”

“Onun için bir şeyler yapmayasın diye seninle ölümüne savaşıacaktır.”

“İnan bana,” derken Grant hafifçe gülmüştü, “bunu çoktan öğrendim.” Derin bir nefes aldı. “Kızınla evlenmem için bana izin veriyor musun?”

“Eski bir hükümlünün ne düşündüğü senin için önemli mi ki?”

“Tabii ki önemli. Çok önemli hem de.”

Charlie, tezgâhta duran bir bezi alıp elindeki tozları sildi. “Eğer ona her daim iyi davranacağına, onun ihtiyaçlarını kendininkilerden önde tutacağına ve ona her zaman sadık kalacağına söz verirsen bunu onaylarım. Bunları yapabilir misin?”

“Evet.” Boğazını temizledi. “Efendim.”

“O halde...” Charlie, elini Grant’e uzattı.

Grant, kendisine uzatılan eli sıktı. “Teşekkürler.”

“Hayır, Grant,” dedi Charlie, bu Grant’in adını ağzına ilk alışıydı. “Ben teşekkür ederim. Stephanie’yle ikimiz için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu sana anlatacak kelime yok.”

Charlie’nin ağzından çıkan, duyması neredeyse imkânsız bu sözler, Grant’in göğsünü sıkıştırdı. “Sadece birkaç telefon görüşmesi yaptım,” dedi. Charlie’nin kaderi, Grant’in arkadaşı ve aynı zamanda ünlülerin avukatı olan Dan Torrington’dan davayı almasını istemesiyle gözle görülür bir şekilde değişmişti. Grant’in

amcası, Yüksek Mahkeme yargıcı Frank McCarthy'ye yapılan bir başka telefon görüşmesinin de zararının dokunduğunu söyleyemezdi.

"Onlar doğru yerlere yapılan aramalardı ve hayatımı kurtardılar." Charlie inanmaz halde kafasını iki yana salladı. "Her sabah uyanıp okyanusun ve martıların sesini duyduğumda önce rüya gördüğümü sanıyorum."

"Her şeyin Stephanie'yle senin için iyiye gitmiş olmasına çok mutluyum." Duraksayan Grant sonra, "Hazır olduğunda seninle filmle ilgili konuşmak istiyorum," dedi.

"Henüz oraya ulaşmadım."

"Ne zaman hazır olursan. Steph nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce geri dönsem iyi olacak."

"Ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde. Doğru hissettirdiğinde."

Charlie kafasını salladı. "İyi şanslar."

"Teşekkürler. Görüşürüz." Grant motosiklete yürürken bir yandan da büyülenmiş halde az önceki konuşmayı düşünüyordu. Bu, hiç şüphesiz, Stephanie'nin tanıştıkları günden beri varlığını yok sayıyormuş gibi görünen üvey babasıyla arasında geçen en anlamlı diyalogdu.

Gerçi Grant, Stephanie'nin restoran açma hayalini kendisiyle neden hiç paylaşmadığını merak ediyordu. Bunu bir şekilde konuşmalarının bir yolunu bulacaktı.

Motosikleti evlerine sürerken Grant, ona evlenme teklifi etmenin yollarını düşündü. Teklifin kendisi de en az Steph kadar özel olmalıydı. Bir kez yüzüğü parmağına takarsa, belki ilişkilerinin yürümeyeceğine dair endişeleri sonlanırdı. Grant kendi endişelerinin de aynı şekilde son bulmasını diledi.

Yedinci Bölüm

Owen'ın hazırladığı leziz yemeğin ardından, ikili film izlemek için televizyonun karşısına kuruldular. Bir şekilde Laura, ayaklarını Owen'ın kucağında buldu; ömrünün en harika ayak masajına şahit oluyordu. Son hatırladığı, Owen'ın ayak tabanlarına baskı yapan başparmaklarıydı. Sonraki gözünü açışında Owen onu üst kata taşıyordu.

"Yine mi uyuyakaldım?"

"Evet. Saatimi bile kurabilirim. En fazla on beş dakika dayanıyorsun ve sonra hooop, uykuya dalıyorsun."

Laura kollarını Owen'ın boynuna doladı, onun göğsüne yaslı olmanın tadını çıkarıyordu. "Hep bu kadar sıkıcı bir insan değilim. Sadece hamileyken."

"Bu konuda elimde sadece senin beyanın var," diyor Owen'ın sesi şakacıydı.

"Peki, senin bu hizmetlerin sadece hamile kadınlara mı özel?"

Owen güldü. "Bu hizmetlerim sadece *sana* özel."

Bunu söyleyiş şeklindeki bir şey yüzünden Laura'nın içi sımsıcak oldu ve kendine dürüst davranırsa itiraf edeceği şekilde, Justin'leyken hiç hissetmediği bir güvende olma hissiyle sarmalandı.

Owen onu yatağa bırakmak için eğildiğinde Laura boynuna dolanmış kollarını açmadı. Bu pozisyonda Owen'ın yüzü Laura'ninkine çok yakındı. Laura, onun dudaklarına yaklaştı. "Bir süre kalır mısın?"

"Eee, ah, tabii." Kendini geri çekip ayakkabılarını çıkarttı.

"Sen de istiyorsan tabii..."

Yatakta yanına uzanan Owen, elini uzatıp Laura'nın elini tuttu ve parmaklarını birbirinin içinden geçirdi. "Tabii ki istiyorum."

Sis düdüklerinin uzaktan gelen sızlanması ve South Harbor'ın dalgakıranına çarpan dalgaların sesi sessiz geceyi delen seslerdi.

"Kendimizi içinde bulduğumuz bu durum çok garip," dedi uzun bir süre hoş bir sessizliği paylaştıktan sonra.

"Evet, bak bunda kesinlikle haklısın," dedi Owen hafif bir kıkırtıyla.

"Bilmeni istiyorum ki... Eğer gitmek istersen seni anlarım. Çalışmak zorundasın ve..."

"Çalışmak zorunda değilim."

"Değil misin?"

Owen, başını çevirip Laura'yla göz göze geldi. "Sana yaşayış tarzımın oldukça ucuz olduğundan söz etmiştim ya, hatırlıyor musun?"

Laura kafa salladı.

"Yıllardır kazandıklarımın büyük çoğunu bir kenara koydum. Eğer istersem birkaç sene çalışmadan hayatımı sürdürebilirim."

"Aaa!"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, Prenses?"

"Hayır! Asla!"

"Emin misin?" diye sordu Owen. "Eğer beni istemiyorsan buralarda kalmak zorunda değilim."

"Owen, hadi ama... Seni burada istiyorum."

"Neden bunun peşinden bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?"

Laura altdudağını ısırarak doğru kelimeleri aradı.

"Laura? Kafandan ne geçiyor?"

"Bunu yanlış anlamamı istemiyorum."

"Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Laura, bunu öğrenmişti ve Owen'la olmayı bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. "Sana bağlanıyorum."

"Öyle mi?" Owen'ın suratına halinden memnun bir sırıtiş yayıldı. "O halde yürüttüğüm kampanya işe yarıyor."

"Senin için anlamı bu mu? Bir kampanya mı?"

Owen birbirine kenetlenmiş ellerini kendi dudaklarına çekti. "Hayatında bir yer edinmek için yürüttüğüm bir kampanya, Prenses."

"Hayatımdaki hangi boşluk için başvuruyorsun peki?"

Owen'ın dudakları onun elinin üstünden bileğinin içine kaydı. "En önemlisi için."

Laura, nabzının, Owen'a kalbinin ne kadar hızlı attığıyla ilgili bir sinyal verip vermediğini merak etti. Bir anda ağzı kurumuştı ve avuçları terlemişti. "Eh," dedi tiyatrocusu sesiyle, "o pozisyonun aradığı gerekliliklerin listesi uzun."

Kolunun içindeki hassas noktaya kondurduğu öpücüklerle minik dil darbeleri de ekleyen Owen, bacaklarının arasında bir zonklamaya neden oluyordu. "Söyle bana."

Laura, elini Owen'ın tutuşundan kurtardı. "Sen bunu yaparken düşünemiyorum."

"Özür dilerim," dedi Owen tek eliyle başını destekleyerek. Gözlerinde ışıldayan muziplikle Laura'nın cevabını bekliyordu.

Laura şakacı bir tavırla gerekliliklerin bir listesini yapabilmeyi diledi, bunu basit bir şeymiş gibi gösterebilmek istedi ama bununla ilgili hiçbir şey ona basit ya da şaka gibi gelmiyordu. Artık değil.

"Gereklilikleri söyle bana."

"Öncelikle," dedi Laura tereddütlü bir sesle, "aday sadece ve sadece beni istemeli. Haricide yapılacak hiçbir şey kabul edilemez."

"Tamamdır. Başka?"

Owen'ın suratındaki yoğun ifadeye bakarken cesareti kırılan Laura, bakışlarını ondan alamıyordu. "Birkaç aya ya da yıla fikrini değiştirmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Sanırım kimse böyle bir şeyden yüzde yüz emin olamaz ama sana sadece seninle birlikte olmak istediğimi söyleyebilirim, sadece seninle. Bu kadar basit."

"Eğer seninle olmaya karar verirsem ve sen başka bir yere gitmek istediğini fark edersen, o zaman ben ne yaparım?"

Owen uzanıp parmaklarıyla Laura'nın saçlarını geri itti ve bu nazik okşayış, parmak uçları çenesine ve oradan da boynuna kaydığında erotik bir hal aldı. "Keşke sana bunun asla olmayacağını söyleyebilseydim ama bunu yapamam. Bütün yetişkin hayatım boyunca geleceği hiç düşünmeden bir gösteriden diğerine sürüklendim." Öne uzanıp genç kadının alnına bir öpücük kondurdu ve sonra dudakları onun burununun ucuna sürtündü, ardından dudaklarına. "Seninle tanıştığımdan beri, ömrümde ilk kez geleceği düşünüyorum."

Onun kelimelerinden ve kelimelerin gerisinde yatan yoğun duygulardan ötürü baştan çıkan Laura, elini adamın kalçasına yerleştirdi. Owen onu kendisine çekip kolunu doladı ve bir öpücük için başını ileri uzattı.

"Ben yapılacak en akıllıca yatırım değilim," dedi tatlı öpücükler arasında, "özellikle de yaşadıklarından sonra, ama seni umursuyorum, Laura. İkimize bir şans vermek istiyorum ama senin istediğin ben değilsem bunu da anlayışla karşılarım."

"Benim istediğim sensin. Ben sadece..."

"Ne var, bebeğim?"

"Korkuyorum."

"Neyden?"

"Bu ilişkiye başlarsak senin sadece söz verdiğin için burada kalmandan korkuyorum. Bir noktada bunu isteyen taraf olmaktan çıkıp her şeyi sırf zorunluluktan yapar hale gelmeden korkuyorum."

Owen, Laura'yı iyice kendine bastırdı, bu sırada dudakları hâlâ kadının alnındaydı ve parmakları da saçlarında dolaşmaya devam ediyordu. "Sabahları, eğer geç bir gösteriden

çıktıysam genelde erken uyanıyorum, yatakta uzanıp tavanı izliyorum ve aslında burada seninle olmak istediğimi düşünüyorum. Senin o güzeller güzeli yüzünü gözümün önüne getiriyorum, değişik surat ifadelerini, yanımdayken sızıp kalınca uykunun yüzünü nasıl değiştirdiğini izlemeyi seviyorum. Bazen, eğer gerçekten şanslıysam, bir önceki gece bana sarılmış oluyorsun ve ben üzerime sinmiş birazcık kokunu alabiliyorum. Sen merdivenden inene dek ne kadar süre yatakta uzanmam gerektiğini düşünüyorum ve hevesle aşağıya inip o heyecanla, hevesle yapacağın işe —o iş her neyse— kendini kaptırmış halini görmeyi bekliyorum. İyi uyuyup uyumadığını merak ediyorum, nasıl hissettiğini, bebeğin kırırdayıp kırırdamadığını. İkinize de yetecek kadar yemek yediğinden emin olmak istiyorum. Akşam yemeği için ne yapabileceğimizi düşünüyorum ve acaba beraber sahilde yürüyüşe çıkabilir miyiz yoksa hava seni üşütecek kadar soğuk mu, diye düşünüyorum.”

Owen’ın söylediklerini dinlerken Laura nefes almaya bile cüret edememişti.

“Geceleri, bütün günü beraber geçirdikten sonra yatağa gidip sana duyduğum arzuyla yanıyorum. Seni kollarımın arasında tutmak, öpmek, seninle sevişmek ve kollarımda seninle uykuya dalmak istiyorum. Yumuşacık tenin benimkine bitişik olsun, saçların uykuya dalmaya çalışırken yüzümü gıdıkласın. Uyandığın ânı bilmek istiyorum ve her gün gözünü açtığında gördüğün ilk şey olmak.”

Aniden, Laura yanaklarından yaşların süzüldüğünü fark etti. “Owen...” Ömründe hiç bu kadar etkilenmemiş ya da bu denli tahrik olmamıştı.

“Şimdi söyle bakalım, eğer burada olmazsam bütün bunları nasıl yapabilirim?”

“Bilmiyorum,” derken yanaklarını ıslatan yaşları sildi.

“Kimse hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamaz, Prenses. Şimdilik bildiğim tek şey, tam da istediğim yerde olduğum. Artık içinde senin olmadığın bir gün hayal edemiyorum. Bunun bir anlamı olmalı, öyle değil mi?”

Bütün endişelerine rağmen Laura, Owen’la geçireceği birkaç ay ya da bir yılın bir başkasıyla harcanacak bir ömre eşdeğer olacağına karar verdi. “Tamam. Beni ikna ettin. Hayatımdaki en önemli pozisyon, istediğin sürece senindir.”

“Oley. Şimdi bir ilişkimiz olduğunu söyleyebilir miyiz?”

Gözlerinden hâlâ yaşlar süzülen Laura güldü. “Sanırım söyleyebiliriz.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım.”

“Bundan daha fazlasını zaten umamam.”

Owen, onun yüzündeki yaşları sildi ve iri avucuyla genç kadının yüzünü tuttu. Uzun, soluksuz bir an boyunca gözlerinin içine baktıktan sonra dudaklarını buluşturdu.

Laura’nın parmakları, Owen’ın ensesinde kıvrıldılar ve Laura en sonunda hissettiği endişe ve korkuyu bırakıp arzuyla teslim oldu.

Sanki onun teslimiyetini hissetmiş gibi Owen başını biraz daha ileri itip Laura dudaklarını aralayınca kadar diliyle dudaklarını okşadı.

Kısık bir inilti, uzun bir açlığın ardından bir ziyafete oturmuşçasına memnuniyet dolu bir inilti Owen’ın göğsünden yükseldi.

Bir anda, Laura onun her yerine dokunmak istedi. Elleri, Owen'ın geniş sırtına kaydı, bir anda en büyük açlığı ona dokunmak haline gelmiş gibiydi. Owen'ın tişörtünün eteklerine asıldı ve onu çekiştirdi, bu sırada avuçları sıcak, pürüzsüz tene dokunmak için yanıyordu.

Owen dudaklarını ayırdı ve başı geriye düştü.

Onun bu tepkisine hazırlıksız yakalanan Laura, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiden de iyiyim." Gözlerini açtı ve Laura'yı tatlı, şefkatli bir öpüşün içine çekti. "Bana dokunman harika hissettiriyor. En sonunda..."

"Sen de karşılık verseydin fena olmazdı hani," derken Laura'nın dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. Yüzü hızla kırmızılaştı, içinde yanan ateş dışarı vurmuş gibiydi.

"Kızarmana bayılıyorum," derken Owen parmaklarıyla onun elmacık kemiğini okşuyordu.

"Bu çok utanç verici. Oldum olası bundan nefret ettim ve kızarmamak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Belli ki bu seni artık endişelendirmiyor."

"Seninleyken en azından."

"Güzel," dedi Owen. "Benimleyken yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkmanı asla istemiyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık ve ben de senin aynısını yapmanı istiyorum."

"Nasıl istersen, Prenses." Owen'ın öpücükleri içlerinde bir aciliyet barındırıyorlardı, sanki bunca zamanda kaybettiklerini telafi etmeye çalışır gibiydi. Onu sanki bir yarın yokmuş gibi öpüyordu.

Laura, ellerini adamın sırtından çektiğinde Owen işkence çekiyormuş gibi inledi. "Çıkart şunu," dedi tişöрте asılarak.

“Sen de çıkarırsan.”

“Olur.”

Birbirlerinden sadece üzerlerindeki tişörtleri çıkartmalarına yetecek kadar ayrıldılar.

Sanki tişörtünü çıkarınca aklı başına gelmiş gibi, Owen ona uzandı. Burnunu Laura’nın boynunun girintisine gömdü ve aynı anda Laura’nın meme uçları kabardı. “Tenin yumuşacık. Yumuşacık.”

Aralarındaki zonklama görmezden gelinemeyecek bir şekilde artarken Laura bacaklarını birbirine bastırdı.

Owen, bir parmağıyla onun boynundan göğsüne inen bir yol çizdi ve sutyenin önündeki kopçaya geldiğinde durdu. “Bunu da çıkarabilir miyiz?”

“Neden olmasın?”

Genç adamın gözleri bir ergeninki gibi ışıldadığında Laura kendini kıkırdamaktan alıkoyamadı. Owen o kadar tatlı ve o kadar sekiydi ki... Özellikle de Laura’ya onu ne kadar istediğini göstererek bakarken. Kopçayı açıp sutyeni Laura’nın üzerinden çıkarırken “Sence Stephanie, bütün kasabaya bizi öpüşürken bastığını duyurmuş mudur?” diye sordu.

“Belki bütün adaya duyurmamıştır. Gerçi Grant’e, Grace’e ve belki de Evan’a söylediğinden oldukça eminim.”

“Üzerimize çullanacaklar,” dedi Owen. Laura’nın bir göğsünü öperken diğerini de avucuna almıştı.

“Umurumuzda mı?”

“Benim değil. Ya senin?”

“Hayır, tam olarak değil...”

Owen, onunla göz göze gelmek için başını kaldırdı. “Ne?”

“İnsanlar benim sürtük olduğumu düşünecek mi, diye merak ediyorum.”

Owen’ın yüzü şokla gerildi. “Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Mayısta bir başkasıyla evlendim. Onun bebeğine hamileyim ama ekimde seninle yataktayım. Her şey biraz hızlı oldu.”

“Bana hızlı gelmedi.” Hassas meme ucunu parmaklarının arasında kıstırıp Laura’nın zevkle soluğunu tutmasına sebep oldu. “Bana daha çok saf bir işkence gibi geldi, ellerimi kendime saklamam gerekirken haftalarca ama haftalarca seni istemek oldukça zordu.”

Bu kadının bir kez daha kızarmasına sebep oldu. Laura dedikoduların merkezinde olmaktan nefret ederdi. Yargıç Frank McCarthy’nin kızı olarak babasını asla utandırmamak adına hayatını hep dikkatli yaşamış ve insanların ağzına laf vermemek için sürekli dikkatli adımlar atmıştı. Kocasının evliliklerinin ardından bile birileriyle görüştüğü skandalına kadar kimseye kendisiyle ilgili konuşacak malzeme vermemişti. “Yine de insanlar konuşabilir.”

“Ben konuşacaklarını sanmıyorum,” dedi Owen. “Söyleyecekleri senin için önemli olan insanlar, çoktan kocanla olup bitenleri biliyorlar ve arkadaşlarımız da bir süredir takıldığımızdan haberdar.”

“Sanırım haklısın.”

“Seni tanıyan kimse senin bir sürtük olduğunu düşünmeyecek.”

Laura, parmaklarını Owen’ın saçlarına geçirdi ve nazik ama ısrarlı bir şekilde onları çekiştirerek Owen’ın dikkatini tekrar göğüslerine yönelttikten sonra kasıklarını onun ere-

siyonuna bastırıldı. "Belki de ben senin öyle düşünmeni istiyordumdur."

Owen'ın ciğerlerindeki hava bir anda boşalmıştı. "Yüce İsa," diye mırıldandı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun. Lütfen, çok rica ediyorum, benimleyken elinden geldiğince sürtük ol. Asla itiraz ettiğimi duymayacaksın."

Laura güldü. Owen'ın kelimelerinden ve onunla olmaktan ötürü heyecanlanmıştı. Gülüşleri göğsünün ucuna kapanan dişlerle birlikte iniltilere dönüştü, dil darbeleri ve hafif çekiştirmeler arasında onun altında kıvrandı. Hamileliği sayesinde göğüsleri çok hassastı ve bacaklarının arasındaki baskı büyüdükçe büyüyor gibi duruyordu.

Owen onun neye ihtiyacı olduğunu Laura söylemeden biliyor gibiydi. Yer değiştirip bacaklarının arasına yerleşti ve bedenini onunkine bastırıp genç kadının göğüslerine tapınmayı sürdürürken bedeniyle sanki sevişiyorlarmış gibi üzerindeki baskısını bir artırıp bir azaltmayı ihmal etmedi.

Her ne kadar aklını yitirecek kadar tahrik olsa da Laura, Owen'ın ağırlığını üzerine vermediğini hissedebiliyordu. Böylesine bir tutkunun ortasında bile Owen'ın karnındaki bebeği gözetiyor olması Laura'ya onu sevmek için başka bir neden daha veriyordu.

Yavaş yavaş masaj yaparak Owen'ın omuzlarından beline kadar indi ve ellerini kotundan içeri kaydırmadan önce bir saniye kadar oyalandı.

Owen hızla soluğunu tuttu. "Tanrım, Laura. Seni o kadar çok istiyorum ki." Temposunu yavaşlatsa da ereksiyonunu bacaklarının arasına bastırmayı ve kabarmış meme ucunu emmeyi sürdürdü.

Bu ikilinin karışımı altında uzun süre dayanamayan Laura, orgazm bütün bedenini sarsarak onu yıkarken titredi ve düzensiz nefeslerini düzenlemek için derin soluklar aldı.

"Vay canına," dedi Owen saygılı bir sesle. "Çok uzun sürmedi."

Laura düzensiz bir kahkaha attı. "Galiba hamilelik hormonları yüzünden. Normalde bu kadar kolay değildir." Her ne kadar az önceki ölçüsüz tepkisi yüzünden biraz utanmış olsa da bakışlarını buluşturmak için gözlerini kaldırdı. "Ya da belki bana böyle hissettiren sadece sensindir."

"Sana nasıl hissettiriyormuşum?"

"Güvende, huzurlu, mutlu ve öfkeli..."

Owen'ın kaşları çatıldı. "Neden öfkelisin?"

"Son birkaç haftadır ellerini kendine saklamaya çalışan tek kişi sen değildin."

Owen'ın suratına yayılan sırıtişşa bakınca kalbi yine o ritimsiz atışla çırpınmaya başladı. "Öyle mi?"

Laura kafa salladı ve uzanıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni tamamen karşı konulamaz ve ileri derecede seksi buluyorum."

"Ah, şey... Vay canına. Bunu sevdim."

"Keşke önce Justin'e bebeği söylemek konusunda bu kadar ısrarcı davranıp şeyi ötelemesek, biliyorsun işte..."

Owen, başını Laura'nın göğsüne yasladı, normalden daha ağır soluklar alıp veriyordu. "İnan bana, biliyorum. Ama yapılacak doğru şey bu. Aramızdakileri bozabilecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Laura kollarını ona doladı, böylelikle onu olduğu yerde

tutabileceğini umuyordu. "Ben de. Göz açıp kapayana kadar cuma gelecek."

Owen, bedenini kenara kaydirdi ama başını onun göğsünde tutmaya devam etti. "O zamana kadar yaşarsam, tabii."

Laura parmakları Owen'ın saçlarına dolanmış bir şekilde, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Grace, dişlerini fırçalamayı bitirdi ve bütün gün atkuyruğuyla tepesinde toplu duran saçlarını açtı. Her ne kadar eylül ayında devraldığı eczaneyi işletmekten inanılmaz zevk alsa da günün en sevdiği kısmı eve dönüp en sonunda yatakta Evan'ın yanına kıvrıldığı akşam vakitleriydi.

Aslında işi düşünmesi gerekirken bu kadar zamanını Evan'a kafa yorarak geçirmesi gözüne saçma geliyordu. Tabii reçeteli ilaçları hazırlarken aklını tamamen yaptığı işe veriyordu. Ama zamanının geri kalanında kendini boşluğa bakar ve Evan'ı düşünürken buluyordu. Ve son zamanlarda, onun için endişelenirken.

Zavallı adam, üzerinde yaklaşık bir yılını harcayarak kaydettiği CD'sinin Nashville'deki müzik şirketinin iflas işlemlerine karıştığını öğrendiğinden beri çok gergindi. Megastar Buddy Longstreet'in onun CD'sini batan şirketin iflasından kurtarması ihtimali söz konusuydu ama bu sadece küçük bir ihtimaldi ve yargıcın kararını beklerken Evan'ın durumu hiç de iyiye gitmiyordu.

Üzüntülerini saklamak adına manasız bir çabaya girişse de Evan'ı bu kadar mutsuz görmek Grace'i de çok üzüyordu.

Evan çoktan yatağa gitmiş, üstünü çıkartmıştı ve yastıkların üzerine uzanmış, son günlerde sık sık yaptığı gibi tavanı izliyordu. Haftalardır sürünen bekleyiş aşamasında, tanıştıklarında sahip olduğu ışıltının bir kısmını kaybetmişti ve Grace parıltısını ona geri vermek için elinden ne gelirse yapmaya hazırdı.

Evan'ın mükemmel miktarda ipeksi, koyu renkli tüyle kaplanmış kaslı göğsüne bakmak için kendine izin verdi. Bu göğüs, onun fantezilerinde en büyük rolü oynuyordu. Çoğu akşam yaptığı gibi, Evan düş almış ve tıraş olmuştu ki sert sakalları sevişirken Grace'in narin teninde tahrişe yol açmasın. Bu konuyu hiç açıkça konuşmamışlardı ama Evan, eczanenin üzerindeki evde yaşayan Grace'in yanına taşınmıştı ve Grace, onun, gitarının, sörf tahtasının, kırk altı numara spor ayakkabılarının her yerde olmasına bayılıyordu.

Ama onu acı çekerken izlemek kesinlikle Grace'in de canının yanmasına sebep oluyordu. Evan kendi düşünceleri arasında o kadar kaybolmuştu ki Grace'in yatağa yaklaştığını fark etmedi bile. Ta ki Grace tişörtünü başının üzerinden çekip çıkarana kadar. Bu Evan'ın dikkatini çekmişti işte.

Grace, Evan'la çıkmaya başladıklarından beri ne kadar serbest davranmaya başladığına kendisi bile inanmıyordu. Geçmişte, aşırı kilolu olduğu dönemlerde soyunmaktan nefret ederdi. Şimdiyse etrafta zıp zıp zıplıyor ve çıplaklığıyla hiçbir derdi olmayan bir adamın yanında sürekli çırılçıplak geziyordu.

Evan, kolunu uzatıp Grace'i yatakta yanına çağırdı.

Bazen Grace, her gece bu adamla aynı yatakta uyuduğuna inanamayıp kendini çimdiklemek istiyordu. Onunla

gölüşüp konuşuyor ve çılgınca sevişiyorlardı. Grace'le mutluluğun arasında duran tek şey, Evan'ın çözüme bağlanmamış, askıya alınan kariyeri ve kendi anne babasının ziyarete gelmek istemekten söz etmesiydi. Bunun düşüncesi bile Grace'in gerginlikten buz kesmesine yetiyordu, özellikle de anne babasına biriyle çıktığını ve bir şekilde onunla yaşadığını söylemeyi tamamen es geçmişken.

Grace, ona sokulduğunda Evan, "Günün en güzel ânı," dedi.

"Ben de aynısını düşünüyordum. Senin yüzünden bir daha asla yalnız uyuyamayacağım."

"Amacım da buydu zaten."

Grace, dudaklarına ulaşana kadar Evan'ın göğsünden yukarı öpücüklerden bir yol çizdi.

"Telefondaki kimdi?" diye sordu Evan.

"Stephanie. Söylediğine göre bugünün erken saatlerinde Owen ile Laura'yı öpüşürken bulmuş."

"Eh, zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Haftalardır içten içe ısınıyorlardı. Ne zaman kaynayacaklarını merak ediyordum."

"Stephanie'nin dediğine bakılırsa, kesinlikle kaynama noktasına ulaşmışlar."

"Onlar adına mutluyum. Herkesin bizim kadar mutlu olmasını istiyorum."

Grace, Evan'ın alnına düşmüş saçları geri itti. "Bunu söylemen çok tatlı ama son zamanlarda sen de pek mutlu görünmüyorsun."

"Üzgünüm. Neşeni kaçırmak istemiyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorsun. Hiç de bile. Ben sadece bu olayın bir şekilde sonuca bağlanmasını istiyorum ki sen de şu sıkışıp kaldığın araftan çıkabilesin."

"Çok garip, artık ne olmasını istediğimden bile emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir duraksamanın ardından Evan, "Ne zaman turneyi düşünsem her yanıma soğuk terler basıyor," dedi.

"Sahne korkun yüzünden."

"Evet. Bu çok boktan. Hayalimdeki her şeyin gerçek olmasına bir adım kala biri beni arayıp şirketin iflas ettiğini söylüyor ve benim aklıma gelen ilk şey belki de artık turneye çıkmamın gereksizliği oluyor."

Grace, çenesini Evan'ın göğsüne yasladı, böylece onun yüzünü görebiliyordu. "Konuşan içgüdülerin. Eğer büyük bir konser alanında sahnede olma fikri seni soğuk soğuk terletiyorsa, belki de bunu yapmamalısın."

"O en baştaki panik ânını atlatabilirim, sahnede olmayı çok seviyorum ama her seferinde sahneye çıkmak biraz daha zorlaşıyor."

"İflas sana başka bir şeyler yapman gerektiğini gösteren bir işaret olabilir."

"Ama ne? Yakın zamanda yapacak bir şeyler bulmalıyım. Bütün birikimlerimi harcamak istemiyorum ve burada elimden gelen pek bir şey yok, özellikle de yılın bu zamanında."

Evan'ın kelimeleri midesinin düğümlenmesine sebep oldu. Tabii ki bir noktada Evan'ın adadan ayrılmasının gerekeceğini biliyordu ama o zamanın gelmesine daha çok varmış gibi davranmayı tercih ediyordu. "Sen ne yapmak istediğine karar verene kadar bir şeyleri benim halletmeme izin ver o halde." Her ne kadar bu eczaneyi satın almak için

biriktirdiği paranın çok büyük bir kısmını harcamış da olsa, acil durum fonunda hâlâ biraz birikimi duruyordu.

"Bunu söylemen çok hoş bebeğim ama burada yaşayarak yaptığımdan daha fazla seni sömürmeye hiç niyetim yok."

"Beni sömürmüyorsun. Biz bir ilişki içindeyiz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyleyiz."

Grace, onun bu kadar sahiplenici olmasına bayılıyordu ama tabii bunu asla ona söylemeyecekti. "Şimdi ben sana bakarım, sonra da sen bana. Ne fark eder ki? Birbirimizle ilgilenmek bizim işimiz."

"Bunun için seni seviyorum, Grace. Gerçekten çok seviyorum ama bir plan yapmak zorundayım, hem de bir an önce. Bütün kışımı burada boş oturarak geçiremem."

"Hiçbir şey yapmadan oturmuyorsun ki. Şarkı yazıyorsun, bir sürü şarkı."

"Onların satıp satmayacağı belli değil. Bundan daha geçerli bir iş bulmalıyım."

"O her neyse çok geçmeden bulacağına güvenim tam."

"Sen bunu söylemek zorundasın," dedi Evan, tebessüm ederek. "Sen beni seviyorsun."

"Evet, seni seviyorum."

Evan, saçının bir tutamını eline dolayıp Grace'i usulca kendine çekti ve ardından öptü. "Son birkaç haftadır beni ayakta tutan tek şey bu. Umarım sana bunu yeterince gösterebiliyordumdur."

"Birbirimize sahip olduğumuz sürece, ikimiz her şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Seni çok seviyorum, Grace." Genç kadını bir kez daha öptü ve sonra ona sarıldı. "Çok fazla."

Grace, Evan kendisine her sevgi gösterdiğinde yaşadığı yoğun hisler altında ezilmemek için gözlerini sıkı sıkı yumdu. Onun aklını dertlerinden uzaklaştırmak istediği için Evan'ın sarılışından sıyrılıp çıplak göğsünde öpücüklerden bir kez daha yol çizdi; bu sefer istikameti ters yöneydi.

"Grace, bebeğim, bunu yapmak zorund..." Grace, onu avucuna aldığı ve dilini erkekliğinin ucunda dolaştırdığında iç geçirip inledi.

Grace avucu, dili ve dudaklarıyla Evan'ı sevmeyi sürdürürken, onun kariyeriyle ilgili krizleri unutup kendisini hissettiği zevke verdiği ânı tam olarak biliyordu.

Sekizinci Bölüm

Joe Cantrell uyandı ve derse gitmeden önce uyuyacak bir saati daha olan Janey'yi uyandırmamak için dikkatli adımlarla yataktan çıktı. Janey son zamanlarda çok yoruluyordu, o kadar ki Joe onun için endişelenmeye başlamıştı. Mutfığa geçtiğinde kahve makinesini çalıştırdı ve telefonunu şarj aletinden çıkarttı, önceki gece annesinin çıktığı randevunun nasıl geçtiğini öğreneceği için biraz gergindi. Arka kapıyı açıp tuvalet ihtiyaçları olan köpekleri bahçeye saldı, bir yandan da telefonunda annesinin numarasını arıyordu.

Carolina Cantrell, on dokuz yaşında evlenmiş, yirmi yaşında anne olmuş ve yirmi yedisinde dul kalmıştı. Joe'nun babasının bir trafik kazasında ölmesinden bu yana geçen yıllarda Joe, annesinin hiçbir randevuya gitmediğini biliyordu, dün gece bir ilkti. Annesi en sonunda pes etmiş ve arkadaşlarından birinin kendisine hiç tanımadığı biriyle randevu ayarlamasına izin vermişti. Dün akşamüzeri konuştuklarında annesinin sesi inanılmaz gergin geliyordu ve Joe da bütün gece annesinin yabancı bir adamla olduğunu düşünerek gerilmişti.

Bu randevuyu ayarlayan, annesinin uzun süreli arkadaşı Karen'di, dolayısıyla ona biraz olsun güvenebilirdi. En azından Joe böyle umuyordu. Annesi telefonu açana kadar Joe'nun kafasında eli baltalı katiller dönüp durdu.

En sonunda, telefonun üçüncü çalışında annesi telefonu cevapladı. "Merhaba, tatlım."

"Neden bu kadar geç açtın?" diye kükrerken Joe'nun kalp atışları normal seyrine dönmek için çırpınıyordu.

Annesinin narin gülüşü Joe'yu hem yatıştırdı hem de daha çok sinirlendirdi. "Eli baltalı katilleri ve başıma gelmiş olabilecek diğer korkunç şeyleri mi düşünüyordun?"

Annesi onu çok iyi tanıyordu. "Saçmalama."

"*Moi?*" Saçmalamak mı?"

"İyi. Her neyse. Endişelendim. İstiyorsan bana deli de."

"Çok tatlısın ama endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Çok nazik bir adamdı ve harika zaman geçirdik."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Öyleydi."

Joe suratını buruşturdu. "Üzgünüm. Hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Pek sayılmaz. Beni tanıyorsun. Bütün bu saçmalığı istesem de daha az umursayamazdım. Ben hayatımın aşkını yaşadım. Yıldırımın aynı yere ikinci kez düşmeyeceğini bilecek kadar zeki bir kadınsın."

"Anne... Hadi ama. Daha sadece elli beş yaşındasın. Böyle konuşma."

"Tam olarak kaç yaşında olduğumun gayet farkındayım,

* (Fr.) Ben (mi ?). (ç.n.)

Joseph. Genç kızlara yaraşır hayaller kurarak etrafta dolaşacak yaşı geçtiğimin bilincinde olacak kadar yaşlıyım. Benim hayallerim bir kere gerçek oldu. Eğer bütün ömrümce bu tekse bile, birçok insanın umabileceğinden fazlasını yaşadım demektir.”

Joe, annesi hayatı bitmiş gibi konuştuğunda bundan nefret ediyordu, en azından en iyi kısmı çoktan sona ermiş gibi konuşuyordu. Babasını kaybettiklerinde annesi mahvolmuştu, New York’taki evlerinden taşınmak zorunda kalmışlardı ve Gansett’teki büyükanne ve büyükbabasının yanına yerleşmişlerdi. Büyükanne ve büyükbabasının sevgisi ikisini de kurtarmıştı.

“Daha mutlu şeylerden söz edelim,” dedi annesi. “Janey nasıl?”

“İyi. Çok yorgun ama. Bu dönem okul, onun canına okuyor.”

“Kulağa hiç bizim Janey’miz gibi gelmiyor.”

“Biliyorum. Aslını istersen ben de biraz endişeliyim. Bulduğu her fırsatta uyuyor.”

Carolina, Joe’ya her daim rüzgâr çanlarını hatırlatan o kırlan kahkahalarından birini daha attı.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Hamile olabilir mi?”

“Ne?” Joe, biri ona elektrikli tabancayla şok vermiş gibi irkildi. “Hayır. Hamile olamaz.”

“Öyle bir konuşuyorsun ki her fırsatta seviştiğinizi bilmesem birbirinize dokunmuyorsunuz sanacağım.”

“Anne!”

“Ah, hadi ama gevşe biraz. Yeni evlenmiş bir çift olmanın

anlamını hâlâ hatırlıyorum ve siz ikinizi yan yana gördüm. Bir oda dolusu insanın içinde bile ellerini ondan çekemiyorsun. Yalnız kaldığınızda aranızda neler geçtiğini tahmin etmek için hayal gücümü kullanmama pek gerek kalmıyor.”

“Bu, yetişkin bir adamın, annesiyle arasında geçmesi çok uygunsuz bir konuşma.”

“Biz ne zamandan beri neyin uygun olup olmadığına bakıyoruz ki?”

Joe, annesinin bu sorusu üzerine güldü. Annesi, Joe’ya bildiği bütün küfürleri öğretmişti ve Joe on yaşına vardığında annesinin bütün pis şakalarını ezberden okuyabiliyordu. Annesi sayesinde sınıfında seksle ilgili gereken her şeyi bilen ilk kişiydi ve o da öğrendiklerini mutlulukla arkadaşlarıyla paylaşmıştı.

“Okuldan aldığım telefonu hatırlıyor musun?” diye sordu annesi, sesinin neşesi telefonun ahizesinden sızıyordu.

“Ben de tam onu düşünüyordum!”

Hatırladıkları anıya beraber güldüler. “O yıl herkesin en yakın arkadaşı sendin.”

“Evet, gerçekten öyleydim.”

“Mac, bildiklerini küçük kardeşlerine aktardığında Linda’nın atardamarlarından birinin patladığından oldukça eminim,” diyerek güldü Carolina. “Yani, sevimli karın hamile olabilir mi?”

Joe güçlkle yutkundu, karısı eğer Veterinerlik fakültesi- nin daha ikinci sınıfındayken hamile kalırsa buna nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalışıyordu. “Sanırım *imkânsız* değil. Eğer hamileyse beni öldürecek.”

“Böyle bir durumda, tatlım, ona tango yapmak için iki kişiye gerek olduğunu hatırlatabilirsin.”

Joe, karısına hamilelik olasılığından söz etmeyi düşününce kendini hasta hissetti, Janey aldığı derslerin altında çoktan yeterince eziliyordu. Ama bir bebeğin, *onların bebeğinin* düşüncesi... Bu ona sadece Janey'yle ikisi ilk kez bir araya geldiklerinde hissettiği türden bir heyecan veriyordu.

"Belki de bir test almalısın."

"Onunla konuşacağım."

"Ve tabii ki eğer hamileyse ilk söyleyeceğin kişi ben olacağım."

"Doğal olarak."

"Seni öldürmesine izin verme. Ben sensiz yaşayamam."

"Endişelenme. Bence yaşamama izin verecek kadar beni seviyor."

"Evet, seviyor. Şanslı bir adamsın."

"İnan bana, bunu biliyorum. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Senin için de aynı şeyi istiyorum."

"Çok tatlısın ama ben mutluyum, biliyorsun."

"Sen halinden memnunsun. Bu mutlu olmakla aynı şey değil. İnan bana, neden söz ettiğimi biliyorum."

"Bu kış adada geçirmeye karar verdim," dedi annesi, oğluyla aralarında geçen mutluluk konusunu daha fazla uzatmaya niyetli olmadığını açıkça belli ederek.

"Öyle mi?" Annesi, Connecticut'ta yaşıyordu ama büyükanne ve büyükbabasının adadaki harap evleri de duruyordu. Toskana'da olduğu, Joe ile Janey'nin bir araya geldiği sene hariç Gansett'te geçirilecek hiçbir yazı kaçırmamıştı ama anne-babası öldükten sonra kışları adada kalmaktan vazgeçmişti.

"Karen'a bana birini ayarlaması için izin verdiğimden beri

diğer bütün arkadaşlarım aynı şeyi yapmak için sıraya girdi. Milletin oyuncağı olmak gibi bir niyetim yok. Onun yerine adada kalıp birkaç işi halletmeyi tercih ederim.” Annesi mücevher tasarlıyordu ve atölyesinde birkaç kesintisiz saat geçirebildiğinde dünyanın en mutlu insanı oluyordu.

“Kışın orada yalnız olacağını düşünmekten nefret ediyorum. Üstelik orada sadece bir tane odun sobası var. Kışın donacak.” Henüz küçük bir çocuk olduğu zamanlarda, buz gibi kış akşamlarında o odun sobasının yanına kıvrılıp uyuduğu geceleri hatırlıyordu.

“Ben hallederim. Zaten yalnız olmayacağım. Hâlâ adada yaşayan bir sürü arkadaşım var.”

“Mac’i gönderip sobayı ve tavanın akıp akmadığını kontrol ettireceğim.”

“Bunu yapmana gerek yok. Yeni bebeği ve kendi ailesiyle yeterince meşgul.”

“Telefonu kapattığımız gibi ona mesaj atacağım. Oraya vardığında bana bir iyilik yap ve lütfen Seamus’ı bir kontrol et. İşletmemizi batırmadığından emin ol.”

“Ah, seve seve. Seamus’ı çok seviyorum. Sen Janey’yle Ohio’dayken işlerine bakması için daha iyisini bulamazdın.”

“Bize resmen Tanrı’nın bir lütfu olarak geldiğini inkâr edemem ama onun işi nasıl büyüteceğimize dair bir sürü fikri var. Beni yoruyor.”

Carolina güldü. “Adaya döndüğünde de onu yanında tutmalısın bence. Eğer işini bitirirsen onu çok üzersin.”

“Ben de aynısını düşündüm. Yardım edecek birilerinin olması hiç de fena değil, böylece ben de biraz hayatımı yaşayabilirim, özellikle de bu sıralar.”

"Bütün yetişkin hayatın boyunca bir çılgın gibi o işi yürüttün. Eğer tatili hak eden biri varsa, o da sensin."

"Teşekkürler." Büyükbabası öldükten sonra, Joe bir muhasebeci tutana kadar işletmenin bütün gelir gider tablosuyla annesi ilgilenmişti. En sonunda annesini bu işten azat ettiğinde, kadın gerçek tutkusuna yönelmeye başlamıştı. Ama Joe, annesini şirketin maaş ödemelerinden çıkartmamış, sigortasını devam ettirmişti ve bu durum aralarında sürekli bir münakaşa konusu olarak kalmıştı. Büyükbabası işletmeyi annesiyle ikisine bıraktığından, Joe'nun annesini ne maaş ödemelerinden ne de sigortadan çıkartmaya niyeti vardı.

"Resim yapmak nasıl gidiyor?" diye sordu annesi.

"Harika. Artık kendimi geliştirecek zamanım da varken..."

"Peki dersler? Onlar nasıl gidiyor?"

"Dersleri daha fazla sevmezdim," derken Janey'nin kendisi adına Ohio Devlet Üniversitesi'nde birinci sınıflara resim dersi vermesi için bir başvuru formu doldurduğuna inanamıyordu.

"Mükemmel bir öğretmen olduğuna bahse girerim."

"O kadarını bilemiyorum. Ama eğlenceli."

"Güzel. Eh, benim gidip toplanmaya başlamam lazım. Kışı adada geçireceğimi düşündükçe heyecanlanıyorum. Ölü sezonu adada son geçirişimin üzerinden asırlar geçti. Bir zamanlar sezon dışı, adada geçirmeyi en sevdiğim zamandı."

"Hatırlıyorum. Biz senin deli olduğunu düşünüyorduk."

"İstedliğini söyle, tatlım. Bu arada beni hamilelik testinin sonucundan haberdar etmeyi unutma."

"Unutmam," dedi Joe, göğsündeki batıcı hisle. Janey onu

öldürmezdi ama Joe, okulu bu kadar yoğunken hamilelik fikrinin karısını mutlu etmeyeceğini tahmin edebiliyordu.

Owen yavaşça uyandı, bir önceki geceden sahneler birbiri ardına üzerine yağıyor, her biri göğsünün heyecanla sıkışmasına sebep oluyordu. Laura ona yaslanmış, kollarının arasında derin bir uykudaydı. Burada kalmayı planlamamıştı ama kadın uykuya daldığında yataktan kalkıp onu rahatsız etmek istememişti.

Bu yalanı kendine istediğin kadar söyleyebilirsin seni fırsatçı göt. İşin aslı, hiçbir güç onu, Laura'nın vazgeçilmez yumuşaklığından çekip alamazdı. Hızlı bir değerlendirme yaptı ve Laura'nın elinin, dün gece üzerinden çıkartmadığı kotun belinden içeri girmiş olduğunu, bacaklarının kendi bacaklarına dolanmış ve minik bebek çıkıntısının da karnına yaslı halde durduğunu fark etti.

Bebek, Owen'a kendisinin de uyanık olduğunu söylemek için tam da o ânı seçti ve Owen, kendi teninde hissettiği dürtülmeyle soluksuz kaldı. Bebeğin mucizesi, Laura'yla olmanın mucizesi, bu saatten sonra ilişkilerini nasıl yürüteceklerine dair yaptıkları konuşma... Bunların hepsi, Owen'ın bir anda sindirmesi için çok fazlaydı. Daha önce hiçbir kadına yapmadığını yapmış, Laura'ya benliğini sonuna kadar açmıştı. Normalde olsa onunla paylaştığı çok kişisel şeyler yüzünden utanırdı ama Laura söz konusuyken hiç utanç hissetmiyordu. Onun yerine, Laura'nın onun için düşündüklerini en saf halleriyle öğrenmesinden mutluydu.

Ona onu sevdiğini söylemeden hemen önce kendini durdurmuştu. Bunu, kocasıyla problemlerini hallettikten sonraya saklıyordu. Bu pürüz de yoldan temizlendikten sonra, Laura'ya olan sevgisini ilan etmek için bol bol zamanı olacaktı.

Ona dokunma arzusuna karşı gelemeyerek elini hafifçe sırtında dolaştırdı, bir yandan da onun tatlı kokusunu içine çekiyordu. Laura'nın üzerindeki taytın beline ulaştığında, parmaklarının lastiğin altına birazcık kaymasına engel olmadı. Avucu Laura'nın poposunun en tepe noktasına ulaştığında ansızın durdu, eli biraz daha aşağı kayarsa kendini kontrol edememekten korkuyordu.

Elini çekti ve karşılığında Laura hafif bir itirazla mızıldanınca irkildi. Gözleri hâlâ kapalı olsa da kalçasını onun eline bastırıp Owen'a sürtündü ve Owen bir anda sertleşti. Birbirine bastırdığı dişlerinin arasından, hissettiği arzunun sinirli bir tıslaması döküldü.

"Durma," diye mırıldandı Laura, bir yandan artan bir baskıyla ona sürtünmeye devam ederken.

"Laura."

Laura, onun elini tutup tekrar sırtının en aşağısına yerleştirdi. "Durma," dedi tekrar.

Laura, onun taştan olduğunu falan mı sanıyordu? Böyle bir tahrikin altında kendini tutabileceğini? Justin'in bebekten haberi olana kadar ilişkilerini askıya alarak doğru olduğuna inandığı şeyi yapmıştı ama Laura, onun için hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Laura'nın eli, Owen'ın göğsüne kaydı ve baştan çıkarıcı hareketlerle ona sürtünmeyi sürdürdü. Bu kadar nazik ke-

limelerle ve bu kadar büyük bir arzuyla devam etmesini söylediği için elini tekrar taytın belinden içeri daldırdı ve bu sefer tam avucuna oturan poposunu sıkıca kavradı.

“Evet,” diye mırıldandı Laura, sıcak nefesi Owen’ın ense-sine çarpıyordu. Uzanıp Owen’ın kotunun düğmesine asıldı, fermuarını indirdi ve Owen’ın karşı çıkmaya fırsatı olmadan –fırsatı olsa da karşı çıkar mıydı, bilmiyordu– elini sertleşmiş organın etrafına sardı.

Owen’ın eli, kendi kendine hareket ediyormuşçasına Laura’nın bacaklarının arasına indi ve sıcaklığına ulaşana kadar bu gizli vadiyi keşfetti.

Laura, Owen’ın parmakları klitorisine sürtündüğünde inledi ve iki parmağı içine kayarken kendi avucundaki sert organı okşarken uyguladığı baskıyı artırdı. Başını kaldırıp Owen’ın dudaklarını aradı ve Owen, dudakları buluştuğunda daha önce hiç benzerini hissetmediği bir açlıkla onu öpmeye başladı, sanki eğer Laura onu böyle öpmese boğulacakmış, ölecekmiş ya da başına daha korkunç şeyler gelecekmiş gibi hissediyordu.

Laura nefes nefese, “Owen,” dedi, bir yandan da bacaklarının arasındaki parmaklara daha rahat bir hareket alanı sağlamak için vücudunun şeklini değiştiriyordu. “Owen...” Genç kadının içinin duvarları Owen’ın parmaklarının etrafında kasılmaya başladı ve bunu hissetmek bile, bugüne kadarki en sert orgazmı onu vurduğunda darmadağın olmasına yetti. Haftalardır onu bekliyor, onu istiyor, yanında olmasına rağmen onu özlüyordu ve işte, şimdi buradaydılar. Nefes nefese kalmıştı ve başı dönüyordu, en sonunda kafa-

sını kaldırabildiğinde, Laura'nın sonsuz bir mavilikteki gözlerle kendisini izlemekte olduğunu gördü.

"Vay canına," derken Laura halinden memnun görünüyordu.

"Evet. Vay canına." Her ne kadar az önce aralarında geçenler harika olsa da ona yetmemişti. Laura'nın içini doldurmayı öyle çok istiyordu ki gözlerini kapattı, ona sahip olma isteği parmaklarını boğazına dolamıştı ve gerçek manada onunla olabilene kadar da boğazındaki bu boğuluyormuş hissinin bir yere gideceği yoktu. Birkaç gün boyunca, dünya üzerindeki cehennemi yaşayacaktı.

Laura yumuşacık eliyle onun yüzünü okşadı. "İyi misin?"

Owen kafa salladı çünkü konuşabileceğine güvenmiyordu, üstelik Laura'nın ona dokunan parmakları da hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Eğer böyle bir şey mümkünse, yalnızca ona duyduğu açlığı artırıyordu.

"İyi görünmüyorsun."

Genç kadının sesinde duyduğu endişeye gülümsemeden edemedi. Gözlerini açıp onun endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Beni mahvettin."

Laura'nın gözleri masum bir ifadeyle kocaman açıldılar. "Öyle mi yaptım?"

"Kesinlikle."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bu bayağı iyi bir şey. Ama daha fazlasını istememe sebep oluyor."

Yüzünü okşayan parmaklar durdu. "Ben de daha fazlasını istiyorum. Hayatımda hiç başıma böyle bir şey gelmemişti. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum..."

"Ben de."

Yapış yapış ve terliydi; etraflarındaki hava seks kokuyordu ama Owen, Laura'yı bırakmak istemiyordu. Bir anda korkmaya başladı. Ya bütün hayatını bu kadını bulmayı bekleyerek geçirdikten sonra her şeyi mahvederse? Ya Justin boşanmayı reddederse ve bütün bu saçmalık yıllarca sürülecek hukuksal bir savaş doğurursa? Ya Owen bir daha ona az önce yaptığı gibi dokunma fırsatı bulamazsa?

Bu olamazdı. Owen, bunun olmasına izin vermeyecekti. Bir şekilde, bunu yürütmenin bir yolunu bulacaktı. Laura'nın da kendisinin de istedikleri her şeye kavuştuğundan emin olana kadar durmayacaktı. "Duş almalıyız."

"Mımm." Laura'nın parmakları dağınık saçlarında dolandı ve bu Owen'ın içindeki ateşi körüklemek için gereken tek şeydi. "Bir dakika sonra."

Bütün doğru sebeplerini unutabileceğinden korktuğu ve her an üzerine baskı yapan isteğe boyun eğebileceğini bildiği için uzanıp pantolonun fermuarını kapatmayı denedi ama hâlâ sert olan aletiyle birleşince fermuar işbirliği yapmaktan kaçındı.

Laura, Owen'ın çırpınışlarına güldü. "Az önce onu uykuya yatırmamış mıydık?"

"Yatırmıştık," derken Laura'nın kahkahası yüzünden iyice tahrik oluşuna surat buruşturdu. "Bunu bana yapan sensin. Sana doyamıyoruz."

Laura, bir parmağıyla boynundan göğsüne inen bir yol izleyip tırnağıyla Owen'ın göğsünün ucuna daireler çizdi.

"Bunun bana iyi gelmesi mi gerekiyordu?" diye sorarken sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

“Beklemek zorunda değiliz, Owen.”

Owen, Laura’nın elini daha aşağılara inmeden durdurdu. Şu anki halindeyken, Laura’nın parmak uçlarının hafif dokunuşları bile patlamasına yetecekmiş gibi duruyordu.

“Boşanmak için bütün formları doldurdum. Resmi olarak elimden geldiğince bekârim.”

“Önce bebek meselesini halletmek zorundasın. Benim için neden bu kadar önemli olduğunu ben de bilmiyorum. Sadece, öyle işte.” Başını eğip Laura’yı öptü ama bu öpücüğün içinde zaten dokunduğu her yeri kavuran ateşi daha da azdırmaması için dudaklarını sıkı sıkı kapalı tuttu. Baştan çıkması çok kolaydı. “Bunu çözdükten sonra zamanımız bol. İstedığın kadar günü sadece yatakta geçiririz.”

Laura buna güldü. “Peki, büyükannen baharda gelip oteli açılışa hazır bulmayınca ne diyecek?”

Owen onun üzerine eğildi, Laura’ya o kadar yakın duruyordu ki dudakları neredeyse birbirine değiyordu. “Yaptıklarımızın zamanımızı harcamak için güzel bir yol olduğunu söyleyecek. Doğru kızı bulup durulmamı oldum olası isterdi.”

“Benimle yaptığın bu mu? Duruluyor musun?”

Owen, burnundan çıkan bir kahkaha patlattı. “Senin etrafındayken herhangi bir şeyimin ‘durulduğunu’ söylemek çok zor. Telaşlı, azgın, acınası, öfkeli, muhtaç, mutlu...”

Laura, ona bakarken altdudağını dişlerinin arasına kısırdı. “Mutlu musun?”

“Çok mutluyum. Sen?”

Laura kafa salladı. “Ben de çok mutluyum. Kim derdi ki beni aldatan, çocuğuna hamile olduğum kocamı boşarken hayatımın en mutlu zamanını yaşayacağım. Hepsinin sebebi sensin.”

"Onun bebekten haberi olduğunda ve siz velayeti nasıl paylaşacağınıza karar verdiğinizde daha mutlu olacağım." Owen, alnını Laura'ninkine yasladı. "Sen burada yaşarken ve o Providence'tayken velayeti paylaşmanızın çok zor olacağını farkındasın, değil mi?"

"Ben onun velayeti paylaşmak istemeyeceğinden neredeyse eminim. Çok bencil ve kariyer odaklı biri. Kendi başına bir bebeğe bakmak istemeyecektir."

"Onu tanımıyorum ama ben bile, eğer senin için bir şeyi zora sokma imkânı varsa o imkânı sonuna kadar zorlayacağını biliyorum." Ve Owen, en büyük korkusunun bu olduğunu fark etti.

"Babam da onun için bir şeyleri zorlaştırabilir. Cuma günü, eğer mecbur kalırsam bunu ona hatırlatacağım."

Owen, kıymetli kariyerine yöneltilmiş tehditlerin, Laura'yı bırakmak konusunda Justin'e yeteceğini umdu.

Sydney, yüzünü dikkatle inceleyerek bir aynanın önünde dikiliyordu. Uykusuz gece, yeşil gözlerinin etrafına koyu halkalar yapmıştı. Jenny'nin yaşadıklarını düşünürken uykuya dalamamış, ona nasıl yaklaşması gerektiğini planlamaya çalışmıştı. Dün bu kulağa iyi bir fikir gibi gelirken şu an Luke'un endişelenmekte hakkı olup olmadığını düşünüyordu.

Ama en azından Jenny'nin yanına gidip ona bu adada yalnız olmadığını söylemek istiyordu; onunla tanışmayı isteyen bir sürü güzel yürekli kadının onu beklediğini söylemek.

Bir gece önce Luke'un parmağına geçirdiği yüzüğe bakıp yüzüğün güzelliğiyle bir kez daha çarpıldı. Eğer mümkün olsa Syd'in kendisi için seçeceği yüzüğü Luke'un bulup çıkartmış olması, Luke'un kendisi için doğru kişi olduğunu kanıtlar gibiydi; sanki daha fazla kanıtı ihtiyacı varmış gibi. Önceki yaz, bir zamanlar çok sevdiği öğretmenlik işini bırakıp da adaya döndüğünde Luke'la tekrar iletişim kurmuştu ve Luke, her yana dağılmış parçalarını bir araya getirmesinde Syd'e yardım etmişti. Sabrı ve şefkati, ruhundaki açık yaralara merhem olmuştu. Kaybettiği kocasını ve çocuklarını hâlâ her gün düşünüyordu ama geçen zamanla birlikte hatıraların altında ezilip dağılmamak kolaylaşıyordu.

Luke'la olmak Syd'in, ailesini kaybedişinin ardından bir daha asla bulamayacağını düşündüğü huzur ve sükûneti yeniden kazanmasına yardım etmişti. Geçirdikleri ateşli gecenin hatıraları tenini ısıttı. Gülümseyerek geçirdikleri anlara *ateşli* demenin yeterli olmayacağını düşündü.

"Neye gülümsüyorsun bakalım?" diye soran Luke, banyoya girip ona bir fincan dumanı tüten kahve uzattı.

"Ah, teşekkürler." Syd, onu uzun ama yumuşak bir öpücükle ödüllendirdi. "Bu sabah beni gülümsetecek çok fazla şey var."

Luke ona arkadan sarıldı ve çenesini Sydney'nin omzuna yasladı. "Seni mutlu görmek o kadar güzel ki."

Sydney, elindeki kahve fincanını tezgâha bırakıp Luke'a döndü, elleri Luke'un geniş omuzlarındaydı. "Sen olmasaydın bir daha mutlu olamazdım."

"Evet, olurdun. Biz bir araya gelmeden önce de mutluluğa giden yolda emin adımlarla ilerliyordun."

"İdare ediyordum. Ama sen olmasaydın idare etmenin ötesine geçemezdim. Bu olmasaydı..." Parmak uçlarında yükselip Luke'u daha ateşli bir şekilde öptü. "Biz olmasaydık."

"Sen de beni kurtardın."

Syd inanmayarak tek kaşını kaldırdı. "O nasıl oluyormuş?"

"Sen olmasaydın hayatımı huysuz ve yalnız geçirecek, hayatın inceliklerini asla tatmayacaktım."

"Benimleyken hayatın inceliklerini mi tadıyorsun?"

Luke, ellerini Syd'in kalçalarından göğüslerine çıkardı, başparmaklarını kendisine ânında cevap veren meme uçlarına sürttü. "En ince incelikleri hem de."

Sydney, başını geriye atıp güldü ve bu da Luke'a onun boynuna öpücüklerle bir yol çizmesi için izin verdi. "Dün gece sana yetmedi mi?"

"Bana asla yetmeyecek," dedi Luke, diğer elini de Syd'in kalçasına yerleştirip onu iyice kendine bastırdı, böylelikle ona, onu ne kadar çok istediğini gösterebilecekti.

"Senin işe gitmen gerekiyor ve benim de ziyaret etmem gereken bir fener bekçisi var."

"Cidden bütün gün ortalıkta böyle dolaşmama izin mi vereceksin?" Syd'in elini tutup önündeki belirgin sertliğe bastırdı. "Benimle evlendiğinde böyle bir eş mi olacaksın?"

Sydney böyle ölçüsüz bir yoruma zekice bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama Luke ona dokunduğu her seferde olduğu gibi beyni yine sivilaşmıştı. Göğüs ucuyla oynayan parmakların ve eline bastırılmış ereksiyonun birleşimi onu sarsıyordu. "İş ne olacak?"

"McCarthy'ler bana sürekli mekânın sahiplerinden biri

olduğumu hatırlatıyor.” Syd’in teslim oluşunu sezmişti ve sabahlığının önünü açıp altında hiçbir şey olmadığını keşfettiğinde gözbebekleri büyüdü. “İstedğim zaman giderim.”

“Bizim kadar seks yapmak sağlıklı olamaz.”

Luke, Sydney’nin önünde dizlerinin üzerine çökerken güldü. “Aksine, çok sağlıklı. Stres seviyesini düşürüyor ve kan basıncı üzerinde de harika etkileri var.”

Syd, onun saçlarına asıldı ve Luke kalçalarını avuçlayıp burnunu karnına sürttüğünde düşmemek için elinden geleni yaptı. “Şu an kan basıncım aşırı yüksek ve bütün kan tek bir yerde toplandı.”

“Benim de öyle, bebeğim.” Uzanıp Syd’in bacağına kendi omzunun üzerine çekti ve yüzünü genç kadının bedeninin merkezine bastırdı, onu parçalarına ayıran yerlere farklı bir özen gösteriyordu ve onu, sadece kendisinin toplayacağı bir şekilde darmadağın etmeden de durmaya niyeti yoktu. En sonunda zirveye ulaşan Syd, çıktığı yüksekliklerden yavaşça inerken Luke, onu kucakladı ve yatak odasına taşıdı. Üzerindeki iş pantolonunu çıkarttı ve Sydney’nin üzerine uzandı.

Sydney bacaklarını ona sarıp Luke’u en az onun kadar istediği şeyi alması için yüreklendirdi.

“Aman Tanrım, Syd,” diye mırıldandı Luke onun içine girerken. “Seni seviyorum.”

Sydney kalçalarını Luke’un darbelerini daha rahat karşılaması için kaldırdı ve başını doğrultup kendisini izleyen adamla göz göze geldi. “Ben de seni seviyorum.”

“Sonsuza kadar,” dedi Luke, dudaklarını onunkilere bastırarak.

"Evet, Luke. *Evet.*"

Patlayışları birlikte geldi; bir ışık huzmesinin içinde, alev alev yanarak birbirilerine tutundular, Syd kendisini hayata bağlayan bu adama, âşık olduğu bu adama sıkı sıkı sarılmıştı.

"Mac ile Bay McCarthy'ye neden geç kaldığın konusunda ne diyeceksin?" diye sordu bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Onlara bir işimin çıktığını söyleyeceğim", dedi Luke suratında Syd'i kıkır kıkır güldüren muzip bir sırıtışla. "Geç kaldığım her saniyeye değdi." Onu bir kez daha öpüp dilini Syd'in altdudağında gezdirdi. "Benimle gerçekten evlenecek misin?"

"Seninle gerçekten evleneceğim."

"Ne zaman?"

"Mümkün olan en kısa zamanda."

"Bir Noel düğününe ne dersin?"

"Oh," dedi Sydney, "bundan hoşlandım. Noel'e dair hatırlanacak yeni bir şeyler güzel olabilirdi. Kazadan beri yılın en çok zorlandığım zamanı bu."

"Eğer istemezsen başka bir zamanda da yapabiliriz."

"Hayır, bence mükemmel."

"O halde anlaştık mı?" diye sordu Luke.

Sydney onu öptü. "Anlaştık."

Dokuzuncu Bölüm

E vden çıkmaya niyetlendiği saatten bir saat sonra Sydney, Southeast Feneri'ne doğru yola koyulmuştu. Rüzgârlı ada yollarında ilerlerken köpeği Buddy'yi de yanında getirmeye karar verdiği için mutluydu. Buddy, insanlarla sohbet başlatmak konusunda hep iyiydi ve onun aşırı arkadaş canlısı haline karşı koyabilen yalnızca bir avuç insan vardı. Syd, Jenny'nin köpeklerden hoşlanmasını umdu.

"Seni kim, nasıl sevmez ki?" diye sordu Buddy'ye.

Buddy bu cümleyi, sahibinin yere bakan elini burnuyla dürtmek için bir bahane olarak kullandı. Tüyleri, Syd'in ona bir gün önce yaptırdığı banyo yüzünden ipek gibiydi. Buddy, bugüne kadar tanıdığı, banyo yapmayı gerçekten seven ilk köpekti. Suyla oynamak için her türlü fırsata atlıyordu.

Suyla oynamaktan bahsetmişken, Luke'la aldığı duş aklına gelince suratı alev almışçasına ısındı. Onu duvara yaslamıştı ve bir kez daha sevişmişlerdi. Gerçekten de, Luke'un

Syd'e karşı isteğinin bir sınırı yoktu ve bu aynı zamanda heyecan verici ve biraz da göz korkutucuydu. Bu ilk arzu dalgaları dindiğinde daha tipik bir ilişki rutinine oturacaklarını düşünüp duruyordu ama aralarındaki, arzu dalgalarının dineceğine dair en ufak bir işaret bile yoktu. Hatta her şey her seferinde daha ateşli ve yoğun bir hal alıyordu.

Syd etrafta biraz dolandı ve yolda yürüyen bir kadın görünce yavaşladı. Kadının sırtında bir sırt çantası vardı ve omuzları çökmüştü, bu yüzden Sydney normal koşullarda onun kimliği gibi olan canlı kırmızı saçları görmedi. Arabasını Stephanie'nin yanında durdurdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Stephanie ona döndü ve Syd, arkadaşının suratının ağlamaktan şiştiğini ve gözlerinin kızardığını görünce şaşkınlığa uğradı. Buddy'yi dürtükleyip arka koltuğa atlamasını sağladıktan sonra Stephanie'ye "İçeri gel," dedi. "Seni gideceğin yere bırakayım."

"Problem yok. Yürümek güzel."

"Hadi ama Steph. Üzgün olduğunu görebiliyorum. İzin ver, seni gideceğin yere götüreyim."

Stephanie hızla içeri girdikten sonra, kapıyı çarparak kapattı.

"Sorun ne?"

"Sorun olmayan bir şey mi var ki?"

"Grant'le ikiniz kavga mı ettiniz?"

Stephanie tatsız bir kahkaha attı. "Grant'le ikimiz *bir başka* kavga daha ettik. Yaptığımız tek şey kavga etmek. Artık dayanamıyorum."

"Sorun senaryo mu?"

“Sorunlardan biri o. Ama onunla her şey bir savaş gibi. Ben kaosun içinde büyüdüm. Buna daha fazla katlanamam.”

Arkalarına bir araba yanaştı ve hareket etmeleri için korna çaldı.

Sydney dikiz aynasından arkasına baktı. “Seni nereye bırakayım?”

“Charlie’nin evine gidiyordum.”

“Tamamdır.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Yürüyebilirim.”

“Sorun yok. Ben de o tarafa gidiyordum zaten. Jenny’yi ziyaret edeceğim.”

“Oh!” Stephanie uzunca bir süre pencereden dışarı baktı. “O sevdiği adamla bir gün daha geçirmek için her şeyi yapabilecekken, ben beni sevenden kaçıyorum. Kendimi biraz aptal hissetmeme sebep oluyor.”

“İşler istediğin gibi gitmediğinde bir mola arzusu seni aptal biri yapmıyor.”

“Yeni yeni kavramaya başlıyorum,” dedi Stephanie yavaşça, “Grant’le aramızdakiler yürümeyebilir.” Kelimeleri söylerken yanaklarına dökülen yaşları kuruluyordu.

“Ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum,” diyerek ona karşı çıktı Sydney. “İkinizi beraber gördüm. Grant senin için deli oluyor. Herkes bu konuda hemfikir.”

“Belki öyle ama eğer ikimiz birbirimizi delirtiyorsak? Ve bunu iyi bir şey olarak söylemiyorum.”

“Her ilişkide pürüzler çıkar. Bunun olması normal.”

“Senin Luke’la ilişkinde pürüzler çıktı mı?”

“Tabii ki. Bileğini incittikten sonra korkunç bir adama dö-

nüştü, ona bakmaya çalıştığım için beni doğduğuma pişman ediyordu. Sonra ben de ona böyle davranmayı kesmesini ya da kendisine yeni bir bakıcı aramaya başlamasını söyledim.”

“Sonra düzeldi mi peki?”

“Oldukça. Söylediklerimi ilk seferde anladığı için şanslıyım.”

“Gerçekten şanslısın. Grant’in bir şeyi anlaması için onu kafasına defalarca kakmak lazım. Sorun şu ki ikimiz de inatçıyız ve ikimiz de kendimizden bir gram ödün vermiyoruz.”

“Belki de senaryoyu birlikte yazmanız iyi bir fikir değildi.”

“Haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum.”

“Onunla konuş. Sorununuzu çözün. Aranızdaki gerçekten harika bir şey, Stephanie. Sorunlarınızın aranıza girmesine izin vermeyin.”

“Buradan döneceksin.”

Sydney, Charlie’nin evine giden toprak yola döndü.

Charlie bahçedeydi, odun kırıyordu. Arabadaki Stephanie ona el sallayınca şaşkınlıkla kafasını kaldırdı.

“Getirdiğin için teşekkürler, Syd.”

Sydney öne eğilip Stephanie’yi kucakladı. “Dayan biraz daha. İkinizin bunu çözebileceğini biliyorum. Bunun için öncelikle ikiniz de birbirinizi sevdiğinizi hatırlamalısınız.”

Stephanie dudağını dişleyip daha fazla ağlamamaya çalıştı. “Kimseye bir şey söyleme, olur mu?”

“Dudaklarım mühürlü.”

Stephanie kafa salladı ve arabadan indi.

Syd, onun üvey babasının yanına yürüyüşünü, birkaç kelime konuştuktan sonra eve girişini seyretti. Charlie de peşinden gidiyordu. Stephanie’nin emin ellerde olduğundan

temin edince, Sydney kendi yoluna yöneldi, birkaç dakika sonra fenere varmıştı.

Buddy'nin arabadan çıkmasına izin verdiğinde köpek yanından fırlayıp geçti ve kırmızı-beyaz çizgili fenere giden çayırda koşmaya başladı. Sydney kafasını kaldırıp kıyıya gelen tekne sürücülerini adanın kayalık güney kıyılarına karşı uyararak fenere baktı ve bir rüzgâr suratına çarpıp saçlarını suratına savurana kadar feneri izledi. Yüzüne uçuşan saçları, bileğinde hep taşıdığı tokayla tutturdu.

"Eh, gidiyoruz bakalım," diye fısıldayıp Buddy'nin fenerin öbür tarafından gelen havlayışlarını izledi ve Buddy'yi, kendisini seven, minyon, sarı saçları omuz hizasında kesilmiş bir kadına teslim olmuşken buldu. "Selam," dedi Sydney. "Rahatsızlık verdiğimiz için özür dilerim."

"Rahatsızlık vermiyor. Adı ne?"

"Buddy."

İsmi duyan Buddy havlayıp iki kadını da güldürdü.

"Çok tatlı."

Sydney elini kadına uzattı. "Ben Sydney Donovan."

"Jenny Wilks, fener bekçisi." Arkadaşça bakan kahverengi gözleri vardı ve suratı sonbahar rüzgârıyla kızarmıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle," diyen Sydney önce fenere ardından tekrar Jenny'ye baktı. "Bir fenere nasıl bekçilik edilir ki?"

Jenny'nin gamzelerini ortaya çıkaran sırıltısı onu bir üniversite öğrencisine çevirdi ama Syd kadının otuzlarının ortasında olduğunu biliyordu. "Şansıma, çok zor bir iş değil. Hava koşullarını ayarlayıp her gün Sahil Güvenlik için birkaç

fazladan bilgi güncellemem gerekiyor, bekçilik işi daha çok göstermelik gibi. İçeriği görmek ister misin?”

“Eğer seni meşgul etmiyorsam, çok isterim.”

“Hiç de bile. İçeri gel.”

Sydney ıslık çalarak Buddy’yi yanına çağırdı ve Jenny’nin peşinden, Jenny’nin vestiyer olarak adlandırdığı yere girdi. Jenny ayakkabılarını çıkarttığı için Sydney de aynını yaptı ve sarmal bir merdivenden çıkan kadını izleyerek büyük, daire biçiminde bir odaya çıktı. Odada gemi mutfağı şeklinde düzenlenmiş bir mutfak ve rahat görünümlü bir oturma alanı vardı. Eşyalar belli ki kısa zaman önce daha modern olanlarla değiştirilmişti ve Syd burası için seçilenleri çok beğendi. Mutfak penceresi okyanusa bakıyordu, oturma odasının da Salt Pond’a kadar uzanan bir ada manzarası vardı.

“Vay canına,” dedi Sydney. “Bu harika! Yıllardır bu fenerin önünden geçiyorum ve içeriğinin neye benzediğini hiç bilmiyordum. Buranın sıcacık bir havası var!”

“Ben de çok seviyorum,” dedi Jenny, Syd’i yatak odası ve banyonun durduğu kata çıkartan merdivenlere yönlendirirken.

“Burada tek başına sıkılmıyor musun?”

Jenny omuz silkti. “Bazen ama önceden vakit ayıramadığım birkaç hobimle ilgileniyorum.” Eliyle banyo penceresinin yanına kurulmuş şövaleyi işaret etti.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Syd.

“Tabii.” Sydney daha yakından bakmak için şövaleye yaklaştı ve üstündeki tuvale yapılmış, adanın detaylı bir tablosuyla karşılaştı. “Bu gerçekten iyi!”

“Öyle mi dersin? Bence rezalet.”

Sydney güldü. "O hissi biliyorum. Son birkaç ayda kendimi iç mimarlığa verdim. Bu zamana kadar tamamen bir hobiydi ama şimdi, bu işi meslek olarak yaparken bitmiş bir odanın en sonunda nasıl görünebileceğine dair karalamalar yapmanın birkaç yeni yastık alarak bir odanın içini değiştirmekten ne kadar farklı olduğunu görüyorum."

"Aslında kulağa eğlenceli geliyor."

"Gerçekten öyle ama benim o noktaya varana kadar 'Tanrım bu çok boktan' hissini üzerimden atmam gerekiyor. Bu," dedi tabloyu kastederek, "kesinlikle boktan falan değil."

"Duyduğuma sevindim. Sana fikrin için teşekkür etmek için bir fincan kahve, çay ya da bir bardak soda veya su önerebilirim. Ne istersin?"

"Kahve kulağa güzel geliyor. Bu sabah ikinci fincanımı içmeye fırsat bulamamıştım." Çünkü normalde ikinci kahvesini içiyor olacağı sırada nişanlısıyla banyoda çılgınlar gibi seks yapıyordu. Nişanlı kelimesiyle birlikte midesinde kelekler uçtu.

"Buradan," dedi Jenny, Syd'i tekrar merdivenlere yönelterek.

Syd, gözücuyla bakarak gülümseyen, yakışıklı, genç bir adamın fotoğrafının Jenny'nin yatağının başucunda olduğunu gördü. Bunun Toby olduğunu varsaydı, Jenny'nin 11 Eylül saldırısında kaybettiği nişanlısı. Ayaklarına dolanan Buddy'yle birlikte merdivenlerden inen Jenny'nin peşinden mutfağa yürüdü. "Seni meşgul etmediğimden emin misin?"

"Yüzde yüz. Birilerinin olması güzeldi."

"Seninle tanışmak için ölen bir kasaba dolusu insan var, biliyor musun?" dedi Syd tereddütlü bir sesle.

Jenny, elektrikli su ısıtıcıyı suyla doldurup Syd'e döndü. "Seni asosyal falan mıyım, diye bakman için mi yolladılar?"

"Kesinlikle hayır. Biz sadece burada iyi olduğundan emin olmak istedik."

Jenny tezgâha yaslandı. "Mektubumu okudunuz mu?"

"Evet."

Jenny kafa salladı. "O halde hikâyemi biliyorsun."

"Evet ve kaybın için üzgünüm."

"Teşekkürler."

Sydney güçlükle yutkundu ve kendini çıkmaya hiç istekli olmayan kelimeleri dile dökmeye zorladı. "Bir önemi var mı bilmiyorum ama yaşadıklarına benzer şeyleri ben de yaşadım. Neredeyse iki yıl önce sarhoş bir sürücü, kocamı ve çocuklarımı benden aldı."

"Aman Tanrım," dedi Jenny. "Tanrım. Bunu nasıl atlattın?"

"Seninle aynı yolu kullandım, her seferinde tek bir günü atlatmaya, gidilecek bütün yolu düşünmektense bir sonrakine odaklanmaya baktım."

Jenny dumanı tüten iki kahve fincanıyla birlikte krema ve şekeri de alıp oturma odasına geldi. "Çocukların kaç yaşındaydı?"

"Yedi ve beş."

Jenny kederle kafasını iki yana salladı. "Çok üzgünüm."

"Teşekkürler. Korkunç bir zamandı ve onları özlemediğim bir günüm bile yok."

"Neden söz ettiğini biliyorum. Bir günüm geçmiyor ki..." Omzunu silkip başladığı cümleyi yarım bıraktı. Zaten bitirmesine gerek de yoktu.

“Burada yıl boyunca yaşayan çok harika insanlar var,” dedi Syd, kahvesine attığı krema ve şekeri karıştırırken. “Beraber çok güzel vakit geçiriyoruz. Eğer ilgini çekerse seni tanıştırmaktan mutluluk duyarım.”

“Bana birini ayarlamaktan söz etmiyorsan, varım.”

Sydney güldü. “Öyle bir şeyden söz etmiyorum. Grubumuzdaki erkeklerin çoğu zaten kapıldı.”

“Ve sen?” diye sordu Jenny, Sydney’nin parmağındaki yüzüğe bakarak. “Sen de mi kapıldın?”

Sydney yüzünün utançla yandığını hissetti. “Dün gece-den itibaren evet.” Yüzüğü kaldırıp Jenny daha iyi görsün diye elini öne uzattı.

“Çok güzelmış. Özel bir model. Benimkinin de antika detayları vardı.”

Jenny’nin sesindeki özlem, Syd’e yüzüğünü göstermekte böyle aceleci davrandığı için kötü hissettirdi.

“Bak işte, bunu yapma,” dedi Jenny azarlar bir tonla.

“Neyi yapmayayım?” diye sordu Sydney irkilerek.

“Yüzüğünü bana gösterdiğin için kendini kötü hissetme. Doğal olarak çok heyecanlısın. Senin adına sevindim. Yaşadıklarından sonra bunu hak ettiğin ortada.”

“Teşekkürler. Bunu duymak güzel.”

“Peki, şanslı adam kim?”

“İster inan ister inanma ama lisedeyken çıktığım Luke Harris. Üniversitede okurken bir başkası için onu bırakma rağmen beni affedecek kadar onurlu bir adam. Bu yaz yeniden görüşmeye başladık ve şimdi hayatımı onsuz hayal dahi edemiyorum.”

"Tekrar âşık olmak kendini garip hissettiriyor mu? Bazen bunu düşünüyorum. Tekrar nasıl olacağını. Bu Toby'ye sadakatsizlik olur muydu? Böyle şeyler."

"Yeniden âşık olmak harika hissettiriyor ama sadakatsizlik derken neden söz ettiğini biliyorum. Luke'la ilk bir araya geldiğimizde ben de bunu hissettim, özellikle de fiziksel ilişkimizde. Seth'i, ölen kocamı çok sık düşündüm, onun benden ne yapmamı isteyeceğini. Ben, mutlu olmamı isteyeceğine inanmayı seviyorum, bilirsin işte?"

Jenny kafa salladı. "Toby de bunu isterdi. Hatta hâlâ bir arpa boyu yol alamadığımı bilse Toby bana çok öfkelenirdi gibi geliyor. Buraya geldiğimden beri... nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen Toby beni ileri gideyim diye iteklerdi," dedi hafif bir gülüş eşliğinde. "O etrafta boş boş oturup kendine acıyacak bir adam değildi."

"Eminim senin yaptığın da bu değildir, Jenny."

"Onu da yapmışlığım var," dedi Jenny minik bir gülümseyişle.

"Muhtemelen sen elinden gelenin en iyisini yaptın ve bu, bizimki gibi durumlarda birinden bekleyebileceğin en iyi şey."

"Sanırım öyle. Devam etmeye hazır olduğumu hissediyorum ama konuşmak, harekete geçmekten çok daha kolay."

Sydney, elini kadının kolunun üstüne koydu. "İzin ver sana yardım edelim. Söz veriyorum arkadaş grubumuz çok sıcakkanlı insanlardan oluşuyor ve seni de aramızda görme-yi çok isterdik."

"Sen öyle söyleyince kulağa çok basit geldi."

"Aslında öyle. Yapman gereken tek şey evet demek. 'Evet,

Syd, cumartesi gecesi arkadaşlarıyla evinde yapacağın minik toplantıya katılmayı çok isterim.”

“Evet, Syd,” dedi Jenny gözleri neşeyle ışıldarken. “Cumartesi gecesi arkadaşlarıyla evinde yapacağın minik toplantıya katılmayı çok isterim.”

“Harika.”

Buddy, onlarla aynı fikirdeymiş gibi havlayınca ikisi de güldü.

Kısa bir süre sonra fenerden uzaklaşırken Syd, Jenny’ye ziyareti yüzünden kendini enerjiyle dolu gibi hissediyordu. Onunla görüşmeye gitmesi doğrudu. Luke aradığında neredeyse eve varmıştı.

“Nasıl gitti?” diye sordu Luke, telefonu açar açmaz ki bu onun gergin olduğunu gösteriyordu.

“Beklediğimden iyi. O gerçekten çok tatlı biri. Güzel bir sohbet ettik.”

“Eh, buna sevindim. Kendini üzmediğine memnun oldum.”

“Ben iyiyim, benim için endişelenme. Bu arada, cumartesi günü en yakın arkadaşlarımızla evimizde minik bir parti veriyoruz.”

“Bizim yakın arkadaşlarımızla evimizde ‘minik’ bir parti vermek mümkün değil.”

Sydney güldü. “Biliyorum ama Jenny’nin herkesle tanışmasını istiyordum ve onu cumartesi günü bize çağırdım.” Bir duraksamanın ardından, “Sence sakıncası yok, değil mi? Evine yerleştiğim yetmiyormuş gibi bir de onu tekeline aldım,” diye ekledi.

“Orası *bizim* evimiz, Syd. İstediklin her şey bana uyar.”

“Çok tatlısın. Senin kadar uyumlu bir nişanlım olduğun için çok şanslıyım.”

"Ben de öyle," derken Luke'un sesinin tonu değişmişti.

"Neden artık arkadaşlarımızla düzenleyeceğimiz eğlen-
ceden söz etmediğimizi hissediyorum?"

"Senin *uyumun* bence aşırı eğlenceli."

"Luke!"

Luke'un edepsiz gülüşüyle Syd'in bütün bedeni karınca-
landı. "Kızarıyor musun?" diye sordu Luke.

"Kapa çeneni ve işine dön."

"Kızarıyorsun. Kızardığını biliyorum."

"La la la. Telefonu kapatıyorum."

"Yaptığın çok güzel bir şeydi, Syd, onu görmeye gitmen
yani. Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

Onun bu sözleri Sydney'nin duygulanmasına yol açtı.
"Teşekkürler. Umalım da 'minik' arkadaş grubumuzla tanış-
tıktan sonra Jenny de böyle düşünebilsin."

Onunlu Bölüm

Cuma öğleden sonra Owen, Laura'nın arabasını, feribotun kalkmasına bir saat kala otoparka park etti. Kararmakta olan gökyüzüne ve güvenli gözükmeyen denize baktı. "Yolculuk zor olacak."

"Sorun yok."

"Emin misin? Bugün gitmek zorunda değiliz. Bir-iki gün sonra yola çıksak da bir şey fark etmez."

"Evet, eder," dedi Laura. "Bunun bitmesine ihtiyacım var. Daha fazla düşünerek kendimi paralayamam."

"Deniz tutacak mı?"

"Daha önce hiç tutmadı. Seni?"

"Normalde sorun yaşamam."

"Tamam o zaman. Gidiyoruz." Ellerini karnında kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı. Hafta sonu yaklaşmış Justin'le buluşmasına az kaldıkça kendini sıkışmış ve gergin bir hal almıştı.

Beraber uyuyarak geçirdikleri ilk gecenin ardından her

gece Owen'ın kollarında uyumuştı ve yakınlığıyla Owen'ı delirtmiş, kokusunun ve baştan çıkarıcı varlığının altında alttan alta deliliğe sürüklenmişti. İlişkilerini bir sonraki seviyeye taşımak için Owen'dan istekli kimse olamazdı. Bugünü atlattılar mı oradaydılar; en azından Owen kendine bunu söyleyip duruyordu. Geçen her günle birlikte kötü bir şeyler olacağına dair midesinde filizlenen o his büyümüştü ve Owen'ın gerginliği de daha önce eşi benzeri görülmemiş yerlere ulaşmıştı.

Laura'nın gerginliği de gözle görülebilir şekildeydi. Elleri kucağında o kadar sıkı bir şekilde kenetlenmişti ki eklemleri beyaza dönmüştü. Owen uzanıp ellerini avuçlarının içine aldı.

Laura, ellerinden birini çevirip avucunu Owen'ınkine bastırdı.

Uzun bir süre öylece oturdular, ta ki anakaradan gelen feribot, sislerin arasından belirip öfkeli dalgaları aşarak kıyıya yanaşana dek. Owen avucunun içindeki elin titremeye başladığını hissetti. Laura'nın bu feribota binmekten korktuğunu biliyordu ama ayrı yaşadığı kocasıyla randevusuna gitmeye o kadar kararlıydı ki cesur görünmek adına her şeyi yapıyordu ve bunu bilmek Owen'ın canını acıtıyordu.

"Bebeğim, neden beklemiyoruz. Mecbur değiliz..."

"Bekleyemem, Owen. Bunun bitmesine ihtiyacım var. Lütfen."

Sesi bu kadar perişan çıkarken Owen, ona ne istese verir, ne söylese uyardı. "Peki."

Yanaşan feribottan inen arabaların sonlanmasını izlediler, az sayıdaki yaya titrek bacaklarıyla feribottan yürüyerek indi; çoğunun rengi yeşile dönmüştü. Feribotta çalışan ekip yangın

hortumlarını sırtlandı, büyük ihtimalle yerlerdeki kusmukları temizleyeceklerdi. Mükemmel.

Çalışanlardan biri, arabanın sürücü tarafındaki camı tıklattı. Owen penceresini indirdi.

"Bugün yolculuklar zor geçiyor," dedi genç adam. "Başka bir zaman gidebilecekseniz bunu size söylememizi istediler."

"Gitmemiz gereken bir randevu var," dedi Owen.

Çocuk omuz silkti. "Keyfiniz bilir," dedikten sonra bir sonrakı arabaya yöneldi.

Dikiz aynasından Owen birkaç arabanın sıradan ayrılıp geri dönüşünü izledi. İçgüdüleri ona da aynısını yapmasını söylese de Owen feribot çalışanlarının talimatlarını takip ederek arabayı feribota çıkarttı. Arabayı ön güverteye bıraktıktan sonra üst kata çıkan Laura'yı takip etti. Oturacakları bankları seçtiler. Laura çantasını yanına bıraktı.

Owen, onun yanına oturdu. Laura'nın üzerinde, siyah boğazlı bir kazağın üzerine giydiği siyah deri bir mont vardı ve kotunun paçalarını, botunun içine sokmuştu. Saçları tepesinde öyle zarif ve seksi bir topuzla toplanmıştı ki ulaşılmaz duruyordu. Eğer Laura'yı tanımasa etrafa yaydığı bu saf mükemmellikten rahatsız olurdu.

Onun gibi görünen kadınlar genelde yaşamak için gitar çalan ve bir karavana ev diyen adamlarla ilgilenmezdi. Yetişkin hayatında ilk kez, Owen gençliğinde farklı seçimler yapmış olmayı diledi. Keşke üniversiteye gidebilmiş olsaydı ve gerçek bir kariyeri kovalasaydı, o zaman Laura gibi bir kadını hak edecek türden bir adam olurdu.

Bu düşünce Owen'ın kendine olan güvenini yerle bir etti.

Ömründe buna benzer bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Laura'nın evlendiği takım elbiseli adamı düşününce, Owen bununla boy ölçüşemezdi. Ne şimdi ne de başka bir hayatında. O zaman Laura onunla ne yapıyordu ki? Owen'ın ona verebilecek neyi vardı?

Laura'nın havalı, başarılı kocasını görüp onu zamanın çoğunda saçlarını taramayı bile unutan bir adama tercih ederek devasa bir hata yaptığını fark edeceğini düşünürken midesi acıyla içinde büzüldü.

Feribottan yükselen sesle birlikte kaçınılmaz yolculuklarının başladığını fark etti. Owen aklını dolduran ve gitgide daha rahatsız edici hale gelen düşüncelerle çırpınıyordu.

"Sorun ne?" diye soran Laura her zamanki gibi doğrudan içini görmüş gibiydi.

"Hiç."

"Bu doğru değil. Kazık yutmuş gibisin. Bir şey var."

"Yalan söyledim," dedi Owen bir gülümseyişle. "Deniz beni tutar."

Laura'nın gözleri büyüdü ve şaşkınlıkla çenesi açıldı. "Öyle mi? Aman Tanrım, Owen! Bunu bana söylemeliydin!"

Owen, parmağını onun dudağına bastırdı. "Dalga geçiyordum."

"Ah, iyi bari," diyen Laura'nın sesinden rahatladığı anlaşılıyordu.

Feribot dalgakıranı aşarken belirgin bir şekilde burun üstü daldı ve Laura soluğunu tuttu. Kusursuz suratında neredeyse başarıyla gizlenmiş bir şekilde Owen'a baktı.

"Sorun yok," diyen Owen, onu kollarının arasına alıp ken-

dine yaklaştırdı. "Güvenli olmasaydı seferi iptal ederlerdi. Bunu sakın unutma."

"Unutmam."

Feribot, adanın kıyısında ilerlerken birkaç dalga daha onu sarstı. Kuzey uçtaki uçurumları geçtiklerindeyse, önlerindeki deniz adanın koruması olmaksızın, çırılçıplak karşılarına çıktı.

Laura mutsuz bir şekilde inledi.

Siktir, diye düşündü Owen. *Buna kalkışmamalıydık*. Feribot bir dalgayla birlikte yükselip ardından dalgalar arasındaki boşluğa hızla daldı. Oturdıkları yerin karşısında bir anne, öğüren çocuğu için bir kusma torbası tutuyordu. Kız, Owen'la göz göze geldi, suratı bembeyaz olmuştu. Owen ona gülümsemi, elinden gelen en iyi tavrıyla kızı her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sarsıldılar. Daha önce hiç deniz tutması yaşamamış olan Owen'ın midesi bile bu yolculuktan ötürü altüst olmuştu.

Laura hafifçe inledi ve Owen onu tutan kolunu serbest bırakıp yüzünü görmek içi geriledi. Gözyaşları gözlerini doldurmuştu ve teni soluk olmanın çok ötesinde, neredeyse şeffaflaşmıştı.

"İyi misin?"

"Sanırım kusacağım."

Owen, onu tamamen bıraktı. "Sıkı tutun." Yerinden kalkıp duvara tutturulmuş kutuya yürüdü ve içinden birkaç tane torba alıp Laura'ya döndü. Owen'ın torba almak için kalktığı kısa anlarda Laura'nın şeffaflığın yerini sağlıklı bir yeşil almıştı.

Laura, torbalardan birini ondan aldı ve baş dönmesini atlatmayı umarak öne eğildi.

Owen onun sırtını ovalarken dışarıya göz attı, anakarayı görebilmeyi umuyordu ama gördüğü tek şey sis, kara bulutlar ve fırtınalı denizdi. Saatine göz attığında henüz gidilecek yirmi dakikaları olduğunu fark etti. *Yüce İsa, bir saatin bu kadar yavaş geçtiği hiç olmuş muydu?*

“Nasılsın Prenses?”

Laura, kafasını iki yana salladı ve en sonunda savaşımayı bırakıp içindekileri torbaya boşaltmak için öne eğildi.

Laura sabah bulantılarıyla yerlerde sürünürken hissettiğinin aynısı bir çaresizlik Owen’ı sarmaladı. Onun için elinden geleni yaptı, Laura öğürürken onu omuzlarından tuttu. Kusması bittiğinde elindeki torbayı alıp yeni bir torba uzattı ve içgüdülerini dinleyip yolculuğu ertelediği için kendi kendine küfretti.

Oturduğu yerden kalkıp torbayı çöpe attı ve ardından, bu fırtınada pek iş yapmayan minik büfeden su aldı. Bir mendili ıslattıktan sonra onu Laura’ya uzattı.

Laura ağzını ve yüzünü sildi.

“Daha iyi misin?”

Laura hayır anlamında kafasını salladı.

“Sence bir şeyler içebilir misin?”

“Korkarım yapamam.”

“Neredeyse vardık.” Owen hâlâ anakarayı göremiyordu ama çok uzakta olamazdı...

Karşılarındaki küçük kız içindekileri çıkartmaktan yorgun düşmüş bir halde başını annesinin kucağına dayamış uyuyordu.

Annesinin yüzü bembeyazdı ve kendisi de mide bulantısıyla savaşıırken yorulmuşu benziyordu. Etrafa yayılmış birkaç piknik masasından birinde iki genç adam kollarını masaya yaslamış ve başlarını kapatıp uyumuşlardı, etraflarında onları yutmaya çalışan dalgali bir deniz olduğunun farkında bile değillermiş gibi duruyorlardı.

Güzel olmalı, diye düşündü Owen, Laura kusmak için bir kez daha öne eğildiğinde.

Kuru öğürmeler Laura'nın bedenini sarstı ve Owen da onu sıkı sıkı tuttu. En sonunda uzaktan anakara göründü. "Kıyayı görebiliyorum," dedi. "Varmak üzereyiz."

"İyi," diye fısıldadı Laura güçsüz bir sesle, başı Owen'ın omzunda dinleniyordu.

Point Judith'e ulaşır da dalgakıranın arkasına geçtikleri âna kadar dalgalar durmak bilmedi. Owen, dalgalardan kurtulup yumuşak bir şekilde limana doğru süzölen feribotun sakinlediği anda tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı.

Bir anonsla araç sürücöleri alt kattaki güverteye dönmeye çağırıldılar, birazdan feribot boşaltılacaktı.

"Yürüyebilecek gibi misin, tatlım?" diye sordu Owen.

"Bilmiyorum." Laura ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları titredi.

Owen, onun çantasını kendi omzuna atıp Laura'yı kucakladı.

"Böyle kendimi senin kucağında bulup durmayı kesmeliyim," dedi Laura, başı Owen'ın göğsüne düşerken.

"Bunu asla istemem," dedi Owen, onun alına minik bir öpücük kondurarak. Justin'le buluşmalarından önce kendisine gelmesini umuyordu.

Metal merdivenlerden indi, Laura'yı öndeki yolcu koltuğuna bıraktı ve kemerini bağladıktan sonra sürücü koltuğuna yöneldi.

Daha feribottan inmeden Laura uykuya dalmıştı.

Park alanından çıkarlarken Owen, Joe Cantrell'in annesi Carolina'nın, bilet satılan alanda Seamus O'Grady'yle konuşmakta olduğunu gördü. Bilet satılan kabinin camına asılmış bir ilan, bugün bir daha sefer yapılmayacağını duyuyordu. Adadan kalkan son feribotu yakalayacak kadar "şanslıydılar". Owen'ın çalkalanan midesi bunun tam aksini iddia ediyordu gerçi.

Yanlarından geçerken arabasını durdurdu ve pencereyi indirdi. "Başka sefer yok, öyle mi? Bence iyi bir fikir."

"Deniz bugün zorluymuş diye duydum," dedi Seamus.

"Denk geldiğim en zorlu seferdi." Yolcu koltuğunda uyan Laura'yı işaret etti. "Laura'yı deniz tuttu."

"Bu gerçekten de en kötüsüdür," dedi Carolina. "Umarım kısa zamanda iyileşir."

"Teşekkürler. Biz Providence'a gidiyoruz. Sonra görüşürüz." Owen, Laura'nın GPS'ini "ev" konumuna ayarladı ve bu isimle kayıtlı adresin, Justin'le kısa evliliğinde paylaştığı değil de babasının evi olduğunu umdu. Ardından GPS'in verdiği komutla Providence'a giden yola çıktı.

Midesi, onları bekleyen şeyleri düşününce hâlâ denizin üstündeymişler gibi çalkalandı.

"Seferleri tam da benim gitmek istediğim zamanda iptal ettirmek zorunda mıydın yani?" diye sordu Carolina, Seamus'a.

"Üzgünüm Bayan Cantrell. Ama Owen'ı siz de duydunuz. Bu son sefer çok kötüydü. Korkarım ki deniz tekrar sefere çıkmayı kaldırmayacak kadar kötü."

Oğlunun, kendisi Ohio'dayken yerine bakması için tuttuğu bu genç adamın etrafındayken hep olduğu gibi, Carolina Cantrell ona herhangi bir şey verip okumasını rica etmeyi düşündü; adam ne söylerse söylesin ağzından çıkanlara şiir havası katan İrlandalı aksanını dinlemeye bayılıyordu. Ve kendine dürüst davranırsa, bu genç adamı saatlerce bıkmadan, sıkılmadan seyredebilirdi ve onun kumral saçlarına, müthiş bir yeşile sahip gözlerine ve kalbini aynı bir genç kızken olduğu gibi pır pır ettiren muzip sırtışına bakmaya da doyamazdı.

Çok yazık, diye düşündü her seferinde olduğu gibi. Anne-si olacak yaştayım. Çok sevdiği Pete'ini kaybettiğinden bu yana çekici bulduğu tek adamın oğluyla aynı yaşta olması biraz komikti.

"Eh, bu durumda hapi biraz yuttum." Adaya gidişini ertelemek zorunda kaldığı için çok üzülmüştü. "Sanırım kalacak bir yer bulmalıyım."

"Saçmalık!" dedi Seamus. "Tabii ki de evde kalacaksınız!"

Joe, Shelter Harbor evini anakarada kaldığı zamanlarda kullanması için Seamus'a bırakmıştı.

"Sana yük olmak istemem," dedi Carolina.

"Aptallık etmeyin. Orası oğlunuzun evi ve içinde bir sürü de oda var. Hiçbir itirazı kabul etmiyorum. Annesine iyi bakmadığımı duyarsa Joe bana ne yapar bir düşünsenize?"

Carolina, içinden genç bir kız gibi kıkırdamak gelse de göz devirdi. "Saçma sapan konuşuyorsun, O'Grady."

"Kalmaya geliyorsunuz o halde? İtirazınız yok?"

İçinde uyumaya değecek en yakın otel, on kilometre mesafede olduğu için Carolina, "Tabii," dedi. "Neden olmasın?"

"Harika," dedi Seamus mutlu bir sırıtışla. "Siz eve giderken ben de akşam yemeğini nasıl halledebileceğimize bakarım."

"Benim için zahmete girmene gerek yok."

Seamus önünde gösterişli bir şekilde reverans yaptı. "Asla zahmet vermezsiniz. Bu berbat hava yüzünden günün geri kalanında izinliyim. Ağzınızın sularını akıtacak bir İrlanda güveci yapmak için harika bir gün."

Carolina bu düşünceyle bile ağzı sulanmamış gibi davranırsa yalan söylemiş olurdu.

"Anahtarınız var mı?" diye sordu Seamus.

Carolina kafa salladı.

"O halde sizinle evde buluşuruz."

"Görüşürüz." Carolina arabasına döndüğü sırada ensesinde bir tür karıncalanma hissetti. Omzunun üzerinden geriye baktığında, Seamus'ın yüzünde yoğun bir ifadeyle kendisini izlemekte olduğu gördü. Peki, bu da neydi böyle?

Seamus kendi kendine derin nefesler alması gerektiğini söylüyordu; burnundan al, ağzından ver. Joe Cantrell'in annesinde inanılmaz seksi bir şey vardı. Kadının her şeyi onu çağırıyor gibiydi, sırtının ortasına kadar inen bir örgüyle sabitlediğı uzun, sarı saçlarından soluk kotunun içini dolduran uzun bacaklarına kadar her şey mükemmeliyetin resmi gibiydi. Bir de

kendisine kadınsı bir beğeniyle bakan gri-mavi gözleri vardı. Evet, Seamus bunu tabii ki fark etmişti.

Seamus onu gördüğü ilk andan beri, Carolina Cantrell karşısına her çıktığında eşek tepmişe dönüyordu ama bunu kimseye itiraf etmemişti. Bundan bir buçuk yıl kadar önce, Carolina onu ilk “kontrol etmeye” geldiğinde Seamus’ın nutku öyle tutulmuştu ki sonrasında Carolina’nın oğlunu arayıp bir gerzeği işe aldığı için onu azarladığından emindi. Seamus günlerce Joe’dan kovulduğunu duymayı bekledi ama böyle bir şey olmadı.

Eğer Joe, Seamus’ın annesine yöneltilmiş bu arzusundan haberdar olursa Seamus’ın kovulmaması ihtimali yoktu. Seamus işini seviyordu. Bu zamana kadarki en iyi işi buydu, dolaşısıyla Carolina evinde –eh, ya da Joe’nun evinde– kaldığı sürece gözlerini ve ellerini kendine saklamanın bir yolunu bulmalıydı.

Fenalıkla iç geçirdi ve montuyla anahtarlarını almak için ofise girdi. “Günün geri kalanında yokum,” dedi telefonlarla ilgilenen kadına.

“Sabah görüşürüz.”

Markete doğru arabasını sürerken neden tanıdığı bütün kadınlar arasında patronunun annesine bu kadar vurulduğunu düşünüyordu. Neden *bu kadın* karşısına çıktığı her sefer –ki genelde habersizce çıkageliyor ve Seamus’ı tamamen hazırlıksız yakalıyordu– dili tutulan bir beyinsize dönüşüyordu?

Carolina Cantrell kendisine bütün numaralarını bildiğini söylercesine baktığı her sefer Seamus’ın sahip olduğu ve diğer kadınları etkileyen büyüsü uçup gidiyordu. Efsanevi ır-

landa büyüsunü hangi kadında kullansa, onları aptala çevirip kıkır kıkır güldürmeyi başarıyordu. Carolina'ya gelince... sıfırdı. İlk karşılaştıkları anda Carolina, onun bütün numaralarını çözmüştü ve Seamus'ın kendisine meydan okuyan sıkı bir rakipten daha seksi bulduğu hiçbir şey yoktu.

"Joe, annesiyle ilgili böyle şeyler *düşündüğünü* bile öğrense seni öldürür," diye mırıldandı Seamus. Onu kendisiyle kalmaya çağırarak büyük bir hata yapmış olabilir miydi? Gecenin büyük kısmında aynı çevrede dolanacaklarken nasıl ondan ne kadar etkilendiğini saklayabilirdi ki? "Düşündüklerini öğrenince Joe'nun seni nasıl hadım edeceğini düşünürsen olur, seni aptal herif."

Güveci yapmak için gereken malzemeleri ve büyükannesini anımsatan mayalı ekmekle birkaç şişe şarap ve birkaç mum aldı (mumlar sadece elektriklerin kesilmesi ihtimaline karşıydı). Böyle bir akşamda hazırlıksız olmak ona hiç yakışmazdı, en azından Seamus kendine böyle söyleyip duruyordu.

Carolina'nın Jeep'inin kapının önünde park halinde durduğu eve vardığında Seamus ilk buluşmasına çıkan bir yeniyetmeden farklı değildi. "Kendine sahip çık, adamım," dedi şirket kamyonetini park edip eve yöneldiği sırada.

Rüzgâr ağaçların dallarını oradan oraya savuruyor ve ürkünç sesler çıkmasına sebep oluyordu ve yağmur da ağır ağır yağıyordu. Vestiyere girip ayakkabılarını çıkarttı ve kuruması için montunu astı. Market torbalarını kapıp eve girdi ve doğrudan mutfığa geçip güveçle uğraşma başladı. Bir bira açıp birkaç yudum aldı, sinirlerini yatıştırmayı umuyordu. Elleri o kadar titriyordu ki az kalsın bir havucu doğrarken yemeğe parmaklarının uçlarını da katıyordu.

"Delirdin sen iyice, bak söylüyorum sana," diye mırıldandı. "Yemeği pişir ve ahmak bir kuş beyinli gibi davranmayı da kes."

"Mutfakta iş yaparken hep kendi kendine konuşur musun?" diye sordu Carolina.

Seamus hızla kafasını kaldırdı ve Carolina'nın elinde bir kadeh şarapla kapıya yaslanmış olduğunu gördü. Saçlarını tutan örgüyü açmıştı ve sarı tutamlar erimiş altın gibi yüzünü çevrelemişti. Keskin bir acı parmağına saplandığında kafasını eğip kesme tahtasına baktı ve tahtanın artık kanla kaplanmış bir halde olduğunu gördü. Muhteşem!

"Siktir," diye tıslayıp lavaboya yöneldi ve suyu açıp kesiği akan suya tuttu, bir yandan da kesiğin hastaneye gitmesini gerektirecek kadar derin olmamasını umuyordu. Tatlı Carolina'yla geçirebileceği anların hiçbirini dikiş attırmaya gidecek heba etmek istemiyordu.

"İzin ver bir bakayım," dedi Carolina yanında biterek. Kalçasıyla Seamus'ı kalçasından itti ve bu bir anda Seamus'ı öyle tahrik etti ki az kalsın küçük dilini yutuyordu.

Carolina, onun elini kavradı ve kesiği inceledi.

Yumuşak teninin kendi derisi üzerinde bıraktığı his Seamus'ı büyüledi ve Seamus, bu minik ânın hiç bitmemesini istedi.

Ne yazık ki Carolina'nın kesik incelemesi hızla son buldu ve Seamus'ın parmağını bir dakika daha soğuk suya tuttuk-tan sonra elini serbest bıraktı. "Eminim burada bir yerde Joe'nun ilkyardım çantası vardır."

Seamus boğazını temizledi ve beynini sarmış örümcek ağlarını temizlemek için zihinsel bir çabaya girişti. Bir dakika bile olmamıştı ama çok daha uzun zamandır bu kadının

büyüsünün altındaymış gibi hissediyordu. "Banyo lavabosunun altında."

"Hemen dönerim."

Seamus onun uzaklaşmasını izledi çünkü solmuş kotunun içindeki kalçaları kaçırılmayacak güzellikte bir manzara sunuyordu. Carolina görüş alanından çıktığı anda Seamus düzensiz bir soluk koyuverdi ve mutfığa bakındı, sanki daha önce bu modern aletlerin hiçbirini görmemiş gibi çetrefilli karo işçiliğini ve kalın kesme tahtasından tezgâhı inceledi. Carolina Cantrell'in ona ilk kez dokunduğu bir dakikalık bir sürede bütün dünyası tersyüz olmuştu.

Carolina, elinde ilkyardım çantasıyla döndü ve tek eliyle Seamus'ın omzunu kavrayıp onu bar taburelerinden birine oturması için yönlendirdi. Elinin dokunuşundan yayılan sıcaklık bütün koluna yayılmış ve Seamus'ı yine etkisiz eleman haline getirmişti.

Bir anda Seamus, Carolina'nın kendisine bir daha dokunmaması için elinden geleni yapmak istedi. "Sorun yok," dedi. "Ben bant yapıştırırım."

"Ah, lütfen, izin ver ben yapayım. En başta sebebi benim, seni korkuttum."

Carolina, onun sessizliğini onay olarak algıladı ve adamın elini tutup işaretparmağının içindeki kesiği çok can yakan bir antibiyotik solüsyonla temizledi.

Seamus hızla soluğunu tuttu.

"Üzgünüm," dedi Carolina surat buruşturarak. "Yaktığını biliyorum."

Öpse daha hızlı geçerd; en azından oracıkta ölürdü. Bundan yüzde yüz emindi.

Carolina'nın kokusu Seamus'ı sarmaladı, topraksı bir kokuyla karışmış seksi, kadınsı aroması yüzünden kendini tamamen büyülenmiş hissediyordu. Kokuyu daha iyi içine çekebilmek için öne eğilmek istedi. Bandı yapıştırmak için öne eğildiğinde kadının saçları suratına sürtündü ve Seamus inlememek için dişlerini yanaklarının içine geçirdi. Hemen dibindeki ipek gibi sarı saçların bir tutamını eline dolayıp burnuna götürmemek için sahip olduğu bütün iradeyi son damlasına kadar kullanması gerekti.

Carolina bandı yapıştırdığı anda oturduğu bar taburesinden zıplayarak kalktı ve aynı sırada başını kadıninkine çarpmayı başardı.

"Ah, Tanrım." Ondan geriye doğru yalpalarken kelimeler ağzından bir garip çıkmıştı. "Özür dilerim. Canını acıttım mı?"

Ona yamuk bir gülümseyişle bakan Carolina, Seamus'ın kafasının çarptığı, alındaki kızarmış yeri ovaladı. "Sanırım yaşayacağım." Seamus'a, sanki ruhunu bütün çıplaklığıyla görüyormuş gibi bakıyordu. Seamus bunun doğru olmamasını yürekten diliyordu çünkü onunla ilgili fikirlerini öğrenmesini hiç istemezdi.

"Bu akşam biraz gerginsin," dedi Carolina. "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle." Yüzü kızarıırken bir kızın –herhangi bir kızın– sesini duymanın saniyenin onda birinde yanaklarını kızarttığı ve sertleşmesine yol açtığı ergenlik yılları aklına gelmişti. O yıllardan beri, patronunun çok sevgili annesiyle tanışana kadar böyle bir şey yaşamamıştı ve o zamandan bu yana da bu kadınla ne zaman karşılaşırsa aynı şey başına gelip duruyordu.

İlgisini tekrar bıçağına verdi, bu sefer kestiğı yere daha dikkatli bakıyordu. “İyiyim. Birkaç dakikaya yemek hazır olacak ve ekmeğı fırına koyacağım.”

“Ben gidip şömineyi yakayım,” dedi Carolina salona yürürken.

“Harika,” diye mırıldanırken onun ateşten yayılan ışık altında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyordu.

On Bifinci B6ltim

*J*oe, Janey'ye bir Şey s6ylemeden 6nce onun 6ok 6alışmaktan yorgun d6řt6đ6 ve aşırı stres altında olduğu vize haftasını atlatmasını bekledi. Cuma gecesi son sınavdan 6ıkıp eve d66nd6đ6nde pa6alarından yorgunluk akıyordu. Joe onu kapıda karşıladı ve montunu aldı.

"Doğrudan yatağa gidiyorum," diyen Janey, Joe'ya hızlı bir 6p6c6k vermiş ve yatak odasına y6nelmişti bile.

K6pekler bacaklarına dolandılar. Janey onları yalapşap okşadı ve bu da aslında ne kadar yorgun olduğunun bir g6stergesiydi.

"Bebeğim, bekle bir dakika. 6ok yorgun olduğunu biliyorum ama 6nce bir Şeyler yemen lazım. Yemek hazır. Neden uyumadan 6nce bir Şeyler atıştırmıyorsun?"

Joe, onun 6zlemle yatak odasının kapısına baktığı bir 6anın ardından kendisine d66n6p onaylayarak kafa sallamasını izledi.

"Böyle buyurun, hanımefendi." Janey'nin sandalyesini tuttu ve kendi elleriyle sıfırdan yaptığı İtalyan usulü tavuğu servis etti. Joe'nun bu yarı emeklilik hayatını andırır tatilde yapmaktan en çok zevk aldığı şeylerden biri de daha önce hiç denemediği şeylere vakit ayırmaktı, yemek pişirmek gibi. Janey onun her çabasını, sanki yemekler gerçekten harika olmuş gibi övüyordu.

"Çok güzel olmuş," dedi tavuktan ilk lokmayı aldıktan sonra.

"Beğenmene sevindim." Janey'nin bardağına çok sevdiği çikolatalı sütünü döküp kendisine bir bira açtı, az sonra yapacağı konuşma için her türlü cesaret kaynağına kucak açıyordu.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Sınıfımdaki kadınlardan biri sanat bölümünün yemeği için pişirmişti."

"Ve sen de ondan tarifi mi istedin?"

Joe, Janey'nin ifadesine güldü. "Gördüğün üzere..."

"Seni buraya sürüklediğimden beri dönüştüğün şey beni endişelendiriyor."

"Adaya döndüğümüzde beni tanımayacaklar."

"Evet, orası kesin. Sana şantaj yapmak istersem diye bunu bir kenara not almalıyım. Yapmam gereken tek şey, kardeşlerime kampüsteki kızlarla yemek tarifi değiş tokuşu yaptığını söylemek..."

"Buna cüret etmezsin."

Janey güldü. "Düzgün davranırsan etmeyebilirim."

Joe numaradan bir surat asıyla dudaklarını büktü. "Son sınavın nasıldı?"

"İyiymi sanırım. Asla emin olamıyorum."

"Ve bir şekilde bütün derslerinden A almayı başarıyorsun."

"Deme öyle."

"Buna şaşırmamalıyız," dedi Joe yüzünde bir gülümsemeyle.

Bir süre Joe'nun verdiği dersten, tablolarından, köpeklerinden ve adadaki son dedikodulardan söz ettiler ki buna annesinin kışı adada geçirme planları da dahildi.

"Bu iyi bir fikir mi dersin?" diye sordu Janey. "Evi kışa hiç uygun değil."

"Ona bunu anlatmayı denedim ama bir şeyi kafasına koyunca nasıl olur, biliyorsun. Mac'i sobayı ve çatıyı kontrol etsin diye gönderdim. Her şeyin iyi gözüktüğünü söyledi, biraz odun da bırakmış."

"Yaaa," dedi Janey yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Benim ağabeyim bir numara."

"Gerçekten öyle. O evi kontrol ettikten sonra içim biraz daha rahat etti. Ayrıca kış boyunca annemle iletişimi koparmayacağına da söz verdi. Seninkiler de orada olacaklar."

"Kesinlikle. Annem, annenin adaya dönmesinden ötürü çok sevinecek." Linda ve Carolina, iki insanın birbirlerine mümkün olan en zıt karakterleri taşımalarına rağmen Mac ile Joe'nun tanışıklığı başladığından beri arkadaşlardı. "Biz de Noel için eve gittiğimizde onu görürüz."

"Evet," dedi Joe. Bir yandan spagettiği çatalına dolarken diğer yandan da hamilelik mevzusunu açmanın bir yolunu düşünüyordu. Janey'yle bir konuda konuşmadan önce bu kadar gerilmek, ilişkilerinin doğasına o kadar tersti ki. Normalde kendilerini asla geri tutmaz, akıllarına gelen her şeyden söz ederlerdi.

"Hey," dedi Janey, adamın bacağına ayağının ucuyla dürterek. "Nereye daldın?"

Joe kafasını kaldırıp ona baktı, dalıp gittiğini fark etmemişti bile. "Hiçbir yere. Buradayım."

Janey, Joe'nun çatalının etrafına dolanmış bir tenis topu büyüklüğündeki spagetti yığınının doğru başını salladı. "Onunla maça mı çıkacaksın yoksa yemeyi düşünüyor musun?"

Joe, tabağını önünden itti, daha fazla bir şey yiyemeyecek kadar gergindi. "Doydum."

"Ben yesem olur mu?"

"Ye tabii." Janey'nin artmış iştahı da Joe'nun annesi olmasa asla göremeyeceği ipuçlarına ekleniyordu. Uykuculuğunun ve artmış iştahının yanı sıra göğüsleri de büyümüş ve hassaslaşmıştı, zamanın çoğunda Janey normalden daha duygusal davranıyordu, hepsi birleşince İnternet'ten okuduğu üzere hamileliğin belirtilerini oluşturunuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Janey. "Yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, hayatım. Yanlış hiçbir şey yok. Yemeğini bitir, sonra konuşuruz."

Janey çatalını bırakıp tabağını itti. "Doydum."

"Buraya gel." Elini Janey'ye uzatıp genç kadını kucağına çekti.

"Neler oluyor, Joe? Bir şeye mi kızgınsın? Sınavlar boyunca huysuzlandığımı biliyorum..."

Joe, Janey'nin kelimelerini bir öpücükle kesti. "Huysuz falan değildin. Meşguldün ve geçekten yorgundun."

"Biliyorum. Bu çılgınca. Geçen sene bu kadar kötü değildi."

Joe derin bir soluk aldı. "Bu yılın daha zor geçmesinin sebebi hamile olman olabilir mi?"

"Hamile değilim. Hamile olmam mümkün değil! Dikkatli davranıyorduk ve ben hap kullanıyorum."

"Ve okul seni çok yorduğu için bir ya da iki hapi almayı unuttuğun hiç olmadı, öyle mi?"

Joe, geçen birkaç haftayı kafasından geçiren Janey'nin yüzünü izledi.

Janey'nin çenesi şaşkınlıkla açıldı, sonra iki büyük gözyaşı damlası yanaklarından süzülmeden önce dişlerini yeniden kenetledi. "O kadar basit mi?" diye fısıldadı.

"Hem o kadar basit hem de biz biraz şansımızı zorlamış olabiliriz," dedi Joe şakacı bir tonla.

"Hamile olamam Joe. Hamile *olamam*. Daha okulun iki buçuk yılı var. Nasıl bir bebekle birlikte okulu yürüteceğim?"

Joe, karısının yüzünü ıslatan yaşları sildi ve onu öptü. "Çok basit, sen okulu yürüteceksin ve ben bebeğe bakacağım."

"Nasıl bunların hepsini çoktan planlamış olabilirsin ki?"

"Bunun ihtimal dahilinde olduğunu sindirmek için birkaç günüm vardı. Geçen gün telefonda konuşurken anneme bu sıralar çok yorgun olduğunu söyledim ve o da hamile olabileceğini düşündü."

"Bunu o anlamışken ben nasıl atlamış olabilirim?" diye sordu Janey. Darılmış gibi duruyordu.

Joe, onun ifadesine güldü. Nasıl gülmeyebilirdi ki? Janey *çok tatlıydı*.

Janey surat asıp Joe'ya baktı. "Beş yüz kilometre ötedeki annen, hamile olduğumu benden önce anlamışken benden nasıl bir veteriner olur ki?"

“Sen gelmiş geçmiş en iyi veteriner olacaksın ve sana söylemekten nefret ediyorum ama hamile olduğun henüz kesin değil.”

“Gidip test almalıyız.”

“Ben geçen gün üç tane aldım. Sana bir şey söylemeden önce sınavlarının bitmesini bekliyordum.”

“Beklediğin için teşekkürler. Bunu daha erken öğrensem mahvolabilirdim ki sen bunu zaten biliyordun.”

“Ee,” dedi kalbi beklenti ve heyecan ve bugüne kadar hissetmediği kadar yoğun bir sevgiyle çarparken. “Testi yapacak mısın?”

Kafa sallarken yeni gözyaşları Janey’nin gözlerini buğulandırdı. “Her şeye bu yüzden mi ağlıyorum?”

Joe, onun elini tuttu ve genç kadını banyoya yönlendirdi. Lavabonun altına zulaladığı testlerden birini aldı. “Belki de.”

“Sanırım hamile olmak, okul yüzünden bu kadar psikolojimin bozulmuş olmasından daha iyi bir olasılık.”

“Çok daha iyi bir olasılık,” dedi Joe gülerek. Testi kutusundan çıkartıp Janey’ye uzattı. “Şuraya çişini yapacaksın.” Karısına biraz mahremiyet sağlamak için banyonun çıkışına yönelmişti ki Janey ona seslendi.

“Kal. Şu âna kadarki kısmı beraber yaptıysak sonrasını da birlikte halledebiliriz.”

Joe, onun akıl yürütme şekline gülümsedi ve Janey testi yaparken duvara yaslanıp bekledi.

Janey zararsız görünen plastik çubuğu lavabonun kenarına bıraktı ve birkaç dakika sonra mavi bir artı işareti belirirken büyülenmiş şekilde seyretti.

"Eh," dedi, "annen haklıymış." Joe'ya dönüp bakışlarını onun gözlerine çevirdi. "Daha dikkatli davranmadığım için özür dilerim."

"Lütfen böyle konuşma. Her şeyin bir sebebi var ve düşünürsen, bu bir bebeğimiz olması için en iyi zaman bile olabilir."

Janey yüzünde şüpheli bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "O nasıl oluyor?"

"Eğer senin okulu bitirmeni beklersek ben neredeyse kırk yaşında olacağım. Eğer Küçükler Ligi'ne koçluk yapmak, futbol oynamak ve güreşmek falan istiyorsam ya da ne bileyim, çay partilerine ya da moda gösterilerine ya da Kız İzci Takımları'na yetişeceksem biraz enerjiye ihtiyacım olacak."

Janey gözyaşları arasında kıkırdayıp Joe'ya sarıldı.

"Her şey iyi olacak," diye fısıldadı Joe onun ipeksi sarı saçlarına doğru. "Söz veriyorum. Bu planlarımızla uyuşmuyor olabilir ama zaten hayat biz planlar yaparken başımıza gelenlerden ibaret değil mi?"

"Daha çok hayat biz çılgınlar gibi seks yaparken başımıza gelenlerden ibaret."

"O da olur," diyerek güldü Joe. Eğilip Janey'nin kalçalarını kavradı ve onu kucakladı.

Janey, Joe onu yatak odasına taşıırken kocasına sıkıca tutundu. Köpekleri, Joe'nun bileklerine dolandığında az kalsın ikisi birlikte düşüyorlardı.

"Lanet," diye tıslayan Joe dengesini sağladı. "Taşıdığım şey çok kıymetli, millet."

"Bebeğin önünde ağzını bozma."

Joe, Janey'nin haberi beklediğinden iyi karşılaması üze-

rine rahatlamıştı ve baba olacağı fikriyle ölümüne heyecanlanmıştı ki ani bir korkuyla donakaldı.

"Ne?" diye sordu Janey. "Neden kaşlarını çatkın?"

Joe, onu yatağa bıraktı ve yanına uzandı.

Janey hep yaptığı gibi ona sokuldu.

"Bir babaya sahip olmak nasıl bir şeydi, neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ya ben iyi bir baba olmazsam?"

"Ah, Joe! Harika bir baba olacaksın! Bu bebek sana sahip olduğu için çok şanslı. Daha şimdiden çay partilerini ve futbol antrenmanlarını düşünüyorsun."

"İyi bir baba olacağımdan çok emin gibisin."

"Çok eminim." Janey onun boynunu ve ardından çenesini öptü ve dudakları buluştuğunda öpüşleri hızla tutkulu bir ihtiyacı doğurdu. Janey'nin kolları Joe'ya iyice sarıldı ve dili adamın diline sürtünürken onu arzudan çıldırttı.

"Sev beni, Joe," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, seni sevmeyi seviyorum Janey Cantrell," dedi Joe birbirlerine hep söyledikleri gibi ve dudaklarını yeniden buluşturmadan önce genç kadının yüzünü öpücüklere boğdu. Öpüşlerini kesmeden üstlerindeki kıyafetleri çıkarttı ve önemli yerleri açığa çıkarttı. Janey'nin içine kayarken davranışları dikkatliydi, her zamanki gibi sert davranmamıştı.

"Joe," diyen Janey isyanla inlemişti. "*Hadi ama.*"

"Seni ya da bebeği incitmek istemiyorum." Şimdi artık aralarında bebeklerinin yattığını bilirken her şey daha farklıydı, daha kırılgan ve narindi.

"İncitmezsin." Kalçasını kaldırıp Joe'nun darbesine kendini açtı ve kocasının kalçalarına tutunup onu içinin en derinlerine hapsetti.

Joe, onun meme ucunu ağzına aldı, emiyor, ısıyor, Janey'yi ömrünün en hızlı orgazmlarından birine tam hızla sürüklüyordu ve o an geldiğinde, Joe da kendini tutamayıp patladı. "Özür dilerim," dedi bu yoğun zevkin ardından soluğunu toplamaya çalışırken.

Janey'nin elleri sırtını okşuyordu. "Ne için?"

"Kısa sürdüğü için."

"Bence uzunluğu harikaydı. Gözlerimi açık tutamıyorum ve orta yerinde uyuyakalmak istemezdim."

"Bunun orta yerinde uyuyakalayım deme sakın."

Janey kıkırdadı ve Joe'yu kendine o kadar bastırdı ki Joe kadının kalp atışlarını yanağında hissedebilir hale geldi.

"Bu, bu gecelik bizim sırrımız olsun mu? Annenle benimkilere yarın haber verimiz."

Joe üzerine hücum eden duygular karşısında gözlerini yumdu. Daha mutlu olduğu başka bir ânı hatırlamıyordu. "Tabii bebeğim. Sen nasıl istersen."

"İstediğim her şeye sahibim." Onu saran kolları sıkılaştı. "Her zaman istediğim her şeye ve daha fazlasına."

Joe o uykuya dalarken, bunun önemli olan tek şey olduğuna karar verdi.

On İkinci Bölüm

Arkadaşı Dan Torrington ona gerçekte ne olduğunu söyleyene kadar Grant iki gün boyunca Stephanie'den haber almak için bekledi.

"Geri dönmeyecek," dedi Dan.

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu Grant, hafta sonu için ziyarete gelmiş ve kışı adada geçirmeyi değerlendiren, yıllardır planladığı kitabı yazmak için bir fırsat kollayan Dan'e. Dan, önceki ziyaretinde adaya âşık olmuştu.

"Grant, sevgili dostum, izin ver sana kadınlarla ilgili bir şey anlatayım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye homurdandı Grant.

"Kadınlar narin, duyarlı yaratıklardır."

Grant, kendisini narin ve duyarlı olarak tarif eden biri yakınlardayken Stephanie'nin civarında olmayı hiç istemezdi doğrusu.

"İnanılmaz miktarda ilgi isterler."

"Ben ona inanılmaz miktarda ilgi gösteriyorum. İşin aslı, *bütün ilgimi ona veriyorum.*"

"Belki de sorun budur. Belki de beraber çok zaman geçiyorsunuzdur."

Grant, Abby'yle çıkarken bazen aylarca onu görmeye gelmiyordu ama şimdi Stephanie olmadan geçirdiği bir günü hayal dahi edemiyordu. Stephanie'nin her şeyden önce gelmediği, merkezde olmadığı, Grant'i sinir etmediği, onu sevgisiyle beslemediği bir hayat düşünemiyordu. İki sabah önce bir kavganın üzerine Stephanie evden beraberinde estirdiği bir fırtınayla çıkıp gittiğinden beri göğsünün ortasında bir acı vardı ve bu sefer onu tamamen kaybetmiş olabileceğini düşündüğünde bu acı şiddetlenip bütün gövdesine yayıldı.

"Haklı olabilirsin," dedi Grant.

"Genelde haklıyım."

Grant, arkadaşının bu kendini beğenmiş beyanına gözlemini devirdi.

Dan, Beachcomber'ın garsonu Chelsea'yi eliyle yanına çağırıp ikisi için birer bira daha istedi.

Genç kadın, bira şişelerini önlerine koyarken yüzünde Dan'e yöneltilmiş arkadaş canlısı bir gülümseme vardı.

"Teşekkürler, tatlım," dedi Dan.

"Benim için bir zevkti. Sormak zorundayım, Baldwin kardeşlerle bir akrabalığın var mı?"

"Hayır," dedi Dan. "Bunu çok sık soruyorlar ama. İnsanlar Billy Baldwin gibi görüldüğümü söylüyor."

"Gerçekten öyle." Yüzündeki hülyalı ifadeye bakılırsa, Chelsea'nin Billy Baldwin'in hayranı olduğunu söylemek mümkündü.

Dan, ona ünlü gülümsemesiyle baktı, çenesinde beliren gamzeler onun imzasıydı. "Biralara için teşekkürler."

"Kadınlara tatlım dediğin için bir gün sana dava açacaklar," dedi Grant, Chelsea yanlarından uzaklaştığında.

Dan güldü. "Hadi ama. Buna bayıldı. Nasıl, 'Benim için bir zevkti,' dediğini sen de duydun. Eğer sinirlenmiş olsa böyle söyler miydi? Benim Billy Baldwin olduğumu düşündü! Belki de filminde beni oynatabilirsin."

Grant gözlerini devirdi. "Sen Billy Baldwin'den daha ünlüsün. Gerçi Chelsea bunu bilmiyor."

Dan, ününe yapılan göndermeyi her zaman yaptığı gibi tamamen es geçti. Yanlış hükümlerle içeri giren mahkûmları hapisten kurtararak ünlenmişti. Stephanie'nin üvey babası, başarılı kariyerinin son halkasıydı. "Benden söylemesi. Kadınlar büyülenmeyi seviyor. Onlara yaltaklanman lazım."

"Steph'e yaptığım buydu ve bak şimdi neredeyim."

Dan buna güldü. "Sen ona *yaltaklanmıyordun*. Onun hikâyesini kendi gözünden yazarak onu deli ediyordun. Dolayısıyla bir süre senaryodan elini çek, ilişkinizdeki sorunlara odaklan ve ne haldesiniz bir bak."

"Sen ilişki sorunlarıyla ilgili ne biliyorsun ki? Senin bir ilişkiden anladığın bir akşam yemeği ve ardından otel odası."

"Ve bunun neresi kötü tam olarak? Beni hiç kız arkadaşım kendimi becermemi söyleyip evden ayrıldı diye etrafta ağlarken gördün mü?"

"O evden ayrılmadı. Henüz." Bunu belki de yapmış olabileceği fikri Grant'in göğsüne bir başka acı daha düğümledi. Kalp krizi geçirip geçirmediğini merak etti. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Aranızda tam olarak ne geçti?"

"Bilmiyorum. Senaryoda, üzerinden belki de yüz kez geçtiğimiz bir bölüm üzerine tartışıyorduk ve Stephanie sinirlenip çekti gitti."

"Grant." Dan konuşmaya devam etmeden önce Grant'ın kafasını kaldırıp bir an için bile olsa kendisine bakmasını bekledi. "Geri dönmeyecek. Eğer bunu düzeltmek istiyorsan, ona gitmelisin."

"Evi terk eden ben değilim. Neden peşinden giden ben oluyorum ki?"

Dan hoşnutsuzlukla kafasını salladı. "Sana öğretmem gereken çok şey var, dostum."

Grant, onun bu cümlesine karşı çıkmak istese de yapamadı. Stephanie onun ikinci ciddi ilişkisiydi ve ilk ciddi ilişkisinin içine çok güzel sıçmıştı. Abby'yi çok önemsemiş olsa da Stephanie'yi gerçekten *seviyordu*. Eğer yalvarması, dizlerinin üzerine çökmesi gerekiyorsa, onu geri kazanmak adına bunları yapardı. İki günü onsuz geçirdikten sonra söz konusu Stephanie'yken gururunu zerre önemsemediğini fark etmişti.

Bardaki masaya bir yirmilik attı ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Dan.

"Nereye gittiğimi biliyorsun."

Dan, onunla yüz yüze gelebilmek için döndü ve Grant'e ceketini uzatıp ardından yakasını düzeltti, en sonunda arkadaşının görüntüsünden tatmin olduğunda omzuna vurdu. "Tamamdır. Şimdi gidebilirsin."

"Teşekkürler, anne."

"Beni yarın ara. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Grant'ın midesi birazdan neler olabileceğini düşününce korkuyla büzüldü. "Ararım. Birkaç gün daha buradasın, değil mi?"

"En az birkaç gün daha, evet. Gelecek cuma Los Angeles'ta bir davaya bakacağım ve sonra yılın ilk gününe kadar boş olacağım."

"Bu kış buralarda olman güzel."

"Burada olmak güzel olacak, tabii sen bütün süre boyunca surat asmayacaksın." Grant buna verecek bir cevap bulamadan Dan onu nazikçe itti. "Git de kadını geri kazan ve bu sefer her şeyi batırma."

"Denerim." Park alanındaki Mac'ın motoruna yürürken, her şeyi nasıl batırabileceğine dair bir sürü yol düşündü. Belki de Stephanie'nin peşinden gitmeden önce iki gün bekleyerek her şeyi çoktan mahvetmişti. Midesi bu düşünceyle biraz daha büzüldü. Hayatta hiçbir şeyi Stephanie'yle olmayı arzuladığı kadar istememişti ama bu zordu, hayatındaki en zorlu şeydi hatta. Bu nasıl mümkün olabiliyordu ki?

Charlie'nin evine giden yolda kavgaya neyin sebep olduğunu anımsamaya çalıştı. Ne kadar denerse denesin, Stephanie'yi çileden çıkartan şeye net olarak bir anlam veremiyordu. Son birkaç ayda, Charlie'nin haksız yere hüküm giymesıyla ve Stephanie'nin onu serbest bırakmak adına bitmek bilmez çabalarıyla ilgili birlikte bir senaryo yazmaya başladıklarından bu yana bu tür kavgalardan onlarcasını yaşamışlardı.

Grant garaj yoluna girdiği sırada Charlie pikabını yıkıyordu. Grant, motosikleti durdurup ona doğru yürürken yaptığı işi bırakıp o boş bakışıyla Grant'i seyretti.

"Stephanie buralarda mı?" diye sordu Grant ve tam o anda, geriye kalmış birazcık gururunu da kız arkadaşının yerini onun üvey babasına sorarak çiğnediğini fark etti.

"Evet."

"Onu görebilir miyim?"

"Buna ben cevap veremem." Charlie uzun, huzursuz edici bir an boyunca Grant'i süzdü.

"Geçen gün konuştuğumuz konuyu henüz gündeme getiremediğini düşünüyorum?"

Grant, kafasını olumsuz anlamda salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sol eli, ceketinin göğüs cebindeki yüzük kutusunu yokladı. Haftalardır yüzüğü yanında taşıyordu, Stephanie'ye evlenme teklif etmek için doğru ânı bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Charlie.

"Sanırım onun kaldıramayacağı kadar çok ağız dalaşı ettik."

"O halde şimdi ne yapmayı düşünüyorsun seni zekâ küpü?"

Bu soruda her daim ciddiyetini koruyan Charlie'ye o kadar ters bir eğlence tınısı vardı ki Grant'in bir an için nutku tutuldu. "Ben, eee, şey, onu bu kadar kızdıracak her ne yaptıysam onun için özür dilerim diye düşünüyordum."

"Başlamak için güzel bir yol." Charlie çenesiyle sahile giden toprak yolu gösterdi. "Bir süre önce yürüyüşe çıktık. Dönüş yolunda ona rastlayabilirsin."

Onu görme fikriyle Grant'in kalp atışları hızlandı. İki gün gereğinden daha uzundu. "Teşekkürler."

"İyi şanslar," dedi Charlie onun arkasından.

Grant, onu duyduğunu göstermek istercesine adama el salladı ve eski patikada ilerlemeye başladı. Uçuruma yaklaş-

tıkça okyanusun kokusu her yanını doldurup ona her zamanki gibi evi hatırlattı. Ama şimdi, Stephanie'yle tanışmışken, ona âşık olmuşken, onunla yaşamışken... Evi artık Stephanie'ydi ve onsuz Grant yolunu, ait olduğu yeri kaybederdi. "Muhtemelen bunu ona söylemelisin," diye mırıldandı kendi kendine. "Kelimelerle arası sözde iyi bir adam olarak doğru ifadeleleri bulmalısın ve acele etmelisin."

Patikada bir kilometre kadar ilerlemişti, bir kayada oturmuş Atlas Okyanusu'nu izleyen Stephanie gözüne çarptı. Kollarını geriye yaslamış, yüzünü öğleden sonra güneşine kaldırmıştı.

Onu görünce Grant'in kalbi içinde çırpındı. Onu çok özlemişti ama aralarındaki her şeyi iyice mahvedecek bir şey söylemekten ya da yapmaktan çok korkuyordu.

Stephanie onun varlığını sezmiş gibi arkasını döndü ve Grant'le göz göze geldi. Şaşkınlık önce ifadesini kapladı ama sonra, son zamanlarda sık sık yaptığını yapıp kendini kapattı. Grant onun bunu yapmasından nefret ediyordu. Kendini dışlanmış hissediyordu ve söz konusu Stephanie olduğunda, dışarıda kalmak en hoşuna gitmeyen şeylerden biriydi.

Grant aralarındaki azıcık mesafeyi kapattı, ona doğru yürürken hayatının geri kalanının nasıl geçeceğini burada, az sonra geçecek konuşmada öğreneceğini hissediyordu. "Tanrıların çıkıp sana tapınmasını bekleyen bir tanrıça gibi görünüyorsun."

"İşe yaramış gibi duruyor," dedi Stephanie, Grant'in içini ısıtan minik bir gülümseyişle. Stephanie elini Grant'e uzattı. "Şimdi gel ve bana tapın."

Grant, Steph'in uzattığı eli tuttu ve kayada onun yanına

oturdu. Kollarını genç kadına doladı ve dudaklarını güneşin altında ısınmış yüzüne bastırdı. "Steph, ben..."

"Şişşt. Bir şey söyleme. Sadece sarıl bana."

Grant'ın yapmayı daha çok istediği başka bir şey olmadığından, Stephanie'nin isteğine boyun eğdi. Orada, birbirlerine sarılmış ne kadar süre oturduklarını bilmiyordu ama Güneş gün çizgisinde gözden kaybolmak üzereydi.

"Özür dilerim," dedi en sonunda, aralarındaki büyüyü bozmak istemediği için kelimeler sabun köpüğü kadar hafif çıkmıştı.

"Ben de." Stephanie, parmaklarını Grant'ın saçlarından geçirdi ve avucuyla yanağını kavradı.

Dokunuşuyla birlikte Grant'ın ona duyduğu özlem içinde titreşti.

"Biraz düşündüm," dedi Stephanie.

Ve bu tek cümleyle, Grant'ın içinde titreşen özlem acıya dönüştü. Steph'in bu basit cümleyi kuruşundaki bir şey ödünü patlatmıştı. "Ve?"

"Bu..." Stephanie kelimelerini toparlamak için durduğunda Grant'ın içindeki korku katlanarak büyüdü. "Bu yürümüyor."

Kelimeler ve Steph'in sesine saklı acı, kalbine atılan bir ok gibi Grant'e saplandı. "Bu doğru değil."

"Bekle," dedi Stephanie. "Önce beni dinle."

"Beni nasıl terk edeceğini dinlemek istemiyorum. Bunu duymaya dayanamam."

"Şu anki halimizle mutlu değilsin."

"En kötü ânımızda bile, sensiz hayatımın en mutlu ânından daha mutluyum."

"Grant..." Gözyaşları gözlerinden süzülürken Grant her

damlanın kalbine akıp orada bir oyuk oluşturduğunu hissediyordu. “Seni çok seviyorum. Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Ama geçirdiğim çocukluktan sonra, ardı arkası kesilmez karıştırdan, kavgalardan, midemdeki o asla geçmek bilmez bulantıdan, her zaman bir şeylerin kötü gitmesini bekleyerek geçirdiğim günlerden sonra... Daha fazla böyle yaşayamam.”

Stephanie’nin dudaklarından dökülen kelimelerin her biri zehirli bir hançerin darbeleri gibi gövdesine tek tek saplandı. Grant bir anda, yatak odalarındaki tutkulu kavganın hayatlarının geri kalanına yayılmasına izin vererek korkunç bir hata yaptığını anladı. Stephanie sonuna kadar haklıydı. Çalkantılı çocukluğundan sonra onun ihtiyacı sakın bir hayattı, melodrama ihtiyacı yoktu.

“Haklısın.” İçinde yükselen korkunun sesine yansımaması için elinden geleni yaptı; çünkü şu an önündeki problemi nasıl çözeceğine odaklanmalıydı; Stephanie’yi kaybetmek seçenekler arasında yoktu. “Kesinlikle haklısın ve ilişkimizin şu âna kadarki halinin senin için neden yürümediğini anlıyorum. Ama bu gelecekte bir şeyleri düzeltmek adına değişiklikler yapamayacağımız arılamına gelmiyor.”

Stephanie onu dikkatle süzdü. “Ne gibi değişiklikler?”

“Başlangıç olarak, artık beraber çalışmayalım. Bu bize iyi gelmiyor.”

“Evet,” dedi Steph, “gerçekten de gelmiyor.”

“Senaryo yazmak benim işim. Hikâyenin haklarını senden ve Charlie’den satın aldım ve hikâyenize hiçbir adaletsizlikte bulunmayacağım konusunda bana güvenmen gerekiyor.”

“Güzel kelime oyunu,” derken Stephanie’nin dudakların-

da Grant'e bu krizi atlatabilecekleri umudunu veren bir gülümseme belirmişti.

"Kelime oyunu yok," dedi Grant eğlenmiş bir sesle. Uzanıp elini tuttu ve parmaklarını kenetledi. "Hikâyeni haysiyet, zarafet, cesaret, tevazu ve ne zaman seni yıllarca bu savaşta yalnız başına savaşıırken düşünsem aklıma gelen diğer onlarca kelimeyle anlatacağım konusunda bana güveniyor musun?"

"Evet," derken Stephanie'nin sesi gözlerinde yansımaları bulan duyguların altında titriyordu. "Tabii ki doğru olanı bulacağın konusunda sana güveniyorum. Eğer güvenmeseydim en başta haklarımızı sana satmazdım."

"O halde geri çekilmeli ve işimi yapmama izin vermelisin."

Stephanie kafa salladı ama gözleri yeniden yaşarmıştı.

Grant birbirine kenetli ellerini dudaklarına götürdü. "Ve sen, sevgilim, sana haklar için ödediğim parayı alıp bütün ömrün boyunca hayalini kurduğun restoranı açmalısın. Burada ya da Providence'ta ya da iki yerde birden, eğer istediğin buyusa."

Steph'in gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı. "Restoran açmak istediğimi nereden biliyorsun?"

"Kuşlar söyledi, diyelim."

"Charlie mi söyledi sana? Başka kim bilebilir ki?" Bir an için duraksadı. "Charlie sana neden böyle bir şey söyledi? Ne zaman söyledi?"

"Geçen gün, onu görmeye geldiğimde."

Stephanie'nin şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. "Charlie'yi görmeye mi geldin? Kendi başına mı? Ondan korktuğunu sanıyordum."

Grant güldü. "Ondan korktuğumu hiç söylemedim. Onun göz korkutucu olduğunu ve bana, sanki beni uykumda öldürmek istiyormuş gibi baktığını söyledim."

"Ve bir de muhtemelen hapisteyken bunu nasıl yapacağına dair birkaç yol öğrendiğini de söyledin," diyerek ona hatırlattı Stephanie.

"Tamam, belki üvey babandan *birazcık* korkuyordum ama ona sormak zorunda olduğum bir şey vardı, dolayısıyla cesaretimi toplayıp onunla konuşmaya geldim."

"Vay canına," derken Stephanie'nin gerçekten etkilendiğini görebiliyordu. "Bunu kendi gözlerimle görmeyi çok isterdim. Ona ne sordun?"

"Bunu sana söyleyemem. Erkekler arasında. Sen anlamazsın."

Stephanie ona gözlerini devirdi. "Sana iyi davrandı mı?"

"Evet."

Stephanie, Grant'in yalanlarını yutmadığı her seferde yaptığı gibi tek kaşını kaldırdı. "Sahiden mi?"

"Ziyaret ilerledikçe tavırları değişti, diyelim."

Bu Stephanie'yi güldürdü ve Grant'i çocuksu, vahşi bir umutla doldurdu. Araları iyiyken dünya daha aydınlık bir yer haline geliyor, renkler daha parlak oluyordu. Kendi kendine, aralarının hep böyle olması için çabalayacağına dair söz verdi. Hiçbir şey onun mutluluğundan daha önemli değildi, aralarına giren şu senaryo bile ki Grant bunu ona da söylese iyi olurdu.

"Abby'yle olanlardan sonra dersimi aldığımı düşünmüştüm."

"Ne dersiymiş bu?"

"Hiçbir şeyin senden önemli olmadığı dersi. Senaryo, kariyerim, ailem... Hiçbir şey."

"O senaryonun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, Grant. Bunu küçümsememelisin."

"Biri bana ömrümün geri kalanı boyunca en başarılı Hollywood senaristi olacağımı ama sana sahip olamayacağımı söylese, 'Çok teşekkür ederim ama ben almayayım, Hollywood,' derdim. 'Güzel zamanlardı ama artık eskisi kadar önemli değiller. Şimdi hayatımda daha önce hiç sahip olmadığım kadar önemli bir şey var; hiçbir filmin olamayacağı kadar önemli bir şey. Gerçek hikâyeye sahibim, hayatımın hikâyesine ve bu dünyada benim için ondan daha değerli hiçbir şey yok,' derdim." Oturduğu kayanın üzerinden kalkıp tek dizinin üzerine çöktüğü sırada hâlâ Stephanie'nin elini sıkı sıkı tutuyordu. "Stephanie, sen hayatımın aşkıydın. Ne pahasına olursa olsun sensiz yaşamak istemiyorum."

Stephanie'nin yüzünde bir anda hissettiği her duygu belir-di, soluğunu tutmuş Grant'in bir sonra söyleyeceklerini bekliyordu. Grant'in bu ânın hayalini kurduğu seferlerin hiçbirinde Stephanie'nin ona hayır demesi ihtimaller arasında değildi ama şimdi artık o kadar emin olamıyordu. Bu kekremesi düşüncüyü bir kenara itip doğru şeyleri söylemeye odaklandı. O, hayatını kelimeler üzerinden kazanıyordu. Ve şu an, kelimelere ömründe hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyuyordu.

"Zaman zaman iniş çıkışlarımızın olduğunu biliyorum ve ara sıra başka sıkıntılar yaşamamız hâlâ ihtimal dahilinde ama söz veriyorum seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım ve sana her zaman özlemini çektiğin aileyi, hep

istediğın hayatı ve asla sahip olmadığın güvenliğı sağlayacağım. Benim nerede olduğumu, kiminle olduğumu asla merak etmek zorunda kalmayacaksın; çünkü ben hep, en çok seninle olmak isteyeceğim. Bu dünyada senin için yapmayacağım hiçbir şey yok ama önce benim için bir şey yapmana ihtiyacım var.”

“Ne?” diye sorarken Stephanie de soluksuz kalmıştı.

“Benimle evlen.” Steph’in elini bırakıp cebindeki yüzük kutusunu aldı ve açıp içindeki sade pırlanta yüzüğü çıkarttı. Stephanie’yi, daha cafcacı her yüzüğün onu iteceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Stephanie soluğunu tuttu ve eliyle ağzını kapattı.

Grant onu bu kadar hazırlıksız yakalamış olmaya *bayılmıştı*.

Stephanie’nin gözleri yüzükten Grant’in yüzüne kaydı, samimiyetini görmek istiyor gibiydi, sonra tekrar yüzüğe baktı.

“Stephanie Logan, ömrümün geri kalan her gününde seni seveceğim. Benimle evlenir misin?” Stephanie’nin kafasını öne arkaya salladığını gördüğünde bunun gözlerinin kendisine oynadığı bir oyun olduğunu sandı. “Bu bir evet miydi?”

“Evet” kelimesi bir hıçkırığa sarmalanmış olarak çıksa da Grant, onu duymuştu. Açık ve netti. Yüzüğü, Stephanie’nin parmağına geçirip kollarını kadına uzattı.

Stephanie kayanın üzerinden Grant’in kollarının arasına kaydı. Birbirine dolanmış kollar ve bacaklar olarak kuma bu-landılar.

“Tuttum seni, bebeğim,” dedi Grant hâlâ ağlayan Stephanie’nin sırtını okşarken. Grant bunların mutluluk gözyaşları olduğunu umuyordu. “İyi misin?”

Stephanie kafasını öne arkaya sallayıp ona sıkı sıkı sarıldı.

"Bu sana benden ayrılmaya çalışmaman gerektiğini öğretmiştir bence."

Hıçkırıklar kahkahalara dönüştü ve bir an sonra dudakları birbirini buldu. Nefes almak için ayrıldıklarında Grant, "Seni seviyorum," dedi. "Yalnızca seni."

"Ben de seni seviyorum."

"Beni bir daha terk etmeye çalışmayacağına söz veriyor musun?"

"Deneyebilirim ama eminim sen bugün yaptığın gibi güzel, süslü kelimeler bulup beni seninle kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulursun."

"Bir eleştirmen gözüyle, söyle bakalım, numaramı nasıl buldun?"

Stephanie gözlerini devirdi. "Bilmiyormuşsun gibi soruyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

Stephanie hep yaptığı gibi Grant'in saçlarını alnından geriye itip sevgiyle okşadı. "Hayatının hikâyesi kısmı oldukça iyiydi."

"Yalnızca 'oldukça iyi' miydi?"

"Oldukça akılda kalıcıydı. Ve 'asla sahip olmadığım güvenlik' de hemen peşinden takip ediyor."

"Bundan hoşlanabileceğini düşünmüştüm."

"Bir yazarla evlendiğinde dünyanın en güzel teklifini almak normal kaçıyor."

Grant'in gözleri bugüne kadar duyduğu en güzel sözcüklerle sonuna kadar açıldı. "Öyle miydi?"

"Kesinlikle," diyen Stephanie bir kez daha Grant'i öpmek için eğildi.

"Peki, dünyanın en güzel evliliğini yapmamıza ne dersin?"

"Ben varım. Charlie'yle konuştuğun konu bu muydu?"

Kafa sallayan Grant, "Onun onayını almadan böyle bir şey yapamazdım," dedi.

"Ve o da sana onayını verdi mi?"

"Öncesinde birkaç konuda güvence istedi."

Bu Stephanie'yi güldürdü. "Umarım seni süründürmüştür."

"Ah, inan bana, öyle yaptı." Dudakları Stephanie'nin çenesindeki hassas noktaya ulaştı, burayı öpmeye bayılıyordu. "Steph?"

Stephanie kafasını geriye atıp Grant'e daha rahat hareket etmesi için yer açtı. "Hımm?"

Batmakta olan güneş, Stephanie'nin cildini sıcak bir ısıltıya bulamıştı. "Bana neden restorandan bahsetmedin?"

"Bilmem ki. Bir noktada ederim, diye düşünüyordum."

"Yapmak istediğin ve benim bilmediğim başka şeyler de var mı?"

Stephanie başını iki yana salladı. "Teklifinde gerekli bütün noktaları vurguladın."

"Bilmeni istiyorum ki... büyürken yaşadıklarına dair söylediklerini gerçekten anlıyorum. Bundan sonra her şey farklı olacak."

"Beni dinlediğin ve gerçekten duyduğun için teşekkür ederim."

"Seni dinlemez ya da duymazsam kıcıma bir tekme atarsın. Olur mu?"

"Olur," derken genç kadın kahkahalarla gülüyordu. "Kıçına bir tekme atmaktan zevk duyarım. Arada biraz heyecan katmak istersek popona şaplak da atabilirim?"

"Sen ne istersen, bebeğim." Sadece bundan söz etmek bile Grant'in az önceki sözleşmelerini mühürlemeleri gerektiğini düşünmesine yetmişti. "Zevk duymaktan bahsetmişken..." Stephanie'nin tutuşundan sıyrılıp ayağa kalktı ve ona da elini uzattı. Steph'i kollarının arasına çekti ve uzun bir süre sarıldılar. En sonunda, genç kadını serbest bıraktığında tek kolunu onun omzuna attı ve geldiği patikaya doğru yürüdüler. "Hadi evimize gidelim."

Point Judith'ten ayrılımlarının üzerinden bir saat geçmişti ve Owen, arabanın verdiği komutları dinleyerek Providence'ın lüks Doğu Yakası'na ulaşmıştı, hâlâ Laura'nın babasının evine gittiklerini umuyordu. Yola çıktıklarından beri Laura ölü gibi uyumuştü ve yüzü de hâlâ bir hayaletinki kadar soluktu.

Owen son bir saattir kendine sorduğu sorunun cevabını iki katlı, kolonyal tarzda, siyah kepenkleri olan beyaz bir eve vardıklarında aldı. Bahçe güzelce düzenlenmişti ve posta kutusunun üzerinde McCarthy ismi yazılıydı. Owen aracı garaj yoluna sokup gümüş bir Cadillac'ın yanına park etti. Bir sonraki adımın ne olması gerektiğini düşünerek durakladı. Laura'yı uyandırmalı mıydı, yoksa bir süre daha uyumasına izin mi vermeliydi? Aslında Laura'nın uyumaya devam etmesine izin vermek istiyordu ama onu uyandırmadan önce yarım

saat boyunca boş boş babasının park alanında oturmak da doğru hissettirmiyordu.

Ne yapacağı konusundaki ikilemini, onları karşılamak için evden çıkıp yanlarına gelen Frank McCarthy çözdü.

Owen araçtan çıktı ve Laura'nın babasının görüntüsü karşısında donakaldı; çünkü Frank McCarthy, Koca Mac McCarthy'nin biraz kısa hali gibiydi. Ama Koca Mac'in rahat görüntüsünün aksine, Frank'in üzerinde terziden çıkma kıyafetler ve açık mavi bir gömlek, kumaş pantolon ile sağlam, kaliteli ayakkabılar vardı. Koca Mac'in genelde vahşi esen rüzgâr yüzünden dört bir yana dağılmış gri saçlarının aksine, Frank'in saçları bir mahkeme salonuna uyacak gibi şekle sokulmuştu. Kardeşi, kızı ve yeğenleriyle tıpatıp aynı olan mavi gözleri endişeyle bakıyordu.

"Sanırım sen, hakkında çok şey duyduğum Owen Lawry'sin," dedi Frank uzattığı eliyle Owen'a doğru yürürken.

Owen, Laura'nın babasına kendisinden söz ettiği gerçeğini sindirirken yaşlı adamın uzattığı eli sıkı. "Evet, efendim. Daha önce tanışmadığımıza inanamıyorum. Küçük bir çocuk olduğum zamandan beri kardeşinizin ailesiyle, kendi ailemle olduğu kadar çok zaman geçirdim."

Frank'in yüzünden bir pişmanlık dalgası geçti. "Geçen yıllarda adada vakit harcayacak fırsatı pek bulamadım." Gözücuyla arabaya baktı. "Deniz mi tuttu? Ben de bundan endişelenmiştim. En iyi gününde bile feribot biraz midesini bulandırır."

"Öyle mi?" dedi Owen, Laura'nın kendisini asla deniz tutmadığını söyleyişini düşünürken. Bunun, Justin'le olan buluş-

masına gidip bu işi sonlandırmayı ne kadar delice istediğinin göstergesi olduğuna karar verdi. "Deniz onu fena çarptı ve şu an tükenmiş durumda."

"Zavallı bebeğim." Frank bileğindeki altın saate baktı. "Onu, adı anılmaması gereken kişiyle buluşmaya götürme- ne kırk dakika var."

O anda, Owen, Laura'nın babasıyla gayet iyi anlaşacağını anladı. Gülererek, "Bundan hoşlandım," dedi.

"Hoşlanacağını düşünmüştüm," derken Frank, yolcu ta- rafının kapısını açıyordu. "Onu içeri taşıyalım."

"İzin verin bunu ben yapayım," dedi Owen.

Frank bir adım gerileyip Owen'a yer açtı ve Owen kemeri çözüp ön koltuktaki Laura'yı arabadan çıkarttı.

Eve giden yolun yarısında Laura uyandı. "Ah, merhaba, neredeyiz?"

"Evdesin, tatlım," dedi Frank. "Her şey yolunda."

"Merhaba, babacığım," dedi Laura yüzünde soluk bir gü- lümsemeyle. "Karşına böyle çıktığım için özür dilerim."

"Bugünkü yolculuğunun zor olabileceğini tahmin etmiştim."

"Zor, bunu tanımlamak için yeterli bir kelime değil," dedi Laura. "Owen'la tanıştınız mı?"

"Tabii ki," derken Frank evin kapısını açmıştı.

Sadece Laura'nın duyabileceği bir ses tonuyla Owen, "Bana denizden kötü etkilenmediğin konusunda yalan söyle- diğin gerçeğini sonra tartışacağız," dedi.

"Özür dilerim," dedi Laura uysal bir şekilde. "Daha fazla Justin'le bu buluşmayı kafamda kuramazdım. Bitsin gitsin istiyorum."

"Anlıyorum, bebeğim. Şaka yapıyordum."

"Bak şu işe, bir kez daha kendimi senin kucağında buldum."

"Bu konuda bana çok yük olmaya başladın," dedi Owen resmi buluşmalara ev sahipliği yaptığı anlaşılan ağırbaşlı salondaki koltuklardan birine Laura'yı bırakırken, sonra onun alnına bir öpücük kondurdu.

"Sana ne getireyim, Laura?" diye sordu Frank. "Sevdiğin o limonlu çayı yapmamı ister misin? Midene iyi gelir mi dersin?"

"Harika olur, baba. Teşekkürler."

"Çayın hemen geliyor. Owen? Soğuk bir bira ister misin?"

"Buna asla hayır demem. Teşekkürler."

"Hemen dönerim."

Owen, Laura'nın yanına oturup elini avucunun içine aldı. "Uyku biraz olsun iyi geldi mi?"

"Birazcık. Seni bu kadar uğraştırdığım için özür dilerim. Şu âna kadar beni en az on kez kusarken gördün. Üstelik daha yatmadık bile. Henüz."

"Henüz" kelimesi Owen'ın omuriliğinden aşağıya dans eden beklenti dalgacıkları yolladı ve Westin'de kiraladığı otel odasını düşündü. "Sana hatırlatmaktan nefret ediyorum ama biz *yattık*."

Laura'nın yanaklarına, solgun yüzünü biraz renklendiren bir kırmızılık yayıldı. "Neden söz ettiğimi biliyorsun."

"Baban öbür odadayken bundan söz etmeyelim," derken Owen'ın alçak bir homurtu olarak çıkan sesi Laura'yı güldürdü.

Genç kadının kahkahası, Owen'ın yanı başında oturan kadına duyduğu özlemi ve sevgiyi artırdı. Bir noktada, bu kadına ölesiye âşık olmuştu ve onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyleyeceği ve göstereceği ânı iple çekiyordu.

Frank içeceklerle döndü ve bu sefer dikkatini Owen'a verdi.

Owen, Laura'nın elini bırakmayı denedi ama Laura'nın sıkılaştıran tutuşu buna izin vermedi.

"Babacığım," derken sesinde bir uyarı tonu vardı. "Aklından bile geçirme."

"Ne var?" diye sordu Frank masum bir sesle. "Ben ne yaptım?"

"Eğer 'niyetler' kelimesi ağzından çıkarsa yapacaklarımdan sorumlu tutulamam."

Laura'nın babasını idare etme çabası karşısında Owen kıkırtısını bastıramadı. Frank'in, kardeşi gibi etrafındaki kadınların kendisini yönlendirmesine nezaketle izin verdiğini görünce Owen'ın ona olan sempatisi arttı.

"Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum," dedi Frank. "Ben sadece en sonunda onunla tanıştığıma ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim. İzin var mı?"

"Evet ama başka hiçbir şey söyleyemezsin."

Frank, Owen'a, "Kızım bir zamanlar çok tatlıydı," dedi. "Hangi noktada her şey tersine döndü bilmiyorum."

"O hâlâ çok tatlı," dedi Owen, Laura'ya bakarak. "Benim tanıdığım en tatlı kız."

Bu iltifat üzerine Laura, Owen'a gülümsedi.

"Bak bu konuda sana katılıyorum," dedi Frank. "Adı anılması gereken şahısla ilgili neler yapmayı düşünüyorsunuz?"

Providence'taki randevusu aklına gelince Laura'nın ısıltısı biraz söndü. "Ona bebekten söz edeceğim ve evliliğimiz bitse de ortak bir çocuğumuz olduğu gerçeğini değerlendirmesini isteyeceğim."

“Sana fiziksel olarak bir şey yapmaya çalışacağından endişeleniyorum,” dedi Frank.

“Böyle bir şeyi asla yapmaz, baba. Bana kelimelerle saldırması ihtimali çok daha yüksek ama benim de söylenecek birkaç şeyim var.”

“İşte benim kızım.”

Owen, Laura’nın bu kararlılığıyla gurur duyuyordu ama midесinin altındaki garip sancı ona her şeyin kötü gidebileceği bir sürü ihtimal olduğunu hatırlatıyordu. Ne olursa olsun yanında duracaktı. Bu işte birlikteydiler.

On Üçüncü Bölüm

“Sence babamın sonrası için yapmayı planladıklarımıza dair bir fikri var mıdır?” diye sordu Laura, kısa bir süre sonra evden ayrılırlarken. Frank, onlara gece burada kalabileceklerini söylemişti ama Laura başka planları olduğunu söyleyerek karşı çıkmıştı.

“Umarım yoktur,” dedi Owen.

“Bence kesin biliyor.”

“İlk kısmı atlatana kadar ne babanı ne de sonrası için planlarımızı düşünebilirim.”

Laura’nın düşünceli halini görünce uzanıp elini tuttu. “Ben hemen orada olacağım, gözüm her an üzerinde olacak. Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek.”

“Umalım da sen haklı ol.” Laura her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu ama Justin’i tanıyordu ve onun savaşmadan pes edecek tiplerden olmadığını biliyordu, özellikle de bebeği öğrendikten sonra.

"Sana sormak istiyorum... Yani beni ilgilendirmez ama..."

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Bunu biliyorsun."

"Bu adamda ne gördün? Dünya çapında bir pislik gibi geliyor kulağa."

Her ne kadar Owen'ın komiklik yapmaya çalışmadığını bilse de Laura kendini gülmekten alamadı. "Sanırım onunla ilgili duyduğun şeylerden sonra böyle düşünmen normal. Ama kimse ne tam iyi ne tam kötüdür."

"Sen öylesin. Sadece iyisin. İstesen de kimseye kötülük edemezsin."

Onun kelimelerinden etkilenen Laura, "Beni hiç kızgınken görmedin," dedi. "Ben olsam arkamı kollardım."

"Hadi oradan. Senden korkmuyorum."

"Şimdi böyle diyorsun ama..."

"Sana inanmayı seçeceğim."

Aralarındaki bu şakalaşma Laura'nın sakin kalmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Bana hâlâ onda ne gördüğünü söylemedin."

"Yakışıklı, çekici ve hırslıydı."

"Benim tam tersim yani," diye homurdandı Owen.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin ki? Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın."

"Yakışıklı ve çekici olabilirim, sana o konuda hak vereceğim," dedi Owen, Laura'yı güldürerek. "Ama eski bir karavana ev dediğim düşünülürse bana tam olarak hırslı denemez."

"Hayatı kendi bildiğin gibi yaşıyorsun. Ne istersen onu yapıyorsun, ne zaman istersen o zaman harekete geçiyorsun ve bunu yaparken de oldukça güzel yaşıyorsun. Ayrıca,

sevdiğin bir şey yaptığından söz etmemize gerek bile yok. Buna nasıl saygı duymazsın ki?"

"Hımm, hiç böyle düşünmemiştim. Hâlâ bir avukat değilim ama."

"Tanrı'ya şükür. Ömrüm boyunca avukatlar arasındaydım. Benim için taze hava gibisin."

Gözucuyla Owen'ın söyledikleri üzerine düşünmesini izledi. Arabayı Laura'dan aldığı direktiflere göre sürerken bile Laura onun kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu. "Bir şeyler söylemek için içinin gittiğini görebiliyorum. Neden kendini tutuyorsun ki?"

Owen, Laura'nın kendini böyle açık okumasına şaşırmış bir şekilde ona döndü.

"Aklında ne var?" diye sordu Laura.

"Ben, eee, şey, taze bir nefesin ilgini uzun süre boyunca çekip çekmeyeceğini düşünüyordum."

"Owen," dedi Laura şaşkınlıkla gafil avlanmış bir şekilde. "Bunu düşündüğüne inanamıyorum! Seninle bir araya gelebilmek için sabırsızlanıyorum; gerçekten birlikte olabilmek için, kocam ya da boşanmam, üzerimizde bir kara bulut olmadan. Bu sıralar tek düşündüğüm bu." Uzanıp Owen'ın elini tuttu. "Bana inanıyorsun, öyle değil mi?"

"İnanmak istiyorum. Bana şunu söyle, bir karavana ev diyen, çıktığın ilk adam ben miyim?"

Laura gülümsedi, "Evet, öylesin."

"Eminim çıktığın diğer bütün adamların Sarmaşık Birliği üniversitelerinden birinden alınmış diplomaları ve Brooks Brothers'tan düzülmüş bir gardırobu vardı."

"Bunlar benim için önemli değil. Artık değil."

"Biliyordum!"

"Geçmişte belli bir tipten insanlarla çıkmış olabilirim. Ama geçmişe mazi derler." Owen'ın elini sıktı. "Şimdi buradayım. Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum."

"Ben de seni istiyorum, Prenses. Ama ben geçici bir şey aramıyorum. O kısımla işim bitti. Şimdi artık daha ciddi bir şeylere hazırım."

"Ben de öyleyim. Justin'le evlenirken istediğim de buydu."

"Aranızda olanları sindirmek için kendine yeterince zaman vermediğinden korkuyorum."

"David onu aldattıktan hemen sonra Joe'yla bir ilişkiye başladığında, ben de Janey'ye aynı şeyi sorduğumu hatırlıyorum. O bana, sevdiğin adamın sadakatsizliğini öğrendiğin anda ona hissettiğin her şeyin, sanki hiç olmamış gibi ortadan kaybolduğunu söylemişti. O bunu yaşamıştı ve aynısı bana da oldu. Arkadaşlarım bana Justin'in yaptıklarını söylediğinde, kusmak istemeden yüzüne bile bakamıyordum. Hissettiğim güzel her duygu silinip gitmişti ve Justin'in söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey bunları geri getirmeyecekti. Bütün hislerim *yok olmuştu*. Hâlâ başka kadınları istediğini öğrendiğim *saniye* onunla ilişkim bitti. Bazı kadınlar böyle şeyleri affedebiliyor. Sanırım ben onlardan biri değilim, aynı Janey gibi."

Owen, Laura'nın söylediklerini düşünürken bir an sessiz kaldı.

"Bana inanıyor musun?"

"İnanmak istiyorum ama her zaman işlerin bu kadar basit olmayabileceğini bilecek kadar uzun bir süredir etraftaydım."

“Bazen bazı şeyler tam da o kadar basit.”

“Umarım haklısındır.”

“Genelde haklıyım,” derken Laura, aralarındaki gergin havayı yumuşatmak isteyerek kendini beğenmiş bir sırıtiş takınmıştı. Owen’a istediği ve ihtiyacı olan her şeyin onda olduğunu tam olarak anlatabilmesinin bir yolu olmasını diledi. Biricik babasından başka kimse onu, Owen kadar umursamamıştı. Laura bugüne kadar kimseyle bu kadar uyum içinde olmamıştı ve geleceklerinin neler barındırdığını görmek için sabırsızlanıyordu. Owen’la bir gelecek hayali, Justin’le biraz sonra girişeceği savaşta kolay pes etmemesi için cesaretini biraz daha perçinledi.

“Benimle geldiğin için teşekkürler,” dedi Laura, Owen arabayı restoranın karşısındaki kaldırımın kenarına bırakırken.

“Hiç sorun değil. Bütün buluşmada seni izleyeceğim. Kulak memeni çekiştirdiğin anda yanında biteceğim.”

“Çok fazla casus filmi izliyorsun.”

Owen, Laura’nın arabadan çıkmasını engellemek için kolunu tuttu. “Eğer ihtiyacın olursa bunu yapacağına söz ver.”

Owen’ın ondan gelecek onaya ihtiyacı olduğu çok belliydi, dolayısıyla Laura kafa salladı. “Söz veriyorum.”

“Ne olursa olsun, başa çıkamayacağımız hiçbir şey yok.”

“Tamam. Hadi şu işi halledelim.”

Owen, Laura’nın kendisinden önce içeri girmesi için bir dakika geride bekledi, böylelikle beraber geldiklerinin anlaşılmayacağını düşünüyordu.

Başgarson, Laura’yı ismiyle selamladı. Her şey kötüye gitmeden önce sadece birkaç sefer ona Bayan Newsome ola-

rak hitap etmişlerdi. Laura'nın şansına, evlilikleri onun soyadını yasal olarak değiştirmesine fırsat tanımayacak kadar kısa sürmüştü. "Kocanız burada. Beni izleyin."

"Hadi bakalım," diye fısıldadı Laura kendi kendine. Başını kaldırıp Justin'in buraya her geldiğinde oturduğu, arka köşedeki masaya yöneldi, Justin'in söylediğine göre bu noktadan bütün restoranı gözleyebiliyordunuz. Justin'in tek derdi buydu zaten; herkesi görmek ve herkes tarafından görülmek, zaten bu yüzden Laura'yı karşılamak için ayağa kalktı. Laura biraz da bu yüzden, tanıdığı Justin'in insan içinde yalnızca kibar ve düşünceli davrandığı gerçeğine sığınyordu.

Bugün özellikle kendisine büyük gelen siyah kazağını giymişti ki Justin, o söylemeye hazır olana kadar hamile olduğunu anlamasın. Bir zamanlar hayatının geri kalanında uyanıp da yanı başında olmayı planladığı yüzü gördüğünde, bedeni kaçınılmaz tehlikenin yakınlığıyla gerildi. Onu gördüğünde hissettikleri o kadar yoğundu ki bir adım gerilememek için kendini zor tuttu. Bugüne kadar Justin'den korkmak için hiçbir sebebi olmamıştı, bu yüzden kendini masaya giden son adımları atmaya zorladı.

Justin, elindeki votka kokteyliyi masaya bırakıp yanağına bir öpücük kondurmak için öne eğildi.

Laura, Justin'in dudakları yanağına değdiği anda yüzünü buruşturmamak ya da geri çekilmemek için kendini zorladı.

"Seni görmek güzel." Justin bunu kasten kısık sesle söylemişti ki Laura'nın masaya oturması için sandalyesini tutup ona bir mönü verirken başgarson bir şey duymasın. Tam o anda, Laura sırtının Owen'a dönük olacağını fark etti ve bu sadece gerginliği artırdı.

Justin, binlerce dolar ödediği özel yapım bir takım elbise giymişti, içinde beyaz bir gömlek ve boynunda bordo bir kravat vardı. Her zamanki gibi, koyu renk saçları özenle şekillendirilmişti ve kahverengi gözleri, Laura'yı dikkatle inceleyen kurnaz ışıltılarla parlıyordu.

Laura, Justin'in yoğun süzüşü altında sinmemek için elinden gelenin en iyisini yaparken bir yandan da bir zamanlar bu adama neden âşık olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Justin bir zamanlar çekici, eğlenceli ve romantikti; şimdilerde fark ettiği üzere sadece gösteriş için olan, büyük jestler yapardı. Bunların hepsinin sebebi Yargıç Frank McCarthy'nin kızını baştan çıkartmaktı, Laura'nın kişiliğiyle ilgili bir şey ilişkilerinde asla rol oynamamıştı. Ne yazık ki Laura, onun bu oyunlarına tam bir aptal gibi kanmıştı. Bugünlerde aşka dair fikriyse banyonun zemininden kazınmaktı.

Başgarson, "Biri kısa sürede sizinle ilgilenmek için gelecek," dedi.

Justin, "Önce bize birkaç dakika ver," dedi.

"Tabii."

Yalnız kaldıkları anda, Justin'in çekici gülümseyişi, halinden memnun bir sırtışa dönüştü. "Zaman içinde adam olacağını biliyordum. Bilesin diye söylüyorum, seni affetmeye karar verdim."

Laura'nın nutku tutulmuştu. "Beni affetmek mi? Ne için?"

"Sanki bilmiyorsun. Lüks bir daireyi iznim olmadan kapatıp eşyalarımı anneme göndermenle başlayalım. Bunun için teşekkürler bu arada. Annem bana o kadar çok soru sordu ki kendimi vurmak istedim."

"Nerede yaşadığını bilmiyordum."

"Sorabilirdin."

"Seninle konuşmak istemedim."

"Belli ki bu konuda fikrini değiştirmişsin. Sonuçta buradasın, değil mi?"

"Sadece konuşmak zorunda olduğumuz şeyler için."

"Sana senden boşanmayacağımı çoktan söyledim. Yani eğer bunun için buradaysan, ikimizin de zamanını boşa harcıyorsun."

Laura, bir sonraki konuştuğunda sesini sabit tutmaya çalıştı. Justin'e bunun kendisi için ne kadar zor ve üzücü olduğunu göstermek istemiyordu. "Konuşmamız gereken tek şey bu değil."

Justin sandalyesinde geriye yaslandı, kokteylinden bir yudum alırken oldukça kendini beğenmiş görünüyordu, bu da Laura'yı, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi, iyice gerdi. "Bana çoktan bilmediğim bir şey söyleyemezsin."

Laura sırtını dikleştirdi. "Bu da ne demek?"

"Gansett Adası'nda yaşadığını, Sand & Surf Otel'de çalıştığını, otel sahiplerinin bu iş için hiçbir deneyimin olmamasına rağmen seni o çöplüğü restore etmekle görevlendirdiğini biliyorum. Şu an arka masada oturmuş bakışlarıyla beni öldürmeye çalışan sarışın herifle işi pişirdiğini de biliyorum." Owen'a doğru işaret etti. "*Evsiz bir gitarciyia mı, Laura? Saklı mı?* Çıtay fena düşürmüşsün belli ki."

"Senin gibi binlercesini cebinden çıkartır o," diye çıkıştı Laura. Kendini durdurmaya fırsat bile bulamamıştı. Ama Justin'i kızdırmanın hiçbir yararı yoktu.

"Anlıyorum, sana yaptığımı sandığın şey için benimle ödeşiyorsun. Bir şey de yapmamıştım bu arada. Harika, şimdi ödeştik, toparlan, evine dön ve evlilik yeminlerimize uymaya başlayalım."

"Böyle bir şey asla olmayacak."

"Tabii ki olacak."

"Birilerinin sana hayır diyebileceğini aklın almıyor, biliyorum ama eve dönmüyorum. Ne şimdi ne sonra. Benim evim artık Gansett Adası'nda ve orada kalmayı planlıyorum."

"Bebeğimi doğurduktan sonra bile mi? Bana bundan söz etmeyi düşünüyor muydun bu arada?"

Laura'nın şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. "Bunu nasıl... Ne zaman..."

"Doğru ücreti ödediğinde iyi bir özel dedektifin bulamacağı hiçbir şey yoktur."

Justin'in kendisini takip ettirdiğini bilmek onu korkutmuş ve dehşete düşürmüştü, kontrolünü yeniden kazanmak için kendini oldukça zorlaması gerekti. "Sana söyleyecektim. O yüzden bugün buradayım."

Justin, onu geçiştirircesine elini salladı. "Bak şimdi. Adadan, otelden, gitarıcıdan ve kalan her şeyden vazgeçip ait olduğun yere döneceksin ya da ben, o bebeği asla görme-yeceğinden emin olacağım. Asiliğinin sonu geldi. Söylemek istediğini anlattın."

Öfke, Laura'nın içini kavurdu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun ki? Bana ne yapacağımı, nerede yaşayacağımı söyleyemezsin."

Justin öne doğru eğildi, koyu gözlerinde öfke parlıyordu

ve belki birazcık da incinmiş görünüyordu ama Laura bunu zerre umursamıyordu. O günler geride kalmıştı. “Ben senin *kocam*. Ve benim çocuğumu taşıyorsun. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.”

Bir kez daha, Laura düşünmeden hareket etti ve eli, sanki kendi başına hareket ediyormuş gibi Justin’in yanağında patlayıp restoranda yankılanan bir ses çıkarttı.

Justin’in yüzü kızgınlıkla renk değiştirdi.

Justin bir şey söyleyemeden Laura yerinden kalktı, avuç içlerini masaya yaslayıp öne eğildi ki Justin onu iyice duysun. “Beni dinle, iyi dinle seni acınası orospu çocuğu. Hayatımda yaptığım en büyük hata seninle evlenmekti. Boşanma evraklarını -acilen- imzalayacaksın, yoksa senin olduğundan emin olmadığın bu çocuğu asla görmeyeceğinden ben emin olacağım. Ayrıca babamın kayda değer gücüyle senin kıymetli kariyerini mahvetmek için de elimden ne gelirse yapacağım. Yeterince açık mı?”

Aynı Laura’nın tahmin ettiği gibi, kariyerine yöneltilmiş tehditle birleşmiş Frank McCarthy ismi Justin’in kireç gibi beyazlamasına sebep oldu.

“Sana, *yeterince açık mı*, diye sordum.”

Justin, içkisinden bir yudum daha alıp nefretle Laura’ya baktı. “Çoktan bir başkasıyla olduğuna şaşırmadım. Hayatında bir adam olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyorsun. Zavallı babasının prensesi, beş dakika bile yalnız kalamıyor.”

Her ne kadar Justin’in kelimeleri en büyük güvensizliklerinden birini on ikiden vurmuş olsa da bunu Justin’e belli etmedi. “Evrakları imzala Justin ya da hayatını cehenneme çevirelim.

Ben babasının prensesi olabilirim ama babamın benim için yapmayacağı *hiçbir* şey yok. Bunu unutmasan iyi edersin.”

Laura, Justin’in ağzından çıkacak sonraki kelimeleri duymayı beklemedi. Hayatında ilk kez, sonraki günler boyunca konuşulacak bir olay yaratmaktan ötürü kendini kötü hissetmiyordu. Şu an umurunda olan tek şey, o yerden olabildiğince hızlı çıkmaktı. Owen’ın oturduğu masadan kalktığıнын ve peşinden geldiğinin farkındaydı ama arabaya ulaşana kadar yürümeyi kesmedi. Gidecek başka hiçbir yeri kalmayınca arabaya yaslandı ve elleri titrerken derin nefesler aldı.

Justin onu takip ettirmişti. Owen’dan haberi vardı. Bebekten de. Korkunç bir saniye boyunca, tam orada bir kez daha midesini boşaltacağından korktu.

Owen ona yetiştii ve kollarını öne uzattı.

Laura, ellerini havaya kaldırarak onu durdurdu. Şu an bedenindeki her bir sinir ucu cızırdıyordu. Eğer Owen ona dokunsaydı, *herhangi biri* ona dokunsaydı, çığlık atmaya başlayacaktı.

“Yüce İsa!” dedi Owen, yüzü Laura’nın peşinden koşmaktan kızarmıştı. “Ne söyledi sana?”

Laura, arabanın kapısına uzandı ve kapı açılmayı reddedince debelendi.

“Bekle bir saniye, tatlım, araba kilitli.”

Owen, o arabaya binene kadar kapıyı tuttu ve sonra sürücü tarafına dolaştı. “Benimle konuşacak mısın?”

“Sonra. Lütfen. Gidelim.”

“Nereye gitmek istiyorsun?”

“Burası olmayan her yer uyar.” Tam da uzaklaştıkları sırada, gözucuyla Justin’in restoranın önüne çıktığını gördü. İfadesi boştu ama gözlerinde her zamanki gibi delici bakışlar vardı.

"Sana ne söylediğini bilmek istiyorum."

"Önemi yok. Evrakları imzalayacak."

"Laura, tatlım..."

"Bu konuda konuşamam. İstemiyorum." Akli çılgınlar gibi çalışıyordu. Justin sadece onu takip ettirmekle kalmamış, bir de bebeğin babası olup olmadığını sorgulamıştı. Eğer bu kadar hakaret edici bir şey olmasa, Laura buna gülerdi. Ama bununla ilgili komik olan hiçbir şey yoktu. Egoist, sadist bir pislikle evlenmişti. Bunu nasıl daha önce görmemişti? Birile-riyle evlenmeye bu kadar mı ihtiyacı vardı ki Justin'in kalpsiz bir piç olduğunu gözden kaçırmıştı? Düşünleri bundan sadece altı ay önceydi ama ona yıllar önceymiş gibi geliyordu çünkü onu neden sevdiğini hiçbir şekilde hatırlayamıyordu.

Midesindeki bulantı, hissettiği ani öfkeyle geri döndü. Pencereyi indirip soğuk havayı içeri aldı, böylelikle biraz olsun bulantısını dindirmeyi umuyordu.

Owen, arabayı Westin'e sürerken sessizliğini korudu. Şehirdeki en uzun binalardan biri olduğu için, Laura ona oraya nasıl gidileceğini söylemeye gerek duymamıştı. Owen bagajdan o gece için yanlarına aldıkları eşyaları çıkartıp otele girişlerini yaptığı sırada Laura uysal bir çocuk gibi sessizce onu takip etti. Justin'in hayatında bir adam olmadan kendini idare edemediğine dair söyledikleri, bir şarkının akla takılan nakaratı gibi zihninde tekrar tekrar dönüyordu.

Asansöre binip altıncı kata çıktılar ve aralarındaki sessizlik üçüncü bir kişi gibi peşlerinden odaya girdi. O gece için yaptıkları planları düşünürken Laura, midesinin bulandığını hissedebiliyordu. Pencereye yürüdü ve hayatının çoğunda evi

saydığı şehre baktı; gördüğü tek şey, Justin'in bebeğin kendisinden olup olmadığını sorgularken suratındaki ifadesiydi.

Kendine dürüst davranacak olursa, Justin'in bu saldırgan yanını onunla evlenmeden önce de bildiğini itiraf etmesi gerekecekti. Müşterilerinin kazanması için gereken her şeyi yapacak kapasitedeydi ve Laura onun, kendi metodunu savunmasına defalarca burun kıvrırmıştı. *"Sonuçlarla tartışamazsın,"* derdi Justin, Laura onun yöntemlerini sorguladığında. Ama bu yöntemler kendisi üzerinde kullanılana kadar Laura, Justin'in istediği sonucu elde etmek için ne kadar bel altına vurabileceğini gerçek manasıyla fark etmemişti.

Owen arkasından gelip başını onun omzuna yasladı. "Ne yapabilirim?"

"Benim... Benim biraz zamana ihtiyacım var." Sesi çatlayıp saklamaya çalıştığı duyguları ele verdi. Owen'ı kendi boşanmasının rezilliğine dahil etmek, istediği son şeydi.

Owen'ın elleri, Laura'nın omuzlarından düşerken hayal kırıklığı gün gibi ortadaydı. "Tabii. Neye ihtiyacın varsa."

Laura, onun odadaki adımlarını duydu, Owen'ı kendisiyle beraber bu duygusal karmaşaya sokmuş olduğu için kendinden nefret ediyordu. Owen ondan çok daha iyisini hak ediyordu.

"Sonra görüşürüz," dedi Owen. Otel kapısı açıldı ve bir an sonra, Laura odada yalnız kalmıştı.

Laura'nın bacakları en sonunda pes etti ve dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ pencereye yaslanmış, şehrin manzarasına bakıyordu. Bebeği tam da o ânı seçip minik bir tekme attı ve Laura'nın gözyaşlarını geride tutan son baraj kapağı da açıldı.

Yaşlar yanaklarından süzülürken Laura hıçkırıklarla sarsılıyordu, kollarını kavuşturmuş ağlarken kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Laura'nın ani geri çekilişinden ötürü afallamış halde olan Owen lobiye inen asansöre bindi. Şu an Justin Newsome'ı bulup onu eşek sudan gelene kadar dövmek istiyordu, tabii önce eşeğin o sudan *asla* dönmeyeceğinden emin olacaktı. Ama bunu gerçekte yapamayacağı için Frank McCarthy'nin bugünün erken saatlerinde eline tutuşturduğu kartvizitini çıkartıp Frank'in kartın arkasına karaladığı telefon numarasını tuşladı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey, Justin'in, Laura'yı ona tokat atacak kadar kızdıracak bir şey söylediği."

"Öyle mi yaptı? Vay, aferin ona. Bana sorarsan bunu uzun zaman önce yapmalıydı. Peki, Justin ona ne dedi?"

"Sorun da o. Laura bana tek kelime etmiyor. Kendi içine dönüp beni kapı dışarı etti. Yanı başımda dikiliyor ama ona ulaşamıyorum. Bu biraz korkunç, aslında."

"Ah, hayır. Lanet olsun. Ben de bundan korkuyordum. Annesi öldüğünde de aynısını yapmıştı. Ödümü patlatmıştı. Bana bakıyor ve ona doğrudan yönelttiğim soruları cevaplıyordu ama sanki otomatik pilottaydı."

"Evet, evet aynen öyle. Omuzlarına ellerimi koyduğumda benden kaçmamak için kendisiyle savaştığına yemin edebilirim."

"Bir de o var, evet," dedi Frank. "Aynı şey. Jo öldükten sonra haftalarca kimsenin ona dokunmasına izin vermedi."

"Ne yapacağız?" diye sordu Owen her an artan bir çaresizlik içinde.

"İlk olarak, artık benim onun *kocasıyla* konuşma vaktim geldi. O istemedikçe bu işe bulaşmayacağıma söz vermiştim ama artık yeter."

"Katlıyorum. Eğer onun boşanma evraklarını imzalamasını sağlayabilirsen, bunun yardımı dokunacağını düşünüyorum."

"Elimden geleni yaparım. Bu sırada sen onun yanında olacak mısın?"

"Bana izin verdiği her anda. Az önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de lobiye indim."

"Onu çok uzun süre yalnız bırakma."

"Bırakmam."

"Onu seviyorsun, öyle değil mi?"

Owen, yargıcın sorusunu cevaplarken sesi hissettiklerinin yoğunluğuyla, korku ve kafa karışıklığıyla çatlamıştı. "Evet." En sonunda birilerine —bu kişi Laura'nın babası bile olsa— Laura'yı sevdiğini itiraf etmek kendini iyi hissettirmişti. Yakınlarda bir zamanda bunu Laura'ya da söylemeyi umuyordu.

"Güzel," derken Frank'in sesinden rahatladığı anlaşıyordu. "Sakin ondan vazgeçme. Şu an zor bir dönemden geçiyor ama öyle ya da böyle bunu atlatmasını sağlayacağız ve sonra siz ikiniz önünüze bakabilirsiniz."

"Haklı olduğunuzu umuyorum." Restorandan ayrıldıklarından beri Owen'ın gördükleri onda hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceğine ve Laura'yla ikisinin belki de hiçbir zaman önlerine bakamayacakları korkusunu doğurmuştu.

“İşler Laura’nın istediği gibi gidebilsin diye ben elimden gelen her şeyi yapacağım,” dedi Frank. “Yarın adaya dönecek misiniz?”

“Evet, on buçuk feribotuna biletimiz var. Yarın akşam bir partiye katılacaktık. Ama bugün olanlardan sonra... Hâlâ gitmek isteyecek mi bilmiyorum.”

“Ada ona hep iyi geldi. Eşim öldükten sonra, yaz tatilinde yas tutan iki çocuğumla ilgilenecek kadar aklım başında değildi. İşe dönmem gerekiyordu ama gerçekten kötü bir durumdaydım, aynı anda iki yerde birden olmaya çalışmak beni mahvediyordu, neden söz ettiğimi anlıyor musun?”

“Anlamaya çalışıyorum.”

“Mac ve Linda yaz için çocukları adaya davet ettiklerinde, bu teklife balıklama atladım çünkü onlara biraz daha düzgün bir birkaç ay verme şansım ve hemen hemen aynı yaşlarda beş kuzenle dikkatlerini dağıtmaları ihtimali vardı. Ama Laura kendini o kadar kapatmıştı ki onu biraz bile olsun yalnız bırakmak istemiyordum.”

“Sonra ne oldu?”

“Mac ve Linda’nın desteğiyle onları iki haftalığına adada bıraktım ve iki hafta sonunda, hafta sonu onları görmeye gittim. Laura eski haline dönmemişti, hatta yakınından bile geçmiyordu ama iki hafta öncekinden çok daha iyiydi. Yaz sonunda, neredeyse tamamen iyileşmişti. Çocuklarımin ikisi de annelerini kaybettikten sonra tam olarak eski hallerine dönmediler ama o zamandan sonra Laura’nın bir daha kendini kapattığına şahit olmadım.”

“Şu âna kadar.”

“İlk olduğuunda, bu konuyu danıştığım psikolog bana, bunun Laura’nın savunma mekanizması olduğunu; kendi içine kapanarak canını acıtan şeyler hiç olmamış gibi davrandığını, duygusal işleme sürecinden kaçtığını söylemişti.” Frank durakladı ve tekrar konuştuğuunda sesi yumuşamıştı. “Linda bana yazın sonuna doğru bir gece dondurma yemeye çıktıklarının anlatmıştı. Tanrı, Mac ile Linda’yı kutsasın. Ayaklarının altında yedi tane çocuk vardı ama bir şekilde o yazı benim çocuklarım için eğlenceli hale getirmeyi başardılar. Her neyse. O gece, dondurmacıdan çıkar çıkmaz Laura’nın külahlı elinden dışmış ve Laura ağlamaya başlamış. Linda, Laura’nın o anda keder hissine izin verdiğini dışündüğünü söylüyor. Mac’le çocukları eve göndermiş ama kendisi Laura’yla kalmış. İki saatlerce dalgakıranda oturmuşlar ve Laura içi çıkana kadar ağlamış.”

Owen, dokuz yaşında bir Laura’nın annesinin ölümünü kabullenmeye çalıştığını dışününce kalbi sızladı.

“Hepimiz için zor zamanlardı ama Laura, adada geçirdiği o yazdan sonra çok daha iyiydi.”

“Bana bunu anlattığınıza sevindim. şu an yaptıklarının hissettikleriyle başa çıkma yöntemi olduğunu bilmek bana iyi geldi; ne olursa olsun bunu atlatmanın bir yolunu biliyor. Gerçi beni dışlamamasını tercih ederdim tabii.”

“Sabırlı ol. Hazır olduğuunda seni tekrar içeri alacaktır.”

“Sabırlı olabilirim.”

“Eğer ihtiyacın olursa beni arayacak mısın? Ya da Laura’nın bana ihtiyacı olursa?”

“Tabii ki.”

"Bu sırada ben de *ondan* kurtulmak için gerekenleri yapacağım."

Owen hafifçe güldü. "Umarım yasal yollardan bahsediyorsunuzdur."

"Ne yazık ki evet."

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim, efendim. Laura sizden hep çok büyük bir sevgiyle bahsediyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim ama lütfen bana Frank de. Birbirimizi sık sık göreceğimizi hissediyorum."

"Kesinlikle öyle olmasını umuyorum."

Owen aramayı sonlandırdığında, daha fazla dayanamayacağını hissetmeye başlayana kadar yarım saat daha lobiye zaman geçirdi. En sonunda odaya döndüğünde içeriyi sessiz ve karanlık buldu. Gözleri karanlığa alıştığında, onun yatakta bir top şeklinde kıvrıldığını gördü.

"Laura?" diye fısıldadı.

Cevap alamadığında, bunun sebebinin uyuması olduğunu umdu. Yatağın ayakucundaki fazladan battaniyeyi aldı ve Laura'nın üzerini örttü. Aynı anda hem ölesiye yorgun hem de fazlasıyla enerjik hissediyordu. Bir duş alıp tıraş oldu. Ardından yatakta Laura'nın yanına uzandı; eğer Laura gece uyanıp onu ararsa yakınlarında olmak istiyordu.

Uykuya dalması çok, çok uzun sürdü.

On Dördüncü Bölüm

Carolina, bu kadar genç bir adamdan hoşlanmasının muhtemelen yanlış olduğunu biliyordu. Ama Seamus, kendisine çocukluğunu geçirdiği İrlanda'dan, ailesinden, beraber muziplikten muzipliğe koştığı erkek kardeşlerinden ve onu adam etmek için elinden geleni ardına koymayan büyükannesinden söz ederken kesinlikle bu genç adamın büyüüne kapılmıştı.

"Özür dilerim," dedi Seamus. "Susmak bilmedim ve muhtemelen sizi sıktım."

"Ah, tam tersi. Hikâyelerini dinlerken büyük zevk aldım. Ve aksanın..." Eliyle yüzünü yelpazeledi. "Çok tatlı."

Seamus'ın yüzü kızardı ve bir anda bütün ilgisini şömine-
de dans eden ateşleri seyretmeye verdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Seamus kafasını iki yana sallayıp Carolina'ya aklından geçenleri dile getirmek istemediğini söyledi.

"Ne yani, *şimdi* kendini mi tutacaksın? Rahibenin başör-

tüsüne nasıl kurbağa doldurduğunu anlattıktan sonra mı? Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Seamus belli belirsiz bir homurtu çıkartıp ayağa kalktı, tabaklarını toplayıp mutfağa yürüdü.

Kafası karışan Carolina, bulaşıklara yardım edebilmek için onun peşinden mutfağa yürüdü.

"Sorun yok," dedi Seamus o lavaboya yöneldiğinde. "Ben hallederim."

"Yardım edeyim."

"Ben hallederim, dedim."

Sesinin sert tonu Carolina'yı şaşırttı ve ellerini teslim oluyorum işaretiyle kaldırıp bir adım gerilemesine sebep oldu. "Özür dilerim."

"Hayır, Yüce İsa, ben özür dilerim... Ben... Ee..."

Carolina'nın iyice akli karışmıştı. Seamus'a doğru yürüdü ve ona yaklaştığı anda uzun zamandır hissetmediği kadar güçlü bir çekime kapıldığını fark ederek şaşırdı.

"Lütfen yapmayın," dedi Seamus rica eden bir bakışla onu durdurarak.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Tanrım, hayır," diyerek güldü Seamus. "Sorun siz değilsiniz. Benim."

Carolina afallamıştı. Seamus'ı hiç bu kadar kendinden emin olmayan bir halde görmemişti. Normalde hep havalı, özgüvenli ve hafif kendini beğenmiş bir hali vardı. "Sorun ne?"

"Siz..." Seamus güçlkle yutkundu. "Siz çok güzelsiniz."

Ondan duymayı beklediği onlarca şey arasında bu cümle yoktu. Farkındalık gözeneklerine yerleşirken bedeni ısındı.

Seamus onunla ilgileniyordu. Bir kadın olarak. *Aman Tan-
rım...* "Teşekkürler," diyebildi en sonunda. "Bunu söylemen
çok hoş."

"Gerçek bu," dedi Seamus kollarını sıvayıp dikkatini yeni-
den bulaşıklara yöneltirken. Tabaklarla çatal bıçakları yıkar-
ken neredeyse sinirli görünüyordu, erkeksi çerçevesinden
sızan enerjiyle yıkadıklarını etrafa çarpıyordu.

"Seamus."

Seamus arkasını döndüğünde, Carolina'nın hâlâ orada
olmasına neredeyse şaşırmış görünüyordu. "Efendim?"

"Buraya gel."

"Hayır, teşekkür ederim. Bence bu kötü bir fikir."

Carolina bir elini uzattı. "Lütfen?"

Seamus onu dikkatle süzerken ifadesinden her an pat-
lamaya hazır olduğu görülüyordu. En sonunda gönülsüzce
uzanıp elini Carolina'nın avucuna bıraktı.

Carolina onu salona geri sürükleyip ateşin karşısındaki
ikili koltukta yanına çekerken aslında ne yapmakta olduğuna
dair hiçbir fikri yoktu. Seamus'ın elini bırakmadan onu göz-
lerinin içine bakmaya zorladı. "Konuş benimle. Ne oluyor?"

Seamus iniltiyle bir kahkaha arasında sıkışmış bir ses çı-
karttı. "Bu konuyu konuşabileceğim son insansınız. Durun,
bekleyin bir dakika, bu doğru değil. Bu konuyu konuşabi-
leceğim son insan Joe. İşin aslı, eğer değerli, tatlı annesiyle
ilgili düşündüklerimi bilseydi muhtemelen beni parçalara
bölüp köpek balıklarına atardı."

Şaşkınlıkla donakalan Carolina'nın dudakları bir "o" şeklini
aldı ama hızla dudaklarını yeniden düz bir çizgi haline getirdi.

Hızla Seamus'ın kelimelerini değerlendirdi. "Benimle ilgili... bir şeyler mi düşünüyorsun?"

Seamus, biraz kaderine boyun eğmiş, biraz utanmış bir ifadeyle kısaca kafasını salladı.

"Ne zamandır?"

"Biz ne zaman tanıştık?"

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Böyle bir konuda asla dalga geçmem," derken Carolina'nın son cümlesinden ne kadar alındığı çok belliydi.

"Özür dilerim. Bunu gerçekten kastetmemiştim. Sadece şaşırdım. O kadar."

Seamus elini çekmeye çalıştı ama Carolina ona izin vermedi. "Unutalım gitsin," dedi. "Bu konuda bir şey söylemeyi asla düşünmemiştim zaten."

"Neden ama?"

Seamus'ın kendisine bakışlarından onun, deli olduğunu düşündüğünü anladı.

"Çünkü! Bir kere oğlunuz beni *öldürür*. Hayatımı ve işimi çok seviyorum, teşekkür ederim. Joe, bana işletmesini yönetmem konusunda güvendi ve bu güven benim için çok şey ifade ediyor. Çalışanının annesiyle ilgili nahoş düşünceler beslemesiyle ilgili endişeler duymamalı."

Konuşmasına kendini kaptırdıkça aksanı ağırlaşıyordu. Cehennemin dibi kadar ateşliydi ve Carolina onu, kocasını kaybettiğinden beri hiçbir adamı istemediği gibi istiyordu. Tam o anda, bu adamın ondan on sekiz yaş küçük olmasının bir önemi yoktu ya da oğlu için çalışıyor olmasının. Hayatında ilk kez, yanında oturan bu tatlı, seksi adamı Joe'dan daha çok düşünüyordu.

"Eee, bir şeyler söylesenize," dedi Seamus neredeyse of-larcasına ve bu kadını güldürdü.

Konuşmak yerine uzanıp onun sakalını okşadı.

Seamus hızla soluğunu tuttu ve yüzünü Carolina'nın dokunuşundan çekmeye çalıştı. "Bayan Cantrell..."

"Bence," dedi Carolina parmaklarını hafifçe onun kirli sakallıyla kaplı çenesinde gezdirirken, "bana artık Carolina demelisin yoksa kendimi iğrenç, yaşlı bir kadın gibi hissedeceğim."

"Öyle bir şey yapamam." Uzanıp Carolina'nın elini kavradı ve durdurdu. "Bu olamaz."

"Neden?"

"Joe..."

"Joe benim oğlum ve onu çok, çok seviyorum ama onun onayına ihtiyacım yok."

"Benim var. Bana harika bir fırsat verdi ve ben onu hayal kırıklığına uğratamam."

Bu Seamus için onur meselesiydi ve bunu anladığı anda Carolina'nın yapabileceği tek şey buna saygı duymaktı. "Tabii," dedi elini çekerken. "Özür dilerim."

"Bu kadar mı yani?" diye sordu Seamus gözlerinde şeytani ışıltılar ve ona eşlik eden birazcık hayal kırıklığıyla. "Böyle vazgeçeceksin, öyle mi?"

Carolina, ne demek istediğinden emin olamayarak bir süre Seamus'ı süzdü. "Ama sen dedin ki..."

"Beni dinleme. Benim nasıl biri olduğumu herkes bilir."

"Kafamı karıştırıyorsun."

"Öyle mi? O zaman bir şeyleri senin için netleştirmeme izin ver: Sen hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın ve ben

seni gördüğüm andan beri istiyorum.” Yüzünü iri elleriyle tuttu ve aniden hassaslaşmış dudaklarına dudaklarını sürterek ona kelebek kanadının dokunuşu kadar hafif bir öpücük verdi. “Ona sana karşı koymaya çalıştığımı söyleyeceksin, değil mi?”

Hayretler içinde kalmış, tahrik olmuş, eğlenmiş ve bedeni beklentiyle kavrulan Carolina kafasını sallamayı başardı. “Ona, genç erkek avcısı annesi karşısında senin hiç şansın olmadığını söyleyeceğim.”

Bu Seamus’ı güldürdü. Yeşil gözlerinden ne kadar eğlendiğini görmek mümkündü ve Carolina’yı bir kez daha öptüğünde, bu sefer öpüşü daha farklı, daha ısrarcıydı. “Bunun olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı dudakları hâlâ birbirine değerken. “Bunun hayalini o kadar uzun süre kurdum ki.”

“Bilmiyordum. Hiç belli etmedin...”

Seamus ilgisini onun boynuna verdiğinde bu, Carolina’nın bütün bedenini karıncalandıran bir hisle onu sarmaladı. “Karşı koymayı denedim. Yemin ederim denedim.”

Carolina ne olduğunu anlayamadan Seamus ikisini de koltuktan aşağı çekmişti ve şimdi, yerde, üzerindeydi. Şöminede çıtırdayan ateş, birbirilerini açlıkla süzdükleri sırada yüzlerini sıcak, sağlıklı bir ışıkla aydınlatıyordu.

“Başkası oldu mu?” diye sordu Seamus.

Carolina onun, kocası öldüğünden beri biri olup olmadığını kastettiğini biliyordu. Kafasını olumsuz anlamda salladı. “Arada sırada çıkılan randevular ama beraber olmak isteyeceğim kimse olmadı.”

“Ah, benim zavallı sevgilim,” diye fısıldadı Seamus onu bir kez daha öperken. “Çok uzun, çok yalnız bir zaman geçirmişsin ve benim seni, şu an arzuladığım gibi istemeye hiç hakkım yok.”

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Seninle ilgili düşüncelerim kesinlikle saygın değil."

Bu cümleden ötürü manasız bir biçimde gururlanmış olan Carolina, ellerini onun boynunda kavuşturdu. "Öyle mi?"

Kafa sallayan Seamus bir başka yumuşacık öpücük için öne eğildi.

"Seamus?"

"Hımm?" Seamus yüzünü, kusursuz bir şekilde hiçbir detayı atlamayan öpücüklerle süslüyordu.

"Eğer... *Bunu* yaparsak..."

Bunu duyan Seamus hafifçe kıkırdadı.

"Bilmeni istediğim bir şey var."

"Nedir, aşkım?"

"Daha fazlası olamaz."

Seamus durup ona baktı, gözlerinin gerisinde alevler parlıyordu. "Neden böyle söyledin?"

"Sen çok gençsin," dedi Carolina, ellerini onun boynundan omuzlarına çekerek. "Önünde dopdolu bir hayat var. Bir ailen, çocukların olsun isteyeceksin..."

Seamus onu bir başka öpücükle, bu sefer daha ateşli, daha yoğun bir öpücükle durdurdu. "Bana ne istediğimi söyleme," dedi yumuşak bir şekilde ama kelimeleri kararlıydı. "Ben bir insanın kendini tanıyabileceği kadar kendimi bilen, yetişkin bir adamım."

Seamus'ın öpücüğünden de en az sözleri kadar etkilenen Carolina doğru kelimeleri bulamıyordu.

Ve başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Seamus onun boynuna öpücükler kondurmaya başlamıştı, Carolina

onun altında kıvranıyor, daha fazlasını istiyordu. Çok, çok daha fazlasını.

Seamus, "Ve benim istediğim şey," dediğinde sıcak nefesi Carolina'nın boynuna çarptı ve hassaslaşmış teninin tüyleri ürperdi, "seni gördüğüm ilk andan beri istediğim şey, işte bu." Carolina'nın bacakları arasına yerleşti ve sertliğini kadının merkezine bastırdı.

Carolina soluğunu tutup kalçalarını ona doğru itti.

Bir anda duran Seamus kendini Carolina'nın üzerinden çekip ayakları üzerine doğruldu. Elini uzatıp Carolina'nın yerden kalkmasına yardım etmek için bekledi. "Yan odada yumuşak, güzel bir yatak var. Benimle gelir misin, tatlı Carolina?"

Carolina kendisine uzatılmış ele bakarken bunun neden *korkunç bir fikir olabileceğine dair* bütün düşünceler aklından silinip gitmişti. Parmaklarını Seamus'inkilerden geçirip onun kendisini yan odaya yönlendirmesine izin verdi. Seamus onu, oğlunun yatak odasının önünden geçirip misafir odasına doğru götürdüğünde, bu minik jest Carolina'nın bu nazik, düşünceli, çekici, *oh çok seksi* adama kolaylıkla âşık olabileceğini fark etmesine sebep oldu ve bu, muhtemelen ikisinin de sonunu getirecekti.

Evan, kapıdaki gümbürtülerle uyandı. Grace çoktan işe gitmişti ve Evan'ın erken kalkmak için hiçbir sebebi yoktu, dolayısıyla yastığa daha sıkı sarılıp kapıdaki her kimse gitmesini umdu.

Daha fazla gümbürtü. "İçeride olduğunu biliyorum, çocuk. Aç kapıyı!"

Ned? Canı cehenneme!

Evan, kendini yataktan söküp altına geçirmek için bir boxer bulduktan sonra parmaklarını darmadağın saçlarında dolaştırıp kapıya yürüdü ve babasının en yakın arkadaşıyla burun buruna geldi.

Ned, ona azarlarçasına baktı. "Saat onda yatakta ne yapıyorsun hâlâ?" Yaşlı adam, solmuş kot pantolonunun üzerine eski bir kazak giymişti ve yağmur çizmeleri dayanıklı bantla tutturulmuştu. Bu adama bakarken, onun adanın en zengin adamlarından biri olduğunu anlamanız mümkün değildi. Yeleği andıran beyaz saçları olabildiğince şekillendirilmişti ve mavi gözleri, Evan'ın darmadağın haline dikkatle bakıyordu.

"Dün gece geç yattım." Evan geç saatlere kadar Grace'le neler yaptığını düşünmemenin en iyisi olduğuna karar verdi, aksi takdirde kendini utandırması işten bile değildi. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Senle konuşmaya geldim." Elinde, üzerinde iki kahve olan bir karton tepsi ve elinde beyaz bir poşetle Ned onu geçip çatı katına girdi. "Altına bir pantolon falan geçir, İsa aşkına."

"İçeri girsene, neden orada duruyorsun ki..." dedi Evan aynı anda hem biraz sinir olmuş hem de eğlenmiş bir halde.

"Geçtim bile."

Evan kapıyı kapattı, yere atılmış bir kot bulup üzerine geçirdi ama düğmelerini iliklemedi. Ned'in kendisine uzattığı kahveyi minnetle alıp bir yudum içti. "Mımm, çok iyi geldi."

"Krema ve iki şeker, değil mi?"

"Doğru." Midesi guruldadı. "Poşette ne var?"

"Yabanmersinli çörek. Sezon kapanınca marina donut'larını özlemediğimi söylesem yalan olur."

"Eminim kalbin onları senin kadar özlemiyordur."

"Kalbim tıklar tıklar çalışıyor benim."

"Francine sayesinde mi yoksa?" diye sordu Evan, suratında muzip bir sırıtışla.

Ned liseli bir oğlan çocuğu gibi kızardı. "Bu seni hiç alakadar etmez."

Evan, onun utangaçlığına uluyarak güldü. "Siz ikiniz ne zaman aşkınızı resmiyete dökceksiniz?"

Bu soruyla birlikte Ned'in ifadesi karardı. "O bok çuvalı kocasından kurtulamıyoruz. Kızlarıyla zaman geçirmek istiyor. Tiffany görüştü ama Maddie'nin hiç niyeti yok ve bizim de onu zorlamak gibi bir düşüncemiz hiç yok. Zaten bize sorsan, resmiyete dökmeden de evli sayılırız."

"Eski kocasından kurtulamadığınıza üzüldüm. Kulağa enteresan bir adam gibi geliyor."

"Hiç başlatma beni."

Evan hâlâ sıcak olan yabanmersinli çöreğin kabarık tepesini böldü ve iki büyük lokmada midesine indirdi. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Sana bir iş teklifim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Nashville'den haber gelsin diye beklerken şekeri alınmış çocuk gibi etrafta mızızlanmandan bıkmaya başladım."

Evan sırtını dikleştirdi. "Orada dur bakalım..."

"Önce beni dinle, çocuk," dedi Ned daha yumuşak bir sesle. "Senin acı çekmeni izlemek hepimizi zorluyor. Annenle baban senin için endişeleniyor, kardeşlerin ve Grace de."

"Ben kimsenin benim için endişelenmesini istemiyorum," dedi Evan, aniden elindeki çöşeğe duyduğu açlık sönüp gitmişti.

"O konuda geç kaldın." Ned kahvesini bırakıp öne eğildi, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. "Sana aklımdakini söyleyeyim. Ben diyorum ki burada, adada kendi kayıt stüdyomuzu kuralım."

Şaşkına dönen Evan, kendisine ikinci bir baba olan adama bön bön baktı. "Bir kez daha söyler misin?"

"Sen ve Owen, siz bu işin içinden bir sürü insanı tanıyor-sunuz; yıllardır bir sürü yerde gösterilere çıkan ama kendi çıkışlarını yaşayamamış insanlar. Ben de biraz bir şeyler okudum, iMusic'le YouMovie'ye işlerini koyup kendilerine seyirci bulan insanlar falan varmış."

Evan, Ned'in sitelerin ismini yanlış söylemesi üzerine gülmek için kendini zor tuttu.

"Dolayısıyla ben de düşündüm ki neden bizim çocuklar bunu burada yapmasın? Bir stüdyo kurarız, siz yetenekli insanları buraya toplar, kendi kayıtlarınızı yaparsınız ve insanlar satın alsın diye piyasaya sürersiniz."

Evan, yaşlı adama, sanki aklını yitirmiş gibi bakmayı sürdürüyordu. "Bir kayıt stüdyosu kurmanın maliyetini biliyor musun sen?"

"Eğer araştırmalarım yanlış değilse iki yüz elli bin dolar kadar falan."

"Peki, senin bu sözü geçen kayıt stüdyon için benim nereden iki yüz elli bin dolar *falan* bulmamı bekliyorsun?"

"Sana ben vereceğim."

"Ne? Kalan aklını da peynir ekmekle mi yedin? Bana çeyrek milyon doları, harçlık verir gibi veremezsin."

"Neden olmasın? Ben öldükten sonra o parayı nasılsa alacaksın, dolayısıyla sana parayı şu an, hayatına yön vermeye ihtiyacın varken neden veremeyeceğimi anlamıyorum? Lazımken işe yaramasını tercih ederim."

"Ne demek sen öldükten sonra o parayı nasılsa alacağım?"

"Seni gerzek, mirasımı kime bırakacağımı sandın? Benim çocuğum yok. Sen, kardeşlerin, şimdi Francine, Maddie ve Tiffany... Elimde ne varsa sizin olacak. Ve elimde çok var." Sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi omuz silkti. "Bu yapmak istediğim bir şey. Bence Owen'la ikiniz böyle bir şeyi yürütebilirsiniz. Bu sayede sen adada, hanımınla kalabilirsin, bence sen de burada kalmak istiyorsun, üstelik sahneye çıkman da gerekmez ki bence orada olmak da istemiyorsun."

Evan'ın dili tutulmuştu. Bu sabah kendini yataktan çıkmaya bile ikna edememişken, Ned nasıl bütün bunları planlamıştı? Hem sahne korkusunu nereden biliyordu? Evan bundan sadece Grace'e bahsetmişti ve Grace de bunu asla dillendirmemişti. Evan ve kardeşleri uzun zamandır Ned'in psişik olabileceğini düşünüyorlardı ve artık Evan'ın buna inanmak için sadece daha fazla nedeni vardı. "Ben, eee, müzik kaydetmenin nasıl bir iş olduğunu bilmiyorum. Ben şarkı söylemeyi biliyorum."

"İnsanların müzik kaydetmek için ne yaptığını bilmiyor

musun? Ya da onları buraya çağırıp sana öğretmelerini sağlayamaz mısın?"

Evan, oturduğu yerden kalkıp küçük mutfakta volta atmaya başladı. Parmaklarını saçlarından geçirip Ned'e baktı.

"Eee, yapamaz mısın yani?"

"Sanırım yapabilirim."

"Peki, albümleri olsa başarılı olabilecek bir sürü insan tanımıyor musun? Yeni bir şeyler denemeye hazır insanlar?"

İçinde heves parıltıları kıvılcımlar çıkarırken Evan kafasını salladı. Fikir kesinlikle içine kök salıyordu

"Siz o," Ned ellerini sallayıp doğru kelimeyi aradı, "müziş-yen gruplardan birini burada, adada kurabilirsiniz".

"Bilmiyorum Ned. Uzun zaman alacak, çok büyük bir yatırımdan söz ediyorsun."

"Ve sen de şu an başka, çok önemli işlerle epey meşgul-sün sanırım?"

Ellerini kalçalarına dayamış olan Evan, Ned'in delici bakışlarıyla karşılaştı.

"Eee, öyle misin?"

"Değilim."

"Oldu o zaman."

"Senden böyle büyük bir parayı kabul edemem."

"Benden bir şey *kabul ettiğin* yok. Bunu bir yatırım olarak düşün. Ortak oluruz. Ben tabii görünmez ortak olurum."

Evan tek kaşını kaldırdı.

"Ne var? Gerçekten de *görünmez olacağım*."

"Görünce anladım ben onu."

"İstediğini anla. Eğer ilgilenirsen, ben seni finanse edeceğim. İlgilenmezsen de zararı yok."

"Owen'la da konuşmam gerekiyor."

"Eminim gerekiyordur."

"Sana bu konuda geri dönebilir miyim?"

"Benim bir yere gittiğim yok." Ned ayağa kalkıp boşalmış kahve kartonunu çöpe attı.

"Ned?"

"Efendim?"

"Teşekkürler. Buna bu kadar kafa yormuş olman ve bu kadar *baştan çıkarıcı* bir fikirle çıkagelmen beni gerçekten çok etkiledi."

Ned sevgiyle Evan'ın yanağına hafif fiskeler vurdu. "Seni yeniden eski halinde görmek istiyorum, çocuk. Bir şey yaptığım yok."

"Evet, var."

Ned bu övgüyü bir omuz silkişle üzerinden attı. "Neye karar verdiğini bana söylersin."

Evan onu kapıya kadar geçirdi. "Tabii ki." Ned'in merdivenlerden yarı yaşındaki bir adamın çevikliğiyle inmesini izledi. Ned kısaca el salladıktan sonra taksisine binip gözden kayboldu.

Evan kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı, kalbi heyecan, adrenalin ve kendini çok kaptırmasını engelleyen bir tutam şüpheyle göğüs kafesinin içinde delice atıyordu. Böyle bir işi gerçekten yürütebilirler miydi?

Kendini kapıdan zorla kıpırdatıp duşa yürüdü, aniden temizlenip Grace'i bulmaya gitmek yönünde bir isteğe kapılmıştı. Bu konuda tek bir adım daha atmadan önce, onun bu mesele hakkındaki fikrini almak istiyordu.

Laura ani bir irkilmeye gözlerini açtı. Rüyasında, hızını yavaşlatacak hiçbir şey olmadan devasa bir boşlukta düştüğünü görmüştü. Bir anda, Owen'ın kolları arasında olduğunu fark etti. Onun tanıdık kokusu, kulağının altında atan kalbinin düzenli ritmi yatışmasına yardım etti. Ardından bir önceki gece olanlar aklına geldi ve Owen'dan kendini çekmeye başladı.

"Kal," diye mırıldandı Owen. "Bir dakikacık daha."

İsteksizce, Laura başını yeniden Owen'ın göğsüne yasladı ama normalde yaptığı gibi onun güvenli tutuşu altında rahatlayamadı. Gecenin hangi noktasında ona sokulmuştu? Justin haklıydı. Kendi başına hiçbir şey yapamıyordu. Uyumuyordu bile. Bunu düşününce kendisinden iğrendiğini hissetti.

Owen rahatlatıcı hareketlerle sırtını okşadı. "Aklından ne geçiyor, Prenses?"

Bir zamanlar hoşuna giden bu takma ad, şu an tırnakların tahtaya sürmesi gibi onu rahatsız ediyordu. "Hiç."

"Hadi ama. Seni tanıyorum. Aklından hep bir şeyler geçer."

Laura, onun haksız olmasını isterdi. Aklını kapatıp Justin'le geçen çirkin buluşmasını düşünmemeyi dilerdi. Bu dilekler, annesinin ölümü sonrasında üstüne çullanıp onu sürekli en başa götüren anılar yığınıyla başa çıkmaya çalıştığı zamanı anımsatmıştı. O sırada, hislerin etrafından dolanmanın mümkün olmadığını öğrenmişti, acıyı göze alıp tam içinden geçip gitmedikçe bu tüketici hislerin kıyısında çırpınıp durmaya devam edeceğini artık biliyordu.

“Dün gece için özür dilerim,” dedi en sonunda. “Seni yüzüstü bıraktım.”

“Özür dileyeceğin bir şey yok, tatlım. Benim için endişelenmeni istemiyorum. Şu an senin neye ihtiyacın olduğuna odaklanalım, olur mu?”

“Bana çok iyi davranıyorsun.”

“Birbirimize iyi davranıyoruz. Bizim olayımız bu.”

Owen’ın nazik kelimeleri Laura’nın gözlerinin dolmasına sebep oldu. Onları geride tutmak için gözlerini yumdu.

“Sana her ne söylediyse,” diye devam etti Owen yumuşak bir sesle, “o lafların bir önemi yok. *O herifin* hiçbir önemi yok, fikirlerinin de öyle. Eğer seni böyle etkilemesine izin verirsen, o kazanır.”

“Biliyorum.” Yüzündeki ıslaklığı sildi. “Babamı aramam gerekiyor. Neler olduğunu merak ediyordur.”

Laura’nın elini iten Owen onun yerine yüzünü kuruladı. “Ben dün gece babanla konuştum. Ne zaman hazır olursan o zaman onu aramanı söyledi.”

“Bunu yaptığın için teşekkürler.”

“Problem değil.” Owen yumuşak dudaklarını kadının alnına bastırdı. “Konuşmak ister misin? Belki konuşursan seni bu kadar rahatsız etmeyi bırakır.”

Laura konuşmak istemiyordu, ne şimdi ne sonra, ama Owen ona karşı hep çok iyi, çok sabırlı davranmıştı. Kendi karmaşasının onu incitmesine izin veremezdi. “O... bebeğin başkasından olabileceğini ima etti.”

Owen’ın bütün bedeni katılaştı. “Ne? Umarım tokadı o zaman patlatmışsındır.”

Laura kendini gülmekten alamadı. "Gördün demek."

"Eh, bütün restoran gördü ve duydu."

"İyi. Asıl hak ettikleri düşünülecek olursa ona yaptığım çok azdı."

"Ne korkunç bir şey söylemiş. Bunu duyduğun için zgnm, tatlım."

"Beni takip ettirmiş. Bebekten, adadan, otelden haberi vardı. Ve senden."

"Siktir." Owen derin bir soluk koyuverdi. "Bu boşanmanı zı kötü etkileyecek mi?"

"Şu ankinden kötü bir hale sokmayacağı kesin. Aklına gelebilecek bir sürü tehdit savurdu ve bir sürü şey istedi, sonra ben babamın eğer evrakları imzalamazsa onun hayatını cehenneme çevirebileceğini söyledim. Bu noktada biraz ilgisini çektiğimi düşünüyorum."

"Ne gerekiyorsa onu yap."

"Bu çok acınası."

"Ne?"

"Ben. Ben otuz bir yaşındayım ve hâlâ başım sıkıştığında beni kurtarması için babacığım sığıyorum."

"Buna başın sıkışmıştı diyebileceğimizi sanmıyorum ve bir sorunu çzmek için bağlantılarını kullanmanın neresinin yanlış olduğunu düşünüyorsun? Herkes aynısını yapardı."

"Belki de haklısın." Owen'ın tutuşundan sıyrılıp doğruldu, arkasındaki yastıklara sırtını dayayıp oturdu.

Owen, onun yanında uzanırken başını eliyle destekledi. "Başka?"

"Bu kadardı."

"Hayır, değildi."

Gözucuyla Owen'a bakınca onun gri gözlerinin dikkatle kendisini incelediğini fark etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana, ilişkimizin kötü bir fikir olduğunu düşündürtecek bir şey söylediğini zannediyorum."

Onun bunu fark etmiş olmasından ötürü hazırlıksız yakalanan Laura gözlerini kaçırdı.

"Ah, evet, aynen şüphelendiğim gibi." Owen dizlerinin üzerinde doğrulup Laura'nın bacaklarının yanına oturdu ve ellerine uzandı. "Söyle."

Laura dudağını dişleyip kafasını iki yana salladı.

Owen'ın elleri bu sefer de yüzünü okşuyordu, onu kendisiyle göz göze gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. "Sana hiç kardeşlerimin sırlarını ağızlarından almakta çok başarılı olduğum için hepsinin bir araya gelip bana asla yalan söylememek üzere yemin ettiklerini söylemiş miydim? Söylediklerine göre yalanı saklamak sonra alacakları cezaya değmiyormuş."

Bir gülümseme Laura'nın dudaklarına yerleşti. "Hayır, bunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Seni yöntemlerimin hileli ve bel altı olduğu, bol miktarda gıdıklama ve benzeri işkenceler içerdiği konusunda uyar-mak zorundayım."

"Kulağa çok korkunç geliyor."

"Yöntemlerimi küçümsememelisin. Bence bilmek istediklerimi kendi rızanla söyle, yoksa zor kullanmak zorunda kalacağım."

Owen'ın üzerinde asla zor kullanmayacağını, onunlayken hiçbir adamla olmadığı kadar güvende olduğunu bilen Laura

ona baktı. "Kendi adıma tehditlerinden korkmasam da kar-
nımda bir bebek taşıyorum."

"Doğru dedin. Dolayısıyla konuşmaya başlasan iyi edersin."

Laura gönülsüzce konuştu. "Bir adam olmadan hayatımı
sürdüremeyecek kadar güçsüz olduğumu ima etti."

Owen o kadar şaşırmıştı ki donakalmıştı. "Bir kez daha
tekrarlar mısın?"

"Bir yönden, haklı aslında. Hep erkek arkadaşlarım vardı.
Ondan önce birkaç yıl bir sevgilimle aynı evde yaşamıştım.
Ondan önce de zaten babamın evindeydim."

"Sen mükemmel, seksi, tapılası bir kadınsın. Bir sürü erkek
arkadaşının olmasında şaşılacak hiçbir şey yok." Duraklayan
Owen bir an sonra ekledi: "Ve neden bunu bilmek beni deli
gibi kışkandırıyor?" Gözlerini Laura'dan uzağa çevirdi, sorusu-
nu sormadan önce söyleyeceklerini iyice düşünüyor gibiydi.
"Şimdi, bir bakalım... Yakın zamanda eski kocan olacak piçin
teki hayatını bir adam olmadan sürdüremediğini ima ettiği
için benimle olan ilişkiden geri çekilmek istiyorsun ki ona bir
şeyler kanıtlayabilesin. Doğru anlamış mıyım?"

"Öyle bir şey," dedi Laura boyun eğmiş bir şekilde.

"Sen sersemin tekisin."

"Hey!" Bir önceki gece olanlardan sonra, Laura sabah bu
kadar gamsız davranabileceğini hiç düşünmemişti. Ama ta-
bii, Owen söz konusuyken aksi mümkün değildi.

"Ben dinle," dedi Owen gözlerinde delici bakışlarla. "Din-
liyor musun?"

"Başka şansım var mı?" diye sordu Laura, Owen'ın bu ta-
vırlarından ötürü eğlenmişti.

Owen kafasını iki yana salladı. "Sen, hiç tartışmasız, tanıdığım en güçlü, en kendine yeten, en seksi, en zeki, en komik, *en seksi*, seksi demiş miydim bilmiyorum, kadınsın. Kendi başına halledemeyeceğin hiçbir sorun, bak üstüne basıyorum, *hiçbir sorun* yok. Hayatında hep önemsedığın birilerinin olması seni güçsüz kılmaz. Aksini iddia eden her kimse, bunu *kendi* hayatı boş ve anlamsız olduğu için yapar. Elinden neyi kaçırdığını bilen biri.

Her ne kadar Owen'ın kelimelerinden etkilenmiş olsa da Laura, "Bana daha iyi hissettirmek için bunları söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Eğer sırf seni iyi hissettirmek için bunları söylediğimi düşünüyorsan çok kızarım."

Owen'ın ona kötü kötü bakma çabası Laura'yı güldürdü.

Owen ileri atılıp onun boynuna bir öpücük kondururken Laura'yı gafil avladı. "Bu otel odası için büyük planlarımız vardı."

"Bütün planlarımızı mahvettiğimiz için üzgünüm."

"Bir şeyi mahvettiğin yok."

Owen'ın dudakları, Laura'nın boynunda gitgide ısınan bir yol çizerken Laura ona uzandı ve genç adamı kendisine çekti. Ona duyduğu arzuyla kavrulurken, çok kısa bir süre önce onu kendinden uzaklaştırmaya niyetlendiğini fark etti. Zaten ancak Owen onun böyle bir şey yapmasını engelledi. Belki Justin haklıydı. Belki Laura gerçekten de bir adam olmadan yaşamanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama bunun gerçek olması ihtimali bir kenarda dursun, Laura gün geçtikçe *bu adam* olmadan yaşamanın hayalini bile kuramaz hale geliyordu.

On Beşinci Bölüm

Owen, Laura'nın teslimiyetini hissettiğinde en sonunda derin bir nefes alabildi. Az kalsın Justin denen göt onu zayıf noktasından vurduğu için Laura kendisinden uzaklaşacaktı. Owen, onun bunu yapmasına izin veremezdi. Onu, aralarına hiçbir şeyin girmesine müsaade edemeyecek kadar çok önemsiyordu, hele ki karısına sürük demeye getirmiş bir adamın bunu yapmasına hayatta izin vermezdi.

Onu öpmeyi bırakması gerektiğini biliyordu. Kalkmasına izin vermeliydi ama teni o kadar yumuşak, kendine has kokusu o kadar çekiciydi ki. O, Owen'ın bugüne kadar hayalini kurduğu her şey, *her şey ve daha fazlasıydı*. Ona, kendisi için ne ifade ettiğini söylemek, göstermek istiyordu. Dudakları boynundan tişörtünün yakasına, göğüslerinin dolgun çıkıntısına ulaştı. Aralarındaki bağı sağlamlaştırma, onu mümkün olan her şekilde kendisine bağlama arzusuyla çılgına dönmüştü.

"Owen," derken Laura'nın sesi kesik kesik çıkıyordu. Owen onun tişörtünün ince kumaşı üzerinden sertleşmiş meme ucunu buldu ve onu nazikçe dişlerinin arasına kısırdı. Saçlarına dolanmış parmaklarının tutuşu sertleşmişti. "Owen, bekle..."

Sahip olduğu iradenin her bir zerresini toplayan Owen kafasını kaldırıp Laura'ya baktı. "Efendim, tatlım?"

"Ben... Benim..."

"Zamana ihtiyacın var. Hazır değilsin."

Kafasını salladığı sırada Laura'nın gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Olmak istiyorum ama her şeyi sindirmeye çalışıyorum ve..."

"Özür dilerim. Ben tam bir ahmağım. Sen zorlu bir sınav veriyorsun ve benim tek düşündüğüm..."

Laura, onun saçlarını, ardından yüzünü okşadı. "Ben de onu düşünüyorum, inan bana. En sonunda, olduğunda, ikimiz için de doğru yaşıyorsun istiyorum. Beni rahatlatmak için giriştiğin bir çabayla bunun kutsallığını bozmak istemiyorum. Anlatabiliyor muyum?"

"Tabii ki ve haklısın." Dudaklarını genç kadınınkilere bastırdı. "Kesinlikle haklısın."

Laura, Owen'ın kendisini anlamasının verdiği rahatlıkla gevşedi.

Owen, onu kendine çekti ve Owen da ancak böyle gevşeyebildiğini kendine itiraf etti; Laura kollarının arasındayken.

En sonunda istemedi de olsa kollarını çözene kadar uzun bir süre öyle oturdular. "Hadi duş alıp kahvaltıya inelim, sonra feribota gideriz. Belki adaya planladığımızdan erken döneriz."

"Kulağa iyi geliyor."

"Bu arada eğer deniz dünkü gibiye hiçbir yere gitmiyoruz, o konuda önceden anlaşalım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Güzel."

Owen duşa yürürken, Laura'nın bir şekilde kendisini uzaklaştıracak korkusu hâlâ içindeydi. *Hayır, diye düşündü. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.* Laura hazır olana kadar bekleyecek, sonra ona onu ne kadar sevdiğini söyleyecek ve bunu göstermenin bir yolunu bulacaktı.

Carolina etrafına dolanmış güçlü kollar ve iki bacağı arasındaki kaslı, tüylü bir bacakla uyandı. Bir kedi gibi mırlamak istedi, halinden çok memnun bir kedi gibi. Bir adamla aynı yatağa son girişinin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki bunun ne kadar harika bir his olduğunu unutmuştu. Üstelik hiçbir adamın ona Pete'in yaşattıklarını hissettiremeyeceğinden de emindi.

Seamus'ın eli, karnından göğsüne çıktı, göğsünün ucunu parmaklarının arasında yuvarladığı sırada Carolina soluğunu tutmuştu.

Kendini Seamus'ın belirgin ereksiyonuna bastırırken tutamadığı bir inilti dudaklarından döküldü. Beraber geçirdikleri gecenin ardından bile onu böyle istiyor olması gerçekten mümkün müydü? Ona döneceği sırada, Seamus onu durdurdu.

“Böyle kal,” derken sesi sert çıkmıştı. Seamus, Carolina’nın tek bacağını kendininkinin üzerine çekti ve aynı sırada göğsüyle oynamayı sürdürdü, sert aleti bedeninin hassas girişinde nabız gibi atıyordu. “Canını mı acıttım, aşkım?”

“Hayır,” diyen Carolina soluksuz bekliyordu. Bu pozisyon onun için tamamen yeniydi. Ve şimdi beraber çıkabildikleri zirveleri bildiği için canı acısa da gıkını çıkartmazdı.

Seamus’ın eli, göğsünden ayrılıp yavaşça karnına süzül-
dü, ardından biraz daha aşağı, bedenlerinin belli belirsiz bir-
leştiği noktaya kaydı.

Carolina, Seamus kalçalarını yavaş hareketlerle oynatır-
ken, her seferinde biraz daha içine kayarken ve parmakları
bedenindeki bütün arzusun biriktiği noktayı bulmuşken ak-
lını yitireceğini sandı. Teni alev almıştı ve nefesleri düzen-
sizleşmişti. Kendini genç adama bastırırken onu içinin daha
derinlerinde hissetmek için insanüstü bir ihtiyaç hissediyor-
du ama Seamus, ona izin vermedi.

“Yavaş ol, sevgilim,” diye fısıldadı boynuna doğru. “Yavaş.”

İçine girip çıkmaya devam etti ve parmakları da bütün be-
denine alevlerin yayıldığı noktaya sabit bir baskı uygulamayı
sürdürdü. Her vuruşta daha derinine varıyordu ve yalnızca
düzensiz nefes alış verişleri Carolina’ya bu yavaş ve baştan
çıkarıcı sevişmelerinin onu da en az kendisi kadar etkilediğini
söylüyordu. En sonunda Seamus rahatça pozisyonlarını de-
ğiştirdi, Carolina dizlerinin üzerindeydi ve Seamus onun en
derinlerine kadar ulaşıyordu. Öncesinde geçirdikleri dakika-
lar onu o kadar hazırlamıştı ki Seamus’ın ilk darbesinin yarı-
sında bedeni orgazmın yoğun zevk dalgası altında çözüldü.

Seamus onu uzun süre zirvede tuttu ve gelgitlerini sürdürdü.

Carolina ikinci kez geldiğinde buna inanamadı. Bu sefer, Seamus da onunla geldi, ikisi de kemikleri alınmış et yığınları gibi yatağa yığılıp kalana kadar ona yaslandı.

"Tanrım, kadın," dedi Seamus, dudakları Carolina'nın sırtına titreşimler yayıyordu. "Harikasın."

Dikkatini ciğerlerine düzenli olarak hava çekmeye odaklamış olan Carolina, Seamus'a düzgün bir cevap verecek kadar aklını toplayamamıştı, aynı onunla orgazmı tattığı diğer üç seferde olduğu gibi. Bu adamın büyüğü elleri onda, bu yaşta verebileceğini hayal edemediği tepkiler yaratmıştı. Bedenlerinin birleştiği yerde hâlâ devam eden artçı sarsıntılar ona daha fazlasına bile cüret edebileceğini söylüyordu ki bu bile başlı başına devasa bir keşifti.

Bütünlük ve tatmin hisleri arasında yüzerken kendisine birkaç dakika uykunun kollarına kaçmak için izin verdi. Ardından bu yataktan çıkması ve adadaki evine dönüp bu seksi İrlandalıyla geçirdiği tek gecelik perde arasının hayallerinin uzun, soğuk kış gecelerinde onu sıcak tutmasını umacaktı.

Mutfaktaki telefonu çalınca uykuya dalmasının üzerinden çok geçmeden uyandı.

Seamus, onun omzuna bir öpücük kondurdu, en sonunda kendini ondan çekti ve ayağa kalktı. "Sen yerinden kırırdama. Ben telefonunu getiririm."

Onun sıcak bedeninin eksikliğini anında hisseden Carolina yumuşak yatak örtülerine ve Joe'nun misafir odası için seçtiği yorgana biraz daha gömüldü. Seamus odaya döndüğünde yeniden uyuyakalmak üzereydi.

"Arayan Joe'ydu. Yetişemedim."

Oğlunun adını duymasıyla birlikte Carolina bir anda bütün uykulu halinden sıyrıldı ve içinde ani bir suçluluk dalgası belirdi. Yatakta doğruldu, örtülerden birini üzerine sarıp göğüslerini örttü. Telefonu onunla göz göze gelmekten kaçınarak Seamus'ın elinden aldı ama gözleri yine de onun kaslı göğsünden karın kaslarının belirgin hatlarına kaydı, oradan da...

Telefonu bir kez daha çaldığında Carolina'nın yüzü utançla kızardı.

"Sen onunla konuşurken ben kahve yapayım." Seamus odadan çıkarken Carolina'ya harika poposunun –ki bu popo dün gece orada bıraktığı çiziklerle işaretlenmişti– görüntüsünü bahşetmekten de geri durmamıştı.

Paylaştıkları eşi benzeri görülmemiş tutkunun gözle görülür kanıtından ötürü dehşete düşen Carolina boğazını temizledi, oğluyla konuşurken kulağa suçlu ya da şüphe uyandıracak şekillerde gelmeyeceğini umuyordu. "Merhaba, tatlım," derken boştaki eliyle yorganı düzeltiyordu.

"Hey, neredesin?"

"Telefonu duymadım," dedi aniden boğazında beliren yumruyu yutkunarak.

"Adaya varabildin mi?"

"Tam olarak değil." Bir kez daha hissettiği suçlulukla midesi bulanıyordu. Oğlundan yalnızca iki yaş büyük bir adamla yatağa girerken aklından ne geçiyordu ki? Okyanusun ötesinde, İrlanda topraklarının bir yerlerinde Seamus'ı doğuran bir anne vardı ve Carolina, onun bütün gece yaptıklarını duysa bu annenin neler diyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

“Öyle mi?” dedi Joe. “Ne oldu?”

“Hava çok kötüydü. Seamus üç buçuk feribotu adadan gelirken çok zorluk yaşadıktan sonra günün diğer seferlerini iptal etti.” Dün gece yatağına aldığı adamın, *oğlu için çalışan adamın* adını söylerken az kalsın boğuluyordu. *Lanet aklım-dan ne geçiyordu ki?*

“İyi bir kararmış. Nerede kaldın dün?”

Gözleri gözyaşlarıyla yandığında onları yumdu. “Senin misafir odanda.”

“Her şey yolunda mı, anne? Sesin biraz komik geliyor.”

Bir anda panikleleyen Carolina cevap verdi: “Ah, tabii, her şey harika.”

“Seamus’ın seninle ilgilendiğini umuyorum.”

Carolina’nın bütün bedeni Seamus’ın kendisiyle nasıl güzel ilgilendiğini düşünürken ısındı. “Tabii ki öyle yaptı.” Az kalsın konuşurken boğulacaktı. “Çok... misafirperverdi.” Burnunu buruşturmaktan kendini alamayıp gözlerini yumdu. Dikkatini dağıtmak için acınası bir ihtiyaç duyarak, “Eee,” dedi, “ne var ne yok?”

“Eh, ortaya çıktı ki sen haklıymışsın. Janey hamile. Tebrikler, büyükanne.”

“Büyükanne” kelimesi üzerine çökerken Seamus kapı eşiğinde belirdi, gün doğduğundan beri olduğu gibi çıplaktı. Kapının pervazına yaslandı, bir yandan kahvesini yudumlarlarken diğer yandan da dikkatli gözlerle kadını süzüyordu.

“Anne, orada mısın?”

“Evet, tatlım, bu harika bir haber! Janey haberi nasıl karışıldı?”

"Beklediğimden çok, çok daha iyi. Benim aşırı mutluluğumun biraz etkisi olabilir."

Carolina, gözlerini önünde dikilen iriyarı, seksi adamdan çekmeye zorlayıp oğlunun yakışıklı yüzünü düşündü ve kendini aralarında geçen önemli konuşmaya vermek için elinden gelen her şeyi yaptı. Oğlunun bebek haberini evlendiği günküne denk bir mutlulukla karşıladığını hayal edebiliyordu. "İkiniz adına da çok sevindim. Harika anne babalar olacaksınız."

"Teşekkürler. Çok heyecanlıyız demek yeterli gelmiyor."

"Eminim öylesinizdir. Her şeyi duymak istiyorum, her daim, her detayı."

"Tamamdır. Önümüzdeki hafta doktora gidip bebeğin kaç haftalık olduğunu, doğumun ne zaman gerçekleşeceğini falan öğreneceğiz."

"Sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Adaya ne zaman geçeceksin?"

"Sanırım bu feribotların çalışıp çalışmadığına bağlı."

Seamus, ona başparmağıyla "her şey yolunda" işareti yaptı, yani adaya gitmekte özgürlerdi.

"Oraya vardığında bana haber ver," dedi Joe.

"Veririm. Sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Carolina aramayı sonlandırdı ve ellerinin arasındaki telefonla bir süre oynadı. Gergindi ve sabah utancıyla doluydu.

Seamus onun yanına gelip oturdu ve elindeki kupayı uzattı.

Hem dikkatinin dağılmasına hem de kafeine aşırı ihtiyacı olan Carolina onun uzattığı kupayı aldı ve kahveye odaklan-

maya çalıştı, gözlerini Seamus'ın baştan çıkarıcı görüntüsünden uzak tutacak *her şeye* odaklanmaya hazırды.

"Sanki tebrikler demeliymişim gibi." Seamus'ın gözleri neşeyle ışıldıyordu. "Büyükanne."

Carolina yutmak üzere olduğu kahve boğazına kaçınca az kalsın boğuluyordu.

Seamus kupayı ondan aldı, yatağın başucundaki komodinin üzerine koyup Carolina'nın sırtına hafif vurdu. "İyi misin?"

Carolina kafa sallayıp onun dokunuşundan sıynldı, Seamus'ın durumu anlayıp koca, çıplak bedenini başka bir yere götürmesini umuyordu, böylelikle kalkıp duş alabilirdi. Dün gece aralarında geçenlerin ardından bile onun önünde çıplak dolaşmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Belli ki Seamus'ın çıplaklıkla ilgili hiçbir derdi yoktu ama tabii olmazdı, on sekiz yaş daha gençken Carolina'nın da yoktu. Gözleri ereksiyon halinde değilken bile kocaman duran penise kaydı. Onu içinin dar duvarları arasına ilk itiş aklına gelince arzuyla ağzı sulandı. Gözlerini onun bacaklarının arasından çekip bakması daha güvenli bir yer aramaya koyuldu.

Bakışlarını kaldırdığında Seamus'ın dikkatle kendini izlediğini, göz göze gelmelerini beklediğini fark etti. Carolina'nın gözleriyle kendi kendine bir ziyafet çekmesini oldukça büyük bir zevkle izliyor gibiydi.

"Canını bu kadar sıkı ne, aşkım?"

"Ben senin aşkın değilim. Bana öyle deme."

Seamus, onun saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayıp burnuna götürdü. "Olmanı çok isterdim."

"Böyle bir şey olmayacak! Sen oğlumun bana az önce ne dediğini duydu mu? *Büyükanne* olacağımı!"

Seamus gülecek kadar saygısızdı! Cidden *gülmüştü!*

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sensin," dedi Seamus, boynunu ısırarak için öne eğilirken. "Tebrikler bu arada. Tanıdığım en seksi büyükannesin."

Carolina, onun koluna vurdu ama bu Seamus'ı biraz bile etkilemiş benzemiyordu. "Dur artık! Ne dediğimi duydun mı?"

"Duydum." Seamus sanki Carolina hiç konuşmamış gibi onun boynuna minik ısırıklar bırakmayı sürdürüyordu. "Her. Bir. Kelimeyi. Duydum." Her kelimesinin ardından ya boynuna bir öpücük konduruyor ya da hassaslaşmış teninde dilini gezdiriyordu. "Ve her iniltiyle iç çekişi, her çığlığı da duydum."

Bu adamın kollarında nasıl kendini kaybettğini hatırlayınca dehşete düşen Carolina, kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama Seamus'ın hiçbir yere gittiği yoktu. "Lütfen, Seamus. Dün gecedен çok, gerçekten çok zevk aldım. Ama bunu yapamam. Yapamam işte."

Seamus, Carolina'nın göğsünü kapatmak için sıkı sıkı tuttuğu örtüyü tutup çekti ve bir anda Carolina'nın göğüslerini gözler önüne serdi. Göğüs uçları soğuk havaya ve Seamus'ın gözlerinden açıkça okunan vaatlere anında tepki verdi. Genç adam ilgisini boynundan göğüslerinin arasındaki boşluğa çevirdi. Dudakları göğüsleriyle ilgilenirken elleri arkasına kayıp poposunu avuçladı ve Carolina'nın bedenini kendisinininkinin altında biçimlendirdi. Dün gece Carolina'nın keşfettiği üzere, bu adam, aynı anda birden fazla iş yapmak konusunda ustaydı.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu Carolina, meme ucundaki tatlı baskıdan ötürü nefes nefese kalmıştı.

“Duydum, aşkım.”

“O halde neden...”

Seamus, dudaklarının altındaki şişkinliği kuvvetle emip Carolina’nın kelimelerini çaldı.

Carolina’nın sırtı yataktan yükselirken bir kez daha bedeninin ihanetine uğradığını hissediyordu. Aralarında geçen konuşmanın kontrolünü nasıl böyle kaybettiğini düşünecek fırsatı bile olamadan parmakları Seamus’ın saçlarına gömülmüştü, başını göğsüne bastırıyordu ve Seamus bir kez daha içine kayarken bacakları adamın kalçalarına dolanmıştı.

Bir saat sonra, en sonunda Seamus, ona yataktan çıkması için izin verdiğinde, Carolina her anlamda darmadağın olmuştu.

Maddie, Şükran Günü yemeğini ve yaz çalışanlarına kışın da iş bulma meselesini planlamasında kendisine yardım etmeyi kabul eden kızlarla buluşmaya giderken çikolata parçacıklı topkekler ve kahve yapmıştı. Önceden o da kışları hayatını sürdürmekte zorlanan, para kazanmak için turistlerin adaya gelmesini bekleyenlerden biriydi, ta ki Mac McCarthy çıkagelip bütün hayatını tepeden tırnağa değiştirene dek. Şimdi onun talihi böyle değişmişken bir zamanlar beraber çalıştığı insanlar için bir şeyler yapabilmek için ölümüne bir ihtiyaç duyuyordu.

Kız kardeşi Tiffany, birkaç dakika sonra kayar kapıdan içeri geçti. Maddie ondan erken gelmesini istemişti; çünkü

onunla konuşması gerekiyordu. Son birkaç haftadır Tiffany kendisi gibi davranmıyordu ve Maddie, biricik kız kardeşi için endişeleniyordu.

"Selam," dedi Tiffany.

"Selam, tatlım." Maddie büyük antreyi geçip kardeşini kucakladı. "Nasılsın?"

"İyi." Tiffany üzerindeki kot ceketi çıkartıp bir sandalye-nin sırtına bıraktı. "Yoğun."

"Dükkân ne durumda?"

"İyi."

Maddie ikisi için de fincanlara kahve doldurdu ve Tiffany'nin yanındaki bar taburesine ilişti. "Ne zaman bir ön gösterime hazır olur?"

"Hazır olduğun zaman," dedi Tiffany, Maddie ona dükkânı her sorduğunda yaptığı gibi. Maddie, Abby's Attic'i satın alan kız kardeşinin mekânla neler yaptığını görmek için ölüp bitiyordu ama şu âna kadar Tiffany ser verir sır vermez duruşunu hiç bozmamıştı.

"Ashleigh, anaokulunu sevdi mi?"

"Senin de çok iyi bildiğin üzere, sevmek bunu tanımlamak için yeterli değil. Hem her gün Thomas'ı bırakmaya gittiğinde onu kendin de görüyorsun ya?"

"İkisi de anaokuluna bayılıyor." Maddie kahvesine krema karıştırdı. "Babamı gördün mü?" Onlar çocukken çekip giden ve adada yaşayan bir ailesi bile yokmuş gibi davranan babaları otuz yıllık yokluğunun ardından kısa süre önce yeniden ortaya çıkmıştı.

"Bir kere. Arayacağını söylemişti ama aramadı. Sen?"

“Birkaç mesaj bırakmış ama ben onunla konuşmaya hazır değilim. Annem ile Ned’in evliliği arasında duran son şey olmaktan nefret ediyorum...”

“Annem, istemediğin hiçbir şey yapmanı istemiyor. Ned’le ikisi beraber yaşamaktan ötürü çok mutlular.”

“Evet, öyleler.”

Tiffany topkeklere uzanıp birinin tepesini böldü.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Maddie. “Son zamanlarda aklın hep başka yerde.”

“Öyle mi?”

“Neler oluyor, Tiff? Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun.”

Tiffany bütün ilgisini o kadar uzun bir süre boyunca kahvesine ve elindeki topkeke verdi ki Maddie onun bir şey söylemeyeceğini düşünmeye başladı. “Bir şey oldu.” Kelimeler, Tiffany’nin ağzından öyle büyük bir hızla çıktılar ki üst üste bindiler.

Aniden bütün dikkati kız kardeşine dönen Maddie, “Ne oldu?” diye sordu.

“Blaine.”

“Aa,” dedi Maddie, aynı anda hem rahatlamış hem de çok meraklanmıştı. Blaine Taylor, adanın polis şefi ve Mac’in yakın arkadaşıydı ve Maddie onu tanıdığı kadarıyla, her ne yaşandıysa bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu düşündü. “Ee? Bana anlatmayacak mısın?”

Tiffany’nin yüzü parlak bir kırmızıya dönüştü. “Eh... Ee... Şey. Biz öpüştük gibi. Ve başka birkaç şey.”

Daha önce sivri dilli ve cesur kız kardeşinin kızardığını hiç

görmemiş olan Maddie, Tiffany'ye nutku tutulmuş bir şekilde baktı. "Başka birkaç şey?"

"Güzel başka birkaç şey ama *asıl* şeyler değil tabii. Anlıyor musun?"

"Hah," dedi Maddie, hâlâ biraz şoktaydı. "Bu ne zaman oldu?"

"Bir süre önce. Eylül başlarıydı galiba."

"Bana neden söylemedin?"

"Kimseye söylemedim."

"Yani, nasıl oldu, bir yerde falan mı karşılaştınız?"

"Bir yerde falan karşılaştık. Beni tutukladı."

"Ne?"

Tiffany uzanıp Maddie'nin bar taburesinden fırlayıp kalkmasını engellemek istercesine omzunu tuttu. "Önemli bir şey değildi. Jim'in dairesine girmiştim, onunla konuşmak istiyordum ama o beni evine zorla girmekle suçladı."

"Bak sen şu piçel!"

"Bu olanların yarısı bile değil. Her neyse. Blaine, beni almak için geldi ve Jim'e kapı kilitli değilse bunun zorla girmek olamayacağını söyledi."

"Peki, o halde nasıl oldu da tutuklandın?"

Tiffany bakışlarını kaçırdı, utanmış görünüyordu. "Eve girmeden önce Jim'in kıymetli Mercedes'inin tekerlerini indirmiş olabilirim."

Maddie kahkahalarla sarsıldı. "Oh, bu onu çok kızdırmış olmalı!"

"Hem de nasıl. Tutuklanmama kesinlikle değdi."

"Bunların hiçbiri nasıl gazeteye yansımadı?"

"Sanırım Blaine rapor tutmadı. Bana çok büyük bir iyilik yaptı."

"Aferin ona." Maddie oldum olası seksi polisten hoşlanmıştı ama şu an Blaine, onun gerçekten de saygısını kazanmıştı. "O halde, öpüşme ve başka birkaç şey ne zaman oldu?"

"Beni eve bıraktığında."

"Ah!"

"Bu çok..."

Maddie uzanıp onun elini avuçlarının arasına aldı ve kardeşinin teninin buz kesmiş olduğunu görünce şaşırdı. Elini ısıtmak için elleri arasında ovalarken, "Bu çok ne?" dedi.

"Deliceydi."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Daha çok... ikimiz de ele geçirilmiş gibi falandık. Beni... şey... mutfağımda..."

"Ah," derken Maddie eliyle kendini serinletiyordu. "Vay canına."

"Evet," dedi Tiffany, inatla elindeki topkeke bakıyordu.

"Peki, sen iyiliğine karşılık verdin mi?"

Tiffany olumsuz anlamda kafa salladı. "Ne yazık ki, öyle bir şey olamadan önce bir kaza haberiyle görev başına çağırıldı. O zamandan beri onu görmedim."

Bunu duyan Maddie'nin nefes borusu hayal kırıklığıyla yandı, sanki bir daha görmediği bir adamla seksi dakikalar yaşayan kendisiymiş gibi hissediyordu.

"Bence sorun yok," dedi Tiffany omuz silkerek. "Bir boşanmanın orta yerindeyken Blaine gibi biriyle olacaklardan bir şey zaten çıkmazdı. Şu an beni istemesi için çıldırmış olması falan gerekiyor."

"Tatlım," dedi Maddie, Tiffany'nin elini sıkıp. "Seni istememesi için çıldırmış olması gerekiyor. Kendine bir bak! Yürüyen seks tanrıçası gibisin." Maddie oldum olası kız kardeşinin ince, esnek dansçı vücuduna ve ipeksi koyu renk saçlarına imrenmişti. "Onun sana nasıl baktığını gördüm. Üstüne atlamayı bekleyen bir kaplan gibi görünüyordu."

"Miyav," dedi Tiffany zayıf bir gülümseyişle.

Maddie güldü. "Bence olay seni istememesi değil."

"O halde nasıl olup da içinde gerçek bir seksin bile olmadığı ömrümün en harika sevişmesinden sonra beni aramadı?"

"Sebeup her şey olabilir ama seni istemediği için böyle davranmadığından eminim. O da senin kadar istekliydi, değil mi?"

"Ah evet. Kesinlikle öyle."

"Mac'e gidip Blaine'le konuşmasını ve biraz bilgi toplamasını söylememi ister misin?"

"Tanrım, tabii ki hayır! Yüce İsa, bu konuştuklarımızın tek kelimesini bile Mac'e anlatamazsın. Bir daha onun yüzüne asla bakamam. Bana söz vermek zorundasın."

"Söz veriyorum ama sana söylemekten nefret etsem de Mac, senin seks yapan bir insan olduğunu biliyor."

"Yakın zamanda onun yakın arkadaşıyla seviştiğimi bilmesine gerek yok."

"Gevşe biraz. Eğer istemiyorsan kimseye tek kelime etmem."

"İstemiyorum."

Maddie kahvesini yudumlarken kardeşini inceliyordu.

"Neden bana öyle gözlerini dikmiş bakıyorsun?"

"Senin neden Blaine'i aramadığını merak ediyordum. Bir şeyi istediğin zaman kendini geri tutan tiplerden olmadın asla."

"Çünkü."

"Ah, tamam. Anladım."

"Ukalalık etmeyi kes!"

"Kesemiyorum, bu bizim DNA'mızda var."

"Onun peşinden gidemem. Olanlar çok... yoğun. Sonrasında günler boyunca kendimi toplayamadım."

"Neden, tatlım? Sana sert mi davrandı?"

Tiffany bir kez daha kızardı. "Biraz, ama ben bundan çok hoşlandım."

"O halde neden üzgünsün?"

"Çünkü! Eğer Jim'le kalsam ömrümün geri kalanında böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmeden yaşayacaktım. Hiçbir fikrim yoktu. Eğer Mac'le aranızdaki böyle bir şeyse size imreniyorum."

"Ah, bebeğim, gel buraya." Maddie kız kardeşini sıkça kucakladı. "Senin için istediğim bu, sana adını bile unutturacak kadar tutkulu bir aşk."

"Sizin için gerçekten böyle mi?" diye sordu Tiffany, sesi Maddie'nin saçları arasında boğuklaşmıştı.

"Evet."

"Her seferinde mi?"

"Hı hı," dedi Maddie gülerek.

"Bundan nasıl *sağ çıkıyorsun*?"

Maddie, kardeşini serbest bıraktı ama eli hâlâ onun omzundaydı. "Ben bundan yalnızca sağ çıkmıyorum, kız kardeş, ben buna *özlem duyuyorum*." Tiffany'nin saçını yüzünden geriye itti. "Blaine'le aranızda başka bir şey geçmesi ihtimali?"

"Şimdi yok. Boşanma süreci bu kadar yavaş ilerlerken olmaz."

"Dan Torrington'ın bu konuda sana yardım ettiğini sanıyordum."

"Ediyor ama Jim her adımda onunla savaşmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bu çok yorucu. Dan arabulucuya gidelim istiyor. Söylediğine göre, arabulucuyla mahkemeye hiç gitmeden her şeyi halledebilirmişiz ama Jim bununla da savaşıyor."

"Bu kadar çileli bir süreç olmasına üzüldüm."

"Sorun yok," dedi Tiffany elini şöyle bir savurarak. "Sonuçta Jim'den ayrılacağım ve Ashleigh'nin öncelikli vasisi olacağım. Umurumda olan tek şey bu."

"Ve umarım iki işte çalışıp kıcını yırtarak Hukuk okuttuğun ve çocuğunu taşıdığın kocandan bir sürü para alırsın."

"Dan bunun için de uğraşıyor. Doğal olarak Jim'in en çok savaştığı kısım bu. Lanet olası parasını, kızından çok daha fazla umursuyor."

"Şu an, her şey bu kadar karmakarışıkken buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama yakında bu boşanma sonuçlanacak ve sen de istediğini yapmakta özgür olacaksın. Buna seksi polis şefimiz de dahil."

Tiffany, ablasına dil çıkarttı. "Çok komik."

"Onun altında cırılçıplak uzanırken gülmeyeceğinden eminim."

Tiffany kafasını sallayıp elleriyle kulaklarını örttü. "O kısmı düşünemem bile yoksa kendimi patlayacak gibi hissediyorum."

Maddie, kardeşinin yüzündeki işkenceye uğramış ifadeye kahkahalarla güldü. "Bak buraya yazıyorum, senin zamanın

yaklaşıyor. Yakında siz ikiniz bir araya geleceksiniz ve bütün ada alev alacak.”

“Sen nasıl diyorsan.”

Linda McCarthy kayar kapıdan içeri serin bir rüzgâr eşliğinde girdiğinde Maddie söyleyeceklerini yuttu. “Günaydın hanımlar. Ben çikolata kaplı çilek getirdim.”

“Dünya üzerindeki en harika kaynana benimki mi?” diye sordu Maddie, kız kardeşine. Linda, Maddie’nin en sevdiği atıştırmanın çikolata kaplı çilek olduğunu öğrendiğinden beri gelini için bunlardan sık sık yapar olmuştur.

Maddie, Mac’le ilk çıkmaya başladığında Linda’nın harika olmaktan ne kadar uzak davrandığını hatırlayan Tiffany, Linda, başını çevirince Maddie’ye bakıp gözlerini devirdi. “En harika, şüphesiz.”

“Sydney’nin Jenny’yi ziyaretini duydun mu?” diye sordu Linda, Maddie’ye. “Onu bu akşamki partiye katılmaya ikna etmiş.”

“Duydum, evet. Syd, Jenny’nin çok tatlı biri olduğunu söyledi.” Maddie çileklerden birini kız kardeşine uzattı. Tiffany’ye bilgi vermek için, “Jenny nişanlısını 11 Eylül’de kaybetmiş,” dedi.

“Aman Tanrım. Ne korkunç.”

“Ona ulaştığımıza çok mutluyum,” dedi Linda. “Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Şimdi, yardım yemeğine gelecek olursak, diyorum ki bu etkinlik için marina restoranını açalım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Maddie.

“Hatta belki bunu yıllık bir etkinliğe çevirebiliriz,” dedi Linda.

Maddie, kayınvalidesine sarıldı. “Daha harika.”

“Keşke bunu daha önce düşünseydim diyorum. Tabii ki yazları çalışan sezonluk işçiler kışları zorlanıyorlar. Bunu neden daha önce yapmadık?”

“Önemli olan tek şey, bunu şu an yapıyor olmamız ve gelecekte de onlarla ilgilenmek için elimizden gelen her şeyi yaparız.”

“Bir noktada senle ben, senin işe dönüşünle ilgili konuşmalıyız genç kadın,” dedi Linda.

Maddie, McCarthy’s Gansett Island Inn’deki oda hizmetleri müdürlüğü pozisyonuyla ne yapacağını uzun uzun düşünmüştü. Bu konuşmayı daha fazla ertelemenin manası olmadığını fark edince, “O konuda...” dedi.

Linda gözlerinde soru işaretleriyle tek kaşını kaldırdı.

“Mac ve ben bu konuda konuştuk ve ben, çocuklar henüz küçükken evde kalıp onlarla ilgilenmeye karar verdim. Belki biraz büyüdüklerinde aile işine dönebilirim.”

“Seni kaybetmekten nefret etsem de bunu neden istediğini tamamen anlıyorum. Tabii ki henüz küçüklerken torunlarımla olabildiğince çok vakit geçirmek istiyorsun. Bunun için seni suçlayamam. Aile işletmesinde istediğin süreç sana her zaman yer olacak. Sen, Mac ve Luke çok geçmeden bütün işleri üstlenmiş olacaksınız.”

“Benim yerimi Daisy’nin almasını değerlendirmez misin?”

Linda bu soruyla irkildi.

“Onu elemeden önce söylememe izin ver, Daisy çok zeki ve yeteneklidir.”

“Bunu ışığa tutulmuş tavşan tavrının altında oldukça iyi sakladığını söyleyebiliriz sanırım.”

"Kolay bir hayatı olmamış. Sana bu işi onun yürütebileceğini söylediğimde bana güvenmeni istiyorum."

"Onu değerlendireceğime söz veriyorum."

"Teşekkürler. Şimdi, biraz kahveye ne dersin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

On Altıncı Bölüm

Justin'le geçen çirkin buluşmanın ardından iyi olduğunu söylemek için babasını araması hariç Laura, Gansett'e dönüş yolunu sessiz geçirdi. Dışarısı karanlık, yağmurlu ve soğuk olmasına rağmen rüzgâr dinmiş, dalgalar durulmuştu. Anakarada olanların ardından aklı karışmıştı ve yaşananları düşünmeyi bir türlü bırakamıyordu.

Kişiliğiyle uyuşan bir şekilde, Owen onu konuşmaya zorlamadı.

Bebek bugün diğer günlere nazaran çok hareketliydi, sanki annesinin nasıl bir ruh halinde olduğunun farkındaymış gibiydi. Üzgün olması bebek için iyi değildi. Bunu tabii ki de biliyordu, bu yüzden otelde yapacakları üzerine odaklanmaya çalıştı. Mac ve onun ekibi, bir haftaya ön verandayı yeniden yapacaklardı. Pazartesi günü Syd'le buluşup üçüncü kattaki sütler için yeni dekorasyon fikirleri üzerine tartışacaklardı. Ayrıca, pazartesi günü Victoria, yani adanın ebesiyle bir bu-

luşması vardı, ultrasonografiye girecek ve bebeğin cinsiyetini öğrenecekti. Bilmek isteyip istemediğinden hâlâ tam emin olmasa da bu heyecan verici bir fikirdi.

Laura'nın yapması gereken çok fazla şey vardı, aklını meşgul tutarak onu sürekli yeni bir şeyler üretmeye zorlayacak bir sürü projeyle ilgileniyordu. Değiştirmesi mümkün olmayan olaylar –ve insanlar– üzerine kafa yormasının hiçbir anlamı yoktu. Bundan sonraki süreci zarafet ve hoşgörüyü atlatmaya karar vererek başını Owen'ın omzuna yasladı ve onunla olan ilişkisine nasıl devam edeceğini düşünmeye çalıştı.

Owen, onun için çok fazla şey yapmıştı; hayatının en zor zamanlarında ona destek olmuş, ona arkadaşlık etmiş, dayanağı ve neredeyse sevgilisi olmuştu. Bütün bunların üstüne, kışı onunla geçirebilmek adına bütün planlarını değiştirmişti. Bir adamdan daha ne isteyebilirdi ki? Owen'ın kendisine olan bağlılığını görmesi için daha ne gerekiyordu ki? Laura, başka hiçbir şey görmesi gerekmediğine karar verdi. Owen haklıydı, eğer Justin'in zehirli kelimelerinin Owen'la olan ilişkisini kötü etkilemesine izin verirse, ömür boyu sürebilecek türde bir aşkı, bir ilişkiyi tehlikeye atmış olurdu. Owen'ın eline uzanıp kendi parmaklarıyla onunkileri birbirine doladığında Laura, genç adamı şaşkınlığa uğrattığını açıkça gördü.

Owen, onun elini sıkıp iki avucunun arasında okşadı. “İyi misin, Prenses?”

Laura kafa salladı. “Aslını istersen, harikayım.” Çok sevdiği adaya yaklaştıkça üzerindeki yük hafifliyor gibi duruyordu, istediği şeylerle ilgilenebilirmiş gibi hissediyordu ve buna yanı başında oturan yakışıklı adam da dâhildi.

"Öyle mi?"

"Hı hı."

"Peki, geçirdiğimiz yirmi dört saatin ardından bu mutluluğu neye borçluyuz?"

"Sana."

Owen, ona bakarken kafası karışmış görünüyordu. "Ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey ve aslında çok fazla şey."

"Anlaşılmaz konuşuyorsun, tatlım."

Laura, ona gülümsedi. "Öyle mi yapıyorum?"

"Yaptığını biliyorsun."

"Benimle bu geziye gelmen, ben –yine– kustuğumda başımı tutman, beni babamın evine götürmen, Justin'le buluşmama eşlik etmen ve dün geceki halime katlanman... Hepsinin benim için anlamı o kadar büyük ki."

"Bunlar büyütülecek şeyler değil."

"Buna minnettarım ve sana şunu söylemek istiyorum; seni garanti olarak görmüyorum, bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığının tamamen farkındayım."

Owen, kolunu dolayıp kadının başının üzerine bir öpücük kondurdu ve Laura da iyice ona sokuldu. "Belli ki söz konusu sen olunca aşktan gözüm dönüyor," dedi. "Sen kusarken başını tutmayı, dünya üzerindeki başka herhangi biriyle herhangi bir şey yapmaya her zaman tercih edeceğim."

Laura'nın kalbi hızlı atmaya başladı. "Bu galiba ömrümde duyduğum en romantik şeydi."

Owen burnundan garip homurtular çıkartarak kakhakalara boğuldu. "Seni memnun etmek çok kolay ki bu da seninle ilgili âşık olduğum şeylerden biri."

Laura ona bakmaya neredeyse cesaret edemiyordu. "Büyük laflar ediyorsun, ahbap."

Owen'ın bakışları Laura'ninkilerle buluştuğunda, gözlerinde hiçbir tereddüt yoktu. "Biliyorum." Eğilip onu öptü.

Laura, onun her zaman karman çorman olan saçlarından parmaklarını geçirirken, "Bir noktada bunlardan söz etmemiz gerekecek," dedi.

"İstedığımız her şeyden söz etmemiz için yeteri kadar zamanımız olacak."

Laura, Owen'a sarılıp yanağını onun göğsüne yasladı. Owen'ın kalbi normalden hızlı atıyor, az önceki konuşmalarının onu da etkilediğini Laura'ya gösteriyordu. "Owen?"

"Hımm?"

"İşler bir süre daha... biraz karışık gidebilir. Ama bilmeni istiyorum..."

"Neyi, bebeğim?"

"Seninle olmak istediğimi bilmeni istiyorum. Aramızdaki yürümesini istediğimi. Seninle... seninle her şeyi istediğimi."

Bir sonraki saniyede, Owen onu kucağına çekmiş, kollarını sıkı sıkı kadına dolamıştı. Neyse ki feribotun sessiz bir köşesindeydiler ve feribot elemanları çoğunlukla kendi işleriyle meşguldü; yanlarındaki arabada oturanlar da adaya giden yolda uyumayı seçmişti. "Bunu ben de istiyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Elini bebeğin çıkıntısına yerleştirdi. "Bu minik insanla tanışıp onun hayatımızı sonsuza dek değiştirmesi için sabırsızlanıyorum."

Onun dudaklarından dökülen bu yumuşacık kelimelerle

göğsü pırpır eden Laura, başını Owen'ın boynunun girintisine gömüp onun tanıdık kokusuyla sarmalandı.

Owen ürperip Laura'ya dolanmış kollarını sıkılaştırdı.

Laura onu ürpertebileceğini, onun kendisini istemesine sebep olabileceğini bilmeyi seviyordu. "Otele döndüğümüzde, belki, diyorum ki bu sabah kaldığımız yerden devam eder miyiz?" diye fısıldadı Owen'ın kulağına.

"Senin yatağın mı benimki mi?"

Laura kahkahalar atarken kendini uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Justin'le elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ona bebekten bahsetmişti, boşanmak istediği konusunda da oldukça net konuşmuştu. Ona asla dönmeyecekti, dolayısıyla Owen'la ilişkisini ilerletmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. "Seninki kapıya daha yakın."

"Düşünce tarzını tuttum." Elleri, Laura'nın üstündeki giysilerin altına kaymıştı.

Laura onun kucağında kıvrılırken Owen'ı kendisine daha fazla dokunması için cesaretlendiriyordu.

"Hareketsizce oturmak isteyebilirsin, yoksa en kıymetli parçalarım zarar vereceksin ve onlar bize lazım."

Laura'nın kahkahası, Owen'ın sıcak eli sırtından karnına, oradan da göğsüne kaydıığında solup gitti. Owen memesinin ucunu çekiştirdiğinde, Laura inlemekten kendini alamadı.

"Şişşt," diye fısıldadı Owen, dudakları Laura'nın kulağının dibindeydi, ona nerede olduklarını hatırlatıyordu.

"Ne kadar daha?"

Owen kafasını çevirip pencereden dışarı baktı. "Kayalıkları geçiyoruz. Birkaç dakika kaldı."

"Güzel," dedi Laura, geçirdikleri aylarda aralarında geçen ve az sonra olacıklara öncülük eden her şey bir anda sabırsızlığını artırmış, bir beklenti yaratmıştı.

"Gergin misin?" Owen hâlâ meme ucuyla oynuyor, Laura'yı baştan çıkarıyor, içini gıcıkıyor, ona duyduğu ihtiyacı körük-lüyordu.

"Çok." Laura parmaklarını Owen'ın göğsünde dolaştırdı, göğsündeki tüylerin hassaslaşmış göğüslerine süründüğünde nasıl hissettirdiği aklına gelince ürperdi. "Hamileliğin arzuyu artırdığı bilinen bir gerçek, yani beş aydır biriktirdiğim bütün bu deliliği bünyemden atmam lazım. Umarım sana çok gelmez."

Laura'nın saçlarını iniltisini bastırsın diye kullanan Owen sertliği gitgide belirginleşen önündeki kabarıklığı ona sür-ttü. "Bana kesinlikle çok gelmezsin."

Laura, onun çıkarttığı bu acı çeken ses karşısında kıkırdadı.

"Bu lanet olası feribot neden bu kadar yavaş gidiyor?"

Laura, Owen'ın somurtan suratına bir öpücük kondurdu. Onun Owen'ı avutmak için hızlı, minik bir öpücük olmasına niyetlendiği şey ise, bir süre sonra ateşlendi ve hangisinin önce çekileceği belli olmayan bir düelloya dönüştü.

"Ben nerede olduğumuzu unutmadan durmamız gerekiyor."

Laura, kollarını Owen'ın boynuna doladı ve feribot kıyıya yanaşana kadar geçen sonu gelmez dakikalar boyunca onun kokusunu içine çekti. En sonunda şoförler alt güverteye, arabalarına çağrıldılar.

Owen ışık hızıyla ayağa kalkıp Laura'nın elini tuttu ve

beraber merdivenlerden indiler. Arabaya bindikten sonra, feribot çalışanları arabayı sürmeleri için onlara izin verene kadar Owen direksiyonda ritim tuttu.

Onu gözücuyla izleyen Laura, kendi parmaklarıyla oynadı durdu, onları birbirine doluyor, çözüyordu ama aralarındaki gerilim her an göğsünü doldurup patlayacak kadar arttığında çıldıracağını düşündü.

"Kondoma ihtiyacımız var mı?" diye sordu Owen uzun, vızıldayan bir sessizliğin ardından.

"Sen söyle."

"Ben hiç onsuz sevişmedim. Her yıl fiziksel muayeneye giriyorum ve sağlıklıyım."

"O halde, hamile kalmam ihtimali söz konusu olmadığına göre, ihtiyaç duymayız."

"Peki, sen bunun güvenli olduğundan emin misin? Yani bebek için?"

"Tamamen güvenli."

Owen kesik bir nefes koyuverdi. "Korkarım bir çeşit kalp rahatsızlığı yaşama ihtimalim oldukça yüksek."

Laura gülümsedi ve onu sakinleştirmek umuduyla uzanıp Owen'ın elini tuttu.

Owen ellerini çevirdi ve Laura'nın avucunu zonklayan sertliğine bastırıp ikisinin de inlemesine sebep oldu. "Bu kadar uzun süren ne?"

"Feribota birkaç kamyon yüklenmişti, onlar iniyor." Yolcu koltuğundan bakan Laura'nın önü daha açıktı.

Onlara sonsuz gibi gelen bir bekleyişin ardından, çalışanlardan biri araçlarının inebileceğini gösteren bir işaret yaptı.

Beş dakika sonra, otelin arkasındaki park alanına arabayı park ediyorlardı.

"Çantalar için sonra geri gelirim," dedi Owen arabadan inip aracın önünde buluştuklarında. Uzanıp Laura'nın elini tuttu ve onu otele giden basamaklara yönlendirdi, bir yandan da anahtarları bulmak için ceplerini karıştırıyordu. En sonunda anahtarı bulduğunda ve kilit açılmadığında fısır fısır küfretti.

"İş bilekte bitiyor," diyen Laura, Owen'ın elini iteledi.

"Çok komik."

Kapı savrulup açıldığında Owen, Laura'yı neredeyse arkasında sürükledi, kapıyı çarpıp kapattıktan sonra onu kapıya yasladı. Laura'nın dizlerini titreten, kalbini çarptıran öpücüklerle onu öpmeye başladı.

"Laura, Laura, Laura, benim tatlı Laura'm," diye fısıldarken dikkatini onun dudaklarından boynuna çevirip ısırmaya, emmeye başladı. "Tanrım, seni çok istiyorum. Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki."

Laura, onun omuzlarına tutundu, bir şeyi böylesine istemenin mümkün olduğunu bilmediği kadar çok arzuluyordu onu. "Ben de en az senin kadar uzun süredir ve en az senin kadar çok istiyorum."

Bunun ardından Owen, Laura'yı kucakladı, onu mutfaktan geçirip lobiye aştı ve odasına çıkarttı.

Owen'ın onu banyo zemininden kazıdığı dönemlerden kalma bir alışkanlık olarak, Laura kollarını onun boynuna dolayıp başını omzuna yasladı.

Owen, onu yatağın yanında yere bıraktı ve neredeyse hiç ara vermeden onu soymaya başladı.

Kıyafetleri ayaklarının dibinde bir yığın haline geldiğinde Owen uzanıp yatağın üzerindeki örtüleri açtı ve Laura'yı yatağa fırlatıp arkasından yatağa çıktı.

Laura, kendi tenine yaslanmış Owen'ın teninin sıcaklığının, dünya üzerinde hissettiği en güzel şey olduğuna karar verdi.

"Bu ânın hayalini o kadar uzun zamandır kuruyorum ki." Owen'ın eli, Laura'nın sırtından kalçasına indi ve onu kendisine sıkıca bastırdı. "Ve bu, hayalini kurduğum her şeyden binlerce kat daha güzel."

"Mımm, gerçekten öyle."

Laura, ona dokunmadan duramıyordu, göğsünü, karnını okşuyor, Owen sabırsızlıkla homurdanana kadar durmuyordu. Elini sertleşmiş aletin etrafına kapattıktan sonra Owen'ın sevdiği şekilde onu okşadı; hızlı ve sert.

Owen'ın gözleri kapandı ve kalçalarını istemsizce öne çıkarıp kendini Laura'nın avucuna iyice bastırdı.

Onun bu tepkisiyle kendini hiç olmadığı kadar kontrolde hisseden Laura, Owen'ın göğsünden aşağı inen öpücükler kondurdu ve Owen, ereksiyonu genç kadının dudaklarının arasına yerleşene kadar onun niyetini anlamadı.

Owen'ın gözleri bir anda sonuna kadar açıldı ve parmakları Laura'nın saçlarına öyle sıkı dolandı ki bu neredeyse acı vericiydi. "Laura," dedi boğuluyormuş gibi bir sesle. "Şu an bunu kaldıramam."

"Evet, kaldırabilirsin." Laura dilini onun uzunluğunda gezdirdi, en hassas noktalara saygıyla yaklaşıyordu. "Dün gece ne demiştin? Sen benimle ilgilenirsin ve ben de seninle, bizim olayımız bu." Bir yandan konuşurken bir yandan dudak-

ları hâlâ onun üzerindeydi. "Aramızdakileri eşitleyeceksem, seninle bayağı ilgilenmem gerekecek."

"Mecbur değilsin..." Owen'ın cümlesi, Laura'nın dili, penisinin ucundaki açıklığa sürtününce yarıda kesildi ve neredeyse yataktan havalandı. Belirsiz bir ses çıkartırken kalçasını öne itmekten kendini alamadığı belliydi.

Laura, onu alabildiği kadar derine aldı ve ardından diliyle oynamaya başladı. Kafasını kaldırdığında, Owen'ın kendisini içinde alevler yanan gözlerle izlediğini gördü. Elleri iki yandaydı ve kontrolü tamamen Laura'ya bırakmıştı.

"Mlmm," diye mırlayan Laura, gırtlğından çıkan titreşimlerin Owen'ın hassas tenine yayılacağından emin olacak şekilde, onu boğazının en gerisine kadar yaslamıştı.

"Bebeğim, dur. *Dur.*"

Laura durmak yerine Owen'ın erkekliğini daha güçlü emdi ve boştaki eliyle de testislerini avuçlayıp onları nazıkçe okşadı.

Kuvvetli bir inilti eşliğinde, Owen onun ağzına boşaldı.

Daha önce hiç benzerini tatmadığı bir güç duygusuyla birlikte, altında titreyen Owen'ı dudaklarıyla temizledi. Onun karnını, göğsünü öptü, göğüs ucunun etrafında dilini gezdirdi ve karşılığında şaşkınlıktan kaynaklı bir başka inilti kazandı.

Laura, Owen'ın üzerine uzandığında Owen'ın kolları etrafına dolandı. "Sen... bu... Harikasın." Owen, kolları hâlâ Laura'nın etrafına dolanmışken yatakta döndü, bu sayede bir an sonra üstte o uzanıyordu ama ağırlığını Laura'nın karnına vermekten özenle kaçınıyor, bebeği incitmemek için dikkatli davranıyordu. "Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Onu öptü. "Hiç." Gözleri neşe ve şeytani niyetlerle ışıldıyordu. "Sıra bende."

Laura'nın bütün bedeni, özellikle bacaklarının arası beklentiyle karıncalandı.

Owen onun her bir santimine daha önce kimsenin göstermediği bir ilgi ve sevgiyle yaklaşıp özellikle hamilelikle hassaslaşmış meme uçlarına yoğunlaştı. Geniş omuzları bacaklarının arasına yerleştiğinde, Laura çoktan patlamanın eşiğindedeydi. Dili zonklayan klitorisine ilk değdiğinde, Laura kıyısında gezindiği uçurumdan aşağı kendini bıraktı. Parmakları içinin ıslak duvarları arasına kaydığında, orgazmının vuruşlarını uzattı. "Tekrar," diye fısıldadı Owen ve onu ikinci kez doruğa çıkartana kadar durmadı.

Laura, bunu ikinci kez tekrarlayamayacağından çok emin-di ama Owen'ın kararlılığını küçümsememesi gerektiğini hızla öğrendi. Owen acele etmeden, üç kez onu sınıra kadar sürükleyip sonra gelmesine izin vermeden geri çekilerek, ikinci orgazmına kadar devam etti. İkinci orgazmı ilkinde göre o kadar kuvvetliydi ki Laura *dünyası sarsılmak* deyiminin anlamını öğrendi.

Dizlerinin üzerindeki Owen, Laura'nın bacaklarını iyice ayırdı ve kendi sertliğini eline aldıktan sonra, gözlerini Laura'nın gözlerinden ayırmadan tekrar üzerine uzandı ve kendini onun içine itmeye başladı.

Laura o kadar ıslaktı ki aslında Owen'ın onun içine kayması zor olmamalıydı ama o kadar büyüktü ki içine girmek için yavaş davranmak zorunda kalmıştı.

Owen ellerine yüklenip kendini yataktan kaldırdı ve nefes kesici bir öpüşme için başını öne eğdi. Bu sırada, Laura'nın içindeki yavaş gelgitlerini sürdürüyordu.

Nefes almaya ihtiyaç duyan Laura, öpüşmelerini kesip geri çekildi ve havaya duyduğu açlıkla soludu. Ellerini, Owen'ın terle nemlenmiş sırtında dolaştırıp poposunu kavradı. Ona sessizce devam etmesini söylemek için de kalçalarından onu kendine bastırdı.

"Acıyor mu?" diye sordu Owen.

"Hayır, hayır, harika hissettiriyor." Laura sırtını yataktan yükseltti, daha fazlasını istiyordu, Owen'dan alabileceği her şeyi istiyordu.

"Evet, Prenses. Gerçekten harika hissettiriyor. Hiçbir şey bu kadar güzel hissettirmemişti." Owen, dudaklarını Laura'nın boynuna bastırdı ve bu genç kadının ürpermesine sebep oldu.

"Bunun sebebi prezervatif takmak zorunda olmaman."

Owen, kafasını iki yana salladı, gözlerinde şefkat, sevgi ve arzuyla ona baktı. "Bunun sebebi sensin. Bütün farkı yaratan sensin." Bakışlarını bedenlerinin birleştiği yere çevirdikten sonra, "Yarı yarıya içerdeyim," dedi.

Laura şaşkınlıkla inledi. "*Ciddi misin?*"

Owen hafif bir kahkaha attı. "Bunu yapabilirsin."

"Yapabileceğimden emin değilim."

Bir elini Laura'nın altına kaydırıp yumuşak bir hareketle yataktaki yerlerini değiştirdi. Bu sırada hâlâ içindeydi. "Gerişini sen hallet," dedi. Elleri, Laura'nın kalçalarında, onu yönlendiriyordu. "Sadece rahatla." Genç kadının karnına yasladığı avucunu düzleştirdikten sonra, tenini okşayarak elini yukarı kaydırıp ve Laura'nın göğsünü avuçladı. Altında uzanırken şeklini biraz değiştirip dirseklerine yaslanarak yarı oturur pozisyona geçti. Bu yeni pozisyon onu, Laura'nın

daha derinlerine ulaştırmıştı ve ağzı artık doğrudan onun göğüsleri hizasındaydı. Uzanıp göğüs uçlarından birini emdi, bu sırada bir eli klitorisini okşuyordu.

Bu iki hareketin birleşimiyle biraz olsun rahatlayan Laura, Owen'ı iyice içine aldı.

"Yalnızca beş santimin daha kaldı," dedi Owen, bu sırada diliyle dudaklarının arasındaki meme ucuyla oynuyordu.

"Yalan söylüyorsun."

Owen uzanıp Laura'nın elini tuttu. "Kendin hisset."

Haklıydı, beş santim kalmıştı. "Hakkınıza düşenden fazlasını almışsınız bayım."

Owen kahkahalar atarken, "Daha önce hiç şikâyet almadım," dedi.

"Ben de şikâyet etmiyorum zaten," derken Laura'nın bedeni rahatlayıp Owen'ın tamamını içine almak için gösterdiği çaba yüzünden terle kaplanmıştı. "Hiç etmiyorum."

"Buraya gel." Owen kollarını Laura'ya doladı ve onu kendine çekip dudaklarını onunkilere bastırdı, öpüşleri aceleci ve istek doluydu. Parmakları Laura'nın kalçalarına gömülmüş, onu hareket etmekten alıkoyuyordu. Bir kez daha Laura'yı aptala çevirene kadar öptü.

Laura'nın bütün bedeni zonkluyordu ama bacaklarının arasında, Owen'ın sertliğinin bedenini doldurduğu yer bütün bu zonklamaların doğduğu yerdi. Ve eğer yanılmıyorsa, Owen'ın sertliği gitgide büyüyordu.

Laura öpüşlerinin içine doğru inledi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Üzgünüm," dedi Owen yüzünde özür diler bir ifadeyle. "Kendi akli var."

“Kendi kendine çok şey düşünüyor olmalı.”

Owen, Laura’yı her seferinde aptala çeviren o sırıtışıyla baktı. “Kendine güveniyor, diyebiliriz.” Laura’nın kalçalarını avuçlayıp parmaklarının arasındaki eti sıktı, bir yandan da ilgisiz kalmış diğer göğüs ucuna yönelmişti. “Bol bol pratik yapmamız gerekiyor, bu sayede sen de alışırsın.”

Laura bir kakhaha patlattı. “Bence *bu* benim için alışılabilir bir şey değil.”

“Duralım istiyor musun?”

“Eğer durursan seni öldürürüm.”

Bunu duyan Owen gülüp elleriyle Laura’nın okşanmadık hiçbir yeri kalmadığından emin olana kadar ona dokundu.

Üzerindeki hislerin yoğunluğu altında ezilen Laura, başını geriye attı. Aniden hareket etmeye ihtiyaç duyarak Owen’ın sıkı tutuşu altında kıvrandı. Owen’ın elleri yeniden Laura’nın kalçalarına yerleşti, ama bu sefer Laura’nın kendi temposunu bulmasına izin verdi ve en sonunda Laura üzerine tamamen oturduğunda derin bir soluk aldı.

Laura, Owen’ın parmakları klitorisinde gezindiğinde zevkle inledi, kalçalarını yükselten Owen, daha önce içinde kimse-nin temas etmediği bir noktaya dokunurken de Laura keyifle soludu. Ayak tabanından saç diplerine kadar bütün bedenini kaplayan yoğun spazmlar arasında kendini kaybeden Laura, ömrünün en kuvvetli orgazmının kucağına düştü. Bedeni bir-biri ardına gelen dalgalar altında sarsılırken nefes nefese kalmıştı ve bu adamın ömrünün geri kalanında beraber olacağı adam olduğuna dair kalan bütün şüpheleri silinmişti. Gökyüzünde ziyaret ettiği kendi cennetinden dönen Laura, kendini

Owen'ın altında, Owen'ın büyülenmiş bakışlarıyla seyretilirken buldu.

"Vay canına," dedi Owen sesinde huşuyla.

Nasıl olmuştu da Laura fark etmeden onları çevirmişti? "Bence de." Hâlâ nefes nefeseydi ve bütün bedeni hâlâ zonkluyordu. Owen uzanıp ensesini kavradı ve onu öpmek için öne çekti. Tam o noktada, Laura, Owen'ın şu âna kadar hissettiğinden çok daha sert bir şekilde içinde olduğunu fark etti. "Sen..."

Gülümseyen Owen kafasını iki yana salladı. "Bacaklarını kalçalarım dola."

Onun dediklerini yapmaya dünden razı olan Laura, Owen'ın istediğini yaptı.

"Hazır mısın?"

Altdudağını dişlerinin arasına kısıran Laura, kafasını sallarken neye hazır olup olmadığını bilmiyordu ama Owen'a tamamen güveniyordu.

"Tutun bana bebeğim." Owen uzanıp onun kalçalarını kavradı, bu pozisyonda Laura daha önce hiç olmadığı kadar bedenini Owen'a açmıştı. Yavaş ve nazik hareketlerle Owen, onun içindeki gelgitlerine başladı.

Her ne kadar bacaklarının arasındaki yoğun baskı ona fazla gelse de Laura'nın bedeni Owen'a duyduğu aşkla yanıyordu. Daha önce kimseyle böyle sevişmemişti; onu tüketiyor, bütün bedenini kaplayıp başka bir boyuttaymış gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"Çok güzelsin," dedi Owen, dudakları Laura'nın dudaklarına bastırılmış bir haldeyken. Diliyle onunla oynuyor, Laura

ona karşılık veremedi darbelerini sonlandırıyor. Laura'nın gözlerinin en içine baktı. "Seni seviyorum Laura. Bunu sana kolların bana sarılıyken bacakların kalçalarımın dolanmışken söylemek istedim. Seni nerdeyse tanıştığımız günden beri seviyorum."

Kalbi, Owen'ın düzenli hareketleriyle çarparken gözleri az önce duyduğu kelimeler yüzünden dolmuştu. "Ben de seni seviyorum. Burada, benimle kaldığın için çok mutluyum."

Owen, alnını Laura'nınkine yasladı. "Verdiğim en iyi kardı." Başını öne eğip Laura'yı bir kez daha öptü, nefessiz kalan Laura bir başka orgazmın kenarına sürüklenirken bunun kendisi için ne kadar sıra dışı olduğunu düşünüyordu. Aralarında geçen her şey, Laura için yeniydi. "Bir kez daha yapabilir misin bebeğim?"

"Belki."

"İşte benim kızım. Acıyan bir şey var mı?"

Laura kafasını iki yana salladı ve Owen'ın sırtına tutundu; onu en derininde tutmak istiyordu. Kalçalarını yükseltirken içinin kaslarını sıkıp Owen'dan derin bir inilti kopardı.

"Bir kez daha yap," dedi Owen, nefes alışları sert ve düzensizdi.

Laura, parmaklarını onun kalçalarına gömüp içinin duvarlarını Owen'ın sertliğinin üzerine kapattı.

Owen, onun kalçalarını öyle sıkı tuttu ki Laura bir yerlerinin morarıp morarmayacağını merak etti; umursadığı falan yoktu gerçi. Başını geriye atan genç adam öyle boğuk bir inilti çıkarttı ki Laura da onunla birlikte, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir başka orgazma sürüklendi.

Yumuşak bir hareketle ikisini yana çeviren Owen yatağa yığıldı, hâlâ Laura'nın içindeydi ve Laura hâlâ içinde atan nabzı hissedebiliyordu.

"Bu harikaydı," dedi dakikalar süren bir sessizliğin ardından. "Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Laura, ona dönmüş, tüyler yanaklarını gıdıklarken Owen'ın göğsüne öpücükler konduruyordu.

"Bunu yaptığımızda harika olacağını hayal ediyordum ama..." Owen parmaklarını kendi dağınık saçlarından geçirdi. "Az önce yaşadıklarımız için bir kelime henüz icat etmediler."

Laura, Owen'ın şaşkınlığına güldü. Bir gün önce yaşadığı kâbusu andıran olayın üstüne, bir gün sonra kendini bu kadar hafiflemiş ve özgürleşmiş hissetmeyi hiç beklemiyordu. Owen'la olduğu sürece, böyle günlerden çok yaşayacağına inanıyordu. Hatta belki bir ömür boyu bu hafiflik, özgürlük, neşe ve kahkahalar devam edebilirdi. Belki de böyle şeyleri yeniden umut edebilirdi; çünkü az önce yaşadıkları daha önce başına gelen her şeyden tamamen farklıydı.

"Kafanın içinde dönen çarkları duyabiliyorum," diyen Owen işaretparmağıyla hafifçe Laura'nın alnını dürttü.

Laura başını kaldırıp ona baktı. "Hayatımın en kötü zamanında seni bulduğumu ve tanıştığımız günün benim için ne kadar şanslı bir an olduğunu düşünüyordum."

"Seni rüzgârda ve yağmurda dikilmiş anneannemle dedemin yıkılmak üzere olan oteline özlemle bakarken bulduğum gün, benim hayatımın *en şanslı* günüydü. Kışın ortasında yağmurda kalmış yavru kedi gibiydin; o kocaman yağmurluğun ve

yüzünü tamamen kapatan kapüşonunla o kadar tatlıydın ki. Bana baktığında, biri mideme yumruk atmış gibi olmuştum."

"Bana bunu hiç söylememiştin."

"Peki, sen ne zaman, bilirsin ya..."

"Seni sevmeye mi başladım?"

Owen, yüzünde çocuksu bir hevesle sırtıp kafa salladı.

Laura cevap vermeden önce düşünmedi bile. "Mac ve Maddie'nin evindeyken çıkan tropikal fırtınayı hatırlıyor musun?"

"Hı hı."

"Verandadaydık ve sen bana ceketini vermiştin. Justin'le olan bitenden o kadar uyuşmuş vaziyetteydim ki üşüdüğümü bile fark etmemiştim. Bir şekilde, bir önceki günkü düğünü ve Janey'nin nedimesi olmayı atlatmıştım. Beni yanlış anlama. Oldum olası Janey'yi kız kardeşim gibi görürüm ve Joe'yla ikisi adına çok mutluydum. Kesinlikle birbirleri için yaratılmışlar."

Owen, Laura'nın alnına düşmüş bir tutam saçı alıp kulağının arkasına itti.

"İkisini hediyelerini açarken izlemek... Neşelerine tanıklık etmek... Bana fazla gelmişti. Biraz hava almak için dışarı çıkmıştım ve sen sıcacık ceketinle, iş teklifinle ve Justin'le olanları anlattığımda gösterdiğin empatiyle oracıktaydın. Sonra Evan seni içeri çağırdı, müzik yapacaktınız. Bana, çalmanı istediğim bir şey olup olmadığını sordun ve ben de 'James Taylor'dan herhangi bir şey olur,' dedim. Sen *You've Got a Friend*'i çaldın." Aklına gelen anıyla gülümseyen Laura, başını Owen'ın düzenli kalp atışlarının hemen üzerine yasladı. "Sen o günden beri benim arkadaşım, en yakın arkadaşımsın."

"Sonsuza dek en yakın arkadaşın olmak, hayatımın en eğlenceli şeyi."

Bunu duymaktan ötürü mutlu hisseden Laura kafasını kaldırıp Owen'a baktı. "Sonsuza dek ne demek biliyorsun, değil mi?"

Kafasını sallayan Owen, onu öpmek için öne eğilirken bakışlarını Laura'nın gözlerinden çekmedi. "Sonsuza dek ne demek, çok iyi biliyorum. Korkarım ki başına kaldım, Prenses. Diğer kadınların hepsini gözümünden sildin."

Laura, çenesini Owen'ın göğsüne yaslayıp keyifle sırıttı. "O halde görevimi tamamladım."

"Senin buradaki görevin, aşkım, daha yeni başlıyor." Söylediklerini vurgulamak isteyerek Laura'yı altına yuvarladı ve onunla bir kez daha sevişti.

On Yedinci Bölüm

Seamus, Carolina'nın gece için getirdiği çantayı onun Jeep'i-ne taşırken gece paylaştıkları yakınlığı yitirmiş olmanın yasını tutuyordu. Carolina, Joe'dan gelen arama ona neredeyse oğlu yaşında bir adamla bir gece geçirdiğini hatırlattığından beri on kelime bile etmemişti. Üstelik sözü geçen adamın, onun yaşını, kendi yaşında bir oğlu olmasını ya da yakın zamanda babaanne olacağını zerre kadar umursamamasının da bir önemi yokmuş gibiydi. Onunla olduktan sonra Seamus, Carolina'yı daha önce istediğinden, herhangi birini istediğinden katbekat fazla arzuluyordu. Eğer aralarında geçen şeyler dünyasını sarsmamış gibi Carolina'nın yürüyüp gitmesine izin verirse kendisini affetmeyecekti.

"Beni kandıramazsın, aşkım," dedi Carolina'nın Jeep'inin yanında, sadece birbirlerine edilecek vedaları kalmış gibi diki-lirlerken. Ofisi arayıp araba için saat bir feribotunda yer ayırt-mıştı. Beş feribotunun kaptanı kendisiydi ama Carolina'yla

gidip günün tamamında onu kendisine bir şans vermesi için sıkıştırmayı ciddiyle değerlendiriyordu.

"Bu da ne demek?" diye sordu Carolina ters bir ifadeyle.

Ellerini onun kalçalarına koyup kadını kendine çekti ve kadının gözlerinin ikisini bu şekilde gören var mı, diye tedirgin bakışlarla etrafı kolaçan etmesini seyretti. "Dün gecedен zevk aldığını biliyorum. Bazı şeylerde rol yapamazsın."

Carolina'nın yüzü utançla kızardı ve sadece bu bile, Seamus'ın sertleşmesine yetti. "Hiçbir şeyde rol yapmadım ve zaten dün gecedен zevk almadığımı söylemedim."

"O halde neden yüzüme bakmadın?"

"Baktım."

"Yanlış, sen benim aletime baktın. Uzun uzun bakıp dudaklarını yaladın çünkü daha fazlasını istiyorsun. Ama gözlerimin içine bakamıyor gibisin. Neden? Neden korkuyorsun, aşkım?"

Carolina çenesini kaldırıp Seamus'la göz göze geldi, mavi gözleri öfke ve arzuyla alev almış gibiydi. Seamus bu noktada artık arzuyu tanıyabildiğine inanıyordu. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Seamus, iki eliyle Carolina'nın yüzünü kavradı ve onu öptü; sert, uzun ve derin bir öpücüktü bu. Başta Carolina ona karşı koymayı denedi, Seamus'ın dilinin ısrarlı darbelelerine karşılık vermedi. Seamus onu, karşı koymayı bırakana kadar öptü, Carolina'nın kolları boynuna sıkı sıkı dolanana ve kasıkları Seamus'ın bacağına iyice yaslanana kadar da durmadı. "Eğer hiçbir şeyden korkmuyorsan, benimle yeniden görüşürsün."

"Sana bir ilişki istemediğimi..."

Seamus, onu bir kez daha öptü, bir önceki seferden daha sert, daha uzun ve daha derindi ve bir yandan da bacağını Carolina'nın hassas bölgesine iyice bastırmıştı. Seamus öpüşmelerini kestiğinde ikisi de nefes nefeseydi. "Bana yalan söyleme. Kendine yalan söyleme, Carolina."

"Kimseye yalan söylemiyorum." Kendini, Seamus'ın sert tutuşundan kurtardı ve titreyen eliyle öpüşmekten şişmiş dudaklarına dokundu. "Dün gece çok güzel vakit geçirdim ama sana daha önce de söyledim, aramızda daha fazlası olamaz. Benden neredeyse yirmi yaş genç bir adamla olmayı reddediyorum ki kendisi aynı zamanda oğlum için çalışıyor. İnsanlar duysa ne der?"

Seamus, Carolina'nın kendisini incitebileceğini o âna kadar fark etmemişti. Ona bakarken, Carolina'nın söylediklerini geri almasını diliyordu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, sevgili Carolina. Ben senin bundan daha cesur olduğunu düşünmüştüm."

"Anlamıyorsun..."

"Evet, anlamıyorum ama yalvaracak değilim. Harika zaman geçirdim. Lanet olası hayatımın en harika seksiydi." Carolina'nın elini tutup dudaklarının hizasına getirdi ve onu bırakmadan önce, tenine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu geceyi asla unutmayacağım."

Arabanın kapısı açarak Carolina'nın binmesini bekledi. Uzanıp kemeri kavradı ve takarken ona sürtünmesiyle Carolina soluğunu tuttu. Kendini çekerken Carolina'nın suratından bir nefeslik mesafede durdu. "Başkalarının ne diyeceği korkusu seni uzun, soğuk kış gecelerinde sıcak tutmayacaktır."

En azından, benim seni tutabileceğim kadar değil.” Kadının yüzünü okşadı ve son bir kez dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. “Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Seamus omuz silkti. “Nasıl istersen.”

Carolina park alanından uzaklaşırken Jeep’in tekerleri tiz bir ses çıkarttı. Onun gidişini izlerken Seamus, oyunu doğru oynamış olduğunu umdu. Carolina’ya sevgi dolu hareketlerle de yaklaşabilirdi ama o kendisinden bu kadar genç bir adamla olma fikrinin ötesini kendi kendine görebilene kadar, dünya üzerindeki bütün sevgiler gözünün önüne serilse fark yaratmazdı.

Hayır, bir sonraki adımı atması gereken Carolina’ydı. Ve geldiğinde, Seamus hazır olacaktı.

Koca Mac McCarthy, Linda sarı arabasıyla uçarcasına gelip kornayı köklediğinde oğlu ve Luke’la birlikte çalışıyor, ana iskelede çürümüş bir kalası değiştiriyordu. “Ona ne olmuş böyle?”

“Senin karın olduğundan, ona ne olduğunu anlama şerefini sana bırakıyoruz,” dedi Mac, suratında halinden memnun bir sırıtişla.

“Sağ ol, ahbap.”

“Seni avlamaya gelmeden git şimdi.”

Luke kalasa çivi çakmayı sürdürürken kıkırdadı.

Oğluna suratında geniş bir somurtmayla bakan Koca Mac,

karısıyla buluşmak için limanın girişine yürüdü. "Her şey yolunda mı, tatlım?"

Linda arabadan atlayıp kollarına koştığında bu Koca Mac'i oldukça şaşırttı. Yazın başında marinada geçirdiği kazanın ardından birkaç ayı oldukça zorlu bir şekilde yaşamışlardı ama İşçi Bayramı döneminde her şeyi toplamışlardı ve o zamandan beri... evliliklerinin ilk yılına dönmüş gibiydiler. Linda, ellerini Koca Mac'ten alamıyor gibiydi, gerçi şikâyet ettiği falan yoktu. Hayır, efendim, hiç yoktu. Linda'yı yakalayıp havada çevirdi ve Mac ile Luke'un onları izlediğini fark etti.

Dönmeyi kesip sırtının meraklı tazelere dönük durduğundan emin olduktan sonra sordu: "Bunu hak edecek ne yaptım?"

Yüzü ışıldayan Linda, ellerini Koca Mac'in boynuna doladı. "Az önce Janey'yle konuştum ve harika haberler aldım." Linda uzanıp kocasını öptü.

Gözucuyla, Mac ile Luke'un ilgilerini yeniden işlerine verdiklerini görüp kendi kendine kıkırdadı. *Çatlayın da patlayın, çocuklar. Annenizle babanız hâlâ işi pişiriyor.* "Bu harika haberleri benimle paylaşacak mısın bakalım?"

"Yeniden dede oluyorsun!"

Koca Mac'in şaşkınlıkla ağzı bir karış açıldı.

"Kendini kötü hissetme," diyerek konuşmaya devam etti Linda. "Belli ki onlar da şaşırmışlar. Normalde Janey okulu bitirene kadar beklemeyi planlıyorlardı ama hapını almayı unutmuş..."

Mac, karısını öpüp aksini gösteren göz ardı edilemez kanıtlara rağmen kızının yokmuş gibi davranmayı yeğlediği seks

hayatıyla ilgili daha fazla detay vermesini engelledi. Denizi arkasına alıp ellerini karısının omuzlarına koydu. "Janey nasılmış?"

"Çok yorgunmuş. Zaten Joe da bu yüzden bir şeyler olup bittiğini düşünmüş."

"Joe çok heyecanlanmış olmalı. Harika bir baba olacak."

"Ben de aynı şeyi söyledim. Gerçi, belli ki o bu konuda endişeliymiş. Babasını o kadar uzun zaman önce kaybetti ki nasıl baba olunacağını unuttuğundan korkuyormuş. İyi bir baba olmamaktan..."

"Bu saçmalık. O harika bir baba olacak."

"Kesinlikle," dedi Linda, kocasının yüzünü okşayarak. "Büyürken sen vardın, ona babalık ettin. Bu bebek; Joe babası, sen de dedesi olacağınız için çok şanslı."

"Bunu söylemen çok hoş, bebeğim." Karısının elinden tutup onu hediyelik eşya dükkânının köşesine, Mac ile Luke'un görüş alanının dışına çekti ve bir kez daha öpmek için eğildi. "Bugün günü erken bitirip eve mi gitsek, ne dersin?" diye sorduktan sonra artistik bir ifadeyle kaşlarını yukarı aşağı oynattı.

Linda'nın yanakları kızardı. "Çok isterdim ama gidip Carolina'yı göreceğim. Kışı adada geçireceğini duydun mu?"

"Mac bacayla çatıyı elden geçirmeye giderken söz etmişti."

"Ah, oğlumuz harika bir adam. Eminim Joe buna minnet-tardır."

"Carolina'nın o eski evde yalnız olacağını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

"O kadar da yalnız olmayacak. Biz varız. Burada bir sürü arkadaşı var."

Koca Mac, karısının boynunu hafifçe dişleyip Linda'yı her seferinde baştan çıkaran noktayı buldu. "Bu eve erken gide-
lim planına bir hayır mı?"

"Bir saatliğine hayır desek?"

"Eh, sanırım bunu kabul edebilirim. Sonra Syd ile Luke'un
verdiği partiye gideceğimizi unutma."

"Unutmadım. Bir saate evde görüşürüz."

Koca Mac, onun poposuna bir şaplak attı. "Geç kalma."

Linda ayrılmadan önce onu öyle öptü ki Koca Mac kendi-
ni kara kara o bir saati nasıl geçireceğini düşünürken buldu.
"Mac ile Luke'a selamlarımı ilet."

Linda gittikten sonra Mac de çocukların yanına döndü.

"Her şey yolunda mıymış, Romeo?" diye sordu oğlu.

"Çocukken seni daha sık dövmeliymişim." Eğilip yerden
bir çekiç ve bir avuç dolusu çivi aldı. "Yeniden dede oluyor-
muşum. Tebrikler Mac Amca."

"Kim? Evan mı Grant mi? Yoksa Adam mı? *Adam olamaz.*
Kız arkadaşı bile yok."

"Erkek kardeşlerinden birinin hayatının tepetaklak oldu-
ğunu düşünüp sevinmeyi bırak. *Kız kardeşin* hamileymiş."

Mac'in çekici yarı yolda donakaldı ve babasına boş bir
ifadeyle baktı. "Ama onlar Janey'nin okulu bitene kadar
bekleyeceklerdi! Kız kardeşimin hamile kalacağı fikrine alış-
mak için yıllarım var sanıyordum!"

Koca Mac omuz silkti. "İşlerin neden planladıkları gibi
gitmediğini öğrenmek için kulaklarımdan kan getirecek de-
taylar da duymam gerekiyordu. Ben de pas geçtim."

Mac kocaman açılmış gözlerle kafa salladı. "Ben de geç-
ceğim galiba."

"Siz ikiniz çok ahmaksınız," diye mırıldandı Luke. "Çok, çok ahmaksınız."

Carolina garaj yolundan gelen kornayı duyduğu sırada cipindeki kutuların sonuncusunu içeri taşımıştı. Kimin geldiğini görmek için dışarı çıktığında Linda McCarthy sarı arabasından çıkıp bir şişe şampanyayı başının üzerine kaldırdı.

Carolina eski arkadaşını görünce gülümsedi. Belli ki Linda, kızından haberleri almıştı.

"Tebrikle, büyükanne!" dedi Linda, Carolina'yı kucaklamak için uzanmışken.

"Sana da tebrikler!" Tek kolunu Linda'ya dolayıp onu içeri yönlendirdi. Bu iki kadın olabileceği kadar birbirinin zıddıydı. Linda ufak tefek ve her daim bakımlıydı. Carolina, Linda'dan neredeyse on santim daha uzundu, terzi elinden çıkmış tay-yörlerin yerine yırtık kotları tercih ediyor ve saçlarını özenle yapılmış topuzlar yerine dağınık örgülerle tutturuyordu.

Birbirlerinin zıddı olmalarına rağmen, Linda onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Koca Mac, Linda McCarthy ve onların sürüsüne bereket çocukları Joe'yla ikisine hatırlayamadığı kadar uzun zamandır aile olmuştu. İşin aslı Joe, ana-okulunda geçirdiği ilk günün ardından eve gelmiş ve yeni arkadaşı Mac McCarthy'den söz etmeye başlamıştı. Bu iki aile birbirini *o kadar uzun zamandır* tanıyordu ki. Ve Joe yaz başında Janey'yle evlendiğinde, bunca yıldır gayriresmi sürdürdükleri aile bağları resmiyete dökülmüştü.

"İnanabiliyor musun?" diye sordu Carolina. "Bu haberi almamıza daha yıllar var sanmıştım."

"Ben de. Ama belli ki Janey okul yoğunluğunda haplarını aksatmış."

"İçten içe Joe daha da yaşlanmadan böyle bir şey olduğu için seviniyorum."

"Joe olabilecek en iyi şekliyle yaşlı bir ruh," dedi Linda sırtarak.

"Etrafın dağınıklığı için kusura bakma. Kelimenin tam manasıyla eve şimdi girdim. Sanırım buralarda bir yerlerde sana yapabileceğim bir çay olmalı."

"Çayı boş versene. Şampanyayı açalım!"

Linda hiçbir camı kırmadan, hiç kimsenin gözünü çıkar-madan şampanyayı patlatmayı başardı ama ikisini de kıl payı ıskaladığını söylemek yanlış olmazdı.

Carolina dolaplardan birinde bulduğu şarap kadehlerinin üzerinde, son kullanıldıkları zamandan beri birikmiş olan tozu akıttı.

En sonunda ikisinin de birer kadeh şampanyası olduğun-da, Linda kadeh kaldırdı. "Çocuklarımıza ve bizim gibi iki fıstık büyükannesi olacak torunumuza."

Linda McCarthy'yle ortak bir torunlan olacağı fikrinden hoş-lanan Carolina, kadehini Linda'nınkiyle tokuşturdu. "Şerefe!"

Mutfak sandalyelerine gömülüp şampanyanın tadını çi-karttılar.

"Yüzünde bir kızarıklık var," dedi Linda, Carolina'nın boy-nunda bir yeri işaret ederek.

"Öyle mi?" Carolina oturduğu yerden kalkıp Linda'nın gös-

terdiği noktaya bakmak için banyoya yürüdü. *Tanrım. Aman Tanrım. Utanç verici sırrım yüzümde yazıyor.* Mutfığa döndüğü sırada yüzü yanıyordu. "Kızarıklık değil."

"Değil mi?" diye soran Linda tek kaşını kaldırmıştı.

Carolina, kafasını iki yana sallayıp kalktığı sandalyeye geri oturdu. "Ben çok, çok kötü bir şey yaptım."

Aniden bütün ilgisi canlanan Linda öne eğildi. "Anlat."

Carolina, Linda'ya bakamıyordu. "Biriyle yattım."

"Zamanı gelmiş de geçiyordu!" Linda, onun eline vurup Carolina'yı oturduğu yerden zıplattı. "O halde yüzündeki sakal yanığı. Başka yerlerinde de var mı?"

Carolina bacaklarını birbirine bastırıp vücudunda sakal yanığı kalmış olabilecek başka yerleri düşünmemeye çalıştı.

"Kiminle yaptığını söyleyecek misin?"

"Asla."

"Benim tanıdığım biri mi?"

Carolina daha önce hiç kendinden böyle utanmamıştı. Neredeyse oğullarıyla yaşıt bir adamla yatmıştı.

"Sana yıllardır sahalara dönmen gerektiğini söyleyen kimdi?"

Bacaklarının arasındaki sızı ve üst bacaklarındaki yanmayı belirti olarak sayabiliyorsa, sahaya dönmekle kalmamış, üstüne bir de hayatının en iyi maçını yapmıştı.

"Benden sır sakladığına inanamıyorum. Bari şunu söyle; neden çok, çok kötü bir şey bu?"

"Çünkü." Carolina, kadehinin dibinde kalan şampanyayla oyalandı. "Benden genç."

"Ee?"

Carolina, Linda'yla göz göze geldi. "Çok genç."

"Benimkilerden biri değildi, öyle değil mi?"

"Kapa çeneni! Tabii ki hayır. Onlar benim de oğullarım gibi, Tanrı aşkına."

"Rahatlamadım desem yalan olur."

"Gördün mü bak? Yattığım adamla hemen hemen aynı yaşta bir oğlum olduğu bu sabah benim de tek düşündüğüm şeydi. *Onun* annesi bilse ne derdi?"

"O halde Joe'nun yaşlarında biriyle yattın."

"Hayır! Joe'dan iki yaş büyük."

"O iki yıl için Tanrı'ya şükürler olsun." Linda kahkahasını saklama çabasıyla elini ağzına götürdü. "Hımm, düşünelim bakalım, otuz sekiz yaşında kimi tanıyorum..."

"Dur! Bunu sakın *yapma!*"

"Demek *gerçekten* de tanıdığım biri."

"*Linda!*"

Linda uzanıp Carolina'nın elini tuttu. "Güzel miydi?"

"Muhteşemdi."

"Peki, bu adamdan hoşlanıyor musun?"

Carolina isteksizce kafa salladı. Ondan hoşlanmamayı o kadar istiyordu ki...

"Peki, o senden hoşlanıyor mu?"

"Benden yapmaması gerektiği kadar çok hoşlanıyor. Kendi yaşında birilerini bulup evlenmesi ve bebekler yapması gerektiğini söylediğimde beni dinlemiyor. Benim gibi bir pumadan ne isteyebilir ki! Bu çok yanlış."

Linda az kalsın şampanyasında boğuluyordu. "Bir neyden?"

"Ah, hadi amal Ne olduğunu biliyorsun."

Linda, başını iki yana salladı. "Yaklaşık kırk yıldır bu ada da yaşıyorum. Bu tarz deyimleri biliyor sayılmam."

"Puma, genç erkekleri avlayan yaşlı kadınlar için kullandıkları bir sözcük."

"Peki, sen bu genç adamı *avladın mı?*"

"Eğer sorduğun buysa, dünden razıyım. Bu sabah Joe, ben *onunla* yataktayken arayana kadar utanmamıştım bile." Tanrı biliyor ya, neredeyse Joe'nun misafir odasında olduğunu söyleyip Linda'ya bu kendisinden çok genç sevgilinin kim olduğunu açık edecekti.

"Yanlış bir şey yapmadın, Caro. İkiniz de rızası olan yetişkinler olarak o yatağa girdikten sonra, ondan yaşlı olmanın hiçbir önemi yok."

"Joe'ya sorsak önemi olurdu bence."

"Ben o kadar emin olmazdım. Bana sorarsan, Joe senin mutlu olmanı istiyor. Pete'i kaybetmenin üzerinden çok zaman geçti."

"Bu yaz otuz yıl oldu," dedi Carolina. Bazı günler sanki kocasını daha dün kaybetmiş gibi hissediyordu, bazı zamanlarda onun bir hayal olduğuna inanmak, bir zamanlar gerçek bir insan olduğuna inanmaktan daha kolay geliyordu. Ona, Pete'in bir zamanlar gerçekten yaşadığını kanıtlayan tek şey, babasına çok benzeyen oğlunun varlığıydı.

"Bunca zamandır hayatında başka kimse olmadı. Sence de vakti gelmedi mi?"

"Vakti geldiyse bile bunu önünde uzun bir yaşam olan genç bir adamla yaşayamam. Kendi ailesini kurmalı."

"Peki, onun ne istediğini biliyor musun?"

“Beni istediğini ve çoluk çocuğa karışmaya hiç ilgi duymadığını söylüyor.”

“O halde onu dinlemelisin, Caro. Otuz sekiz yaşına gelmiş bir adam hayattan ne istediğini ve istemediğini biliyor olmalı.”

Carolina, kafasını iki yana salladı. “Onunla bir ilişkim olmaz. Bu doğru olmaz.”

Linda, Carolina’nın yanağındaki sakal yanığına parmağını sürttü. “Onunla çoktan bir ilişkin olmuş.”

“Bu tek seferlik bir şeydi.” Harika, unutulamaz bir tek sefer.

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Bence kesin bir karar vermeden önce biraz düşünmelisin. Ha, bu arada, bu akşam dışarı çıkıyorsun.”

İrkilen Carolina, “Nereye gidiyorum peki?” diye sordu.

“Luke ve Syd, adaya yeni taşınan fener bekçisi Jenny Wilks için bir parti düzenliyor. Jenny, 11 Eylül saldırısında Dünya Ticaret Merkezi’nde çalışan nişanlısını kaybetmiş.”

“Ah Tanrım! Zavallı kız.”

“Kaybından sonra hayatına devam etmekte zorlanmış. Bence onunla tanışmalısın. İkinizin çok benzer noktası var.”

“Hiç parti havamda değilim, hem davet de edilmedim.”

“Seni ben davet ediyorum. İsa aşkına, sanki buralarda böyle formaliteler olmadığını bilmiyorsun. O sakal yanığını kapatmak için biraz makyaj yap. Yedide Mac’le gelip seni alırız.” Ayağa kalkıp Carolina’nın yanağına bir öpücük kondurdu.

“Eve gidip partiden önce kocamla sevişmeliyim.”

Carolina, elleriyle kulaklarını tıkadı. “Çok fazla bilgi veriyorsun!”

“Şu puma şeyini onun üzerinde deneyebilirim.”

"Bir işe yaramaz, Mac senden büyük ama yine de git yaka onu, kaplan."

"İzin verirsen öyle yapacağım."

"Unda?" Carolina kapıda arkadaşının önüne geçti. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum, tatlım. Ama kendini çok katı kurallara göre yargılamaman gerektiğini bir papağan gibi tekrarlayıp duracağımdan emin olabilirsin."

"Kaplanlar, pumalar, papağanlar. Eyvah."

Linda gülüp kapıdan çıktı. "Saat yedide görüşürüz, büyükanne."

Owen, Laura'nın sırtına öpücüklerden bir desen çizerek onu uyandırabilmeyi umdu. "Uyanma vakti geldi, Prenses." İkinci kez sevişmelerinin ardından Laura'nın pilini bu kadar çabuk bitirdiği için kendini biraz suçlu hissediyordu. Laura saatlerdir ölü gibi uyuyordu. İki insanın paylaşabileceğini hayal bile etmediği bir ten uyumları vardı ve sevişmeleri bugüne kadar başına gelen her şeyden binlerce kez daha güzeldi. Belli ki birine âşık olduğunuzda ona dokunmak da farklılaşıyordu. Kim tahmin ederdi ki?

En sonunda Laura kıpırdanmaya başlayana kadar onu öpmeye devam etti. Kendine *bırak uyusun* diyordu ama birkaç saattir onsuzdu ve onu özlemişti. Laura yüzünden böyle aptala dönmüştü işte.

"Mımm." Laura'nın mırıltısı Owen'ı gülümsetti.

Sırtının aşağı kısmına birkaç öpücük daha kondurdu, "Laura,

orada mısın?" Ancak poposuna bir çimdik attığında Laura gözlerini açtı.

"Ah."

"Üzgünüm ama son on dakikadır seni uyandırmaya çalışıyorum."

"Üzgün falan değilsin."

"Haklısın, değilim. Harika bir popon var ve ben onunla oynama fırsatı buluyorum. Sana hiç poponun harika olduğunu söylemiş miydim?" Söylediklerini desteklemek istercesine etini avuçlayıp sıktı. "Bu gerçekten mükemmel bir popo."

"Yoga derslerinde yıllar geçirdim. Olmasa birilerine dava açmam gerekirdi."

Owen'ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Yoga mı?"

Laura kahkahasını tutmak isteyerek dudağını ısırdı. "*İnanılmaz* esneğimdir."

Owen güçlkle yutkundu. "Ne kadar esnek olduğunu kendi gözlerimle görmek isteyebilirim. Olabildiğince yakın bir zamanda."

Sanki yaramaz bir çocukmuş gibi Laura onun başını okşadı. "Eğer uslu durursan..."

"Uslu durmak hiç eğlenceli değil," dedi Owen, dudaklarını önce Laura'nın ensesine sonra da dudaklarına bastırdı. Bir kolunu ona dolayıp iyice yakınına sokulduğunda, bebek içeride hareket etti. "Bence benden hoşlanıyor."

"Sence sen ondan hoşlanacak mısın?" diye sordu Laura ona, sonsuz derinlikte mavi gözleri doğrudan Owen'ın ruhuna bakıyordu.

"Onu seveceğimi biliyorum. O senin bir parçan ve ben senin her parçanı seviyorum."

"Bu konuda bekleyip görmek isteyebilirsin, Owen. Bu büyük bir mesele ve eğer ondan hoşlanmazsan seni suçla..."

Haftalardır Laura'dan gizlemeye çalıştığı bir aşk ve özlemle öperek onu susturdu.

Laura geri çekilip Owen'a baktı. "Konuyu değiştirme."

İçini kaplayan kocaman öfke dalgalarıyla kendini patlayacak gibi hisseden Owen doğrulup oturdu ve saçlarına asıldı. "Bunun büyük bir mesele olduğunu biliyorum, Laura. Bildiğim konusunda bana güvenebilirsin."

"Bu zor bir şey. Aramızdaki her şey çok yeni ve birkaç ay geçip de bu bebek elle tutulur bir şeye dönüştüğünde ne hissedeceksin kim bilir."

Owen inanamayarak ona baktı. "Hâlâ kaçıp gideceğimi sanıyorsun, değil mi? Beraber şimdiden bu kadar şey yaşamışken sen hâlâ benim tüymemi bekliyorsun."

Yataktan çıkmaya çalıştığı sırada Laura uzanıp kolunu kavradı. "Tüyeceğini düşünmüyorum. Samimiyetle söylüyorum bunu. Sana anlatmaya çalıştığım tek şey, bir gün bütün bunlar sana fazla gelirse sadece bunu bana söylemen gerektiği."

Laura böyle bir şeyi *nasıl* söyleyebiliyordu? Hem de aralarında geçenlerden sonra? "Söylerim."

"Sinirlisin."

Elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıp Laura'ya baktı. "Sinirli değilim. Biraz dehşete kapılmış olabılırım sadece." Uzanıp Laura'nın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Sana seni sevdiğimi söylediğimde, bunu yürekten gelerek söylüyorum. Seni gerçekten seviyorum."

"Biliyorum. Bunu bana aylardır gösteriyorsun."

"Önceleri 'sevgi' ve 'sonsuz dek' kelimelerini kullanmaktan özenle kaçındım çünkü kimseye böyle bir bağlılık göstermeye hazır değildim. Şimdi her şey farklı."

Laura'nın gözleri yaşarırken bakışları yumuşadı ve bu bile Owen'ın onu delice arzulamasına yetip arttı. "Ve seni bu yüzden seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok fazla. Ama bana bağlanmak başka bir şey, senin olmayan bir bebeğe bağlanmak başka."

Owen içinde yükselen öfkeyi güçlkle geri tuttu. "Sonra-ki doktor randevun ne zaman?"

Laura, Owen'ın sorusuna da sesinin sert tonuna da şaşır-mış görünüyordu. "Şey, Victoria'yı, adanın ebesini bu pazar-tesi göreceğim. Neden ki?"

"Ben de gelebilir miyim?"

Laura'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir şeyler söyleye-ceği çok belliyken kendini durdurdu.

"Ee, gelebilir miyim?"

"E-evet, sanırım, eğer gerçekten istiyorsan."

"Gerçekten istiyorum. Peki ya dersler? Sana nasıl üflenip püfleneceğini gösteren cinsten olanları soruyorum."

Onun tarifine gülmemek için kendini zor tutan Laura, "Doğum hazırlıklarından mı söz ediyorsun?" diye sordu.

"Evet. Onlara kimle gideceksin?"

"Grace'e sorarım diyordum..."

"Ben gelirim."

"Ah!" Laura bir an için nutku tutulmuş bir halde durdu. "Bunu yaparsan doğum sırasında benimle olman gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

“Tabii ki!” Owen kulağa şımarık bir velet gibi geldiğinin farkındaydı ama Laura onun bağlılığını sorguladığında buna çok kızmıştı. Ve siniri parladığı gibi söndü. Muhtemelen Laura’nın yaptığı doğaldı, çocuğuna da kendisine gösterdiği bağlılığı gösterip göstermeyeceği konusunda endişelenmesi kadar normal ne olabilirdi ki? “Özür dilerim. Böyle davranmak istemedim.”

Laura kollarını açtı. “Gel buraya.”

Laura, kendisine böyle baktığında ona karşı koyabilmesi hiçbir koşulda mümkün değildi. Her ne kadar hâlâ biraz üzgün olsa da onun kollarının arasına girdi. Laura’nın kollarının arasında olmak eve dönmek gibiydi, hatta bundan daha güzeldi. Belirli bir evi olmadan büyüdüğü için yazları bu otelle geldiği zamanlar hariç hiçbir yeri kendine ev bellememişti. Şimdi bu otelde yeniden kendine bir ev kurmuş olması ne kadar ironik ve aslında ne kadar da duruma uygundu.

“Özür dilerim.” Laura onun yanağına bir öpücük kondu-
rup onu yatıştırmak istercesine sırtını okşadı. “Bana olan bağlılığını sorgulamak gibi bir niyetim yoktu. Benim için yaptığın onca şeyden sonra, bu hiç adil değil.”

“Mesele senin için yaptığım şeylerle alakalı değil. Ben sadece istediğim şeyleri yaptım; daha fazlasını ya da daha azını değil. Seninle olmak, senin için bir şeyler yapmak, dünyada bana en doğal gelen şey.”

Laura, ona biraz daha sıkı sarıldı. “Owen...”

“Efendim, tatlım?”

“Gerçekten doğuma benimle girmek istiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum. Kerata ilk nefesini aldığı anda orada ol-

mak istiyorum. İlk adımlarını attığında. Her şey için orada olmak istiyorum.” Laura’yla göz göze geldiğinde onun yanaklarının yaşlarla yol yol olduğunu görmeyi beklemiyordu. “Ne oldu? İyi misin?”

“Sen harikasin. Dünyadaki en şanslı kadın benim.”

Laura’nın kelimelerinin arkasındaki samimiyetten etkilenen Owen, “Sırf onu senle ikimiz yapmadık diye sevmeyecek değilim, Prenses,” dedi. “Onu, en az annesini sevdiğim kadar seveceğim.”

Laura, kollarını Owen’ın boynuna doladı ve ona sıkı sıkı tutundu. “Teşekkür ederim. Bunun için ve kalan diğer milyonlarca şey için. Seni çok seviyorum. Çok, çok fazla.”

Yüzü, Laura’nın yumuşacık saçlarına gömülmüş, elleri onun narin tenini kavramışken ve içten kelimeleri kulaklarını doldurmuşken, Owen ömrünün en mutlu ânını yaşıyordu. Justin’in yapabilecekleri ya da yapmayı reddedebilecekleri aklının bir köşesini kemirmiyor olsa, dünyasının içindeki her şey mükemmel hale gelecekti. “Luke’la Syd’e gitmemiz lazım.”

“Bir dakika sonra.” Laura’nın dudakları Owen’ın kollarının üzerine kapandı ve kelimelerin asla anlatamayacağı hisler, Laura’nın dudaklarından Owen’ın ruhuna aktı.

“Bunu sürdürürsen bir dakikadan fazlasına ihtiyacımız olacak.”

“Geç kalmakta bir mahsur görmüyorum,” derken Laura muzip bir ifadeyle gülümsedi ve bu bile Owen’ın baştan çıkmasına yetti. “Sen ne dersin?”

Owen tek bacağıyla Laura’nın bacakları arasına kaydırıp onu kendine çekti. “Bence de hiç mahsuru yok.”

On Sekizinci Bölüm

Sydney, Jenny'yi diğer konuklardan önce gelmesi için biraz erken bir saatte davet etmişti, böylelikle onu, Luke'la tanıştıırıp kalabalık doluşmadan önce ortama alıştıırabilmeyi ummuştı. Parti günü yaklaştıkça, bu kadar insan davet ettiği için gerilmeye başladı.

"Hani sana bu partinin minik bir toplantı olacağını söylemiştim ya?" dedi Syd, Jenny'ye bir kadeh *chardonnay* uzatıp aynı sırada Buddy'yi tüylerini Jenny'nin koyu renk kotuna bulaştıırmadan oradan kovalarken.

Jenny'nin gözlerinde eğlendiğini belli eden parıltılar belirdi. "Yuvarlanan kartopu etkisi mi yaptı?"

"Kışın buralarda yapacak pek bir şey olmadığından, parti lafı kolay yayıldı ve bir baktım..."

"Bu artık minik bir parti değil. Aynı lisedeki gibi."

"Aynen öyle! Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bir-iki yıl önce olsa ederdi ama şimdi daha iyiyim. Önce-

ki gün de dediğim gibi, sıkışıp kaldığım yerden çıkma vaktim geldi. Herkesle aynı anda tanışabilirim yani.”

“Herkes çok tatlı ve inan bana, hepsi seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Eğer senin arkadaşlarınsa hepsinin çok tatlı olduğundan şüphem yok. Gelip benimle konuştuğun için memnun oldum, Syd. Sen gittikten sonra biraz düşündüm ve ortak noktalarımız göz önünde bulundurulursa, bunu yapman büyük cesaret gerektiriyordu. Seni takdir ediyorum.”

Syd koltukta arkasına yaslanıp Buddy’yi kendisine çekti. Köpek tüyleriyle olan savaşı kaybedeceğini kabulleneli çok oluyordu. “Yazın başında buraya döndüğümde, ben de sıkışıp kalmıştım denebilir, yani ne demek istediğini anlıyorum. O zamandan beri olan şeyler ise mucizevi.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi, kendi mucizesi üzerinde la-civert bir kazak, altında soluk bir kot pantolonla içeri girdi. Saçları aldığı duştan ötürü ıslaktı ve yakışıklı yüzü yeni tıraşlanmıştı. Olabilecek en iyi şekilde mükemmeldi ve tamamen kendisine aitti. “Luke, hayatım, gel de Jenny’yle tanış.”

“Selam.” Luke, elini Jenny’ye uzattı. “En sonunda seninle tanışabildiğimize çok sevindim. Gizemli fener bekçimizle ilgili bir sürü şey duyuyorduk, tanışma vakti gelmiş de geçmişti bile.”

Jenny kendisine uzatılan eli sıkı. “Sydney’nin ziyaretinin ardından saklandığım yerden çıkmazsam insanların hakkımda nahoş dedikodular yayabileceğini düşündüm,” dedi ardından eğlenmiş bir şekilde, sesinde North Carolina aksanının belli belirsiz izleri vardı.

"Ne yani, gerçekte deli değil misin?" diye sordu Luke ve bu Jenny'yi güldürdü.

Syd, Luke'a gülümsedi, genelde kendi köşesinde sessiz kalıp etrafı gözlemeyi tercih eden Luke'un Jenny'yle sosyalleşme çabasını takdir ediyordu.

"Hiç kedim yok, mesela," dedi Jenny, yüzünün tamamına yayılmış bir sırıltıyla. "Şimdilik."

Bu Luke'u gülümsetti. "Bir kadeh şarap alır mısın, bebeğim?" diye sordu Syd'e.

Sydney gün boyunca etrafta koşturup bu parti için hazırlık yapmıştı, bir kadeh şaraba ve çok daha fazlasına hazır. "Acilen alırım."

"Sen otur. Ben getiririm."

O odadan çıktığında Jenny, Syd'e dönüp elleriyle yüzünü yelledi. "Ya-nı-yor," diye fısıldadı. "Aferin sana, kızım."

Kahkahasını bastıramayan Syd, Jenny'nin şakacı doğasının kendi gruplarına kolayca uyacağını düşündü.

Kısa sürede ev dolup taşmıştı. Gelen herkes önce sevgiyle Jenny'yi kucaklıyor, ardından yeni nişanlı çiftte tebriklerini sunuyordu. Luke'la Syd'e birkaç şişe şampanya hediye edildi, herkes iştah açıcı bir şeylerle, şarap ve birayla elleri dolu halde gelmişti. Erkekler çoğunlukla mutfakta konuşlanmış ve kadınlar da salona yayılmıştı.

"Salonda yaptığın değişikliklere bayıldım, Syd," dedi Linda McCarthy. Yanında ünlü enginar sosuyla Joe'nun annesi Carolina'yı getirmişti.

"Teşekkürler," dedi Syd. "Ortaya çıkan şey beni de mutlu etti."

“Benim salonumla da böyle göz kamaştırıcı bir şeyler yapmalısın. Şu anki hali biraz... abuk,” dedi Maddie.

“Abuk falan değil,” diye karşılık verdi Sydney. “Biz, ona kullanışlı diyoruz ve elinin altında iki çocukla senin ihtiyacın olan da bu.”

“Kullanışlı,” dedi Maddie sanki ağzında kötü bir tat varmış gibi bir ifadeyle. “Al sana havalı bir kelime.”

Sydney’nin tanımadığı genç bir kadının başı kapıdan içeri uzandı.

“İçeri gel!” diye seslendi yeni misafire, bu sırada onu karşılamak için kapıya yürüyordu. “Merhaba, ben Syd.”

“Kara Ballard. Mac ile Luke bu akşam uğrayıp ahalile tanışabileceğimi söyledi.”

“Ah, evet! Sen yeni iş ortaklarısın. Luke yapacağınız işlerden biraz söz etti. Bence harika fikir.”

“Böyle düşünmene sevindim. Bana lojistik konularda yardımcı olmak için canla başla çalışıyorlar. O halde sen, Luke’un nişanlısısın...”

Yüzüğü takmasının üzerinden birkaç gün geçmiş olsa da bu kelime hâlâ heyecanlanmasına sebep oluyordu. “Evet.”

“Bana nasıl nişanlandığınızı anlatırken o kadar heyecanlıydı ki,” dedi Kara sesinde Syd’in dikkatini çeken bir özele. “Yüzüğünü görebilir miyim?”

“Ah, tabii! Onunla hava atmaya bayılıyorum.”

Kara, yüzüğü yakından inceledi. “Göz kamaştırıcı. Tebrikler.”

Genç kadının belli etmemeye çalıştığı ama yine de Syd’in görebildiği bir hüzün dalgası Syd’i meraklandırdı. Tek kolunu Kara’ya dolayıp onu Koca Mac, Mac ve Luke’un yanına götürdü.

"Ne içersin?" diye sordu Koca Mac.

"Diyet biraya hayır demezdim."

"Yaşın içki içmeye müsait miydi senin?" diyerek ona takıldı Koca Mac.

"Çok komik," derken Kara gülüyordu. "Göründüğümden daha yaşlıyım ben."

"Bir diyet bira, hemen geliyor," dedi Luke.

Mac, Kara'yı kardeşleri Grant ve Evan'la, ardından Ned, Seamus O'Grady, Blaine Taylor ve Grant'le gelen Dan Torrington'la tanıştırdı.

"Hepinizle tanıştığımı memnun oldum," dedi Kara, Luke ona açık bir bira şişesi uzatırken.

"Seni burada onlarla yalnız bırakamam," dedi Syd ve onu kendisiyle birlikte salona çekti. "Orası testosteron yüklü."

Bu yorumu üzerine odadan homurdanmalar yükseldi ve birden fazla top yapılmış peçete Syd'in kafasına uçtu.

Kara'ysa erkeklerin yanından ayrılıp kadınların güvenli ortamına götürüldüğü için memnun görünüyordu. Syd onu Maddie, Tiffany, Francine, Unda, Carolina, Grace ve Stephanie'yle tanıştırdı.

"Laura'yla Owen nerede kaldı?" diye sordu Grace.

"Bilmiyorum," dedi Syd. "Bana geleceklerini söylemişlerdi."

"Anakaradan döndüler mi ki?" diye sordu Stephanie.

"Benim haberim yok," dedi Grace. "Evan bu öğleden sonra birkaç kez Owen'ı aramayı denedi ama aramaları doğrudan sesli mesaja düştü."

"Umarım her şey yolundadır," dedi Stephanie. "Laura; Mac, Evan ve Grant'in kuzeni. Kasabadaki Sand & Surf Oteli'ni resto-

"Benim salonumla da böyle göz kamaştırıcı bir şeyler yapmalısın. Şu anki hali biraz... abuk," dedi Maddie.

"Abuk falan değil," diye karşılık verdi Sydney. "Biz, ona kullanışlı diyoruz ve elinin altında iki çocukla senin ihtiyacın olan da bu."

"Kullanışlı," dedi Maddie sanki ağzında kötü bir tat varmış gibi bir ifadeyle. "Al sana havalı bir kelime."

Sydney'nin tanımadığı genç bir kadının başı kapıdan içeri uzandı.

"İçeri gel!" diye seslendi yeni misafire, bu sırada onu karşılamak için kapıya yürüyordu. "Merhaba, ben Syd."

"Kara Ballard. Mac ile Luke bu akşam uğrayıp ahaliyle tanışabileceğimi söyledi."

"Ah, evet! Sen yeni iş ortaklarısın. Luke yapacağınız işlerden biraz söz etti. Bence harika fikir."

"Böyle düşünmene sevindim. Bana lojistik konularda yardımcı olmak için canla başla çalışıyorlar. O halde sen, Luke'un nişanlısısın..."

Yüzüğü takmasının üzerinden birkaç gün geçmiş olsa da bu kelime hâlâ heyecanlanmasına sebep oluyordu. "Evet."

"Bana nasıl nişanlandığınızı anlatırken o kadar heyecanlıydı ki," dedi Kara sesinde Syd'in dikkatini çeken bir özlemle. "Yüzüğünü görebilir miyim?"

"Ah, tabii! Onunla hava atmaya bayılıyorum."

Kara, yüzüğü yakından inceledi. "Göz kamaştırıcı. Tebrikler."

Genç kadının belli etmemeye çalıştığı ama yine de Syd'in görebildiği bir hüznün dalgası Syd'i meraklandırdı. Tek kolunu Kara'ya dolayıp onu Koca Mac, Mac ve Luke'un yanına götürdü.

"Ne içersin?" diye sordu Koca Mac.

"Diyet biraya hayır demezdim."

"Yaşın içki içmeye müsait miydi senin?" diyerek ona takıldı Koca Mac.

"Çok komik," derken Kara gülüyordu. "Göründüğümden daha yaşlıyım ben."

"Bir diyet bira, hemen geliyor," dedi Luke.

Mac, Kara'yı kardeşleri Grant ve Evan'la, ardından Ned, Seamus O'Grady, Blaine Taylor ve Grant'le gelen Dan Torrington'la tanıştırdı.

"Hepinizle tanıştığımı memnun oldum," dedi Kara, Luke ona açık bir bira şişesi uzatırken.

"Seni burada onlarla yalnız bırakamam," dedi Syd ve onu kendisiyle birlikte salona çekti. "Orası testosteron yüklü."

Bu yorumu üzerine odadan homurdanmalar yükseldi ve birden fazla top yapılmış peçete Syd'in kafasına uçtu.

Kara'ysa erkeklerin yanından ayrılıp kadınların güvenli ortamına götürüldüğü için memnun görünüyordu. Syd onu Maddie, Tiffany, Francine, Linda, Carolina, Grace ve Stephanie'yle tanıştırdı.

"Laura'yla Owen nerede kaldı?" diye sordu Grace.

"Bilmiyorum," dedi Syd. "Bana geleceklerini söylemişlerdi."

"Anakaradan döndüler mi ki?" diye sordu Stephanie.

"Benim haberim yok," dedi Grace. "Evan bu öğleden sonra birkaç kez Owen'ı aramayı denedi ama aramaları doğrudan sesli mesaja düştü."

"Umarım her şey yolundadır," dedi Stephanie. "Laura; Mac, Evan ve Grant'in kuzeni. Kasabadaki Sand & Surf Oteli'ni resto-

re etmek için işe alındı ve sonrasında, otel baharda yeniden açılınca işletmesini üstlenecek."

"Ah, o eski yere bayılıyorum," dedi Jenny. "Yanından her geçtiğimde, o otelde yaşanmış olabilecek şeyleri düşünmek hoşuma gidiyor."

"Tam yüz yıldır o köşede," dedi Linda. "Kocam bana, yapıldığından beri ilk kez elden geçirildiğini söyledi."

"İnanırım," dedi Syd. "Son zamanlarda, özellikle Owen'ın büyükannesi ve büyükbabası emekli olup Florida'ya taşındıklarından sonra gitgide bir harabeye döndü."

"Ben çocukken, oteli satın aldığıma dair hayaller kurardım," dedi Maddie. "Orada büyük çay partileri verdiğimi düşler, ön verandada bir sürü süslü elbise giymiş kadın hayal ederdim."

"Galiba Laura gerçekten de çay partileri vermeyi düşünüyor," dedi Stephanie.

"Kesinlikle bir çay partisi düzenlemeliyiz," dedi Maddie, "hep birlikte, otel baharda açıldığında."

"Eğlenceli olabilirdi," dedi Syd. "Sen ne dersin Jenny?"

"Bana uyar. Çay partileri benim için günlük hayatın bir parçası. Yeğenlerim var da."

Syd bir anda kendi geçmişindeki çay partilerini anımsadı. Kızı Malena, çay partilerinin büyük bir hayranıydı.

Maddie, ona anlayışla gülümserken Syd'in aklından tam olarak ne geçtiğini biliyor gibi görünüyordu.

"Bu hafta nişanlanan tek kişi sen değilsin, Syd," dedi Grace, Stephanie'yi dürterek.

Linda'nın dudaklarından bir hanımefendiye hiç yakışma-

yacak bir ciyaklama döküldü. *"Grant McCarthy! Seni öldürecekim!"*

Bunu duyan diğerleri kahkahalara boğulup yüzüğünü görmek için Stephanie'nin başına üşüştiler.

Jenny ve Kara, o anki olaylar karşısında sonuna kadar açılmış gözlerle birbirlerine baktılar.

"Ben ne yapmışım ki?" diye sordu Grant, annesiyle yüz yüze konuşmak için salona girerek.

"Nişanlandın ve bana söylemedin mi?"

"Annene söylemedin mi?" diye sordu Stephanie kuşkucu bir sesle.

"Ben, eee, şey, söyleyecektim."

"Gerzek," diye homurdandı Stephanie yakın zamanda kayınvalidesi olacak kadınla kucaklaşırken. "Bu adam tam bir gerzek."

"Onu, benim büyüttüğümünden daha iyi bir yola sokabileceğinden eminim," dedi Linda.

"Ömrümün kalanında bunun için uğraşırsam, belki."

"Tam burada dikiliyorum," dedi Grant. "Ve sizi duyabiliyorum."

"Güzel," dedi Stephanie. "Şimdi git de başkalarından duymadan önce babana söyle."

"Baba, annemle Stephanie bana çok kötü davranıyorlar," derken Grant, kendisini sırt sıvazlamaları ve daha fazla tebrikle karşılayan insanların arasına, mutfığa dönmüştü.

"Bütün haberler bu kadarla kalmıyor," dedi Mac. "Luke, hoparlörün var mı acaba?"

"Tabii, bekle getireyim."

Mac, telefonundan bir numara tuşlarken herkesin ilgisi mutfağa çevrilmişti. Mac hattın bağlanmasını beklerken aramayı hoparlöre bağladı.

"Selam, yumurcak," dedi diğerlerine sessiz olmalarını işaret ederek.

"Yanlış numara," diye karşılık verdi Janey.

"Nedir bu huysuzluğun?"

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Neden Luke'un evinden arıyorsun?"

"Çünkü birkaçımız bu gece toplandık ve güzel haberler paylaşıyoruz. Grant ile Stephanie'nin nişanlandığını duymuş muydun?"

"Hadi canım!"

"Ve Luke ile Syd."

"Vay canına, bunlar harika haberler! Tebrikler, çocuklar. Joe da tebriklerini iletiyor."

"Teşekkürler, Janey," dedi Luke.

"Senin de bize verilecek güzel haberlerin olduğunu duyduk."

"Annemin çenesi düşüktür zaten."

"*Seni duyabiliyorum*, Jane Elizabeth McCarthy Cantrell," dedi Linda.

Herkes kahkahalara boğuldu.

"Selam, anne," derken Janey'nin sesi yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocukmuş gibi çıkıyordu.

"Ee, söyle bakalım, neymiş güzel haber?" diye sordu Mac.

"Sanki bilmiyorsun."

"Ben biliyorum ama geri kalanlar bilmiyor."

"Ortaya çıktı ki bir şekilde, hamile kalmışım."

Bu cümle üzerine odadan sevinçli bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi.

"Çok sevindim, Janey!" dedi Maddie. "Thomas ile Hailey'nin kuzenleri oluyor! Ama okul bitene kadar bekleyecektiniz diye hatırlıyorum."

"Ben de öyle. Ama bu başka bir hikâyenin konusu."

"Ellerini üzerimden asla çekemiyor," dedi Joe.

Herkes yeniden gülüştü.

"Tebrikler," dedi Evan. "Dayı olacağım! Yeniden!"

Grace gidip sevgilisini kucakladı.

"Kim dayı oluyor?" diye sorarak içeri giren Owen, bir eliyle Laura'nın elini tutuyor, diğer eliyle altılı bira paketi taşıyordu.

"Ben," dedi Mac, Grant ve Evan aynı anda.

"O halde, Janey?"

"Doğru bildin," dedi Janey. "Hâlâ okurken hamile kaldım!"

"Ah, Janey," dedi Laura telefona doğru eğilip. "Bu harika bir haber!"

"Gördün mü bak?" dedi Joe. "Ben de öyle demiştim."

"Senin için harika tabii," dedi Janey, kocasına. "Bir yandan okulla boğuşurken bir yandan hamile kalan sen değilsin çünkü."

"Neden siz ikiniz bu tartışmayı özelden yapmıyorsunuz?" diye sordu Mac, kendisini izleyen herkese sırtarak. "Tebrikler, yumurcak. Ve Joe."

"Ve 'hamile kalmak' lafını kullanmayı kes," dedi Koca Mac, kızına. "Kaldıramıyorum."

Bu cümle yalnızca daha fazla kahkahaya sebep oldu. Sevgilerini ve en iyi dileklerini ileten insanların bağırışları arasında Mac telefonu kapattı.

"Bu kadar fazla güzel haber şampanyayı hak ediyor ben-
ce," dedi Koca Mac. Herkes bir kadeh aldığında, kendi kade-
hini havaya kaldırdı. "Sevgiye."

"Sevgiye."

Sydney, Luke'un kolları arasına sokulurken Grace, kolunu
Stephanie'ye dolayıp onu kendine çekti.

"Sevgiye," diye fısıldadı Luke, Sydney'nin kulağına.

Sydney, ona gülümsedi. Geçmişindeki her şeyle barışmış,
şimdiki hayatıyla mutlu ve geleceğin getirecekleri için heye-
canlıydı.

"Sana bakıyor," diye fısıldadı Maddie, Tiffany'ye.

"Hı?"

"Blaine. Sana bakıp duruyor. Her fırsatta." Maddie, kar-
deşine dirsek attı. "Git konuş onunla."

"Konuşamam."

"Tabii ki konuşabilirsin. Saçmalama."

"Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

Tiffany, kardeşine arkasını döndü.

Maddie çocukken olduğu gibi kardeşinin dikkatini çek-
mek istediği her zaman yaptığını yapıp onu dürtükledi. "Git.
Konuş. Onunla."

"Kapa. Çeneni."

"Sen kapa çeneni."

"Hayır, sen."

Maddie alışık olduğu bu atışma karşısında güldü. "Kaybe-
decek neyin var ki?"

"Mesela saygınlığım. Onunla olanları düşününce..."

“Daha fazlasını mı istiyorsun?”

“Söyleyeceğim bu değil!”

“O halde daha fazlasını istemiyorsun?”

“Öyle bir şey de demedim.”

“Jim’in sana bunu yapmasından nefret ediyorum,” dedi Maddie, kafasını iki yana sallayarak.

Bu Tiffany’nin dikkatini çekmeye yetmişti. “Bana ne yapmış ki?”

“Benim tanıdığım Tiffany, istediği bir şeyin peşinden gitmeden önce ikinci kere düşünmezdi bile. Benim Tiffany’m lisede okurken Jim Sturgil’i istediğine karar vermişti ve onu aldı. Neredeyse bir çocukken bir dans stüdyosu açtı ve onu kendi başına ayakta tuttu. Kocasını çalışırken bebekleri oldu ve bir işe ihtiyaç duyduğu için bir bebek bakım merkezi açtı –ki söylememe izin ver– bu da tamamen başarılı oldu. Benim Tiffany’m istediği şeyin peşinden gider. Köşesinde oturup bir şeylerin farklı olmasını umarak kendine acımaz.”

“Ne yapmaya çalıştığının farkındayım.”

“Ne yapmaya çalışıyormuşum?”

“Beni sinirlendirip sonrasında pişman olacağım bir şey yapmam için uğraşıyorsun.”

“Sonrasında pişman olmayacaksın.”

Tiffany, başını iki yana salladı ve Maddie, kardeşinin gözleri dolunca neye uğradığını şaşırıldı. “Özür dilerim.” Kolunu kardeşine dolayıp onu kendine çekti. “Beni ilgilendirmezdi.”

“Haklısın. Tam bir korkak olup çıktım. Kendi gölgemden bile korkuyorum.”

Maddie, Tiffany’nin böylesine yenik durduğunu görmeye

dayanamıyor, kocası yüzünden bütün özgüvenini yitirmiş olduğu gerçeğine katlanamıyordu. "Bir şey söylememeliydim."

"Onunla konuşmayı gerçekten istiyorum. Gerçekten. Burada değil ama. Etrafta izleyen gözler varken değil."

"Verandaya çıkıp biraz hava almaya ne dersin? Eminim peşinden gelir."

Tiffany, başını olumsuz anlamda salladı. "Çok belli."

"Ona gidip senin onunla konuşmak istediğini söyleyebilirim."

"Ve bu hiç belli olmaz."

"Neden yeniden liseye dönmüşüz gibi hissediyorum?"

"Değil mi? Bu saçmalık. Sen endişelenme. Eğer olması gerekiyorsa kendi kendine gerçekleşecektir."

"Eğer sen öyle diyorsan."

Carolina buraya kendi arabasıyla gelmeliydi. Luke ile Syd'in evine adım attığı anda tam da göz ardı etmek istediği adamla burun buruna gelmiş ve aynı saniyede yaptığı stratejik hatayı anlamıştı; çünkü Linda "Şahingöz" McCarthy hemen yanı başındaydı.

"Bayan Cantrell," derken Seamus o aptal derecede seks aksanıyla konuşmuş ve ardından uzanıp kadının elini tutmuştu. "Sizi görmek ne güzel. Adada olduğunuzu bile bilmiyordum."

Bir elektrik akımı omuriliğinden tırmanırken Carolina, Seamus'ın suratındaki "seni çıplak gördüm" sırıtışını silebilmeyi ölümüne istiyordu.

“Seni görmek de güzel, Seamus.” Elini çekti. “İşler nasıl gidiyor?”

“Mükemmel. Ölü sezonda bile insanlar durmadan geliyor, geliyor ve geliyorlar.”

Bir önceki gece onunla sevişirken kaç kere “geldiğini” hatırladığında Carolina’nın bedeni taş kesti. “Bu-bunu duymak harika.”

Seamus’ın sırtışı, cümlesiyle hedefi on ikiden vurduğunun farkında olduğunu söylüyordu. “Peki Joe nasıl?”

“Onunla haftada birkaç kez konuştuğun için eminim sen de biliyorsundur ki iyi.”

Verdiği rahatsızlıktan keyif aldığı şeytani sırtışından belli oluyordu. Şansına, Linda içeri giren grupla birlikte Evan, Grace, Grant ve Stephanie’yi selamlamaya girişmişti, dola-yısıyla yanı başında yükselen gerilimi hissetmemiştir.

“Kes şunu,” diye tısladı Carolina.

“Neyi keseyim? Ne yaptım ki?”

“Ne yaptığını çok iyi biliyorsun.”

“Bu akşam seni eve ben götürüyüm.”

“Öyle bir şey olmayacak.”

“Bunu senin de istediğini biliyorum.”

Onun bu yorumunu hakıyla savuşturacak bir şey söyleyemeden Linda gelip Carolina’yı çağırmıştı. Carolina o andan sonra Seamus’tan kaçmayı başarmıştı ama yine de adamın yaptığı her hareketin, delici bakışlarla kendisini izlediğinin farkındaydı. Ne zaman mutfığa doğru kafasını çevirse, onunla göz göze geliyordu. Her seferinde, gözleri buluşur buluşmaz kafasını çeviriyordu ama meme uçları sızlıyor,

bacaklarının arasında dün gecedен kalma izler zonklıyor ve yüzü, duyduğu dehşetle yanıyordu.

Linda neler olduğunu anlamadan, Carolina kendine gelmeliydi. Yapması gereken tam olarak buydu. Linda hâlihazırda Carolina'nın genç sevgilisini merak ediyordu. Eğer Joe, annesinin işletmesini geçici olarak devrettiği adamla yattığını duyarsa... Bunu düşündüğünde bile Carolina ölmek istiyordu.

Tanrı bilir, aklından *ne geçiyordu?* Yirmi dört saat önce-sini düşündüğünde, net bir şekilde görüyordu ki, aklından *hiçbir şey* geçmiyordu. Bu İrlandalının büyüüne kapılmıştı. Yaptıklarının tek açıklaması buydu.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Linda, Carolina'nın kolunu sıkarak.

"İyiyim ama banyoyu kullanmalıyım." Gözyaşlarına boğulmadan ya da Seamus O'Grady'yi kolundan tutup sürükleyerek oradan çıkartıp onunla delice seks yapmak gibi aynı derecede utanç verici bir şey yapmadan önce oradan çıkması gerekiyordu. "Hemen dönerim."

Başını öne eğdi ve koridora çıkıp banyoyu buldu ama biri çoktan kapmıştı.

"Odamızdaki banyoyu da kullanabilirsin, Carolina," dedi Syd, soldan son odayı işaret ederek.

Ruhunu ezen duygularla bir an için yalnız kalmaya ihtiyacı olduğundan Carolina, Sydney'ye teşekkür edip koridorun sonuna yöneldi. Karanlığa gözleri alışıp odanın içindeki diğer kapıyı görebilene kadar kalbi hızla çarparak karanlıkta dikildi, ardından banyoya girip kapıyı kapattı ve sırtını kapalı kapıya yaslanıp aldığı nefeslere odaklanmaya çalıştı. Bu ta-

mamen saçmalıktı! Onunla aynı odadayken bile tenine yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Yıllar boyu hiç seks yapmadan hayatını sürdürmüştü; tam otuz yıl! Bu İrlandalıyla geçirdiği bir akşam neden onu böyle yoldan çıkarmıştı ki?

Aklından geçen düşünceler onu dehşete düşürünce yüzüne soğuk su çarptı ve aynadaki yansımasını inceledi. Dışarıdan bakılınca her şey normal görünüyordu ama içinde bir fırtınanın ardında bıraktığı yıkım vardı. Hissettikleri yoğunlaştıkça bunu kendisine yaptığı için Seamus'a duyduğu öfke de artıyordu. *Bir geceliğine* demişti. Bir lanet olası gece. Seamus bunun *hangi kısmını* anlamamıştı ki?

"Bütün ada, oğlun için çalışan bir adamla yattığını öğrenmeden önce adamın bunun tek gecelik bir şey olduğunu anlamalısını sağlamalısın," diye fısıldadı aynadaki yansımaya. "Topla kendinil"

Birkaç derin nefes daha aldı ve birkaç dakika sonra, partiye yeniden katılmaya hazır hissediyordu. Mac ile Linda'nın geceyi erken kesmekte sakınca bulmayacaklarını umuyordu. Kapıyı açar açmaz dehşetle soludu çünkü kapının önünde dikilen Seamus, onu banyoya gerisingeri sokup kapıyı arkalarından kapattı. Kapının yuvasına otururken çıkarttığı ses, Carolina'ya silah ateşini anımsattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Seamus, onu kalçalarından kavrayıp Carolina'yı kendine yasladı. "Bunu." Dudakları onunkileri buldu; sert ve kararlılardı.

Carolina, onu itmeye niyetlenmişti ama kolları beyninin komutlarını almamış gibiydi. Seamus'inkine denk bir ihtiyaçla onun boynuna dolandılar ve Carolina öpüşüne istekle karşılık verdi.

Kalçalarını avuçlayan Seamus, sertliğini ona bastırды ve bu bile, Carolina'ya patlayacakmış gibi hissettirdi.

Her an yakalanabileceklerini bilmek her şeyi daha ateşli kılıyordu, böyle bir şey mümkünmüş gibi. Aklını yitirdiğine dair kanıt istiyorsa, işte buradaydı, ona dolanmıştı.

Seamus kotunun düğmelerine asıldığında Carolina onun hemen burada, Syd ile Luke'un banyosunda sevişmeye niyeti olduğunu anladı. Öpüşlerini kesmek için kafasını yan çevirip, "Dur," dedi. Bir elini onun göğsüne dayadıktan sonra kendini tekrarladı. "Dur."

"İzin ver seni eve götüreyim." Seamus'ın sesi pürüzlüydü ve dudakları hâlâ boynunda dolaşıyordu.

"Hayır."

"Lütfen, Carolina. İnsanlara iyi hissetmediğini söyle ve ben de seni eve götürmek için öne çıkayım."

"Öyle bir şey yapamam. Herkes ne yapmaya çalıştığımızı anlar."

"Kimse, oğlunun çalışanının seni eve bıraktığından başka bir şey anlamaz."

"Sana böyle bir şey olmayacağını söyledim."

Seamus'ın parmakları, Carolina'nın kalçalarına gömüldü ve sertliği bacaklarının arasına sürtündü.

Bir önceki gece Seamus'ın ona neredeyse acıtacak kadar zevk verdiğini anımsayınca daha fazlasını isteyerek inledi.

"Çoktan oluyor."

"Seamus, lütfen. Bunu yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Carolina'nın başı, Seamus'ın göğsüne düştü ve parmakları kemer halkalarına takıldı.

"Eğer söylediklerinde ciddiysen, beni bırakman daha doğru olacaktır."

Seamus bir kalp atışı süresince durakladı, Carolina'ya kendisini bırakması için bir fırsat tanıyordu.

Neredeyse kendi iradesi dışında, Carolina'nın parmakları onun kotuna iyice asıldı.

Seamus, dudakları Carolina'nın boynunda gezerken keyifle kıkırdadı.

"Kendini beğenmişlik etme," diye patladı Carolina, bir yandan da Seamus'ın onu ne kadar kolay baştan çıkarabildiğini düşünüp sinirleniyordu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Patronluk tasladığında beni çok fena tahrik ediyorsun. Dün gece bana seni daha sert becermemi söylediğinde olduğu gibi. Çok seksi."

Kendisine de en az Seamus'a olduğu kadar sinirli bir şekilde Carolina, onu serbest bıraktı. Onun yanından uzattığı eliyle kapıyı açtı ve içeriye aniden serin hava doldu. "Beni yalnız bırak."

Titreyen elleri ve her an patlayabilecekmiş gibi hissettiren kalbiyle Carolina partiye yeniden katılmadan önce derin soluklar alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Linda saniyesinde üzerine atladı. "İyi misin? Yüzün kıpkırmızı."

"Bir hastalık falan kapıyorum galiba. Erken ayrılısam kusura bakmazsın, değil mi?"

"Ben sizi bırakırım," dedi arkalarından İrlanda aksanlı bir ses. "Ben de ayrılmak üzereydim. Sabah sekiz feribotu benim."

Carolina, gözlerini yumup Tanrı'dan sabır diledi. Bu kadar insanın önünde Seamus'ı yumruklayamaz ya da öldüremezdi.

"Emin misin, Seamus? Onu ben de götürebilirim."

"Beachcomber'a giderken evinin önünden geçeceğim," dedi Seamus suratında bir gülümseyişle.

Onun evi, Beachcomber'ın tam zıddı yöndeydi ve Seamus da bunu çok iyi biliyordu. Linda bu partiyi hevesle beklediğinden Carolina, onun erken ayrılmasına sebep olmak istemiyordu. "Teşekkürler," dedi sıkılı dişlerinin arasından. Seamus bunun bedelini kesinlikle ödeyecekti, hem de istediği şekilde değil.

"Eğer sorun yoksa," derken Linda, Carolina'ya şüpheyle baktı.

"Hiç sorun yok," dedi Seamus. "Gidelim mi, Bayan Cantrell?" Eğer bakışlar öldürebilse, Seamus çoktan mezarı boylamıştı. Seamus'ın dudakları çekici bir gülümseyişe kıvrıldı; Carolina'yı en başta bu karmaşaya sürükleyen gülümseyişe.

"Yarın seni ararım," dedi Linda, Carolina'yı kucaklarken.

"İyi olacağım. Eminim bir tür salgın falandır."

"Tabii ki. Başka ne olacaktı ki?"

Carolina, Linda'nın sorusunu cevaplamadı. Seamus'la ikisi ev sahiplerine veda edip son kez tebriklerini iletirken Carolina, onun kaçınılmaz sonunu çoktan planlamıştı. Onu öyle minik parçalara ayıracaktı ki annesine bir ayakkabı kutusu içinde gönderebilecekti. Sonra, *sonra*, onu gerçekten incitecekti.

On Dokuzuncu Bölüm

"Bütün gün neredeydin?" diye sordu Evan, Owen'a.

"Ben... meşguldüm. Neden ki?"

"Seni arayıp durdum. Seninle konuşmam gerekiyordu."

Owen, birasından bir yudum alıp odanın karşısında Stephanie ve Grace'le sohbete dalmış olan Laura'ya baktı. Sırlarını kız arkadaşlarına mı veriyor, diye merak etti. Geçmişte, aralarında geçenleri arkadaşlarına anlatan kadınlar onu rahatsız etmişti. Şimdiyse bütün dünyanın Laura'nın onunla olduğunu bilmesini istiyordu. Sonsuza dek.

"Alo! Owen, beni dinliyor musun?"

"Özür dilerim, ne diyordun?"

"Senin neyin var be?"

"Sen, Grace'le bir araya geldiğinden beri neyin varsa, o işte."

Owen'ın Laura'ya bakışlarını takip eden Evan, çenesinde ki kirli sakalı kaşıdı. "Öyle mi?"

"Hı hı."

"Sen ve kuzenim. Kimin aklına gelirdi..."

"Benim aklıma gelmezdi, orası kesin. Ama şimdi düşün-düğüm tek şey bu."

"O hissi biliyorum," dedi Evan gülerek. "İkinizi birbirinize çok yakıştırıyorum."

"Ben de. Ee, benimle ne konuşmak istemiştin?"

"Bir iş olasılığı." Evan, ona adada bir stüdyo kurmakla ilgili Ned'in kendisine aktardığı planın ana hatlarını anlattı. "Ne düşünüyorsun? Böyle bir şeyi yürütebilir miyiz?"

"Sen yürütürsün. Tam sana göre bir işe benziyor."

"Peki sen?"

"Benim için çok fazla iş."

"Öyle ama bence beraber bunu gerçekten yapabiliriz."

Owen, Evan'ın yeniden bir şeylerle ilgili hevesle konuştuğunu gördüğü için mutluydu. Onu Nashville'de tırnaklarıyla kazıdığı kayıtlarının kaderinin belli olmasını beklerken izlemek, etrafındaki herkes için zordu.

"İkimizin de tanıdığı onca müzisyeni düşün; seninle benim gibi asla bir şans yakalayamamış insanları. Bir fırsat arayan onlarca yetenek olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Bu konuda oldukça heyecanlı görünüyorsun."

"Evet, biraz ama ben bunu ikimiz yaparız, diye düşün-müştüm."

Owen kelimelerini dikkatle seçti çünkü Evan'ın hevesini kırmak istemiyordu. "Sanırım ben otelde çalışmak istediğime karar verdim."

"Ne olarak?"

"Ne olarak çalışmam gerekirse," dedi Owen omuz silkerek.

"Restorasyon tamamlandığında Laura oteli işletecek ve ben de ona yardım edeceğim. Otelin her daim bir şeylere ihtiyacı olacak. Beni meşgul tutacak yeterince işim olacak. Fark ettim ki eski mekânları yenilemek beni mutlu ediyor."

Evan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ağzından çıkanı kulağın *duyuyor* mu senin? Ne zamandan beri 'Bay Tamirci'sin sen? Sen bir *müzişyensin*. Oldum olası busun."

"İnsanlar değişir, Ev. Hayat değişiyor. Hep bir müzisyen olacağım ama yapmak istediğim başka şeyler de var. Büyükkannem ile büyükbabam, o oteli yarım yüzyıl boyunca işlettiler. Onu aile içinde tutmak fikrini seviyorum."

"Laura bu planın neresinde?"

"Eğer becerebilirim, onu da aile içine katacağım."

"Stüdyo fikriyle gerçekten de mi ilgilenmiyorsun?" diye sordu Evan yıkılmış bir halde.

"Bir stüdyoyla senin yapabileceğin şeyleri görmekle gerçekten ilgileniyorum. Ortaya koyduğun işi ilk ben satın alacağım."

"Ama bir parçası olmayacaksın."

"Üzgünüm ama hayır."

Evan, ellerini beline koydu, gözlerinde kaybolmuş bir ifade vardı. "Senin hayır demeni beklemiyordum."

"Seni yüzüstü bıraktığım için üzgünüm."

"Beni yüzüstü bıraktığın falan yok. Şimdi başka bir plan yapmam gerekecek, hepsi bu."

"Bu fırsatı alıp onunla mümkün olan her şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Büyük başarılar elde etmek için gereken her şeye çoktan sahipsin. Bana ihtiyacın yok."

"Bu akşamın ilerleyen saatlerinde sana ihtiyacım olacak. Luke bizden çalmamızı istedi. Gitarın yanında mı?"

"Evden asla gitarımı almadan çıkmam."

Evan kafa salladı. "Güzel."

"Kızmadın, değil mi?"

"Hayır. Şaşırtıcı bir şekilde, anlıyorum."

"Sen hep benden daha hırslıydın. Ben barlarda çalmakla mutluyken sen hep şarkılar yazdın ve bir kariyer kovaladın."

"Ya, bak şimdi neredeyim," dedi Evan acı bir sesle.

"Her şeyin bir sebebi var. Belki de bu yeni yolda ilerlemen gerekiyordu."

"Grace de aynısını söyledi."

"Yani o, bu stüdyo fikrini destekliyor mu?"

"Hem de nasıl," dedi Evan bir sırıtışla. "Bu işle burada, adada kalabileceğim. Mutluluktan havaya uçtu."

"Ona biraz zaman tanı. Akıllanacaktır."

"Çok komik."

Owen'ın telefonu çaldı ve Owen, ekranda Frank McCarthy'nin numarasını görünce şaşkınlığa uğradı. "Bunu cevaplamam gerekiyor," dedi Evan'a.

"Tabii."

Owen aramayı cevaplamak için dışarı yürüdü. "Merhaba, Frank."

"Owen, telefonu açtığına çok sevindim."

"Partideydik. Her şey yolunda mı?"

"Bu akşam adı-anılmaması-gereken damatla konuştum."

Owen'ın midesi gerginlikle düğümlendi. "Ve?"

"Onu boşanma evraklarını imzalamasının ve bebeğin

birincil velayetini Laura'ya bırakmasının en iyisi olacağı konusunda ikna ettim. Hafta sonları ve bazı tatillerde bebeği almak üzerine bir programa razı geldi, yaz tatilleri iki hafta ve başka birkaç tatilde."

Owen, tuttuğunu fark etmediği bir soluk koyuverdi. "Bu harika. Laura çok mutlu olacak."

"Ben o kadar emin değilim."

"O neden?"

"Çünkü bir koşulu var."

Owen'ın midesi artık gerginlikten acıyordu. "Neymiş o?"

"Seninle ilişkisini bitirmesini istiyor."

Owen, gerçek hayatta midesine az önce duyduklarından daha çok acıtan yumruklar yememişti. "Laura'nın kimle zaman geçireceğine karar verme hakkını nereden bulmuş?"

"Bilmiyorum ama bunu ona anlatmayı dene. Pazartesi günü onun çalıştığı firmanın büyük ortaklarından biriyle öğle yemeği yiyeceğiz. Liseye beraber gitmiştik. Bir yoklayıp onu bu şımarık çalışanıyla ilgili kendi tarafıma çekebilir miyim diye bakacağım."

"Beni haberdar eder misin?"

"Tabii ki. Seni aradım çünkü Laura'yı bu bilgilerle şu anki halinden daha fazla üzmemek istedim. Ona haberleri verecek misin?"

Owen gözlerini yumdu ve Laura'nın onu sevdiğini söylerkenki ifadesi gözlerinin önünde belirdi. "Eğer bu ortakla pazartesi günü konuşacaksan, sanırım o zamana kadar bekleyebilirim ama daha fazla olmaz. Ondan sır saklamak istemiyorum."

"Babamın dediği gibi, bu konudaki tavrını beğendim, evlat."

Owen kendi babasını düşündü; o Owen'ın hiçbir şeyini, asla beğenmezdi. "Teşekkürler. Bunu duymak benim için çok anlamlı."

"Seni haberdar edeceğim," dedi Frank. "Bu sırada sen de kızıma iyi bak."

"Bakacağım."

Başı dönen Owen, telefonunu cebine geri tıktı. Şimdi ne yapacaktı?

"Bize her şeyi anlat," dedi Stephanie, Grace'le ikisi, Laura'yı odanın sessiz bir köşesine çekerken. "Kocan denen bok çuvalıyla ne oldu? Ve Owen! Geçen gün sizi bastığımda... O ne öpüşmekti arkadaş."

"Bu konuda özür dilerim," dedi Laura dili tutulmuş bir şekilde.

"Özür falan dileme! Anlat!"

"Önce sen," dedi Laura. "Bu evlilik teklifinin bütün detaylarını duymak istiyorum. Romantik miydi?"

"İyi bir iş çıkarttı," dedi Stephanie gözlerinde yumuşak bir ışıltıyla. "Hele o teklif ettiği sırada benim ondan ayrılmaya çalıştığımı düşünecek olursak."

"Ne?" dedi Grace. "Neden?"

"Sürekli birbirimizi yiyorduk. Bu bana ağır geliyor. Annemle yıllarımı böyle geçirdim ve daha fazla bu şekilde yaşamak istemiyorum."

"Fikrini nasıl değiştirdi?"

"Sence? Kelimelerini kullandı. Herif yetenekli. Birden fazla konuda."

Grace burnundan bir homurtu çıkarttı. "Eminim neyi var neyi yoksa dökmüştür."

"Unutulmaz bir şeydi," dedi Stephanie.

Laura, Stephanie'nin yüzüğünü biraz daha yakından inceledi. "Senin geleneksel bir nişan yüzüğü takacağını hiç düşünmezdim."

"Grant daha özel bir şeyler almayı değerlendirmiş ama geleneksel bir şey almaya karar vermiş çünkü ben asla geleneklere göre yaşamadım. Öğrendik ki geleneksel şeyleri seviyormuşum."

"Ah," dedi Grace. "Çok tatlı değil mi?"

"Biliyorum. Kesinlikle arada bir tatlı oluyor."

Laura, Stephanie'yi kucakladı. "Senin için çok mutluyum. Senin kadar mutluluğu hak eden kimseyi tanımıyorum."

"Teşekkürler. O kadar mutluyum ki acı veriyor. Sadece Grant'le evlenmekle kalmıyorum, babam özgür ve üzerindeki suçlamalardan arındı ve ben de bir sonraki adımımı bulmaya çalışıyorum. Onu özgür kılmak o kadar uzun zamandır tek savaşımdı ki bazı günler artık böyle bir şey yapmam gerekmediğine inanamıyorum."

"Çok rahatlamış olmalısın," dedi Grace. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyorum."

"On dört yıllık bir kâbus gibiydi."

"Artık hepsi geçmişte kaldı ve sen de istediğin her şeyi yapabilirsin," dedi Laura.

"Biliyorum," dedi Stephanie gözlerinin gerisindeki parlak ışıltılarla. "Bu yüzden artık oldum olası istediğim şeyi yapıp restoranımı açıyorum."

"Otelde aç," dedi Laura. Daha akıllı düşüncelerini tam şekillendirmeden dudakları kelimeleri pırtlatıvermişti.

Stephanie'nin şaşkınlığı yüzünde belirdi. "Efendim?"

"Adele, Owen'ın büyükannesi, otelde üst seviye bir restoran açmamız fikrinde beni destekledi. Restoran için yerimiz, kocaman bir mutfak ve ihtiyacın olan her şey var. İstersen alanı yenileriz, neye ihtiyacın varsa."

"Sen ciddisin."

"Hem nasıl."

"Bu fikre bayıldım," dedi Grace. "Siz ikiniz harika bir takım olursunuz."

"Buna kesinlikle katılıyorum," dedi Laura, geçen her an bu fikre daha fazla kapılıyordu. "Restoranın sınırsız yetkisi senin olur. Restoran tamamen senin olur."

"Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet, de," dedi Laura. "Sand & Surf'ü, eski ihtişamına kavuşturmak için birlikte çalışalım."

"İstediğim her şey o otelde var; kasabanın harika bir noktasında, mükemmel bir okyanus manzarası var ama aynı zamanda ulaşımı kolay," dedi Stephanie. "Kulağa kusursuz geliyor ama kesin bir karar vermeden önce mutfağa ve yemek salonuna bakmam gerekecek."

"Sabah gel ve doya doya bak."

"Geleceğim. Bu mükemmel fikir için teşekkürler. Eğer gerçekleşirse bu ikimiz için de harika olur."

"Yaşasın," dedi Grace ellerini çırparak. "Hadi şimdi senin eski kocanla ve Owen'la olanları duyalım."

Laura, onlara Justin'le konuşmasının önemli kısımlarını anlattı, belki de aslında hepsi önemsizdi.

"Peki, şimdi?" diye sordu Stephanie, hâlâ Justin'in bebeğin babası olmayabileceğine dair dokundurmasına kızgın bir şekilde surat asıyordu.

"Ondan haber bekliyorum. Oradan ayrılırken evrakları imzalayacağından emindim ama şimdi, bir parçam Justin'in savaşmayı sürdüreceğinden korkuyor."

"Bebek için ne dedi?" diye sordu Grace.

"Zaten biliyordu."

Stephanie kaşlarını çatı. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Görünüşe göre, peşime adam takmış. Hem otelden, hem bebekten, hem de Owen'dan haberi vardı."

"Korkunç," dedi Grace ürpererek. "Bu adamdan hiç hoşlanmıyorum."

"Al benden de o kadar," diye ekledi Stephanie. "Owen ne diyor peki?"

"Bütün olanlar sırasında, Owen harikaydı," dedi Laura. "Bana çok destek oldu, inanılmaz anlayışlıydı. Peki, buna ne dersiniz, doğuma benle girip bana koçluk etmek istedi. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Seni seviyor," dedi Grace. "Evan'la konuşurlarken bile gözlerini üzerinden alamıyor."

"Öyle mi?" diye sordu Laura, yüzünde bir gülümseme belirmişti.

"Bir an bile bakışlarını çekmiyor," diyerek az önce söylediklerini tekrarlardı Grace.

"O... harika. Umarım Justin, Owen'ın sabrı tükenmeden önce evrakları imzalar."

Stephanie, "Owen'ın sabrının tükeneceği falan yok," diyerek ona garanti verdi. "Kendi rızasıyla doğuma girmek isteyen bir adamın seninle ilgili uzun vadeli, kötü, çok kötü planları olmalı."

"Öyle mi diyorsun?" dedi Grace şakacı bir şekilde. "Bence de, eğer bu onun sana bağlılığını göstermiyorsa daha ne yapmalı, bilmiyorum."

Bebek tam da o anda onu tekmeledi. Laura, onun da arkadaşlarıyla aynı fikirde olduğunu belirtmek istediğini düşündü.

"Ee, hikâyesi neymiş?" diye sordu Dan Torrington, Grant'e.

"Kimin hikâyesi?"

Dan, "Sunnybrook Çiftliği'nden gelen Rebecca'nın," diyerek başıyla o sırada Koca Mac ve Linda'yla konuşan Kara'yı işaret etti.

"Hiçbir fikrim yok. Hey, Mac," dedi Grant, kardeşine, "buraya gelsene."

"Hayrola?" diye sordu Mac, onlara katıldığında.

Grant, "Dan, Kara'nın burada ne işi olduğunu merak ediyormuş," dedi.

"Ben de hakkında az şey biliyorum. Kendisi Maine'den geliyor ve on bir çocuktan altı numaralı olan."

"*On bir mi?*" dedi Grant. "Yüce İsa. Ben de bizim ailemizi büyük sanıyordum."

"Bizim iki katımıza bir ekle," dedi Mac, suratında bir sırıtışla.

"Yok, ben almayayım," dedi Grant. "Dört kardeş bana yetiyor da artıyor."

"Gansett'te ne yapıyormuş?" diye soran Dan'ın gözleri, hevesli bir şekilde anlattığı şeylerle Koca Mac'i ve Linda'yı kahkahalara boğan Kara'ya odaklanmıştı. Bir sebepten, onun anlattıklarını dinlemek için orada olmak istiyordu.

Mac, Kara'nın adaya turist getirme teklifinden ve bu teklifin McCarthy's Gansett Island Marinası'nı nasıl içerdüğinden söz etti.

"Bunu biz nasıl düşünemedik?" diye sordu Grant.

"Babamla Luke bu konudan çok söz ettiler ama yıllardır, bunu gerçekten hayata geçirmek için hiçbir şey yapmadılar," dedi Mac. "Bu haliyle anlaşma bizim için harika olmanın bile ötesinde; artan kalabalık, restoranla hediyeelik eşya dükkânını canlandıracak ve oteli görenler muhtemelen marinaya da müşteri getirecek ama turistleri karadan alıp buraya getirmenin baş ağrısını biz çekmeyeceğiz. Her şekilde kazançlı çıkıyoruz."

Grant, kardeşiyle iş konuşurken Dan, Kara'yı seyretmeyi sürdürdü. Bu kız onun tipi bile değildi. O genelde fiziğiyle herkesin bakışlarını kendine çeviren sarışınların peşinden giderdi; geleneksel, erdemli taşra kızlarının değil. Kot pantolonu bile Levi's'ti, İsa aşkına. Her ne kadar bu kot, onun poposunu harika bir şekilde ortaya çıkarmış olsa da Dan en son ne zaman düz bir Levi's pantolon giyen birini tanıdığını hatırlamıyordu.

Üst kısmının bu kadar dolgun görünmesinde üzerindeki kalın süveterin ne kadar rolü olduğunu bilmiyordu ve uzak-

tan anladığı kadarıyla, kızın yüzünde bir damla bile makyaj yoktu. *Los Angeles'ta bir gün bile sağ kalamaz*, diye düşündü. Ve bir sebepten ötürü, bu düşünce onu memnun etti.

"Ne kadar daha burada?" diye sordu Mac'e.

"Pazartesi Maine'e dönüyor ama martta sezona hazırlanmak için geri gelecek."

Anlaşılamaz bir sebepten ötürü, Dan onun yakın zamanda gideceğini duyunca neşesi kaçmıştı.

"Neyin peşindesin, Torrington?" diye sordu Grant, Mac karısını bulmak için yanlarından ayrıldıktan sonra.

Dan içinde dönüp durduğu düşüncelerden sıyrıldı. "Hiç."

"Niye gözlerini dikmiş onu izliyorsun ki? Kızı korkutacaksın."

"Gözlerimi dikip izlediğim falan yok."

"Bana onun ilgini çektiğini söyleme. Sen onun için çok yaşlısın. Üstelik o senin tipin bile değil."

"Komiktir ki ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama yine de..."

"Ne var?"

"Onda bir şey var. Ona baksana. Bir kar tanesi kadar saf."

"İşte bu yüzden ondan uzak, çok uzak durmalısın."

Dan, elini göğsüne götürdü. "Of! Bu acıttı."

"Ölmezsin."

"Beni onunla tanıştır."

"Onu ben de tanımıyorum ki," diye itiraz etti Grant.

"Onunla konuşan insanları tanıyorsun ama değil mi?"

Grant gözlerini devirdi. "Kendileriyle bir ya da iki kez yolum kesişti."

"Hadi o zaman."

"Neden bundan pişman olacaktım gibi hissediyorum?"

"Kanka kanunu, McCarthy. Kız arkadaşının üvey babası haksız yere hapiste çürürken sana yaptığım iyiliği hatırlıyor musun?"

"Bunu daha ne kadar kafama kakacaksın?"

"On beş-yirmi yıl falan. Bu arada..." Grant'i itelemek için dürttü.

"İyi. Her neyse." Grant, anne babasının Kara'yla konuştuğu mutfağa geçti. "Herkes iyi zaman geçiriyor mu bakalım?"

"Kara Ballard," dedi Koca Mac, "bu bizim ikinci gerzek oğlumuz, Grant, kendisi nişanlanıp iki gün boyunca bize haber vermeyi unuttu."

"Meşguldüm," dedi Grant, Kara'yla el sıkışırken. Kaşlarını muzip hareketlerle oynatırken, "Kutluyordum," dedi.

Kara'nın yanakları Grant'in kutlamalardan bahsetmesiyle pembeleşti ve Dan ona biraz daha çekildiğini hissetti. *Bir kar tanesi kadar saf* ve bir de kızarıyor. *Gerçek olamayacak kadar iyi.*

"Kara, bu arkadaşım Dan Torrington."

"Tanıştığımıza sevindim." Göz göze geldiklerinde Dan, onun kahverengi gözlerinin içinde altın parıltılar olduğunu fark etti. Ve bunlar... *çil miydi?* Utangaç gülümseyişi doğrudan bir diş macunu reklamından alınmış gibiydi. Tanrı biliyor, kelimelerin anlatamayacağı kadar sevimliydi ve Grant'in de dediği gibi, muhtemelen onun için fazla gençti.

"Ben de," dedi Dan. "Taşımacılık işinde olduğunu duydum."

"Ailesinin Bar Harbor'da büyük bir tekne üretim ve işletme firması var," dedi Koca Mac.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Dan.

"Daha çok işletme geliştirmeden sorumluyum ama gelecek yaz, Salt Pond'dan kalkan turist servislerini ben idare ediyor olacağım."

Dan, bu kızın, kendisi gibi erkekler için çan eğrisini yükselten o zeki kız olduğundan emindi. Kendini hiç rahat bırakıp bırakmadığını, biraz olsun vahşileşip vahşileşmediğini merak etti. Cevabı bilmeyi istediğine hiç şüphe yoktu.

"Ya siz, Bay Torrington? Siz ne işle meşgulsünüz?"

Grant, kızın "Bay Torrington" deyişine homurtularla gülüp annesinin ters bakışlarına maruz kaldı.

"Bana Dan de lütfen. Ben avukatım."

"Oh," derken Kara'nın kendisini hor gördüğü gün gibi açıktı. "Bu... güzelmiş."

Dan'ın yüzü yarım bir gülümseyişle değişirken, kıza avukatlarla ne alıp veremediği olduğunu sormamak için kendini zorladı.

"Stephanie bizi çağırıyor," dedi Grant anne babasına. "Ağzından 'düğün planları' lafının çıktığını duymamayı umuyorum."

"Ah, bir başka düğün planlamak için sabırsızlanıyorum!" dedi Linda, kocasıyla oğlunu salona yönlendirirken.

"Harika," diye mırıldandı Grant, annesi kolundan çekştirirken.

Dan, arkadaşının isteksizliğine güldü. "Adi herif, neye bu laştığını bilmiyor bile."

"Bu da ne demek?" diye sordu Kara.

Onun ses tonuna şaşırان Dan, kelimelerini dikkatle seçti. "Düğün planlamak hiç onun tarzı değildir."

"Evli misiniz?"

"Hayır."

"O halde düğün planlamakla ilgili ne biliyorsunuz?"

Bir acı dalgası onu hazırlıksız yakalarken anılar dalga dalga üzerine yığıldılar. Nasıl oluyordu da canı hâlâ bu kadar yanıyordu? "Bir keresinde kıyısından döndüm."

"Ne oldu?"

"Ama Bayan Ballard, daha yeni tanıştık," dedi özensiz bir çekiciliği olan gülümseyişiyle ki bu gülümseme zamanında bütün ömrü boyunca istediği kadınları elde etmekte ona yardım etmişti. "Size bütün sırlarımı açmaya hazır olduğumu sanmıyorum." Kelimeler ağzından çıktığı anda bunu yaptığına pişman oldu. Ona takılmak istemişti ama kızı utandırdığı çok belliydi.

"Özür dilerim. Kesinlikle haklısınız. Beni ilgilendirmez."

"Hey, sadece dalga geçiyordum." Başını eğip kızın gözlerinin içine baktı. "Sahiden, yalnızca dalga geçiyordum. Nişanlılığımız yürümedi." Omuz silerken nişanlısını, düğünden iki gün önce en yakın arkadaşının üzerine ata biner gibi tünemiş bir şekilde bulmanın acısını da uzaklaştırmayı ummuştu. Hayatında bir anda iki önemli insanı birden kaybetmişti. "Neyse."

"Zor bir zaman olmalı. Böyle bir şey yaşadığınıza üzüldüm."

"Bazen olur öyle."

Kız, bir anda elindeki bira şişesine fazladan ilgi göstermeye başladı. "Evet, olur," derken sesi, Dan'ın neden bahsettiğini bizzat bildiğini gösterecek gibi incinmiş bir tondaydı.

Dan ona ne olduğunu öğrenmek için ani bir sızı hissetti. Onu konuşturmaya devam etmek istediği için birasına işaret etti. "Bir bira daha içer misin?"

“Hayır, teşekkür ederim. Biraz sonra ayrılacağım.”

“Bana avukatlardan neden hoşlanmadığını söylemeden olmaz.”

Kızın bakışları Dan’inkilerle buluştu. “Size avukatlardan hoşlanmadığımı düşündüren ne?”

“Bir avukat olduğumu duyduğunda söylediğin ‘bu güzel-miş’ cümlesiyle ilgili bir şey olabilir, bilmiyorum.”

“Avukatlardan hoşlanmıyor değilim. Önemli bir iş yapıyorlar bence.”

“Öyle mi?”

“Siz benden iyi bilirsiniz. Önemli bir iş yapıyor musunuz?”

Dan, haksız yere hüküm giymiş üç düzine insanı nasıl hapisten çıkarttığını düşündü. “Öyle olduğunu düşünmeyi seviyorum.”

“Buyurun işte.”

Bu kız tamamen tatlı ve Dan için tamamen yanlıştı ama Dan tamamen onun büyüüne kapılmıştı işte. “Yarın akşam seni yemeğe çıkartmak isterim.”

Kız, Dan az önce onu Ay’da yemeğe götürmeyi teklif etmiş gibi bakıyordu. “Siz... Ben...”

“Basit bir soru sordum: Yarın akşam benimle yemeğe çıkar mısın?”

“Ben...” Dan, kızın bunu istediğini görebiliyordu. Yüzünden geçen o özlem dolu ifadeyi nasıl kaçırabilirdi ki? Geçen her saniye Dan’in ona duyduğu ilgi artıyordu. “Hayır ama sorduğunuz için teşekkür ederim.”

“Fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, yok.”

Vay canına, bu bir ilk olmalıydı. Dan, kendisine *herhangi bir konuda* hayır diyen bir kadını hatırlayamıyordu.

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi Kara. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

Kara, sanki ev bir anda alev almış gibi oradan kaçtı. Mac, Koca Mac, Luke ve Sydney'ye veda ederken Dan bir kez daha solmuş Levi's kotun poposunu nasıl güzel onurlandığını fark etmeden edemedi. Kapıdan çıkmadan bir saniye önce bakışlarını mutfağa çeviren Kara, onu izleyen Dan'le göz göze geldi. İfadesindeki bastırılmış istek, Dan'in oturuşunu dikleştirmesine neden oldu. Bir an için peşinden gitmeyi düşündü.

Ama bir dürtüyle harekete geçmek istemediği için kendini durdurdu. Eğer kız istemiyorsa o da ilgilenmiyordu.

"Kendine bu yalanı söylemeye devam et," diye mırıldandı.

"Kısa sürdü," dedi Grant, Dan'in yanına döndüğünde.

"Ne?"

"Senden bu kadar hızlı kaçan başka kadın görmemiştim. Sihrini falan mı kaybediyorsun?"

"Ben öyle demezdim. Yine de bir anda kitabımı yazmak için bahar daha cazip görünmeye başladı. Kıştan vazgeçtim."

Grant şüpheli gözlerle ona baktı. "Ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey. Şimdilik."

Tiffany'nin verandaya çıkmasının sebebi, Maddie'nin eğer verandaya giderse Blaine'in onu takip edeceğini söylemesi değildi. Hayır, biraz temiz havaya ve bir dakika yalnız kalma-

ya ihtiyacı vardı. Şu an bir sigara için cinayet işleyebilirdi ancak birkaç ay önce sigarayı bırakmıştı ve Ashleigh'nin iyiliği için bu kararından dönmek istemiyordu.

Ama sahiden de eğer yeni âşık olmuş, ellerini birbirinden çekemeyen insanlar arasında bir dakika daha geçirse çılgılık atmaya başlayacaktı. Hepsi ölümüne mutluydu. Bu onun kusmak istemesine sebep oluyordu. Bir zamanlar o da aynı Grace ve Stephanie, Laura ve Sydney hatta Maddie gibiydi; hayatının aşkını bulduğundan ölesiye emin. Jim'le evlendiğinde daha yirmi yaşındaydı ve aşklarının sonsuza kadar süreceğinden de çok emindi. Ama bir noktada her şey ters gitmişti ve Tiffany hâlâ bunların ne olduğunu bilmiyordu.

Arkadaşlarına dikkatli olmalarını söylemek istiyordu. Onlara bazen işlerin planlandığı gibi gitmediğini söylemek istiyordu. Onlara bir adama bütün kalplerini ve ruhlarını adayabileceklerini ama bazen, hiçbir neden yokken hem kalplerinden hem ruhlarından olabileceklerini söylemek istiyordu.

Ama etrafta söyleyeceklerini duymak isteyecek kimse olmadığından emindi. O bile duymak istememişti, kocasının evliliklerini kendi açısından sonlandırıldığını anladığında bile inanmak istememişti. Ancak Jim evlerindeki bütün mobilyaları alınca Tiffany, ilişkilerinin bitmiş olabileceğini kabullenmek zorunda kalmıştı.

Yüreğinin ortasında çöreklenmiş bir tutam yalnızlık yüzeye çıktı ve onu aşka duyduğu inançsızlık ve hemen ardından gelen acılık izledi. Her ne kadar arkadaşları arasına yayılmış bu mutluluğu küçümsemek istiyorsa da onlara özeniyordu. O sonsuza kadar mutlu sonunu bulabilecek miydi? Annesi

bile Ned'le ilişkileri başladığından beri Tiffany'nin hiç olmadığı kadar aşk sarhoşuydu. Francine'in yaşadıklarından sonra, kimse mutluluğu onun kadar hak etmiyordu, kocası bırakıp gittikten sonra iki çocuğunu tek başına büyüttüğüne ne de olsa; yine de Tiffany annesini kıskanıyordu!

Kafasını kendine duyduğu hoşnutsuzlukla iki yana sallayıp partiye geri dönmek üzere hareket edecekti ki üzerine koyu bir gölge düştü. Gelenin kim olduğunu anlamasıyla bütün bedeni karıncalandı. Arkasındakinin konuşmasına gerek yoktu. Bedeninin onun yakınlarında olmaya verdiği tepkiyi biliyordu. Göğüs uçları sertleşmiş, bacaklarının arasındaki sızı, onlara mobilyasız evinin mutfağında kendisine yaşattığı hayatının orgazminin özlemiyle geri gelmişti.

"Seni düşündüm," dedi Blaine başka hiçbir açılış konuşmasına gerek duymaksızın. Sesinin sert, seksi tonu Tiffany'nin omuriliğinden aşağı hızla inen bir ürperti dalgası yolladı. "Çok düşündüm."

Tiffany, boğazını temizledi ve titreyen ellerini kotunun ceplerine soktu ki karşısındaki adamı tutup kendine çekmek ve dudaklarına yumulmak gibi şeyler yapmasın. "Ben de seni düşündüm."

O akşamdan hatıralar üzerine yığılmaya başladı; onunla konuşmak için duyduğu çaresizlikle kendini Jim'e kelepçelemişti. Bedeni, Jim'in polisi araması ve karşılık verenin Blaine olması anılarıyla ısındı; polis şefi çıkageldiğinde onu çıplak ve kocasına kelepçeli bulmuştu. Bir planın bu kadar ters gidebilmesi mümkün müydü?

"Hâlâ o aşâğılık herifle evli misin?"

Bu soru üzerine Tiffany, kendini gülmekten alamadı. Jim'in o akşam sergilediği abartılmış tepki, ona Blaine'le geçirdiği anları kazandırmıştı. "Maalesef evet ama çok uzun süreliğine değil."

"Güzel."

Tiffany'nin beyni bu homurtu gibi çıkmış tek kelimeyle birlikte dondu. "Bunun nesi güzel?"

Blaine ona yaklaştı ve Tiffany bir adım gerileyip verandanın etrafını çevreleyen trabzanlara yaslandı. Karanlıkta, zihninde kazılı olan adamın biçimini güçlkle ayırt edebiliyordu. Kalbi heyecanla, beklentiyle ve birazcık korkuyla çarpıyordu. Bu adamı neredeyse hiç tanı mıyordu ve buna rağmen onun, kendisini Jim'in asla yapamadığı şekillerde yıkabileceğini biliyordu.

Blaine'in yaptığı işten nasır tutmuş parmağı onun çenesine yerleşti ve oradan da boynuna, boğazına, göğüslerinin arasına kayıp kotunun belinde durdu.

Tiffany o kadar korkmuş ve aynı anda tahrik olmuştu ki nefes almayı tamamen kesmişti. Ardından Blaine, onun koltuna asılıp onu uyuşuk halinden sıyırdı.

"Ondan özgür kaldığın anda, siz ikiniz bittiğiniz *saniye* beni arayacaksınız."

"Ama ben..."

Blaine yüzünü Tiffany'nin yüzüne o kadar yaklaştırdı ki bıyıkları yanaklarına değdi ve parfümünün hafif kokusu kadını titretti.

Gözlerini yuman Tiffany, onun güneşte açılmış saçlarını hayal etti, altın-kahve gözlerini ve mutfaktaki o çılgın anlarda kendi göğüslerine bastırılmış sert bedenini.

"Beni arayacaksın," dedi Blaine, "ve biz kaldığımız yerden devam edeceğiz. Bu konuda anlaştık mı?"

Tiffany, Blaine'le aralarında geçecek şeylerin henüz bitmediğine sevinse mi yoksa onun bu baskın tonuna öfkeden köpürse mi, bilemiyordu. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi!

Ona cevap vermediğinde Blaine, kotunun beline iyice asılıp Tiffany'nin dengesini bozdu. Genç kadın yalpalayıp doğrudan Blaine'in göğsüne çarptı.

Hassaslaşmış göğüs uçları onun sert kaslarına temas ettiğinde soluğunu tuttu.

"Dedim ki anlaştık mı?"

Onun bu burnu havada halini protesto etmek istese de o kadar baştan çıkmıştı ki yapabildiği tek şey kafa sallamak oldu. Belli ki bu ukalalık kadını baştan çıkarıyordu.

"Seni duymadım," diye kükredi Blaine kulağına.

"Evet," diye fısıldadı Tiffany. "Anlaştık."

"Güzel." Blaine onu o kadar ani bıraktı ki Tiffany az kalsın düşecekti. Bunu engelleyen tek şey, Blaine'in omuzlarını tutan elleriydi. Ardından, avucu onun yanağını nazik bir şekilde okşayıp soluğunu kesti.

Tiffany çenesini biraz daha kaldırdı; davetkâr davranıyor, Blaine'den alacağı bir öpücüğe ömründe hiçbir şeye olmadığı kadar ihtiyaç duyuyordu.

Ama Blaine, elini çekti ve bir adım geriledi. Tiffany hayal kırıklığını dile getiremeden önce Blaine gitmişti bile.

O gittikten sonra bile uzunca bir süre verandada dikildi, derin nefesler alıyor, soğuk sonbahar havasını içine çekiyordu. En sonunda titreyişleri kesildiğinde, Dan Torrington'ı bulmak için içeri girdi. Bu boşanma olayı yeterince uzamıştı.

Gümüşü Bölüm

Carolina o kadar kızgındı ki Seamus'a evinin yerini nereden bildiğini sormak aklına bile gelmemişti. *Her neyse*, diye düşündü, bu sayede şirket kamyonetinde ilerlerlerken onunla konuşmak zorunda kalmamıştı. Durumu nasıl olup da manipüle ettiğini düşündükçe çığlık atmak istiyordu.

"*Tek gecelik ilişki* açıklamasında anlamadığın nedir?" diye sordu dakikalar süren gergin bir sessizliğin ardından.

"*Tek gece* kısmı."

"Kasten mi aptal gibi davranıyorsun?"

"Bana böyle sinirlenmen çok hoşuma gidiyor. Beni baştan çıkarıyor."

Belli ki onu her şey baştan çıkarıyordu. "Soruma cevap ver!"

"Soruyu unuttum."

Aman Tanrım! Onunla uğraşmak imkânsız! "Yolun geri kalanında yürüyeceğim."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Ada aşırı güvenli bir yer. Şimdi kamyoneti durdur da ineyim."

"Dışarısı asla aşırı güvenli değil, hele ki göz alıcı bir kadın için hiç değil. Gecenin bu vaktinde karanlık yollarda yalnız başına yürümene izin veremem."

Ah, bu ses... Bunun lisanslı silahlar arasına alınması gerekiyordu! Seamus'ın yapması gereken tek şey konuşmaktı ve öylece, Carolina ona neden kızgın olduğunu bile unutuyordu.

"Anlamadığım şey, senin gibi olgun, zeki ve bağımsız bir kadının başkalarının ne diyeceğini neden bu kadar umursadığı."

"Anlatsam da anlamazsın."

"Dene, Carolina. İkimizin de istediği bir şeye neden sahip olamayacağımızı bana anlat."

"İstemiyorum çünkü! Bunu sana söyledim."

"İstiyorsun. Ama alma iznini kendine vermiyorsun. İkisi aynı şey değil."

"Şu an kılı kırk yarıyorsun."

"İkisi aynı şey değil," dedi Seamus, bu sefer daha sert bir sesle.

Sonraki on dakika boyunca sessizlik içinde oturdular. On dakikanın sonunda Carolina'nın evinin önündeki toprak yola girmişlerdi.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Bir şey ilgimi çekiyorsa, dikkat ederim." Seamus, onun elini kavrayıp dudaklarına götürdü. "Ve sen, tatlı Carolina, benim ilgimi çekiyorsun."

Carolina elini çekip kamyonetten indi. "Eve bıraktığın için teşekkürler."

Arkasından gelen kapı kapanma sesini duyunca arkasına döndü, Seamus'a kendisini izlemeyi aklından bile geçirmemesini söyleyecekti. Arkasına dönmesiyle birlikte Seamus'ın sert göğsüne çarptı ve Seamus'ın kolları etrafına dolanıp poposunu kavradığında ve onu arabanın kaputuna oturttuğunda dudaklarından hiç de ikna edici olmayan bir itiraz döküldü.

Hem şoka girmiş hem de tahrik olmuştu; motorun alttan vuran sıcaklığı, Seamus üzerine uzandığında bacaklarının arasındaki sıcaklıkla kıyaslandığında hiç kalıyordu.

"Kendine izin ver, Caro," diye fısıldadı, sesinin nazik tonu, onu kavrayan ellerinin sertliğiyle tam bir tezat oluşturmuyordu. Adının kısaltmasını kullanışında bir şeyler Carolina'nın içini düğüm düğüm yaptı. "İsteddiğini bildiğin şeyi al."

"Yapamam," derken Joe'yu ve Seamus'ın bir gün sahip olmak isteyebileceği aileyi düşünüyordu. Parmaklarını onun kalın telli saçlarının arasına daldırıp yakıcı bir öpücük için adamı kendine çekti. "İstiyorum," dedi dakikalar sonra, nefes almak zorunda olduğu için öpüşlerini kırarken. "Bunu inkâr etmeyeceğim."

"Bizi inkâr etme, Caro." Parmakları poposunu sıkıca kavradı. "Beraber harika olabiliriz."

"Bir gün uyanıp benim için nelerden vazgeçtiğini anlayacaksın. Geleceğini elinden alamam."

"Kendi rızamla vazgeçmediğim hiçbir şeyi elimden almıyorsun, aşkım. Ben seni istiyorum. Seni gördüğüm ilk andan beri istiyorum. Hayatımda kimseyi seni istediğim gibi arzulamadım."

Carolina, Seamus'ın kalçalarının hareketleri kadar kalbin-

den kopup gelen kelimelerle de baştan çıkmadığını söyleyemezdi.

"Annen ne derdi?"

Bunu duyan Seamus donakaldı ve Carolina'ya uzun uzun baktıktan hemen sonra genizden gelen, güçlü bir kahkaha attı. "Yüce İsa, Meryem ve Aziz Yusuf aşkına, benim sevgili, tatlı annemin bu işle ne alakası var?"

"Eğer –ve bu kelimeyi çok, çok varsayımsal kullanıyorum– aramızda bir şey geçecek olursa, bir gün onunla tanışmam gerekecek."

"Annem sana bayılırdı, aşkım. Gencecik bir yaşta dul kalıp harika bir çocuk yetiştiren, bir yandan da annesiyle babasının işletmesinin devamını sağlayan bir kadına sonsuz saygı duyardı. Zaten böyle bir kadına nasıl saygı duymasın ki?"

"Çünkü bu kadın onun sevgili, tatlı oğlundan on sekiz yaş büyük ve onunla çılgınlar gibi sevişiyor."

Seamus'ın suratında beliren şehvetli sırıtışa az kalsın gülümsüyordu. "Gerçekten çılgınlar gibiydik, değil mi?"

Carolina, elini onun yüzüne yerleştirdi. "Odaklan."

"Zaten odaklandım." Seamus dikkatini onun boynuna çevirdi ve kulağının altından boynuna inen yolu dişlerinin arasında ezerek Carolina'nın inlemesine neden oldu. "Çok basit, aşkım." Sıcak nefesi boynuna çarptığında bütün tüyleri diken diken oldu. "Ben seninle olmak istiyorum. Seninle uyumak, seninle yemek yemek, seninle konuşmak, seninle uyanıp televizyonda ne izleyeceğimize dair kavga etmek ve gece olduğunda seninle aynı yatağa girmek istiyorum." Dişleri, kulakmemesini kısırdı. "Her gün seninle çılgınlar gibi sevişmek istiyorum."

Carolina, gözyaşlarını akmaktan alıkoymak için gözlerini kırıştırdı. Asla kapılmaması gereken bir adama tutulmuştu. "Bunların seni mutlu edeceğini nereden biliyorsun peki?"

"Yüzde yüz asla bilemem ama bunların ikimizi de mutlu edeceğine dair içimde kuvvetli bir his var." Dudakları bir kez daha Carolina'nın dudaklarıyla buluştu ve gecenin karanlığına oldukça yakışan uzun, yakıcı öpücüklerden birini verdi. Kendini çektiğinde Carolina titriyordu ve patlayacakmış gibi hissediyordu. "Joe'nun bu konuda ne söyleyeceği hakkında endişelendiğini biliyorum ve eğer sana doğruyu söyleyecek olursam, ben de endişeleniyorum. Ona inanılmaz saygı duyuyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmak fikrinden nefret ediyorum."

Seamus bir yandan konuşurken bir yandan da Carolina'nın alnındaki saçlarla oynuyordu. "Ama o aşkı buldu ve bir adamın dileyebileceğinin ötesinde mutlu. Tanıdığım ve saygı duyduğum adamın çok sevdiği annesi için de böyle bir mutluluk dilemeyeceğini düşünemiyorum." Bir kez daha Carolina'yı öptü, bu sefer yumuşak ve tatlıydı, sonra da Carolina'nın üzerinden çekildi. Serin gece havası, Seamus'ın sıcak bedeninden ayrılınca kadının bütün vücudunu hızla sardı. Seamus onun kaputun üzerinden inmesine yardım etti.

Carolina adamın bu ani geri çekilişi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Başı dönmüştü ve dengesini bulamadığında Seamus onu yakaladı.

"Tuttum seni, aşkım." Seamus alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi içeri gir. Söylediklerimi düşün ve hazır olduğunda gelip beni bul."

Tam gidiyorken arkasını döndü. "Bu benim seni isteyip istemememle alakalı değil, Seamus."

“Biliyorum.”

Başını salladı ve eve girip kapıyı kapattı. Kamyonetin motorunun çalıştığını ve araç yolundan ayrıldığını duyana kadar sırtını kapıya yasladı. Ardından yere kayıp orada uzun bir süre oturdu, Seamus’ın söylediklerini ve her şeyin farklı olmasını ne kadar istediğini düşünüyordu. Ah, her şey farklı olsaydı...

Owen ve Evan, en az arkadaşlıkları kadar eski bir ritüelle gitarlarını akort ettiler. Lisede tanıştıklarından beri beraber çalışıyorlardı. Bu yüzden Evan’ın iş teklifine hayır demek Owen’a acı veriyordu. Bir noktada, bu teklif ona gerçekten cazip gelebilirdi. Ama şimdi, Laura’yla yaşamak ve çalışmak fikri, onun için her şeyden daha cazipti. İşlerin nasıl değiştiğini gördüğünde bunun komik olduğunu düşündü.

Ortada yanan ateş ve etrafında en sevdiği insanlar varken Owen hayatının en huzurlu anlarından birini yaşıyor olmalıydı. Ama Justin’in talebi üzerinde bir ağırlık yapıyordu, o yüzden ilk sette Evan’ın öncülük etmesine izin verdi.

Bu sonbaharda alerjileri normale göre çok azmış olan Evan, bir hapşırık krizine yakalanınca Owen’a devam etmesi için işaret edip odadan ayrıldı.

Owen gitarını tıngırdatırken gözleri Laura’yı arıyordu, onun da kendisine baktığından emindi. En sonunda gözleri buluştuğunda, onun etkisini tepeden tırnağa hissetti. Bu kadını bulduğu için çok şanslıydı. Artık birliktelerdi ve onunla kalmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Justin, ikisinin

beraber olmak konusunda ne kadar inatçı olduklarını biliyor muydu acaba? Eh, eğer ilişkilerini bir kez daha masaya yatırırsa öğrenecekti.

Laura'ya gülümseyip George Harrison'ın şarkısı *Something*'in ilk notalarını çalmaya başladı. Yalnızca ve sadece onun için çalarken bütün yüreğini şarkıya döktü; Laura'ya ondaki bir şeyin onu dünyadaki bütün kadınlardan farklı kıldığını notalarla anlattı.

Başta, yalnızca Laura şarkının hedefinde kim olduğunu anlamıştı ama ikinci kıtayı söylemeye başladığında herkes aralarında akan elektriğin farkındaydı. *Sanırım artık herkes biliyor*, diye düşündüğü sırada, bu noktaya kadar aralarında geçenleri bilen arkadaşlarının, sırlarını sakladığını görmek onu memnun etmişti.

Laura ona özel, sevgi dolu bir gülücük gönderdiğinde Owen ısındığını hissetti. Onunla eve dönmek için sabırsızlanıyordu; ona sarılıp uyumak için dakikaları sayıyordu. Onunla yapacağı *her şey için* dakikaları sayıyordu aslında.

Kapı savrulup açıldı ve içeri Luke'un yakın arkadaşı ve adanın bir numaralı pilotu Slim* Jackson, girdi. Uzun boylu ve kaslıydı, koyu renk gözleri ve saçları vardı, anlaşması kolay, rahat biriydi. Bu takma ismi ona veren aslında kendi büyük babasıydı, Slim uzun bacaklı ve incecik genç bir çocukken ona bu adı takmıştı ve ad üstüne yapışmıştı. Sonra Jackson büyüyüp kaslı ve geniş bir adama dönüştüğünde de bu komik bir hal almıştı.

"Hey, geldin," dedi Luke, Slim'e, bu sırada Owen şarkı-

* (İng.) İnce, zayıf. (ç.n.)

yı bitirmişti ve coşkulu alkışları mütevazı baş hareketleriyle kabul ediyordu.

Slim, Luke'a, Luke'un Owen'ı eliyle yanına çağırmasına sebep olan bir şey söyledi.

Owen gitarını kenara bırakıp kalktı ve neler olduğunu görmek için Luke'la Slim'in yanına yürüdü. Slim'le el sıkışırken, adamın karakterine çok aykırı bir şekilde şaşkın olduğunu fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Az önce anneni anakaradan buraya uçurdum."

Owen birkaç haftadır annesiyle konuşmamıştı ve konuştuğu son seferlerde de annesi adayı ziyaret etmek istediğinden hiç bahsetmemişti. "Gerçekten mi? Burada ne işi varmış?"

"Bir şey söylemedi ama kötü görünüyor. Sanki ağlıyormuş gibi bütün yüzü kızarmıştı ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Adaya indiğimizde, inişin sarsıntısına ağladı. Onu kliniğe götürmek için ikna etmeyi denedim ama otele gitmek konusunda ısrarcı davrandı."

Slim'in kelimeleri tek tek ruhuna işlerken Owen bir öfke dalgasının içine hapsoldüğünü hissediyordu. Ne yaşanmış olabileceğini biliyordu, bu daha önce de olmuştu.

Laura, onun yanına gelip elini sırtına koydu. "Her şey yolunda mı?"

"Gitmeliyiz." Owen'ın sesinin sakin tonu içinde gürleyen kızgın bağırışları yalanlıyordu. "Annem burada."

"Geleceğini biliyor muydun?"

Owen, başını olumsuz anlamda salladı ama kelimeleri kullanmak konusunda kendine güvenmiyordu. Odayı geçip gitarını kılıfına yerleştirdi ve kılıfın fermuarını titreyen

parmaklarla çekti. Laura'nın diğerleriyle vedalaştığını duya-biliyordu ama o siririni bastırmak adına yalnızca nefes alış-verişlerine odaklandı. Bu sefer ne olduğunu ancak hayal edebiliyordu. En sonunda onu terk etmiş miydi? Owen geç-mişte onu defalarca yüzüstü bırakmış olan umudun içinde filizlenmesine izin vermedi.

"Hey, O, iyi misin?" diye sordu Evan sessizce. Owen'ın ya-nında çömelip elini omzuna koymuştu.

"Slim'in söylediklerini duydun mu?"

"Evet." Evan, Owen'ın bulduğu her fırsatta karısını ve çocuklarını eşek sudan gelene kadar döven, sert bir ordu komutanının bakımı altında büyüdüğünü bilen adadaki tek kişiydi. "Senin için ne yapabilirim?"

Owen ne istediğini bilmiyordu. Çocukken babasının öf-kesi belirttiğinde yaptığı gibi kaçmayı ve saklanmayı çok is-tiyordu. Babasıyla kurbanları arasına girebilecek kadar bü-yüyene kadar hep bunu yapmıştı. Kaçmak ve saklanmak, annesi kasabadayken ve büyük ihtimalle onu bekliyorken seçeneklerden biri değildi.

Evan, Owen'ın kararsızlığını sezmişti. "Laura'yla ikinizi eve bırakayım ve neler olduğuna bakalım, olur mu?"

"Teşekkürler, Ev."

"Hadi, gidelim."

Evan, onların çıkışlarını kolaylaştırmak için salondakilerle ilgilendi.

Owen, Laura'nın arabasının ön koltuğuna oturdu, gitarını bagaja tıktı ve Evan'ın arabayı sürme teklifine minnettar bir şekilde arka koltuğa geçti. Otele döndüklerinde ne bulaca-

ğını bilmiyordu ve midesindeki bulantı bütün yetişkin hayatı boyunca kaçtığı anıları zihninin tozlu mahzenlerinden çıkıp önüne sunuyordu. Görüntüler bir korku filminden sahneler gibi aktı, unutmak için çok uğraştığı geçmişinin hatırlaması bile acı verici parçalarıydı bunlar. Bazen bir yerden bir diğerine bitmek bilmez yolculuğunun sebebinin bir yerde uzun süre kalırsa başına geleceklerden korkması olduğundan şüpheleniyordu.

Laura, oturduğu yerden arkasını dönüp elini ona uzattı.

Owen, soğuk elini onun daha sıcak eline sardı ve sıkı sıkı tuttu. "Sana söylemem gereken şeyler var... bilmen gereken şeyler." Bunları ona daha önce anlatmadığı için sinirlenecek miydi?

Evan dikiz aynasından Owen'la göz göze geldi.

"Şu anki önceliğimiz annenin ihtiyaçları," dedi Laura. "Benim için endişelenme sen, tamam mı?"

Owen hafifçe kafa salladı, anlayışı yüzünden Laura'yı daha çok seviyordu.

"Her ne olursa olsun, ben yanıdayım," diye ekledi Laura.

"Ben de," dedi Evan.

Owen boğazının daraldığını hissetti. En yakın iki arkadaşına onları orada istemediğini nasıl söyleyecekti? Babasının annesine yaptıklarını görmelerini istemiyordu. Bilmelerini istemiyordu. Ama ikisi de ayrılmaya hiç niyetli değilken onları gönderebileceğini de sanmıyordu.

Onlar büyürken etrafında olan gelip geçici insanlar gibi değillerdi; bu insanlar ordu içinde yüksek rütbede bir komutanın, çocuklarına ve karısına yaptıklarını bilseler de başlarını çevirirlerdi. Onlar gerçekten Owen'ı önemseyen insanlardı ve bunu yalnız başına yaşamasına izin vermezlerdi.

Onlara destekleri için teşekkür etmek istiyordu ama kelimeleri bulamıyordu. Otelden ayrılırken verandanın ışıklarını açık bırakmışlardı, böylece Owen merdivenlerde oturmuş, sırtını tırabzanlara dayamış olan annesini görebildi. "Dur."

Araba yavaşladığında Owen arabadan indi ve otele kalan son iki sokağı koşarak geçti. "Anne?" Annesinin çene hizasında kesilmiş sarı saçları yüzünü örtüyordu, dolayısıyla Owen onun uyuyor mu yoksa bilinçsiz mi olduğunu çıkaramıyordu.

Yaralanmış olabileceğini bilerek elini dikkatli bir şekilde annesinin omzuna koydu. "Anne."

Annesinin şişmiş mavi gözleri açıldı ve Owen'ı görür görmez gözleri doldu.

"Dışarıda ne yapıyorsun?"

"Yedek anahtar yerinde değildi."

Lanet olsun, diye düşündü Owen, yedek anahtarı yanlarına almışlardı. "Ne oldu?"

Annesi yenilgiyle, önemli değil dercesine elini salladı. "Biliyorsun işte."

"Doktora görünmen gerekiyor mu?" Evan'la Laura'nın arkasında dikildiğini biliyordu ve yardım etmek için ne yapabileceklerini duymayı bekliyordu.

"Bilmiyorum."

"Ayağa kalkabilir misin?"

"Sanırım." Ama ayağa kalkmayı denediğinde ağlamaya başladı ve Owen, biri bağırsaklarını deşmiş gibi hissetti.

"Evan gidip David Lawrence'ı getir. Acele et."

Laura, annesinin öbür yanında belirmişti ve ikisi birlik olup onu içeri taşımayı başardılar. Tabii ki annesinin yarala-

rının hiçbirini görülebilir yerlerde değildi çünkü babası uzun zaman önce dayak atarken yüze vurmaması gerektiğini öğrenmişti; böylelikle diğer insanların ailelerinin kirli sırlarını öğrenmesi ihtimali azalıyordu.

Laura bir koltuğun kolunda katlı duran battaniyeyi getirdi ve annesinin üzerini örttüler.

"Laura, bu annem Sarah. Anne, bu Laura McCarthy, o benim..." Owen, bunu kelimelere nasıl doğru bir şekilde dökebileceğini bilmiyordu. Kendisine yol göstermesini bekleyerek kafasını kaldırıp Laura'ya baktı.

"Ben onun kız arkadaşım," dedi Laura yüzünde sevecen bir gülümseyişle. Owen buna minnettardı.

Sarah oğluna baktı, bakışları acıyla buğulanmıştı. "Hiç söz etmedin..."

"Sana söyleyecek fırsatı henüz bulamamıştım ama anlatacaktım. Laura, büyükannemin oteli yeniden açması için işe aldığı müdür."

"Ah, annem senden bahsetmişti."

"Annenizin büyük bir hayranıyım," dedi Laura, sanki bir aile içi şiddet vakasının ardından değil de bir kokteyl partisinin ortasındaymışlar gibi konuşuyordu. O anda Owen, Laura'nın varlığını o âna kadar hiç olmadığı kadar kıymetli buldu. "Onunla gerçekten tanışabilmek için sabırsızlanıyorum." Battaniyeyi, annesinin ayaklarının altına katladı. "Size getirebileceğim bir şey var mı, Bayan Lawry? Su ya da çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler tatlım. Bir dakikalığına gözlerimi kapatmak istiyorum. Çok yorgunum."

"Sen dinlen, anne," dedi onun alına bir öpücük kondurmak için öne eğilen Owen. "Doktor kısa bir süre sonra burada olacak."

Sarah derin bir soluk koyuverdi ve saniyeler geçmeden uykuya dalmıştı bile.

Laura, Owen'ın elini tuttu ve onu oturma odasına yönlendirdi. Arkasını dönüp ona sıkıca sarıldı.

Owen sarsak hareketlerle onun sarılışına karşılık verirken aklı sorularla ve öfkesiyle dopdoluydu. Öfkesini geride tutmak için sürekli savaşıyordu ama her seferinde, öfke yüzeyin hemen altından beliriveriyordu. Babası gibi olsa her şey çok kolaylaşırdı. Babası gibi *olmamak* ise, bütün hayatı boyunca ellerinin arasında tutmak için çabaladığı diğer yoldu. Geçmişte kimsenin ona dokunmasına, onu rahatlatmasına izin vermezdi. Laura'yı bu kâbusun içine kabul etmekse nefes almak kadar doğal hissettiriyordu ve biraz da utanç vericiydi. Bu utanç da neredeyse acı ve korku kadar uzun zamandır onunlaydı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Laura uzun bir anın ardından.

"Bu iyi," dedi Owen, onu biraz daha sıkı sararken. "Kıpırdayamıyorken Virginia'dan buraya nasıl geldiğini aklım almıyor."

"Kararlılıkla."

Ön kapının savrulup açıldığını duyana kadar öylece dikildiler.

Evan, yanında David Lawrence'la oturma odasına daldı.

"Geldiğin için teşekkürler, David."

Adanın tek doktoru, Owen'ın elini sıkı. "Sorun yok. Evan aile içi şiddetten şüphelendiğini söyledi?"

Dişlerini sıkın Owen başını evet der gibi salladı.

"Bunu rapor etmek zorunda olduğumu biliyorsun," dedi David, "bu da demek oluyor ki bir suç işlendiğine dair işaretler varsa yetkili makamlara bildirimde bulunmalıyım."

Laura'nın avucunun içindeki eli, Owen'a birden fazla açıdan güç veriyordu.

Owen yetkililerin kaç kez Sarah Lawry'nin ve çocuklarının uğradığı şiddeti araştırmaya kalkıştığının hesabını çok önce kaybetmişti. Her seferinde komutan onların önünü kesmişti. Bu sefer her şey farklı işleyecekti. Bu sefer babasının otoritesinin araya girmesine izin vermeyecekti. "Anlıyorum." David'e kendisini izlemesi için işaret etti. "O burada."

David, ondan Sarah'yla ikisini yalnız bırakmasını istedi.

Owen ne yapacağından emin olamayarak duraksadı.

Bir kez daha Laura, onu elinden tutup odanın dışına çekti. "Sorun yok," dedi. "İzin ver anneni muayene edip neye ihtiyacı olduğunu bulsun."

Owen isteksizce de olsa Laura'nın kendisini bir kez daha oturma odasına çekmesine izin verdi.

Laura onu koltuğa oturttu ve yanına oturup elini hiç bırakmadı.

Evan sandalyelerden birindeydi.

Owen ikisinin de David yatak odasından dönüp aralarına katılınca kadar geçen uzun sürede sessizliklerini korumalarına minnettardı. Kapı açıldığında Owen yerinden sıçradı. "İyi mi?"

"İyi olacak ama zamana ihtiyacı var. Birkaç tekrarlayan çürüğün yanı sıra birkaç kaburgasında da incinme olduğunu sana söylemem için bana izin verdi. Yarın onu röntgen için ofisime alacağım. Kaburgalarının kırık olup olmadığı kesinleşene kadar, annenin dikkatli hareket etmesi gerekiyor. Eğer kaburgalarında kırık varsa akciğerini delme tehlikesi mevcut demektir. Onu bu gecedan almak istedim ama karşı çıktı."

Owen, gözlerini kaçırma dürtüsü bu kadar güçlüyken David'in bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordu. Otuz üç yaşında bile, ailesinin içinde yaşadığı kâbustan utanıyordu. "Kaburgalarının nasıl incindiğini söyledi mi?"

"Kocasının onu yumrukladığını ve tekmelediğini söyledi." Bunu söylerken David'in sesinde hiçbir yargı ya da kınama yoktu. Gerçi olsa Owen ikisine de şaşırmazdı.

Bütün bedeni, hâlihazırda bildiği şeyleri bir başkasından duymasıyla birlikte katlaştı.

"Blaine'i aramalıyım," dedi David.

"Annem bunu yapacağını biliyor mu?"

David kafasını öne arkaya salladı. "Ona olacakları açıkladım. Blaine, kazayı Virginia'daki yetkililere rapor edecek ve onlar da kocasını tutuklayacaklar. Biz annenin yaralanmalarını belgeleyeceğiz ve Blaine de raporu dolduracak."

Owen, babasının Virginia'da tutuklandığını hayal etmeye çalıştı, etrafa yayacağı öfkeyi tahmin edebiliyordu. Bunu düşünmek bile onu ürpertmişti. "Sabah olduğunda suçlamada bulunmaktan vazgeçebilir," dedi Owen sonlara doğru çatlayan bir sesle.

Bir kez daha, Laura'nın onunkini tutan eli ona devam etmek için cesaret vermişti.

"Genelde böyle olur," diye ekledi Owen.

"O halde bu daha önce de mi oldu?" diye sordu David.

Owen kafa salladı. *Sayamayacağım kadar çok sefer.*

"Başında bir yaralanma olmadığından ona ağrıları için bir iğne yaptım, bu geceyi atlatmasını sağlayacaktır. Sabah onu klinikte görürüm."

Tabii ki başında bir yaralanma yoktu, diye düşündü Owen. Komutan darbelerinin yerini dikkatle seçer ki insanlar izleri görmesin. "Teşekkürler, David. Faturayı bana gönder."

"Onu kafana takma. Yardım edebildiğime sevindim." Owen'a kartını uzattı. "Kartta cep numaram da var. Eğer gece bana ihtiyacın olursa mutlaka ara."

Owen gördüğü destek karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı. "Müteşekkirim."

Evan, David'i kapıya kadar geçirip odaya döndü.

"Yapabileceğim bir şey var mı, O?" diye sordu Evan.

"Yardımın için teşekkürler," dedi Owen. "Eve gidebilirsin."

"Emin misin? Bu gecelik burada kalabilirim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Arabamı al, Ev," dedi Laura. "Ben yarın senden alırım."

"Endişelenme," dedi Evan. "Yürürüm. Eczane çok uzak değil." Odayı geçip Owen'ı kucakladıktan sonra kuzenine de sarıldı. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Ararım," dedi Owen.

Yalnız kaldıklarında Owen gözücuyla Laura'ya baktı, ona en azından bir açıklamada bulunabilirdi.

"Bu gece değil," dedi Laura kesin bir sesle. "Eğer istemiyorsan, hiçbir zaman açıklamak zorunda değilsin."

Gözyaşlarının ani saldırısı onu gafil avlamıştı. Halbuki bu zamana kadar, bir daha asla ağlamayacağı kadar çok gözyaşı döktüğünü düşünmüştü.

Laura, kollarını ona doladı ve on yılların öfkesi ve yası gözlerinden süzülürken onu asla bırakmadı. Sonra onun kol-tuğa uzanmasını sağladı ve yanına uzandı.

Laura'nın önünde kendini kaybetmekten ötürü duyduğu utançla yaşlarını silerken kemikleşmiş bıkınlığı bedenini kapladı. "Yukarı, yatağına çıkmalısın. Dinlenmen gerekiyor."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Bana ihtiyacı olursa diye ben burada kalmalıyım."

"Biliyorum."

"Laura..."

Laura parmağıyla Owen'ın dudaklarına bastırdı. "Şişşt. Bir yere gitmiyorum. Ne şimdi ne sonra. Gözlerini kapat ve biraz dinlenmeye bak."

"Ben onun gibi değilim. Ben asla..."

"Owen! Tanrım, bunu bana söylemen gerektiğini mi düşündün?"

"Bebek yüzünden bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Owen, lütfen..."

Laura dudaklarını onun yanağına sürterken Owen, kadının yüzünün ıslak olduğunu fark etti. Onu ağlatmış olmanın nefret ediyordu.

"Sen beni ya da bebeği incitmezsin," dedi Laura yumuşak bir sesle. "Bunu asla yapmazsın."

"Seni bu işe sürüklediğim için özür dilerim. Bilmeni istememiştim."

Laura, onun yüzüne bakıyor, Owen'a kendisiyle göz göze gelmesi için meydan okuyordu. "Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Her şeyi." Tatlı, nazik öpüşüyle Owen az kalsın bir kez daha çözülüyordu. "Gözlerini kapat. Sorun yok. Ben buradayım ve seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Owen gözlerini yumup rahatlamayı denedi. Onun aşkıyla sarmalanmış bir haldeyken aklını susturup uykuya dalabildi.

Yirmi Birinci Bölüm

Evan eve vardığında Grace çoktan uykuya dalmıştı. Kendini sakinleştirmek için Grace'in yanına uzanmadan iki bira içip karanlıkta oturdu. Grace'in yanındaki yerine yattığında bile uzun bir süre karanlığı izledi, olanları sindirmeye çalışıyordu. Grace ona sokulduğu sırada uyumaya çalışmaktan vazgeçmek üzereydi.

Evan, kolunu ona dolayıp kadını kendine biraz daha çekti, Grace'in varlığında aradığı sakinliği buluyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Grace.

"Anlamıyorum."

"Neyi hayatım?"

"Bir adamın, sözde sevdiği bir kadını nasıl ölesiye dövdüğünü."

"Oh, olamaz. Owen'ın annesi mi?"

Evan başını salladı. "Anlaşılan bu yıllardır böyle devam ediyormuş, çocuklar evde yaşarken onlar da aynı şeye maruz kalıyorlarmış. Owen bu kâbusun ortasında büyümüş."

"Sen eskiden de biliyor muydun?"

"Bana bundan daha yeni söz etmişti."

"Zavallı Owen. O kadar iyi bir adam ki."

"Bir insan bunu sevdiklerine nasıl yapar? Asla anlayamayacağım."

Grace'in dudakları göğsüne yumuşak ve tatlı öpücükler kondurmaya başladı ve en sonunda dudakları buluştu. "Anlayamayacaksın çünkü senin baban Koca Mac McCarthy'ydi, seni ve kardeşlerin Joe ve Luke'u, sevdikleri kadınları el üstünde tutmalarını öğreterek büyüttü."

"Kısa zaman öncesine kadar büyütülüş şeklimle ne kadar şanslı olduğumu bile bilmediğimi utanarak itiraf ediyorum. Owen'ın, senin, Stephanie'nin ve Maddie'nin nasıl büyüdüğünü görünce... Biz çok şanslıyız."

"Evet, öylesiniz ve şimdi çok şanslı kadınlar, Koca Mac'in çocuklarını yetiştirme şeklinden olabilecek en harika şekilde yararlanıyor."

Evan, suratına öpücükler yağdırmaya devam eden Grace'in gülümseyişini hissedebiliyordu.

"Owen'a yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Onun yanında ol. Yapabileceğin tek şey bu. Onu yakından gözler, neye ihtiyacı olduğunu bulursun."

Her zamanki gibi Grace haklıydı. Evan, Grace'i kendi üzerine çekip gözlerini kapatırken, "Owen kayıt stüdyosuyla ilgilenmedi," dedi. Grace olmadan hayatta kalabilir miydi, bilmiyordu.

Grace ilgisini onun gözkapaklarından burnunun ucuna

çevirirken "Owen'ın bu işe evet demesine ihtiyacın yok," dedi. "Kendi başına da başarıyı yakalayacağından hiç şüphem yok benim."

Evan, elini Grace'in sırtının ipeksi teninde dolaştırdı. Onunla tanışana kadar Evan bir insanın teninin bu kadar yumuşak olabileceğini hiç düşünmemişti. "Bana çok güveniyorsun, Grace. Bu... beni gururlandırıyor. Gerçekten."

"Kafana koyduktan sonra yapamayacağın hiçbir şey yok," dedi Grace dudakları en sonunda Evan'ın dudaklarıyla buluşurken.

Evan, parmaklarını Grace'in saçlarına dolayıp onu kendi istediği şekilde yönlendirdi ve sonra, Grace'in aralık dudaklarından içeri dilini kaydırıldı.

Grace, kalçalarını hafifçe oynatıp kendini Evan'ın sertliğine sürttü ve sonra onun üzerine yerleşip Evan'ın zevkle soluğunu tutmasına neden oldu. Sekste de aşkta da yeni birine göre, Grace bu işte harikaydı.

"Seni çok seviyorum, Gracie," derken sesi pürüzlüydü ve Grace'in kalçalarının baştan çıkarıcı hareketlerine karşı savasını kaybetmek üzereydi.

Grace onun üzerine eğildiğinde saçları ipekten bir yağmur gibi Evan'ın yüzüne döküldü. "Ben seni daha çok seviyorum."

Kalçalarını kavrayıp kadınla birlikte yuvarlanan Evan bir anda onun üzerinde bitmişti ve Grace şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyordu. "Mümkün değil," deyip bastıramadığı bir ihtiyaçla kendini Grace'in içine itti.

Grace, kollarını ve bacaklarını ona dolayıp az sonra çıkacakları yolculuk için sıkı sıkı tutundu. "Berabere diyelim mi?"

"Anlaştık, bebeğim."

Laura hafif bir iniltiye uyandı. Bir noktada Owen, onu üzerine çekmiş, kollarını da ona dolamıştı ve öyle uyumuşlardı.

Dikkatli hareketlerle Owen'ı uyandırmamaya çalışarak onun kollarından sıyrılmayı denerdi.

Owen uykusunda bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı.

Laura onun saçlarını düzeltip alnına bir öpücük kondurduktan sonra Sarah'yı kontrol etmek için yatak odasına yürüdü.

Koridordan gelen ışık altında yatağa yürüdü. "Sarah?" Owen'ın annesi cevap vermediğinde Laura, onun uykusunda mırıldanıp ağladığını fark etti. Onun bu haline içi acıyan Laura yatağın başucundaki mendillere uzanıp Sarah'nın yaklarındaki yaşları sildi.

Bir dakika sonra Owen odaya girdi. "İyi mi?"

"Uyandığını sanmıştım ama rüya görüyormuş."

"Kâbus olduklarından eminim," dedi Owen sert bir homurtuyla.

Onun sesindeki acı, Laura'nın da canını yakıyordu. "Bırakalım uyusun," dedi Laura. "David verdiği ilacın onu bütün gece uyutacağını söyledi."

Oturma odasına döndüler ama Owen, onu koltuğa yönelmeden önce durdurdu. "Bir fikrim var." İki koltuğun minderlerini kullanarak yerde, şöminenin önünde bir yatak yaptı.

Owen oda ısınsın diye şömineyi yakarken Laura da üst kata çıkıp bir başka yastık ve battaniye aldı. Hazır üst katayken pijamalarını giyip dişlerini fırçaladı. Lavaboya tutunmuşken bir an boyunca Owen'ı bu süreçten geçirecek cesareti toplamaya çalıştı.

Ona ve ailesine dair öğrendiği şeyleri düşündükçe hâlâ içi ürperiyordu. *Çocukluğundan asla söz etmemesine şaşmamak gerek.* Küçük bir çocukken katlandığı şeyleri düşündüğünde gözyaşları gözlerine hücum etti ama o üzerine çullanan yoğun duygularla savaştı. Owen için, onun kendisi için olduğu kadar güçlü ve sarsılmaz kalmak istiyordu.

"Neye ihtiyacı varsa," diye fısıldadı kendine. Owen birbirlerini tanıdıkları aylar boyunca hep onun güvenli sığınağı olmuştu ve şimdi Laura, Owen'ın sırtını dayayacağı insan olmaktan daha fazla hiçbir şey istemiyordu.

Battaniyeyi ve yastıkları aşağı indirdiğinde Owen'ın da üstünü değiştirdiğini gördü, altına ince kumaştan pijama geçirmişti ve pijamanın beli oldukça aşağıdaydı. İçeride yanan ateş göğsüne sıcak bir ışık katıyor, saçlarının rengini altına çeviriyordu.

Yastıkları elinden aldı ve battaniyeyi minderlerin üzerine sermesine yardım etti. Yatağı yaptıklarında yan yana uzanıp ikinci battaniyeyi üzerlerine çektiler. Owen ona uzandı ve Laura da sanki asırlardır beraber uyuyorlarmış gibi onun kollarının arasına süzüldü.

Ellerini Owen'ın göğsünde ve belinde gezdirip onu rahatlatmayı denedi.

Owen kesik kesik gülüp onun elini durdurdu.

"Ah, özür dilerim."

Elini dudaklarına götüren Owen, elinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Özür dileme. Bana dokunmanı çok seviyorum. Biraz fazla seviyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan tabii."

Laura gülüp onu öpmek için uzandı.

"Sen burada olmasaydın şimdiye çıldırmıştım," dedi Owen. "Bu her olduğunda kendi öfkemle savaşıyorum."

"Bu çok doğal, Owen. Tabii ki sinirlisin. Sinirli olmaman imkânsız."

"Sadece sinirli değilim, bu sinirin çok ötesinde. Ondan nefret ediyorum. Onun acılı, korkunç bir şekilde ölmesini istiyorum. Çocukken bizi her hafta kiliseye sürükler ve olur da kilisede kıpırdarsak sonrasında bizi döverdi. Önceden ölsün diye dua ederdim. Araba çarpsın, kanser olsun, görevde vurulsun... Ama hiçbirisi olmadı ve ben de bir süre sonra Tanrı'ya inanmayı bıraktım."

Onu dinlerken bir zamanlar olduğu çocuğa ve şimdi dönüştüğü adama, hâlâ acı çeken adama duyduğu sevgiyle iç organları sızlıyordu.

"Bana ilk vurduğunda beş yaşındaydım. Hoşuna gitmeyen bir şey söylemiştim. Sanırım kuru fasulyeyle ilgili bir şeydi ve masada suratımın ortasına bir tane patlatmıştı. Sandalyemden uçtum ve kafamı duvara çarptım. Bu benim ilk anım. Anaokuluna gidiyordum ve bir hafta boyunca evde kalmam gerekmişti çünkü suratım morarmıştı. Ondan sonra daha görünmez yerlere vurmayı öğrendi."

Laura, gözyaşlarını tutup beş yaşındaki bir çocuğun en sevdiği iki kişiden birinden böyle bir ihanete uğradığında yaşayacağı şoku düşünmeye çalıştı. "Annen ne yaptı?"

"Hiçbir şey."

Nutku tutulan Laura, kelimeleri dillendirmek için oldukça çabaladı. "Anlamıyorum. Biri çocuğuna *vurduğunda* nasıl hiçbir şey yapmaz?"

"Ben de uzun bir süre anlamadım. Hareketlerini sorgularsa onun kendisine yapacaklarından ödünün patladığını anlamam yıllar sürdü. O zaman üç çocuğu vardı, ben ve üç yaşında ikizler, bize onsuz bakması da imkânsızdı. Washington DC'de yaşıyorduk, annemin Ohio'daki ailesinden çok uzaktaydık. Kaçabileceği bir yer yoktu, o da çenesini tuttu, yüzeysel yaraları sardı ve her yeni günde sağ kalmaya çalıştı. Böyle bir şey olmuyormuş gibi davranmanın onun savunma mekanizması olduğunu anlamam çok, çok uzun sürdü."

Laura ona durmasını söylemek istiyordu, kendini buna zorlamasını istemiyordu ama Owen'ın bütün bunları içinden atması gerektiğini de hissediyordu, o yüzden susup Owen'ın içini dökmesine izin verdi.

"On yaşıma geldiğimde onunla düzenli olarak doğmaya devam eden kardeşlerim arasına giriyordum. Kardeşlerimi korumaya o kadar odaklanmışım ki o daha patlamadan önce bunu yapacağını biliyordum. Alnındaki damar şişiyordu ve bunu görür görmez diğer çocukları oradan uzaklaştırıyordum."

"Onlar yerine sen dayak yiyordun."

"Olabilirdi. Bazen evde olmuyordum..."

Kardeşlerini koruyamadığı zamanlar için kendini suçluyordu. "Bu senin suçun değil, Owen."

"Bunu artık biliyorum. Gerçi yıllar süren terapilerle öğrenebildim ama olsun."

Sesinde duyduğu birazcık alay, Laura'yı biraz olsun rahatlatmıştı, bu, babasının Owen'ı tam olarak kıramadığının en büyük kanıtıydı.

"Kimse sana yardım etmek için araya girmiyor muydu? İnsanlar neler olduğunu biliyor olmalı."

"Herkes neler olduğunu biliyordu. Ama o, ordunun yükselen yıldızlarındandı ve durumumuzu bilen herkesten daha yüksek rütbedeydi. Kimse onun ters tarafına denk gelmek istemiyordu, o yüzden sustular. O zamanlar şimdiki gibi değildi, şiddet gören çocukların bildirilmesi zorunluluğu yoktu. O zamanlar, insanlar görmek istemedikleri şeylere başlarını çeviriyorlardı. Gerçekten ortaya çıkmaya en yaklaştığımız dönem onuncu sınıfta, kolum kırıldığındaydı."

Laura soluğunu tuttu. "Ah Tanrım! Owen... Tanrım."

"Benim üst ranzadan düştüğüme dair bir hikâye uydurdu. Doktorun ona inanmadığı belliydi. Röntgen çekilmeye gittiğimizde bana özel olarak *birinin* beni incitip incitmediğini sordu. Sağlık birliğindeki genç bir subaydı. Onu çok net hatırlıyorum, sanki dünmüş gibi. Ona söylemeyi çok istedim ama babam karşısında en ufak bir şansı olduğuna hiç inanmadım; babam onu böcek gibi ezerdi."

Owen alaycı bir kahkaha attı. "Onun kariyerini başlama-dan bitirmekten korktuğum için babamın anlattıklarını destekledim. Sonra yıllar boyunca, o doktora gerçeği söyleyecek cesaretim olsa belki de her şeyin hepimiz için çok farklı olacağını düşünüp durdum."

"Sen bir kâbusun içinde yaşayan bir çocuktun," dedi Laura. "Kendini böyle bir şeyi durduramadığın için suçlu hissetmemelisin."

"Bunu da artık biliyorum ama o zamanlar dünya üzerindeki en büyük korkak olduğuma inanıyordum. Ve babam da bunu destekliyordu. Doktorun onun numarasını yuttuğunu ve benim gerçeği söylemeyecek kadar korkak olduğumu biliyordu. Yırttığını biliyordu."

"Hasta, sadist orospu çocuğu."

Owen gülüp Laura'yı daha sıkı kucakladı, dudakları onun alnına sürtünüyordu. "Eğer onun hakkında konuşmuyor olsak bu edepsiz kelimelerini çok seksi bulabilirdim."

"Daha uygun bir zamanda seninle diğer edepsiz kelimelerimi paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"İple çekiyorum." Owen onun sırtını okşayıp Laura'yı yatıştırdı. Kendi kâbusunu sil baştan yaşarken Laura'yı yatıştırmak da tam Owen'a yaraşır bir davranıştı. "Babamdan yalnızca yazları, büyükannemlere geldiğimizde kurtulabiliyorduk. Büyükannem eve dönme vaktimiz geldiğinde neden günlerce ağladığımızı asla anlayamadı."

"O bile bilmiyor muydu?"

"Babam bizi aile meselelerimizi 'dışarıdaki insanlarla' konuşmamamız konusunda uyarıyordu ve olur da konuşursak annemin yüzleşeceği sonuçlardan söz edip duruyordu. Bu onun en sevdiği lafıydı. Annemiz biz buradayken orada kaldığından biz de çenemizi kapalı tutuyorduk. Şimdi, büyükannemin bir şeylerden şüphelendiğini biliyorum ama sonradan, her şey ortaya çıktığında hayatımızın ne kadar kontrolden çıkmış olduğunu daha önce biliyor olsa babamı kendi elleriyle öldüreceğini ve sonuçlara memnuniyetle göğüs gereceğini söyledi."

"Telefon konuşmalarımızdan onu biraz tanıdıysam, bunu yapacağından hiç şüphem yok."

"Ah, evet, yapardı. Bizi her şeyden çok sever. Eğer o ve büyükbabamla burada geçirdiğimiz yazlar olmasa hepimiz akıl hastanesini boylamıştık."

"Yaz sonlarında eve dönmek çok zor olmalı."

"Korkunçtu. Her yılın belli aylarında tamamen normal bir dönem geçiriyorduk ve yılın geri kalanını sadece bu dönemi bekleyerek atlatıyorduk. Orduda yükseldikçe azalan görevlendirmeleri hariç, bu ada bizim delilikten tek kaçışımızdı." Owen'ın parmakları, Laura'nın saçlarında geziniyordu ama Owen'ın aklının başka bir yerde olduğu, sadece Laura'ya dokunma ihtiyacı duyduğu belliydi. "Üniversite için birkaç burs teklifi aldım ve babam bana West Point'ten bir görüşme ayarladı."

"Üniversiteye gitmediğini sanıyordum."

"Gitmedim. Gitmeyi reddettim ve bu da babamın benim bir baltaya sap olmayacağım inancını güçlendirip şiddete düşkünlüğünü artırdı. Ancak ben artık küçük bir çocuk değildim. O bakmazken bir adama dönüşmüştüm ve o vurduğunda, karşılık verdim. Onu yere serdim."

"Aman Tanrım. Ne yaptı?"

"Polisi arayıp suçlamada bulundu."

Laura doğrulup oturdu ve Owen'ın gözlerinin içine baktı. "Siktir oradan. Benimle dalga geçtiğini söyle."

Laura'nın kelimelerine gülümseyen Owen kafasını iki yana salladı. "Keşke öyle olsaydı. Bu olduğunda on sekiz yaşındaydım, dolayısıyla ağır suçtu. Sonradan hafif suça dönüştü ama yine de sicilime işlendi. Babam birkaç geceyi hapiste geçireceğimi de biliyordu. West Point'le olan görüşmemi kaçırdım ve bu onu daha fazla sinirlendirdi. Tabii bütün bunlarda kendi rolü olduğunu asla kabul etmedi."

Laura hayatında hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı. "Peki ya burslar?"

"Her ne kadar oradan kurtulmayı iple çeksem de hepsini geri çevirdim."

"Neden?"

Gülümsemesindeki burukluk cevabın ta kendisiydi.

"Kardeşlerin," dedi Owen'ın tercihinin sebebini anlarken. Başını yeniden Owen'ın göğsüne koydu. "Onları bırakamadın."

"Aynen. Yirmi yaşına gelip de o beni evden kovana kadar, onlar için elimden gelen her şeyi yaptım. Ben sürekli müdahale ettiğim için kimseyi dövememekten kuduruyordu. Onu yere serdikten sonra, benimle uğraşamaması gerektiğini bilecek kadar zekiymi. Kız kardeşlerim Julia ve Katie'yi yanıma aldım. Onlar benden bir sonra gelen ikizlerdi ve o sırada on sekiz yaşındaydılar. İş bulup kendi evimize çıktık ve diğerlerini de elimizden geldiğince yanımıza aldık. Onu yetkililere bildirmeyi düşündük ama hep onun suçlamalardan rahatlıkla kurtulacağından ve işlerin geri kalanlar için daha da zorlaşacağından korktuk. Dolayısıyla sessizliğimizi koruduk ve daha küçük olanlar için elimizden gelenleri yaptık. Texas'ta Ft. Hood'a tayini çıktığında, biz de onlarla gittik ve hâlâ evde olan dördü için elimizden geleni ardımıza koymadık. Bu kusurlu planımız, en küçüğümüz olan Jeff kendini öldürmeye çalışana kadar fena gitmedi."

"İsa aşkına," dedi Laura.

"Uzun lafın kisası, Jeff onu o evden çıkarmazsak başarılı oluncaya kadar denemeye devam edeceğini söyledi. Olan biteni büyükannemle büyükbabama o zaman anlatmaya karar verdik. Büyükannemler emekli olup Florida'ya taşındılar. Babam onlarla kıran kırana savaştı ama yine de Jeff, Florida'ya taşındı ve en sonunda özgür kalmıştık. Annem hariç, tabii."

"Eğer hepiniz evden çıktıysanız o neden kaldı?"

"Ah, herkesin aklındaki soru bu, değil mi? Hepimiz onu

ikna etmek için elimizden geleni yaptık. Ona para, kalacak yer, ihtiyacı olabilecek her şeyi önerdik. Her seferinde bu kadarı yeter diyeceğini düşündüğümüz bir olayın ardından, geri döndü. En sonunda denemeyi bıraktık. Bu tarz kazalar-
dan birinin ardından, annemin seçtiği çocuğu, onu toparla-
yıp bunun son sefer olduğuna dair yeminler etmesini dinler.
Ve sonra işten eve dönerler ve annem gitmiş olur. Geçen
on yılda bu defalarca oldu. Bana daha önce hiç gelmemiştii.
Hep diğerlerine giderdi.”

“Çünkü eğer sana gelirse, onca yıl boyunca çekmene izin
verdiği şeyler dolayısıyla vicdanıyla karşı karşıya kalacağını
biliyordu.”

“Sana daha önce söz etmediğime üzıldüm. Terapiye har-
cayacağım minik bir servet bana kalabilirdi. Bu tam da tera-
pistimin söylediği şeydi.”

“Belki de burada olması, artık gerçekten kafasına dank
ettiğinin göstergesidir.”

“Umutlanmamayı öğrendim.”

Uzun bir süre sessiz kaldılar, Owen’ın parmakları, Lau-
ra’nın saçlarında dolanmayı sürdürüyordu.

“Şimdi bütün çirkin hikâyeyi biliyorsun. Kim bilir aklından
ne geçiyor.”

Laura çenesini onun göğsüne yaslayıp gözlerini Owen’ın
gözlerinin içine çevirdi. “Senin, hiç şüphesiz, tanıştığım en
harika kahraman olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, *hadi ama*, Laura,” dedi Owen homurtuyla. “Benimle
dalga geçme. Onları daha erken kurtarabileceğim onca fir-
satı teptim.”

Bir elini Owen’ın yüzüne koyup Owen’ı kendisine bakma-

ya zorladı. "Eğer senin kahraman olduğunu düşünmek istersem, buna sonuna kadar hakkım var. Sen çok cesurdun, kendinden küçük kardeşlerin için elinden geleni yaptın, onları en kötüsünden kurtardın. Onların yanında olabilmek için kaçabileceğin halde kaldın. Eğer kahramanlık bu değilse nedir, bilmiyorum." İtiraz etmek üzere olan Owen'ı öpüp konuşmasını engelledi. "Onca yıl katlanmak zorunda kaldığın şeyleri düşünmekten nefret ediyorum. Keşke senin için orada olabilseydim."

"Seni böyle bir şeyin yakınlarında istemezdim."

"Annen buraya gelmemiş olsa, bana anlatacak mıydın?"

"Sanırım bir noktada sana neden kırk yılda bir annemle konuşmam hariç ailemle hiç görüşmediğimi açıklardım."

"Julia ve Katie hâlâ Texas'ta yaşıyor. Julia ofis müdürü, Katie hemşire. İkisiyle de gerçekten gurur duyuyorum. Benimle birlikte en kötü dönemleri atlattılar ve şu an mutlu ve üretken insanlar oldular."

"Evliler mi?"

Owen kafasını iki yana salladı. "Hiçbirimiz evli değiliz. Bunun nedenini bulmayı sana bırakacağım."

"Evlilik kurumunun hiçbirinizi çekmemesinin nedenini anlamak için düşünmeye gerek yok."

"Kardeşlerimden John, benden ve büyükannemlerden destek alarak üniversiteye gitti. Şimdi Tennessee'de mühendis. Cindy de Texas'ta kaldı. Dallas dışında bir kuaförde çalışıyor ve işinde de oldukça iyi. Josh, Virginia'da bir polis ve annemle babamın yaşadığı kasabada olmadığı için mutlu, yoksa babamı tutuklayan o olabilirdi." Bunu söylerken, yıllardır içinde beslediği acı ve öfkeye ters düşen bir şekilde kıkırdadı.

“Peki Jeff?” Laura en küçük kardeşi neredeyse sormaya korkuyordu.

“Bir süre boyunca uyuşturucu sorunları yaşadı. Büyükan-nem onunla savaşıp onu rehabilitasyona soktu ve sorunu kökünden kesti. Şimdi üniversitede okuyor ve iyi durumda. Öyle kalması için dua ediyoruz.”

“Bu geceden önce büyükanne inanılmaz bir saygı du-yuyordum ama bu geceden sonra...”

“O harikadır,” dedi Owen basitçe. “Onlar olmasa hiçbir-i-miz kurtulamazdık.”

“Merak ediyorum...” Laura kendini özel olabilecek mese-lelere sokmak istemediği için durdurdu.

“Ne oldu tatlım? Sana anlattığım onca şeyden sonra, bana soramayacağın hiçbir şey yok.”

Laura, kelimelerini dikkatle seçti. “Adele’i o kadar iyi ta-nımıyorum ama telefon konuşmalarımızdan biliyorum ki o güçlü ve her şeye yetebilecek bir kadın. Ve şimdi, sizin için yaptıklarını duyduktan sonra ona duyduğum saygı katbekat arttı. İster istemez, onun gibi bir kadının kızının nasıl kendini böyle bir durumda bulduğunu anlamıyorum.”

“Büyükanneyle bu konudan sık sık bahsediyoruz,” dedi Owen. “Söylediğine göre, annem babama çok hızlı ve çok ani âşık olmuş, üniversitede bir dansa tanışmışlar. Büyü-kannemle büyükbabam, onun şiddete yatkınlığını daha ilk anda fark etmişler ama annemi ikna edememişler. Bir süre sonra, büyükanne bunun annem için gurur meselesi haline geldiğini söylüyor. Onların haklı olduğunu kabul etmemiş.”

“Gururun fazlası yıkım getirir.”

“Kesinlikle.”

Eli Owen'ın yüzündeyken Laura onu, hissettiği bütün tutkuyu aktararak öptü. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez, dolayısıyla bu konuda sakın endişelenme. Ben zaten sana çoktan deli gibi âşık olmuştum ve bundan sonra, seni öncekinden bile fazla seviyorum."

"Laura..." Owen onun başını kavrayıp bir başka öpücük için öne çekti. "Ben de seni seviyorum."

Tekrar öpüştüklerinde, öpüşlerinde başka bir aciliyet, farklı bir ihtiyaç saklıydı. Laura, Owen'ın niyetini anlayamadan kendini onun altında bulmuştu, öpüşmeleri derinleşip Owen'ın dili kendininkiyle tatlı tatlı dans ederken ona sıkı sıkı tutundu.

Her ne kadar kendini geri çekmek yapmak istediği son şey olsa da Laura öpüşlerini kesti ve biraz olsun aklını başına toplayabilmek için dua etti. "Annen yan odadayken böyle bir şey yapamayız."

"Tabii ki yapabiliriz." Owen'ın dudakları boynunu yakıyordu ve sertliği bacaklarının arasına bastırıyordu. "Çok sessiz oluruz." Boynunun bittiği yerdeki tendonu dişlerinin arasına nazikçe kısırdığında Laura'nın bütün bedenine ulaşan bir elektrik dalgası dişlerinden yayıldı.

Laura altdudağını dişleyip ona duyduğu özlemle inlemek için elinden geleni yaptı ve kendini Owen'a bastırdı.

"Seni ikna edebileceğimi biliyordum."

Laura'nın gülüşü Owen'ı gülümsetti. "Çok zeki olduğunu sanıyorsun." Laura bir ayağını onun bacağına dolayıp ona teslim oldu.

Bir anda Owen hareket etmeyi kesti ve alnını Laura'nın göğsüne yaslayıp derin nefesler aldı.

Kafası karışan Laura, parmaklarını onun saçlarından geçirdi. "Neyin var?"

"Sana söylemek zorunda olduğum başka bir şey var." Başını kaldırıp Laura'nın gözlerinin içine baktı. "Bugün baban aradı."

Bunu duymayı beklemeyen Laura şaşkınlıkla, "Neden bana söylemedin?" diye sordu. "Benimle mi konuşmak istedi?"

Owen kafasını iki yana salladı. "Bana Justin'le konuştuğunu haber vermek için aramış."

"Ve?" diye soran Laura, Owen'ın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını hissediyordu.

"Justin evrakları imzalamayı ve senin bebek için istediğin velayet koşullarını kabul etmiş."

Laura soluğunu tuttu. "*Sen ciddi misin?* Bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü bir koşulu varmış."

Bir korku dalgası Laura'nın göğsüne yerleşti. "Ve bu koşul?.."

"Benden vazgeçmen gerekiyor. Ve ben de açgözlü bir piç olduğumdan sana bunu söylemedim çünkü sana ihtiyacım var. Hele şimdi..."

"Senden asla vazgeçmem! Bana böyle şantaj yapabileceğini sanıyorsa çok yanılıyor."

"Kendin için en iyi olanı düşünmelisin ve tabii bebek için de."

"Ben de tam olarak onu yapıyorum zaten. *Sen*, ikimiz için de en iyi olan şeysin."

Laura'nın cümlesi, Owen'ı yumuşattı. "Baban pazartesi günü Justin'in firmasındaki büyük ortaklardan biriyle konuşacakmış. Babanın söylediğine göre eski arkadaşlarmış."

"Evet, Mount St. Charles'a beraber gitmişler."

"Baban dün olanlardan sonra seni daha fazla üzmemek istemedi, bu yüzden beni aradı. Arkadaşının Justin'e firma içinde bir çeşit baskı yapmayı kabul edeceğini umuyordu."

"Umalım da işe yarasın. Justin Newsome'dan çekeceğimi çektim."

"Peki, boşanmayı kabul etmezse?"

"O halde seninle ikimiz sonsuza kadar iki günahkâr olarak yaşarız ve ben de istemediği bebeğin velayetini alana kadar onunla savaşıyorum." Owen'ın dudakları bir gülümseyişe bükülürken Laura hırsıyla iç geçirdi. "Bunun neresi komik?"

"Komik değil," derken Owen onu bir kez daha öptü.

"O halde neden aptal gibi sırtıyorsun?"

"Çünkü sinirlendiğinde çok seksi oluyorsun. Elimden geldiğince seni kızdırmam gerekiyor."

Laura öfkeli bir cevapla onu susturamadan önce Owen başka bir öpücükle onu susturdu. Eli pijama üstünün eteklerinden içeri kaydı ve parmakları meme ucunu bulduğunda Laura, Owen'ın yan odadaki annesi yüzünden her ne kadar sevişmek istemese de bedeninin ona ânında karşılık verdiğini hissetti.

"Bunu çıkar," dedi Owen üzerindeki çekiştirip Laura'ya alan tanımak için üstünden kalkarken.

"Owen... Ya annen uyanırsa?"

"Uyanmaz."

"Ya uyanırsa?"

"Onu duyarız."

Laura'nın üstünü çıkarmasına yardım etti. "Tanrım, bana kendimi harika hissettiriyorsun." Göğsünün yumuşak tüylelerini Laura'ya sürttüğünde Laura, bedenini kaplayan arzuyla dudaklarını ısırdı.

Bunu gerçekten yaptıklarına inanamıyordu ama karşı çıkmak adına başka bir manasız çabaya girişmeden önce Owen, onun pijama altını ve altındaki minicik dantel kumaş parçasını çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Owen..."

"Şişşt. Sorun yok. Sana çok ihtiyacım var, Laura. Çok fazla."

"Ben buradayım," dedi Laura en sonunda tamamen teslim olarak. Bu gece anlattıklarından ve bu zamana kadar onun için yaptıklarından sonra, Laura'nın Owen için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Ellerini onun sırtından kaydırıp pijamasını ittirdi ve poposunu kavradı.

Owen'ın sesi, Laura'nın bir eli öne kayıp sertliğini kavradığında işkence çeken bir adamın kısık iniltisine dönüştü. Laura bugünün erken saatlerinde onu içine aldığı hissettiklerini hatırladığında bedeni Owen'ın bedenine doğru iyice yaslandı; çaresizce onu istiyordu.

"Yavaş ol, bebeğim," diye fısıldadı Owen, kulağına çarpan nefesi onu biraz daha ürpertti. "Yavaş." Owen aynı söylediği gibi yavaş bir şekilde içine kaydı ve neredeyse canının yandığı noktaya kadar kendini onun içine itti, ardından yavaşça çekildi. "Geçen seferden ağrın var mı?"

Kelimeleri şekillendirecek kadar kafasını toplayamayan Laura sadece başını iki yana sallayıp Owen'ın kalçalarını bir kez daha sıktı, Owen'ı daha hızlı hareket etmeye ikna edebileceğini umuyordu.

Owen, Laura'nın ne demek istediğini anladı ve bir sonraki vuruşunda tamamını Laura'nın içine itti; bu hareketle ikisi de soluklarını tuttular. "Daha önce hiçbir şey kendimi bu kadar iyi hissettirmedim," dedi Owen; pürüzlü, seksi sesi

sevişmelerinin onu ne kadar derinden etkilediğinin kanıtı niteliğindeydi. Owen içine gömülüyken duvarları öyle zonk-luyordu ki Laura çıldıracakmış gibi hissediyordu.

"Hakkın olanın *çok fazlasını* almışsın," dedi Laura bacak-larını biraz daha açıp onu içine biraz daha alabilmek adına çabalarken.

Owen'ın kahkahasıyla ikisi de sarsıldı ve Owen, Laura'nın içine biraz daha kaydı.

Bütün sorunları solup gitti ve Laura, bedenlerinin birleş-tiği yerden yayılan o kaygan sıcaklığın içinde kendini kaybet-ti; göğüslerine sürtünen Owen'ın kaslı göğsü, parfümünün onu çeken kokusu ve dilinin ağzının içindeki becerikli dar-beleriyle birleşince Laura'nın kendini kaybetmekten başka seçeneği de kalmıyordu zaten.

Orgazm ikisini de aynı anda, mükemmel bir uyum nok-tasında buldu ve Laura'nın kalbi gümbür gümbür atarken bütün bedeni, artçı sarsıntıları hâlâ devam eden bir zonkla-manın içinde kısılıp kalmıştı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Owen uzun süren bir sessiz-liğin ardından.

Laura, onun az önceki sevişmelerinden çok daha fazlasını kastettiğini biliyordu. Ona sarılı kollarını biraz daha sıktıktan sonra gözlerini kapattı ve uykunun kendisini alıp götürme-sine izin verdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Sonraki gün, David'in kliniğine gittikleri, Sarah'nın kaburgasının kırık olmadığını, yalnızca kötü şekilde ezildiğini öğrendikleri aktiviteleri içeren bir karmaşa halinde geçti. Otele döndüklerinde Blaine, Sarah'nın ifadesini almak için geldi. Laura, Owen'ın, onun ayrıntıları duymasını istemeyişine saygı gösterip Blaine oradayken ayak altından çekildi.

Polis şefinin odaya girmesinin üzerinden bir saat geçtiği sırada Owen kendini odadan attı.

Kendini Sydney'in sunduğu ikinci kattaki misafir odalarının planlarına vererek oyalanmaya çalışan Laura, oturduğu yerden kalkıp onun yanına gitti ve Owen, onu kovalayınca şaşkınlığa uğradı.

"Şimdi olmaz," diye mırıldandı Owen ön kapıya doğru giderken. Bir dakika geçmeden, kapı arkasından kapandı.

Laura karasızlıkla kapıya baktı. Peşinden gitmeli miydi? Bir dakika sonra Blaine odadan çıktı.

“O iyi mi?” diye sordu Laura, kastettiği Sarah’ydı.

“Sanırım bir süre sonra iyi olacak ama önünde uzun bir yol var.”

“Suçlamada bulunma kararı hâlâ geçerli mi?”

“Evet.”

Laura kafa salladı. “Güzel. Zamanı gelmişti.”

“O konuda sana katılıyorum. Ben gidip elimdeki belgeleri işleme koyacağım. Owen’a her şeyi haber vereceğimi söyler misin?”

“Tabii. Teşekkürler, Blaine.”

Her ne kadar Owen’ın peşinden gitmek istese de Laura onun biraz kendi kendine kalması gerektiğine karar verdi. Derin bir nefes alıp sinirlerini yatıştırmayı denedikten sonra Sarah’yı kontrol etmek için yatak odasına yürüdü.

Yatakta yarı oturur pozisyonda olan Sarah pencereden dışarıyı, günün son feribotunun South Harbor dalgakıranından geçip anakaraya doğru uzaklaşmasını izliyordu.

“Bayan Lawry? Size herhangi bir şey getirmemi ister misiniz?”

“Bana Sarah diyebilirsin,” dedi Sarah cevap olarak, yüzünde minik bir gülümseme vardı.

Laura gülümsediği anda Sarah’nın yüzünün ne kadar gençleştiğini görünce çok şaşırdı. Gülümseyişinde ona Owen’ı anımsatan bir parça vardı. “Nasıl isterseniz.”

“Böylesi güzel.” Sarah yatağa avucuyla vurdu. “Gel otur bir dakika.”

Laura, yatağın ucuna yerleşirken yaralı kadının yaralarına zarar verecek herhangi bir sarsıntı yaratmaktan özenle kaçındı.

“Owen, sana çok âşıkımış gibi görünüyor.”

“Bunu benim için de söyleyebilirsiniz. O sıra dışı bir adam ama muhtemelen siz bunu zaten biliyorsunuz.”

“Evet, biliyorum,” dedi Sarah, “ve bugün olduğu adama dönüşmesinde benim hiçbir rolüm yok”.

Laura buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

“Bana senden de bebekten de bahsetmedi.”

“Ben, eee...”

“Seni huzursuz etmek istemedim. Sadece şaşırdım. Onun durulup bir aile kuracağından umudumu kesmiştim.”

“Size muhtemelen kısa bir süre için evli kaldığımı ve bebeğin babasının yakında *eski* sıfatı kazanacak kocam olduğunu söylemeliyim.”

Sarah’nın yüzü hayal kırıklığıyla bulutlandı. “Oh!”

Laura bu tek kelimenin yargı mı yoksa anlayış mı barındırdığından emin olamadı.

“Ben Owen’la senin...”

“Öyleyiz,” dedi Laura yanaklarının kızarmasına mâni olmadan. “Gerçekten öyleyiz. Owen zor zamanlarımda bana mükemmel bir arkadaş oldu.”

“İnsanlarla ilgilenir o. Hep ilgilendi.”

“Bunda oldukça iyi.”

“Evet.” Sarah topuzundan kaçan bir tutama asıldı. “Ne yazık ki çocukken yaşadıkları yüzünden başka şansı da yoktu. Sırtlandığı sorumlulukları yüklenmek için çok gençti.”

“Bunun için sizi suçlamıyor,” dedi Laura. Kelimelerin dudaklarından dökülmesine engel olamamıştı.

“Suçlamalı.”

"Eh, suçlamıyor."

"Onu ya da diğerlerinin hiçbirini hak etmiyorum. Bir şekilde, bana rağmen, hepsi harika insanlar oldular."

"Bu kesinlikle benim haddime değil ama..." Laura kendini durdurdu, cümlesini tamamlayıp tamamlamamak konusunda kararsızdı. Kendi durumunu Sarah'ninkiyi kıyaslaması biraz zordu.

"Lütfen, rahat konuş. Zaten gururumdan geriye pek bir şey kalmadı."

Bunu duyan Laura, iç organlarındaki o sızıyı yeniden hissetti. "Altı ay önce, hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm bir adamla evlenmenin eşiğindeydim. O zamandan bu zamana, hiçbir şey umduğum ya da beklediğim gibi gelişmedi ama öyle görünüyor ki ait olduğum yeri buldum. Çektiğim bütün zorluklar ve bütün acılar beni Owen'a yönlendirdi. Sizin için de aynı şeyin mümkün olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum."

Sarah gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturdu, kaburgaları minik hareketlerine bile kuvvetle karşı çıkıyordu. "Kocanla ne oldu?"

"Biz evlendikten sonra da randevulara çıkmaması gerektiğini anlamadı."

Sarah tek kaşını kaldırdığında Laura bir kez daha Owen'ın son aylarda ezberine kazıdığı ifadesinin bir yansımasını gördü. "Öyle mi?"

"Hı hı."

"Nasıl öğrendin?"

"Nedimelerimden biri onun İnternet üzerindeki randevu-

laşma profilinin hâlâ aktif olduğunu fark etmiş ve kocamın nasıl tepki vereceğini görmek için onunla konuşmaya başlamış. Olaylar birbirini takip etmiş ve ikisi randevuya çıkmışlar. Nedimem, onun gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek için restorana gitmiş ve o gerçekten de oradaymış; nedimemi bekliyormuş.”

“Aman Tanrım. Bu senin için bir şok olmalı.”

Laura, çocukluğundan beri en yakın arkadaşı olan iki kadının yeni evine gelip ona yeni kocasıyla ilgili gerçekleri anlattıkları ânı çok net hatırlıyordu. “Çok... korkunçtu.”

“İşler daha da kötüleşmeden bunu fark ettiğin için şanslısın.” Sarah bakışlarını yeniden pencereden dışarı çevirdi, kendi düşünceleri arasında kaybolmuştu. “Ben de kendi bildiğini okuyan biriydim. Onun benimle konuşma şeklinden hoşlanmadıklarını söyleyen ailemi de, arkadaşlarımı da dinlemedim. Bana demişlerdi ki eğer bizim önümüzde seninle böyle konuşuyorsa, yalnız kalınca olacakları düşünsene.”

Laura sessizliğini korudu ve içini dökmesi için Sarah’ya izin verdi.

“Çekici ve tuttuğunu koparan, hırslı bir adamdı. Ona çok fena âşık olmuştum. Bir canavarla evlendiğimi anlamam çok uzun sürmedi. O zamanlarda kendilerine ve çocuklarına tek başına bakamayacak kadınlar, kocalarından ayrılmıyordu. Biz de evli kaldık ve elimizdekiyle ne yapabiliyorsak onu yaptık.” Bakışlarını Laura’ya çevirdi. “Onu terk edecek cesareti kendinde bulduğun için sana imreniyorum.”

Laura, Sarah’nın soğuk elini kendininkiyle örttü. “Sizde de aynı cesaret var.”

Sarah Laura'nın elini sıktı. "Bu sefer geri dönmeyeceğim. Ne yapacağımı bilmiyorum ama ona dönemem. Eğer dönersen, eninde sonunda beni öldürecek."

"İstedığınız kadar burada, bizimle kalırsınız. Bu otel benim olduğundan daha fazla sizin ve ne kadar kalmak isterseniz size yerimiz var."

Sarah'nın Owen'inkileri andıran gri gözleri gözyaşlarıyla buğulandı. "Oğlumun seni neden bu kadar önemsedığını anlayabiliyorum."

"Her şey yoluna girecek," dedi Laura, Sarah'nın elini bırakmadan önce son bir kez sıkarak. "Biraz dinlenin ve herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın."

"Teşekkürler, tatlım."

Laura ayağa kalkıp odanın çıkışına yöneldi ve kapının önünde dikilen Owen'ı görünce ürktü. Dışarıda geçirdiği dakikaların ardından Owen'ın yanaklarına renk geldiğini görmek Laura'yı sevindirmişti. Kalbi, Owen'ın kendisine bakışındaki yoğunluğun altında güm güm atarken ona doğru yürüdü.

Owen, onun geçmesini bekledikten sonra kapıyı kapattı.

"İyi misin?" diye sordu Laura.

Omuz silkişi Laura'nın sorusuna pek cevap olmamıştı ama gözlerinin gerisinde yatan acı, gerçek hikâyeyi anlatıyordu.

Laura, Owen'ın onun dokunuşundan hoşlanacağından emin olamıyordu ama ona sarılmak, onu öpmek ve onun bir zamanlar kendisi için yaptığı gibi onunla ilgilenmek arzularına karşı koyamıyordu. Tereddütlü bir hareketle kollarını Owen'ın beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı.

Uzun bir dakikanın ardından Owen onun sarılışına karşı-

lık verdi ama tutuşu her zamanki gibi değildi. Laura, Owen'ın yaşadığı acıyla yalnız başa çıkmaya alıştığı için birinin onu rahatlatmasına nasıl tepki vereceğini bilmediğini fark etti.

"Ben buradayım, Owen," dedi yumuşak bir sesle, aralarındaki kırılgan huzuru bozmak istemiyordu. "Neye ihtiyacın olursa, ne zaman ihtiyacın olursa, ben tam buradayım. Bunlarla yalnız başa çıkmak zorunda değilsin artık."

Owen derin bir soluk verdi ve bununla birlikte bedenindeki gerginlik çözülmeye başladı. Alnı onun omzuna düştü ve burnu saçlarına karıştı.

Laura eliyle onun sırtını okşarken bir yandan da daha fazlasını yapabiliyor olmayı diliyordu.

"Sebepten az pişmiş tavukmuş," dedi dakikalar sonra.

Başta, Laura onun ne demek istediğini anlamadı, ardından gerçeği yakaladı. Az pişmiş tavuk, babasının öfkesinin, bütün bunların sebebiydi.

"Bu sefer farklı olacak," dedi Laura, söylediklerinin doğru olduğunu umarak. Eğer Owen'ın umutlarını yükseltip onu bir kez daha kırılırken izlerse kendisini asla affetmezdi. "Onu terk etmeye kararlı görünüyor."

"Daha önce de oldu."

"Daha önce hiç polis olaya karışmış mıydı?"

Owen kafasını iki yana salladı. "Her seferinde onları savuşturup bir rapor bile tutulmasına izin vermedi."

"O halde bu sefer polisle işbirliği içinde olması iyi bir şey."

"Umarım haklısındır."

"Kardeşlerinle konuştun mu?"

"David'le Blaine'in raporlarının tamamlanmasını bekledim."

"Neden verandaya çıkıp onları aramıyorsun? Ben burarlarda olurum, bir şeye ihtiyacı olursa duyarım."

Owen geri çekildi ama onun ellerini sıkı sıkı tutmayı sürdürüyordu. "Az önce kumsaldayken olanları düşünüyordum da... Belki de biraz uzaklaşsak senin için en iyisi olur. Babamla işler çirkinleşmek üzere ve senin de Justin'le durumun var..."

Kalbi, Owen'ı kaybetme fikriyle sıkışan Laura kafasını iki yana salladı. "Bunu hiç duymamış olayım."

"Bunu biraz düşün, Laura. Justin, biz beraber olduğumuz sürece boşanmaya yanaşmayacak ve benim ailemde olan şeyler de üstüne gelince..."

"Birbirimize hiç olmadığımız kadar ihtiyacımız var," dedi Laura keskin bir sesle. "Sana seni sevdiğimi söyledim. Sence bu, karşılaştığım ilk küçük zorlukta kaçacağım anlamına mı geliyor?"

Owen inanamıyormuş gibi Laura'ya baktı. "Küçük zorluk mu? Sen tutuklanmaya babamın *nasıl* tepki vereceğini bildiğini mi sanıyorsun? Eğer olaylar mahkemeye taşınırsa bizim de tanıklık etmemiz gerekecek. Hepimiz, hatta o sırada hâlâ burarlarda olursan belki sen bile, ne de olsa durumuna şahit oldun."

"O sırada hâlâ burada olursam mı?" Ne kadar paniklediğini sesine yansıtmamak için çok büyük bir çaba sergilemesi gerekmişti. Kendine, Owen'ın çok baskı altında olduğunu ve şu an aralarında geçen konuşmanın ikisiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. "Tam olarak nereye gidebileceğimi düşünüyorsun?"

Owen parmaklarını saçlarından geçirdi, bedeninden etrafa öfke dalgaları yayılıyordu. "Sana bir yere gitmeni söylemiyorum. Sana belki de şu ânın bizim için doğru olmadığını söylemeye çalışıyorum."

"Doğru zaman ne zamanmış? Onu da söyler misin?" Owen'ın buna verecek bir cevabı olmadığı için içindeki paniği bastırmak zorunda kaldı. "Başından beri zamanlamamız iyi değil ama bu bizim arkadaş olmamıza ya da âşık olmamıza ya da birbirimize bağlanmamıza engel olmadı."

"Laura..."

"Bana verdiğin sözleri vermemişsin gibi davranmaya-
cağım, Owen. Bana, beni ve bebeğimi sevdiğini söyledin."
Gözyaşları akmak üzere olsa da onları tuttu, hem bebek
hem de kendisi için güçlü durması gerektiğini biliyordu.
"Söylediklerinde ciddi değil miydin?"

"Öyleydim." Owen'ın sesi çok yaralı ve inanılmaz derece-
de mutsuz çıkıyordu ve Laura, bunların hiçbirinin kendisiyle
bir alakası olmadığını biliyordu. "Öyle olduğumu biliyorsun."

"Onun senden başka bir şey daha çalmasına izin verme.
Senden çocukluğunu ve güven hissini çaldı ve üniversite
eğitimi şansını baltaladı. Senden beni de almasına izin ver-
me." Ona doğru bir adım attı ve aralarında Owen'ın çaba-
sıyla genişlemekte olan uçurumu geçip ellerini onun göğsü-
ne koydu. Avuçlarının altında, Owen'ın kalbi hızla atıyordu.
"Kazanmasına izin verme, Owen."

"Her şey çok çirkinleşecek, Prenses. Hiçbir fikrin yok."

"Eğer seninle olacaksam, fikrimin olmasının bir önemi yok."

"Şimdi böyle diyorsun ama..."

"Sonsuza kadar böyle diyeceğim."

Owen, alnını Laura'nın alnına yasladı. "Hayrına olamaya-
cak kadar inatçısın."

"Benim bu yönümü seviyorsun."

"Evet, seviyorum." Kolları Laura'nın alışık olduğu o sıkı

kavrayışla ona dolandı. "Seni çok fazla seviyorum. Bu pisliğin hiçbir yerine bulaşmasını istemiyorum."

"Ben, sen neredeysen orada olmak istiyorum; iyi, kötü, çirkin ya da pis fark etmez."

"Seni bulacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

"İkimiz de şanslıyız ve eğer aramızdaki bu aşka tutunursak beraber üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu konuda sana inanacağım."

"Güzel," dedi Laura. Geleceğin neler getireceğini bilmiyordu ama önlerinde ne olursa olsun bunu Owen'la beraber atlatacaklarını bilmek onu rahatlatıyordu.

son

"Son kez ıkın, Laura," dedi adanın ebesi Victoria, Laura'nın bacaklarının arasından başını uzatıp.

Laura'nın arkasındaki Owen onu destekleyip alnındaki teri soğuk bir bezle sildi, bunu saatlerdir yapıyordu.

"Çok yorgunum," dedi Laura sancılar arasında soluklanırken.

"Biliyorum, bebeğim," dedi Owen. "Ama neredeyse bitti. Yapabileceğini biliyorum."

Onun sakın, kesintisiz desteği Laura'yı bu noktaya kadar taşımıştı ve Laura'nın şimdi onu haksız çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Sıcak kliniğin sınırları dışında bir kar fırtınası gürlüyordu. Bir sonraki sancı karşısında güçbela direndi. Acı daha öncesinde başına gelen hiçbir şeye benzemiyordu ve bir an için, bebek onu ikiye bölecek güçte mi diye, merak etti.

"İşte!" dedi Victoria. "Başardın!"

Bebek sanki parlak ışıklara ve korkutucu seslere tepki verircesine bir çığlık kopardı.

"Harika bir oğlun oldu," dedi Victoria, bebeğin havayolu-
nu açıp onu temizlerken. "Bütün parmakları yerinde." Onu
battaniyeye sarıp yorgun annesine uzattı.

"Ah, bir erkek," dedi Laura, karşısındaki buruş buruş sura-
ta ve öfkesini gösterircesine dudakları bir "O" şeklini almış
minik ağza ilk kez bakarken. Bebeğin cinsiyetini doğana ka-
dar öğrenmemeyi seçtiği için şu an çok mutluydu. Baş, ona
Justin'i hatırlatan siyah saçlarla ışıldıyordu. Bir anda hücum
eden gözyaşlarını kırpıştırıp uzaklaştırmaya çalıştı çünkü
onun küçük suratının her detayını görmek istiyordu.

"Tanrım, şuna bak," dedi Owen huşuyla. "Çok güzel."

"Neredeyse dört kilo. İyi iş, anne," dedi Victoria.

"Şimdi size özlem giderin diye birkaç dakika vereceğim,
sonra David'le gelip ikinizi de kontrol edeceğiz," dedi bir sa-
niye sonra.

"Teşekkürler," dedi Laura gözlerini yeni doğmuş oğlun-
dan alamadan.

Owen'ın eli, Laura'nınkini kavradı. Boş eliyle kendi göz-
lerindeki yaşları sildi ve kendine gelmek için bir saniye du-
rakladı.

"Söyledikleri doğruymuş."

"Ne söylüyorlarmış?" diye sordu Owen.

"Bebegi kollarının arasında tuttuğun an, onu dünyaya ge-
tirene kadar çektiğin her şeyi unuttuğunu söylüyorlar."

"Bunu unutabileceğimi sanmıyorum. Harikaydın, tatlım."

"Sen de öyle." Başını geri uzatıp Owen'ı öptü. "Sensiz
bunu asla başaramazdım."

Owen onun yüzünü okşadı. "Tabii ki başarırdın."

Victoria, başını içeri uzattı. "Burada yerinde duramayan birer büyükanne, büyükbaba ve dayı var. Yeni doğanla tanışmak istiyorlar. İçeri gelseler olur mu?"

"Tabii," dedi Laura.

Babası ve erkek kardeşi bir an sonra Owen'ın annesine destek olarak odaya girdiler.

"Ah, bırak onu göreyim," dedi Frank, torununa bakmak için yatağa sokulurken. "Çok güzel."

"Kızın bir harikaydı, Frank," dedi Owen. "O savaşçı bir tanrıça."

"Şüphesiz öyle," dedi Frank, Laura'nın yanağına bir öpücük kondurarak. "Hep öyleydi. İyi misin, tatlım?"

"Daha iyi olmamıştım."

"İsim düşündün mü?" diye sordu Sarah, bu sırada bebek onun bir parmağına eliyle tutunmuştu.

"Francis diye düşünüyordum," dedi Laura.

"Hayatta olmaz!" diye bir ağızdan karşı çıktı Frank ile Shane.

"Neden?"

"Bu küçük bir çocuğa vermek için korkunç bir isim," dedi Shane. Noel'den hemen önce otelde onlara katılmıştı ve o zamandan beri restorasyon takımının ayrılmaz bir parçası olmuştu. Aynı zamanda marinada Mac'le Luke'un çamaşırhane ve tuvalet inşasına yardım ediyordu ve baharda da kalıp Chesterfield mülküne düşük gelirli için inşa edilecek evler projesine katılmaya karar vermişti.

"Ona senin adını vermek istiyorum," dedi Laura, babasına.

"Ve ben de bundan onur duyuyorum, tatlım. Gerçekten öyle ama ona bu ismi verme. Ona güçlü, güzel bir isim ver ve ben de göbek adını Francis koymana müsaade edeyim."

“Hâlâ patronum olduğunu sanıyor,” dedi Laura, gülen Owen’la Sarah’ya.

Sarah yaraları iyileştiğinden beri daha çok gülmeye başlamıştı. Kocasının uzaklaştırma emri vardı ve mahkemeye gidecek dosya hazırlanırken onunla hiçbir şekilde iletişim kurması mümkün değildi. Laura, hamileliğinin son birkaç ayında Sarah olmasa hiçbir şey yapamazdı, çünkü hamileliği restorasyonlar sırasında yapılması gereken birçok şeyi imkânsız kılmıştı. Sarah hünerle araya girmiş, Owen’ın annesinden hiç görmediği bir tutkuyla proje için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Otelde büyümüş olan Sarah’nın bu yerle ilgili anlatılacak bir sürü hikâyesi vardı; evlendikten sonra, kocası İkinci Dünya Savaşı’na gitmeden önceki günlerini otelin ikinci katındaki misafir odasında geçiren çift gibi. Adam dokuz ay sonra, genç karısını bir kez daha görmeden ölmüştü. Laura bu odaya onların adını vermeyi önermişti ve hem Owen, hem Adele, hem de Sarah bu fikre bayılmıştı.

Bunun sonucunda Adele onları bodruma, orijinal mobilyaların ve orada kalan misafirlerin anılarının kayıtlı olduğu defterlerin olduğu kısma yönlendirmişti.

Laura ve Sarah, ateş karşısında harcadıkları soğuk kış gecelerinin büyük kısmında sarı sayfalı defterleri karıştırmış, oteli değerli kılan minik parçaları bulmaya odaklanmışlardı. Şimdi her odanın, orada hayatlarının önemli bir ânını yaşayan bir konuktan aldıkları adları vardı ve odalarda, bu odaların neden o isimleri aldıklarını anlatan hikâyeler, çerçevelenip duvarlara asılmıştı.

Evan ve Grant'ın yardımlarıyla Owen ve Shane orijinal mobilyaları bodrumdan çıkarmışlardı. Syd, Bahamalar'daki balayından döndükten sonra mobilyaların bir kısmını kurtarılabildi bulmuş, diğerlerinin çöp olduğunu söylemişti.

Kış sona yaklaşırken restorasyonlar da Laura'nın hamileliğiyle birlikte ilerliyordu, en sonunda Owen'la Sarah, bebeğin doğumundan bir hafta önce Laura'yı hamilelik iznine çıkardılar.

Kocaman olduğu ve kimseye bir yararı dokunmayacak kadar hantallaştığı için Owen'ın onu prensesler gibi el üstünde tutmasına izin vermişti, aynı hamileliğin ilk aylarında, sabah bulantılarıyla didinirken olduğu gibi.

Ve şimdi, bebeğine bakarken hayatındaki minnettar olacak şeyleri düşünüyordu, bir yandan da yapması gereken telefon konuşması yüzünden endişeliydi.

"Justin'i aramalıyım."

"Evet." Owen, ona sarılmayı kesip yataktan kalktı ve saatlerini bu odada geçirdiği için tutulan bacaklarını açmak için esnedi. Laura'nın hastane için topladığı çantaya gidip ona ceptelefonunu uzattı. "Sana biraz müsaade edelim," dedi onu öpmek için uzanıp bebeğin de alnına nazik bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler."

Frank, Sarah ve Shane de Owen'ı takip etmeden önce Laura'yla bebeği öptüler.

"Ne diyorsun?" diye fısıldadı Laura, görmeyen gözlerle onun her hareketini izleyen bebeğe. Görüşünün düzelmesi için bir süre geçmesi gerektiğini biliyordu. "Diğer babanı arayıp ona senin geldiğini haber verelim mi?"

Bunca aydan sonra bile Justin'le konuşma fikri onu geriyordu.

Justin ilk çalışında telefonu cevapladı. "Laura?"

"Evet, benim ve yanımda bir de minik bir erkek bebek var, sana merhaba diyor."

"Ah. Vay canına. İyi misiniz?"

"Harikayız." Laura gözlerini kollarının arasında tuttuğu mucizeden alamıyordu ki minik mucizesi sanki derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını bükmüştü. "Saçlarını senden almış."

"Öyle mi?"

"Çok heveslenme. Bir yerde doğum saçlarının ilk birkaç ayda döküldüğünü okumuştum."

"Bana birkaç fotoğraf yollar mısın?"

"Tabii."

"İsmi ne olacak?"

"Bana kalsa Francis koyacaktım, babamın adı, ama babam izim vermedi. Bunun küçük bir çocuk için korkunç bir isim olduğunu söylüyor."

"Bu konuda ona katılmak durumundayım."

"Ben de öyle olacağını düşünmüştüm. Senin önerin var mı?"

"Hep Matthew ya da John isimlerine sempati duydum."

"Matthew Francis Newsome?" dedi Laura bebeğin tepkilerini izleyerek. "Hoşuna gittiğini sanmıyorum."

"Kulağa biraz sıkıcı geliyor. Sen ne istersin? Küçüklüğünden beri tuttuğun bir isim listesi yok muydu senin?"

"Evet," dedi Laura, Justin'in bunu hatırlamasından etkilendi. "Holden ya da Austin hoşuma gidiyor."

"İkisi de güçlü isimler. Ufaklık ne düşünüyor?"

Laura, Justin'in minik oyununa dahil olmasına gülümse-di. Birkaç ayda çok yol almışlardı ve aralarındaki farklılıkları daha barışçıl yollarla çözmeye çalışıyorlardı. Laura, Justin'in

hayatında yeni biri olduğunu düşünüyordu ve bu da onun orta yolu bulma konusundaki istekliliğini açıklıyordu; bir de firmasındaki büyük ortaklardan birinin onu Yargıç Frank McCarthy'yi kızdırmamak konusunda uyarmasının da etkisi vardı tabii.

"Holden'da bir agucuk aldım ama Austin'e hiç tepki vermedi."

"O halde Holden. Holden Francis Newsome?"

"Holden Francis Newsome," dedi Laura, bebeğe ve onun battaniye katmanları altında gömülü bacağıyla minik bir tekme atmaya çalışmasını izledi. "Galiba kazanan ismi bulduk."

"Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim, Laura. Son dokuz ayda kendimi sevdirecek hiçbir şey yapmadığımı biliyorum ama senin de bebeğin de iyi olduğunu duyduğuma sevindim."

"Teşekkürler," dedi Laura, Justin'in çabalamasından ötürü duygulanmıştı.

"Babanda sana doğumdan sonra vermesini istediğim bir şey var."

"Ne?"

"İmzalanmış boşanma evrakları."

Laura soluğunu tuttu. Daha medeni davranmak adına ikisi de çabalıyor olsa da Laura boşanmalarına çok yol olduğunu sanıyordu. "Ne değişti?"

"İnanmayacaksın ama annem benimle dine döneyim diye konuştu," dedi uysal bir sesle. "Belli ki aramızda geçenleri Bayan Harrigan'dan duymuş."

"Ah!" dedi Laura. Bayan Harrigan, Justin'in randevuya çıkmayı denediği nedime Tamara'nın annesiydi.

"Çok hayal kırıklığına uğramıştı ve benimle konuşmayı bitirdiğinde, kendimden utanıyordum."

Laura bu sahneyi gözünün önüne getirince surat buruşturmaktan kendini alamadı. "Annenle hesaplaşmak zor geçmiş olmalı."

"Öyleydi." Justin'in sesi neredeyse pişman çıkıyordu. "Bana bir çocuğum olacağını ve medeni davranmamın onun yararına olacağını hatırlattı."

"Kesinlikle katılıyorum. Sana da annene de teşekkür ederim." Laura bunun olduğuna inanamıyordu. "Velayet düzenlemeleri konusunda?"

"Senin isteğine uydum; arada sırada hafta sonları ve büyüdüğünde bazı tatiller, bir de yazları iki hafta. Onun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Artık seninkinin bir parçası olmasam da."

"Bir çocuğumuz olduğu sürece sen hep hayatımın bir parçası olacaksın, Justin."

"Benden boşandığında sörfçü çocukla evleneceğini varsayıyorum."

Laura, onun Owen'ı tarif etmek için kullandığı tanıma güldü. Sörfçü çocuğun ilişkilerine neler kattığından habersizdi, doğal olarak. "O noktaya henüz ulaşmadık." Hâlâ Justin'le evli olsa da onunla geleceğini konuşmakta bir sakınca görmüyordu.

"Önümüzdeki hafta gelip bebeği görmek isterim. Sen ne zaman hazır olursan."

"Tabii. Eve dönüp yerleştiğimde sana haber veririm."

"Bana bir oğul verdiğin için teşekkürler, Laura. Aramızda

olanlar için üzgünüm. Seni incittiğim için pişmanım ve inan, annem benimle konuşmadan çok önce böyle hissediyordum."

"Her şey olması gerektiği gibi gerçekleşir."

Owen kafasını kapıdan içeri uzattı ve Laura eliyle onu içeri çağırdı.

"Ben buna gerçekten inanıyorum," diye ekledi az önceki cümlesine.

"Fotoğraf göndermeyi unutma."

"Unutmam."

Justin tekrar konuşmadan önce bir saniye durakladı. "Buna inanmayabilirsin, Laura, ama seni gerçekten sevdim ve seninle bütün doğru nedenlerle evlendim. Sonrasında... Ne oldu bilmiyorum. Ödüm koptu, diyebiliriz sanırım. Beni gerçekten de *terk ettiğine* inanamadım."

Nutku tutulan Laura, "Neler karıştırdığını öğrendiğimde ne yapacağımı sanıyordun?" diye sordu.

"Hiç öğrenmeyeceğini sanıyordum. Aptalcaydı. Sonradan anladım ki aslında evliliğe hazır değildim ama seni kaybetmekten korkuyordum. Ve sonrasında yaptıklarım... Çok kötü davrandım ve bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Geçti gitti artık," dedi Laura, en sonunda çirkin davranışları arkalarında bıraktıklarını anlamak onu çok rahatlatmıştı. "Şimdi önemli olan, iki babasını da hayatında isteyecek bu bebeğe güzel bir hayat sunmak."

"İki babası da hayatında olacak," dedi Justin. "Kendine ve bebeğe iyi bak."

"Bakacağım." Laura aramayı sonlandırdığında yanaklarından yaşlar süzülmemekte olduğunu fark etti.

Owen'ın ışıldayan ifadesi bir anda karardı. "Seni üzecek bir şey mi söyledi?"

"Tam tersi. Söylediğine göre, boşanma evraklarını imzalamış. Şimdi evraklar babamdaymış."

Owen'ın şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı ve gri gözleri fal taşı gibi büyüdü. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Evrakları sahiden imzalamış yani."

Laura onun tepkisine güldü. "Öyle dedi."

"Peki velayet?"

"O da tamam."

Owen'ın sevinç haykırışı, annesinin kollarında uyuklayan bebeği ürküttü. Bir anda güçlü bir feryat koparttı.

"Özür dilerim," dedi Owen, utanmış görünüyordu.

"Sorun yok. Muhtemelen açtır zaten." Yatakta kaydı ve hareket etmesiyle birlikte bütün bedeni ona karşı çıkarak sızladı. "Tanrım, her yerim ağrıyor."

"İzin ver sana yardım edeyim." Owen, Laura daha rahat bir pozisyon bulana kadar bebeği ondan aldı.

Laura üzerindeki hastane önlüğünün içinden sıyrılıp hamileliğinin son haftalarında utanç verici derecede büyüyen memelerini serbest bıraktı. Hazır olduğunda bebeğe uzandı. "Hadi şunu halledelim, olur mu?" Birkaç sefer denemeleri gerekti ama en sonunda bebek memeyi aldı.

"Şuna bakar mısın?" Owen bebeğin minik ağzının meme ucunu emişine büyülenmiş gibi bakıyordu. "Acıyor mu?"

"Hayır, ama biraz garip hissettiriyor."

"Alışana kadar böyle olması normaldir herhalde." Laura'nın

saçını yüzünden itti ve yumuşak bir öpücük için öne eğildi. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Laura güldü. "Gözlüklere ihtiyacınız olmalı, Bay Lawry."

Owen kafasını iki yana sallayıp Laura'yı bir kez daha öptü ve göğsünün beyaz teninde belirgin bir şekilde görünen damarı parmak ucuyla takip etti. "Göz alıcı." Dikkatini bebeğe çevirdi ve parmağı bu sefer de onun minik yanağına kayd. "İsmine karar verdin mi?"

"Holden Francis."

"Holden. Sevdim. Ona yakışıyor."

"Bence de." Bebek memeyi bırakmak için tam o âni seçti. Laura onu kaldırdı ki Owen alnını öpebilsin. "Holden, ikinci babana merhaba de." Owen'ın bebeğinin hayatında oynamayı planladığı rolü biliyordu ve "üvey baba" tanımı Owen'a hiç yakışmıyordu, o yüzden Laura çok önceden, bebeğinin iki babası olacağına karar vermişti. İşte o kadar.

"En sonunda seninle tanıştığıma çok mutluyum, Holden," dedi Owen, onun minik elini dünyanın en kırılgan şeyi gibi tutup hafifçe sallarken. "Justin'in bu değişiminin sebebi neymiş?"

"Annesi onu karşısına alıp bebek için en iyi olanı yapmasını söylemiş."

"En sonunda biri onu yola getirebildiği için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Az önce çok nazikti." Owen'a gözucuyla baktı. "Bana beni sevdiğini ama henüz evliliğe hazır olmadığını söyledi. Benimle bütün doğru nedenlerle evlendiğini duymak güzeldi."

"Tabii ki öyle yaptı, Prenses. Bu yüzden sen gittiğinde tam bir göt gibi davrandı. Beni terk etsen ben de delirebilirim, dolayısıyla onu anlıyorum."

"Seni terk etmem söz konusu bile değil. Korkarım sonsuza kadar bizimlesin."

Owen öne eğilip onu öptü. "Hayattan istediğim başka bir şey yok."

Laura, bebeği öbür memesine geçirdi. Bebek memeyi sanki yıllardır yapıyormuş gibi aldığı anda Owen'a bakıp gülmüseddi. "Şuna bak. Belli ki yetenekli."

"Belli ki," dedi Owen, Laura'nın neşesi onu eğlendirmişti. "Boşanman ne zaman sonuçlanacak?"

"Altı ay içinde."

Owen altı ayı hesapladı. "Ağustos."

Laura kafa salladı.

"Otelin yeni verandasında yapılacak bir düğün için harika bir zaman, sen ne dersin?"

Laura yaz rüzgârının yüzüne çarptığını neredeyse hissedebiliyor, okyanusun üzerinde batan güneşi hayal edebiliyordu. "Gerçekten harika bir zaman derim."

"Bir planımız var o halde."

"Sen plan yapmayı sevmezsin," diye dalga geçti Laura.

"O eskidendi. Şimdi seni ve ufaklığı içinde barındırdığı sürece plan yapmaya bayılıyorum." Bir şekilde yatakta yanlarına sığıştı ve Laura'yı öyle bir pozisyona soktu ki bedeniyle hem Laura'yı hem bebeği destekliyor, sevgisiyle onları sarmalıyordu. "Bu, tam şu an, mükemmeliyete en yakın olduğumuz an." Bir yandan konuşurken bir yandan da dudakları onun alnına değiyordu.

Laura onun göğsüne yaslandı, ömründe hiç olmadığı kadar mutluydu. "Evet, gerçekten de öyle."

Garsell Adası
Düğünü için Sayfayı Çevirin

*Sydney Donovan
&
Luke Harris*

*Yeminlerini paylaşırlarken onlara
katılmanız için
Noel arifesinde,
Gansett Adası'ndaki evlerine
sizi davet ediyor...*

*Tören 19.00
Kutlamalar hemen sonrasında.*

Bütün gün boyunca Luke kendini gergin hissetmeyi bekledi. Otuz yedi yaşındaydı ve hayatında ilk kez evlenecekti, hem de bütün hayatı boyunca beklediği kadınla. Şimdi, anakaraya yaptıkları bir ziyaret sırasında Syd'in kendisi için seçtiği siyah takımının ceketini üzerine geçirirken kendini biraz bile gergin hissetmiyordu. Ömründe sevdiği tek kadınla bu adımı atmaya hazırdı.

Bugünü tamamen mükemmel kılacak tek şey annesinin de orada bulunması olurdu. Annesi Syd'i hep sevmişti ve Donovan ailesi gençlik aşklarını asla onaylamazken o her zaman onları desteklemişti. O zamanlar, annesinin desteği ikisi için de dünyalara bedeldi ve annesi, yılların ardından ikisinin en sonunda beraberliklerini nihayete erdirdiklerini görse çok mutlu olurdu. Annesinin pırlanta küpelerini Syd'e düğün hediyesi olarak vermişti ve küpelerin onda nasıl durduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Kapısındaki tıklamayı duyunca önündeki aynadan arkasına döndü. "Girin."

Mac McCarthy odaya adımını attı, o da siyah giyinmiş, farklı olarak kırmızı bir kravat takmıştı. Mac'in yanında ba-

bası da vardı ve Koca Mac, asla babasını tanımamış Luke için baba figürüne en yakın insandı.

"Oldukça hoş görünüyorsunuz, Bay Harris," dedi Mac.

"Siz de, Bay McCarthy."

"İkiniz de çirkin iki adama göre iyi görünüyorsunuz," dedi Koca Mac.

"Sağ ol baba ya." Mac, yakasındaki çiçeğe uyan bir başka kırmızı çiçek çıkarttı. "Sağdıcın olarak çiçeğinin düzgün takıldığından emin olmak benim işimmiş."

"Elinden gelenin en kötüsünü yap." Luke, Mac sapı sabitlemeye çalışırken düz durmak için elinden geleni yaptı.

"Kenara çekil, çocuk," dedi Koca Mac. "Bırak da bir uzman bu işi halletsin." On saniye geçmeden, Koca Mac, çiçeği Luke'un yakasındaki yerine sabitlemişti. "İşte."

"Bana bir fırsat versen ben de yapardım," diye mırıldandı Mac.

Luke yaşlı adama baktı. "Teşekkürler." Söylemek istediği başka bir sürü şey vardı ama kelimeleri bulamıyordu. Ama belli ki kelimelere zaten gerek yoktu çünkü Koca Mac anlamıştı. O hep anlardı zaten.

Koca Mac, Luke'un yanağını şefkatli bir şekilde okşadı ve ona sarıldı. "Tebrikler, oğlum."

Luke, Koca Mac'e sınıksız sarıldığı bir ânın ardından geri çekildi çünkü karşılarında bir bebek gibi ağlamak istemiyordu. Bugün hissettiği her şey çok yoğun ve yüzeye çok yakındı, dolayısıyla her an bir duygu patlaması yaşayabilirdi.

Mac, elini Luke'un omzuna koydu. "Hazır mısın?"

"Evet." Luke şifonyerinden çıkarttığı yüzük kutusunu Mac'e verdi. "Sakın kaybetme."

Mac güldü. "Önümüzdeki yirmi dakikada neler olacak, bakalım."

"Teşekkürler, Mac. Sağdıçım ve çok iyi arkadaşım olduğun için."

Mac cevap olarak ona sarılıp sırtına vurdu. "Benim için zevkti. Senin için çok mutluyum, adamım." Luke'un kravatını son kez düzeltti. "Syd her an gelebilir."

"Bu kanka aşkımızı salonda sürdürürelim o halde, ne dersin?" diye sordu Luke.

"Yolu göster," diye cevap verdi Mac.

Çocukluğu boyunca bütün yazlarını geçirdiği evin yatak odasında otururken Luke'un kendisine verdiği küpelerin arkasını sıkılaştırdı. Küpeler, Luke'un çok sevdiği ve çok genç yaşta kaybettiği annesine aitti. Syd'in hafifçe titreyen parmakları, bütün gün hissettiği gerginliğin yansıması gibiydi.

Boy aynasında, ikinci düğünü için seçtiği krem rengi, gösterişsiz gelinliğe son bir kez baktı. Kuyruksuz, kolsuz, klasik ve zarif hatları olan bir elbiseydi. Saçlarını ensesinde gevşek bir topuzla tutturup göz alıcı pırlanta küpelerini görülebilir hale getirdi.

Penceresine yürüyüp boş Salt Pond'u gösteren karlı manzaraya baktı. Yazları gölet botlarla dolu olur, sürekli bir aktiviteye ev sahipliği yapardı. Bugün ise bomboştu ve bu boş görüntü, büyük göletin girişine konuşlanmış Sahil Güvenlik'e kadar el değmeden uzanıyordu.

Sydney genç bir kızken odasından sıvışıp Luke'la sahilde sevişmeye gittiği yaz gecelerini düşündü. Şafak sökmeden önce odasına dönüp her seferinde bu kez kesin yakalandığından korkarken boş odasına ve güvenli yatağına süzülüşünü hatırladı.

Bu yazlar hayatının en mutlu günlerini şekillendirmişti. Ve sonra büyümüşler, Syd üniversiteye gitmiş ve orada Seth'le tanışmış, onunla evlenip iki çocuk yapmıştı. Seth'le mutlu ve çocuklarına deli olsa da ilk aşkını asla unutmamış ve bir eylül ayında üniversite için gidip bir daha dönmediği için kendini hiç affetmemişti.

Bir önceki yaz, hayatının her yana dağılmış parçalarını birleştirmek için adaya dönene kadar, Luke'u bir daha hiç görmemişti. Luke onu bulmuştu ve o zamandan beri beraberlerdi.

Başucundaki çekmeceye yürüdü ve üzerinde duran Seth'le çocuklarının fotoğrafını eline aldı. Annesi onları hâlâ bu evde tutuyordu. Onları kaybedişinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti, iki yıl önce sarhoş bir sürücü, bebeklerini ve hayatını onun elinden almıştı.

Syd, parmağıyla üç güzel yüzü okşadı; Seth yakışıklı bir adamdı ve hayat doluydu, her daim yeni bir fikri ve planları olurdu, Max, babasının koyu renk saçlarını ve zekâsını almıştı ve Malena, parlak saçlarının tepesinden ojeli ayak parmaklarının ucuna kadar tam bir kız çocuğuydu. Kaza sırasında Max yedi, Malena beş yaşındaydı, hayatları henüz başlıyordu. Syd, onların bugün gökyüzünden onu izlediklerini ve Luke'la yeni birleşmesini kutsadıklarını umdu.

Fotoğrafın üzerindeki serin cama bir öpücük konduran

Syd çerçeveyi aldığı yere geri bırakıp gözlerinin kenarında biriken yaşları sildi. Bugün ağlama günü değildi. Bugün neşenin ve yeni başlangıçların günüydü.

Kapısı çalınca Syd o tarafa döndü. "Gel."

"Hey," dedi en yakın arkadaşı Maddie McCarthy. "Hazır mısın?" Maddie üzerindeki göz alıcı, kırmızı ipek elbiseyle içeri adım attı. Elbisesi aşırı kıvrımlı bedenini bütün doğru yerlerden vurguluyordu. "Ah, şu haline bak! Syd... Harika görünüyorsun."

"Sen de! Kırmızı sana çok yakışmış. Bir çift yaşlı cadaloz için fena görünmüyoruz, ne dersin?"

"Hiç fena değiliz." Maddie arkadaşına biraz daha dikkatli baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Yatağın yanındaki fotoğrafa baktı. "Biraz duygusalım ama sanırım bu doğal."

Maddie, Syd'in elini tutup hafifçe sıktı. "Tabii ki öyle. Ben bugün burada olduklarına inanıyorum. Ve seni desteklediklerine."

"Öyle olduğunu umuyorum. Hayat, sen bittiğini düşünürken bile inatla akmak gibi garip bir huya sahip."

Maddie gözyaşları akmasın diye gözlerini kırıştırdı. "Seninle gurur duyuyorum, Syd."

"Benimle mi? Neden?"

"Yatağa kıvrılıp hayatının geri kalanına sırtını dönebilirsin. Bu çok kolay olurdu. Ama sen böyle bir şey yapmadın. Sen yaşamayı seçtin ve bu kolay yol değildi."

Sydney gülümsedi. Maddie'yle ikisi, yıllar önce aynı dondurmacıda çalıştıklarından beri arkadaşlardı. "Siz bana pek seçim hakkı bırakmadınız. Sen ve Luke ve buradaki herkes

beni yasımdan sıyrıp çıkarttınız ve bana devam etmek için bir sebep verdiniz.”

“Bizi hiç zorlamadı, inan bana. Senin burada, aramızda olman hepimizi heyecanlandırdı.” Maddie onu hızla kucakladı. “Damadı daha fazla bekletmeyelim.”

“Evet. Beni yeterince uzun bir zamandır bekliyor zaten.”

Luke’un bir zamanlar annesiyle paylaştığı ev şimdi Sydney’nin de eviydi. Dışarıyı parlayan beyaz ışıklarla donatmışlardı ve bu ışıklar, anne babası ve Maddie’yle eve gelen Syd’i yolda karşıladılar.

Şimdi arabalarla dolu uzun garaj yolunda ilerlerken Sydney’nin kalbi heyecan ve özlemle hızlandı. Gözlerini yumup Luke’un beraber aldıkları takımın içinde ne kadar yakışıklı görüneceğini hayal etti. İpeksi koyu renk saçları aldığı düşün ardından ışıltıyor olacaktı ve yakışıklı yüzü yeni tıraş edilmiş olacaktı ve kahverengi gözlerinin de ona güven vereceğinden hiç şüphesi yoktu. Luke’un gözleri hep kendinden emin bakıyordu. Ve Sydney’nin onlara yaşattığı şeylerden sonra bile, gözlerindeki bakıştan hep emin olmuştu.

Syd tek kelime bile söylemeden onu terk ettiğinde onu kırmıştı ama Luke onu affedecek kadar iyi bir insandı ve ilişkilerine tanıdıkları ikinci şans, Sydney’nin hayatını kurtarmıştı. Şimdi “sonsuz dek”lerine kavuşacaklardı ve Syd sabırsızlanıyordu.

Luke, mutfığa giden yola kadar yerlerdeki karı küremişti.

Babasının koluna giren Sydney eteğini tutup Luke'la ikisinin sonbaharda yerleştirdikleri lambalarla ışıklandırılmış patikadan yürüdü. Mutfığa adımlarını attıklarında salondan gelen gülüşme ve konuşmalar onları karşıladı.

Syd'in annesi ona dönüp üzerindeki krem rengi yün pele-rini aldı. "Çok güzel görünüyorsun, hayatım."

"Teşekkürler, anne."

"Mutlu ve huzurlu olman için dua ediyorum."

Bir zamanlar beraber olmasına izin vermedikleri adamla evlenmesi için ailesinin onayını almanın mutluluğuyla Syd, annesine sarıldı. "Her şey için teşekkürler. Siz olmasanız yapamazdım."

"Ah, tatlım," dedi Mary Alice. "Beni ağlatacaksın."

"Üzgünüm," dedi Syd, annesine gülümseyerek.

"Orada görüşürüz," dedi annesi.

Ona Noel'e özel yeşillerle dolu, beyaz zambaklar ve kırmızı güllerden oluşmuş buketi uzatırken Maddie'nin karamel rengi gözleri ışıldıyordu. "Gidelim mi?"

"Hazır mısın, baba?" diye sordu Syd.

"Sen hazırsan, tatlım," dedi Allan Donovan.

"O halde, hadi yapalım bu işi."

Maddie yan odada birine işaret etti.

Luke müzikle ilgilenmek istemişti, dolayısıyla Owen Lawry ve Evan McCarthy'nin Firehouse'un *Love of a Lifetime* şarkısını çalmaya başlamaları onu şaşırtmıştı; bu şarkı beraber geçirdikleri ilk yazda, bir partide dans ettikleri şarkıydı.

Şarkı ve onun beraberinde getirdiği anılar Syd'in nefesini kesti ve ilk aşkının kalp çırpıntılarına, heyecan ve neşesine

geri döndü. Onu en başından beri seviyordu ve Luke da onu seviyordu. Luke onu sevmeyi hiç bırakmamıştı, ayrı kaldıkları onca yıl boyunca bile. Ve şimdi yan odada, hayatını onun-
kine bağlamak için bekliyordu.

Sydney babasının koluna girdi. "Hadi gidelim, baba."

Maddie yerleri süpüren uzun elbisesiyle ve elinde kırmızı-beyaz çiçeklerle süslenmiş buketiyle mutfaktan çıktığında bütün gözler o tarafa döndü.

Luke, arkadaşlarına ve ailesine baktı. Tatil için adaya dönmüş olan Adam McCarthy, annesi Linda ve babası Koca Mac McCarthy'nin yanında dikiliyordu. Onların yanında Grant ve onun nişanlısı Stephanie Logan, Evan'ın kız arkadaşı Grace Ryan ve Owen'ın kız arkadaşı Laura McCarthy duruyordu. Joe Cantrell ve karısı Janey McCarthy Cantrell, Janey'nin sömestr tatili boyunca adada kalmak için Ohio'dan gelmişlerdi. Joe, karısının arkasında duruyordu ve bir eli Janey'nin minik göbeğindeydi.

Sydney'nin yeni arkadaşı fener bekçisi Jenny Wilks de orada, Joe'nun yokluğunda feribot şirketini işleten Seamus O'Grady'nin yanındaydı. Joe'nun annesi Carolina, Maddie'nin kız kardeşi Tiffany, adanın polis şefi Blaine Taylor, Luke'un arkadaşı, adanın bir numaralı pilotu Slim Jackson ve sıra dışı bir taksi şoförü olan Ned ve onun nişanlısı ve Tiffany'yle Maddie'nin annesi Francine de oradaydı.

Sydney, Seth ve çocuklarıyla yaşadığı Wellesley'den arka-

daşlarını çağırıp çağırmamak konusunda kararsız kalmıştı ve en sonunda, çağırmamaya karar vermişti. Çünkü yer sıkıntıları vardı ve Sydney adadaki bütün arkadaşlarının orada olmasını istiyordu. Diğer arkadaşlarını balayından döndüğünde bilgilendirmeyi planlıyordu.

Luke, onlara doğru yürüyen karısını gözlerinden akan bir aşkla izleyen Mac'e baktı.

Maddie, kocasına flörtöz bir şekilde gülümsedi ve Luke'la Mac'in karşısında, şöminenin önündeki yerini aldı. Sydney şömineyi kokulu yeşilliklerle süslemişti ve içine mumlar yerleştirmişti. Uzak köşede, Noel ağacı üzerindeki beyaz ışıklarla ve altın rengi süslerle parlıyordu.

Syd ve babası kapıdan içeri adım attıklarında, Luke'un kafası bir düşünce hariç tamamen boşaldı ve kalan düşünce de ne kadar şanslı bir fırlama olduğuydu. *Ona bak. Aman Tanrım.* Bir saniye için nefes almayı unutunca Mac onu dürttü.

"Nefes al," diye fısıldadı Mac, Luke'un gelinini gördüğünde verdiği tepkiden eğlendiği belliydi.

Luke, annesi öldükten sonra bir sürü uzun, soğuk ve yalnız kışı bu evde, şu an elde ettiği her şeye sahip olmayı dileyerek geçirmişti. Syd, babasının kolunda ona yürürken, ettiği bütün duaların kabul olduğunu, hayatının aşkının hayatını onunla birleştirmek üzere olduğunu düşündü.

Papaz Joshua Banks, adanın hiçbir mezhebe bağlı olmayan yeni pederiydi ve bir hafta önce geldiği adada ilk düğününü gerçekleştiriyordu.

Allan Donovan göz kamaştırıcı kızına mutfaktan Luke'un onu beklediği yere kadar eşlik etti. Allan, Sydney'yi bırakmadan önce Luke'u kucakladı. "Kızıma iyi bak."

“Bakacağım, efendim.”

Allan, kızını öptükten sonra karısının yanındaki yerine geçti.

Luke, Syd’le göz göze geldiğinde, kalbinin hissettiklerinin yoğunluğundan patlayacağını düşünüyordu. Onun elini tutup dudaklarına götürdü. “Çok güzelsin.”

“Sen de fena değilsin,” dedi Syd karakteristik sırtışıyla.

“Sevgili misafirler,” diyerek başladı Joshua.

Sonraki birkaç dakika, Luke için bir bulanıklıktan ibaretti. Joshua’nın evlilikle ilgili söylediklerini hiçbir zaman hatırlamayacaktı. Ama yeminlerini hatırlayacaktı; aşka, onura, korumaya ve el üstünde tutmaya dair yeminlerini. Syd, yüzüğü onun parmağına geçirirken beyaz altının nasıl ışıldadığını hiç unutmuyacaktı. Syd’in parmağına, nişan yüzüğünün üzerine birbirine eş alyanslarını geçirdiğinde onun gözlerindeki ışıltıyı da hiç unutmuyacaktı.

Ve en çok, Joshua’nın onları karı-koca ilan edişini asla unutmuyacaktı. Luke dudaklarının, ruhunda yanan aşk ve tutkuyla Syd’in dudaklarıyla buluşmasını asla unutmuyacaktı.

En sonunda, en sonunda, *en sonunda*.

Mac, onların yanında boğazını temizleyip Luke’a misafirleri olduğunu ve yalnız kalmadan önce atlatmaları gereken bir parti bulunduğunu hatırlattı. Luke isteksizce geri çekilip karısının yanaklarına yerleşmiş kırmızılığı gördü ve onun elini sıktı.

Sydney de ona aynı şekilde karşılık verip gülümsedi, Luke onu daha mutlu gördüğünü hatırlamıyordu. Syd’in mutluluğu kadar onu mutlu edecek başka hiçbir şey yoktu.

"Bayanlar baylar, karşınızda Bay ve Bayan Harris," dedi Joshua.

Arkadaşları alkışlarken Mac bağırdı: "Hadi partiye!"

Fotoğraflar için poz verdiler, yediler, içtiler, dans ettiler, gülüştüler ve Owen'la Evan gitarlarını alıp şarkı söylediler, hem de yüksek sesle. Sydney kendini bildi bileli bu kadar eğlenmemiştir.

Ve Syd, Owen'la Evan'dan, *Love of a Lifetime*'ı bir kez daha çalmalarını istedi, böylelikle kocasıyla dans edebilecekti ve onlar da Syd'in bu isteğine seve seve boyun eğdiler.

"Bu şarkıyı hatırladığına inanamıyorum," dedi Syd, kocasının yakışıklı yüzüne bakarak.

"Ben her şeyi hatırlıyorum." Takımın ceketini ve kravatını ilk fırsatta üzerinden çıkarıp atmıştı ve Sydney de ömründe en uzun kravat takışının bu olduğuyla ilgili onunla dalga geçmişti. Luke bunu onun için yaptığını söylemişti. Şimdi ona bakarken, "Mutlu musun?" diye sordu Luke.

"Çok mutluyum. Ya sen?"

"Mutluluğun ötesinde ne var?"

"Heyecan?"

"Evet," dedi Luke onu yumuşak bir şekilde öperken. "Ben çok heyecanlıyım."

"Güzel."

Partinin sesi solup gitmişti ve ikisi en başından beri sahip oldukları uyumla sakince dans ettiler.

"Ne zaman gidecekler?" diye sordu Luke, Syd'in kulağına, Syd, onun sorusuna güldü ve özlemle ürperdi.

"Yakında diye umuyorum."

"Sana bir yerlerde oda kiralamamız gerektiğini söylemiştim, böylece *biz* gidebilirdik."

"Ve ben sana, Noel'de burada, evimizde uyanmak istediğimi söylemiştim."

"Beni dinlemiş olsaydın şimdi buradan ayrılabilirdik."

"Bir saat daha beklesen ölmezsin."

"Emin değilim, ölebilirim."

Parti gece yarısında sona erdi ve Mac'le Maddie geride kalıp dağınıklığın en kötü kısmının toplanmasına yardım ettiler.

"Elimizden geleni yaptık," dedi Maddie ürkek gözlerle mutfaktaki dağınıklığa bakarak.

"Endişelenme," dedi Syd. "Biz yarın hallederiz."

"Eğer istersen gelip yardım edebilirim."

"Asla olmaz! Ailenle harika bir Noel geçir ve bizim için endişelenme."

"Sizinkilerle yemek yiyecek misiniz?"

"Günün sonunda." Syd bütün günü yalnızca Luke'la geçirmeyi tercih edecek olsa da ailesini asla Noel'de yalnız bırakmazdı, Noel ona trajik kayıplarını en çok hatırlatan gündü. Bu yıl yeni başlangıçların yılıydı ve Syd, bu Noel'de geçmişe değil geleceğe bakıyor olmakta kararlıydı. Maddie'yi kucakladı. "Düğün için ettiğin bütün yardımlara tekrar tekrar teşekkür ederim."

"Çok eğlendim. Sizin için daha mutlu olamazdım." Kendini Sydney'den çekip kocasına uzandı. "Hadi, Mac. Yeni evlileri yalnız bırakalım."

"Biz de eve gidince yeni evliler gibi davranabilir miyiz?" diye sordu Mac, karısına.

Sesindeki yaramaz ton karşısında Maddie gözlerini devirip kocasının yüzünü okşadı. "Ben seni eve götürürken uyanık kalabilirsen vardığımızda yeniden konuşuruz."

"Uyanık kalabilirim, bebeğim."

Luke, onların arkasından kapıyı kapatıp kilitledi, bir süre onların gitmeleri için bekledi ve sonra dışarının ışıklarını kapattı.

"Eh," dedi Sydney mutfaklarının dağınıklığına bakarak. "İyi gitti."

"Çok iyi," dedi Luke, ona gözlerinden okunabilir bir niyetle yaklaşıyordu. Karısının elini tutup ikisini de mutfaktan dışarı sürükledi.

"Dağınıklıkla ilgili bir şey yapmalıyız."

"Yarın."

"Ama..."

Luke, onu tutku dolu bir öpücükle susturdu. Soluk almak için geri çekildiklerinde Syd'in kolları Luke'un boynuna dolmuştu ve Luke'un elleri de Syd'in kalçalarını sıkı sıkı kavramıştı. "Yarın," dedi Luke bir kez daha, şimdi yatak odasına doğru geri geri gidiyorlardı.

"Ah," dedi Syd yatak odasının onu şaşırtan görüntüsüyle karşılaştığında. Birileri, tahmin yürütmesi gerekirse muhtemelen Maddie ve Janey, yatağa gül yaprakları serpmiş ve odayı mumlarla doldurmuştu. "Vay canına."

"Çantada ne var?" diye sordu Luke yatağın başucundaki çekmecelerin üzerinde duran çantayı işaret ederek.

Sydney bakmak için oraya yürüdü. "Tiffany'den. Notta,

"Yeni mağazamdan birkaç parça, böylelikle evliliğiniz doğru şekilde başlayabilir. Sevgilerim ve mutluluk dileklerle, Tiffany, yazıyor."

"Neden çantadan çıkacaklardan birazcık korkuyorum?"

"Muhtemelen Tiffany'den geldiği içindir," dedi Syd bir kahkaha eşliğinde ve çantadaki kırmızı ipek geceliği ve bir şişe masaj yağıyla ne olduğunu bilmediği bir şeyi daha çıkarttı. "Bu ne?" diye sordu elindeki mor plastik alete bakarak; aletin bir ucu daha geniş, diğer ucu daha dardı.

Luke kahkahalara boğuldu. "O bir vibratör, bebeğim."

"Ah!" Syd elindeki vibratörü çantaya geri bırakırken yüzü yanıyordu.

Luke bir kez daha onun tepkisine güldü. "Tiffany tam olarak nasıl bir mağaza açmaya niyetli?" diye sordu gömleğini çıkartıp yatağın Syd'in dikildiği tarafına yürürken.

"Sanırım az önce niyetini biraz gördük."

"Adada böyle bir mağaza ilginç olacak."

"Hadi ya."

"Geceliğe bir bakabilir miyim?"

Sydney ona kırmızı ipek kumaşı uzattı.

Luke, elindekini inceleyerek kaldırdığında Sydney, geceliğin göğüs kısmının tamamen şeffaf olduğunu gördü.

"Bayağı iyi," dedi Luke. "Giysene."

"Bilemiyorum. Hiç benim tarzım değil."

"Oh, hayır, tam da senin tarzın."

"Nereden anladın?" diye sordu Syd kafası karışmış bir şekilde.

"Çok seksi. Senin tarzın da bu. Üzerinde görmem lazım."

"Bu akşam patronluğunuz üzerinizde, Bay Harris."

"Şimdi artık kocanızım, *Bayan* Harris," dedi Luke suratında seksi bir sırıtişla. "Lafımı dinlemek zorundasınız."

"Yeminlerde böyle bir şey geçmiyordu."

"Gözümde kaçmış olmalı. Nasıl böyle bir şeyi atlayabilirdim?"

Syd, kocasının şapşallığına gülüp kafasını salladı. "Fermuarımı açar mısın?"

"Zevkle." Luke, Syd'in fermuarını indirirken omzunu öpüp dişleri arasına kıstırdı. "Bu gece çok güzeldin, Syd. Mac bana nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı."

"Çok tatlısın."

Fermuarın açılmasıyla Luke, işten sertleşmiş ellerini onun sırtından karnına dolaştırdı ve bu, Syd'in özlemle ürpermesine sebep oldu. "Gelinlik içinde nasıl görüneceğini daha önce hayal etmiştim ama gerçeğini gördüğümde hayallerimin hepsi sönük kaldı."

"Düğün güzel miydi? Daha önce bunu hiç yapmadın..."

"Harikaydı." Luke çenesini onun omzuna yerleştirdi. "Neden biliyor musun?"

"İ-h."

"Çünkü gelin sendin. Benim için önemli olan tek şey buydu."

"Luke..."

"Git üzerini değiştir," dedi Luke, Syd'in boynunu öperken. "Acele et."

Syd'i serbest bıraktığında kadının bacakları titriyordu ve banyoya güçlükle yürüyüp gelinliğini çıkarttı, Tiffany'nin ona hediye ettiği yüz kızartıcı geceliği üzerine geçirdi. Onu hiç

şaşırtmayan bir şekilde, göğüsleri tamamen görünüyordu ve geceliğin eteği kalçasının dibinde bitiyor, önemli parçaları güçbela örtüyordu.

“Bu şeyin içinde porno yıldızı gibi görünüyorum,” dedi Syd.

“İşte bunu görmek zorundayım. Çık dışarı ve göster bana.”

“Sabırlı ol.”

“Bu bitmek bilmez günün ardından hiç sabrım kalmadı.”

Syd saçlarını açıp taradı. Makyajını temizledikten sonra dişlerini fırçaladı ve bütün bunları yaparken kendini sürtük gibi hissediyordu. Tiffany’nin kafasından *ne geçiyordu? Eh,* diye düşündü Syd, *işte gidiyorum.*

Luke’un boxer’ıyla yatağın ayakucunda oturduğu yatak odasına döndüğünde Sydney, Tiffany’nin kafasından ne geçtiğini anladı. Kocasının yüzü şehvetle çarpılmıştı.

“Sanırım kalp krizi geçiriyorum.”

“Sana kalp masajı yapmamı ister misin?”

“Hem de nasıl.” Luke kollarını uzattı. “Beni hayata döndür.”

Syd, Luke’un iç çamaşırının önünde beliren sertliğe bakarak onun kucağına çıktı. “Bir parçan çoktan hayata döndü.”

“Bu şey senin için yapılmış,” dedi Luke ince kumaşın üzerinden Syd’in sırtını okşayıp dokunuşunu poposuna kaydırırken.

“Çok fahişe işi.”

“Göz kamaştırıcı. Sen göz kamaştırıyorsun. Ve benimsin. Sonsuza dek. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?”

“Ne kadar?”

“Ömrümde hiç olmadığım kadar.”

"Bunu bilmek de beni mutlu ediyor," dedi Syd, onu öperek. Luke bunu hak ediyordu. "Uzun bir zaman önce konuştuğumuz bir şeyi düşünüyordum ve şimdi evlendiğimize göre..."

"Ooov. Bu senin benimle evlenene kadar koruduğun kişiliğin altından bir cadaloz çıkarttığın bölüm mü?"

"Hah ha. Hiç de bile."

"Ne düşünüyordun, aşkım?"

"Bir başka bebeğim olmasını deneyebilirim."

Baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarını okşayan eller aniden donup kaldı. "Bunu *yapamayacağını* sanıyordum."

"Tüplerin bağlanması operasyonunu terse çevirmeyi deneyeceğim."

"Gerçekten mi?"

Syd kafa salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Çocuğumuz olmayacağı gerçeğiyle barıştım ve böyle iyiyim."

"Çocuk *istemiyor* musun?"

"Buradaki asıl soru, senin isteyip istemediğin. Bana bir keresinde bu riski bir kez daha alamayacağını söyledin. Ona bir şey olmasından hep endişeleneceğini."

"Bunun üzerine çok düşündüm ve senin o zaman söylediğin şeyi de öyle; tanıdığımız kimsenin benim gibi çocuklarını kaybetmediğini ve böylece, belki, benim bütün kötü şansımı tükettiğimi. En azından öyle olduğunu umuyorum. Korku içinde yaşamayı sürdüremem, değil mi?"

"Sen çok cesursun, Syd. Tanıdığım en cesur insansın. Eğer bunu denemek istiyorsan, deneriz."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

Luke kafa salladı ve onu özlem ve aşk dolu bir öpücük için kendine çekti. Etrafına doladığı kollarını sıkılaştırdı ve yatakta dönüp Syd'in üzerine çıktı. Ona bakarken gözleri, sanki her detayı ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

"Ne var?" diye sordu Syd, onun yanağını okşamak için tek elini uzatarak.

"Karım olduğuna inanamıyorum."

"İnan. Başına kaldım."

"Bu gece kendimi dünya üzerindeki en şanslı insan gibi hissediyorum."

"Ben de kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Hayatımın bittiğini sanmıştım ve sen bana devamı olduğunu gösterdin."

Luke, kollarını ona dolayıp o kadar sıkı sarıldı ki Syd, kalplerinin uyum içinde attığını kendi göğsünde hissedebildi. Başını kaldırdığında Syd'in adamın yüzünde gördüğü aşk, başını döndürüp minnetle dolmasına neden oldu.

Elini, Luke'un sırtına dayayıp avuçlarıyla sırtından aşağı kaymaya başladı, iç çamaşırının lastiğine geldiğinde onu da aşağı itti.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, karıcığım?"

"Evet. Beni sevebilirsin."

"Onu zaten yapıyorum."

Kasıklarını Luke'un sertliğine dayadı. "Kanıtla."

"Memnuniyetle."

"Acele et," dedi Sydney iç çamaşırını çıkartırken.

Ereksiyonu karnına yaslanmışken Syd onun altında kıvrandı, Luke'u dokunmasını istediği yere çekmeye çalışıyordu.

"Seni istiyorum," dedi eğer bunu yeterince açık göstermiyorsa diye. "Şimdi."

"Çok talepkârsın. Seninle evlenmeden bu yanını bilmiyordum."

"Evet, biliyordun. Şimdi kapa çeneni ve uslu bir koca olup isteklerimi yerine getir."

Ona gülen Luke, "Tabii, han'fendi," dedi ve hızlı bir hareketle onun içine kaydı.

"Evet." Syd sırtını yataktan doğrulttu ve bacaklarını Luke'a doladı. "İstediğim bu işte."

Luke başını eğip Syd'in göğüs ucunu geceliğin şeffaf kumaşı üzerinden dişledi.

Syd ona o kadar acıkmıştı ki Luke'un, meme ucunu biraz çekiştirmesi ve kalçalarının birkaç vuruşu onu tamamen uçmaya hazır hale getirmişti. "Luke..."

"Efendim, bebeğim?"

"Daha hızlı."

Onun kalçalarını kavrayan Luke, Syd'e istediğini verdi ve bir süre sonra, orgazm ikisini de aynı anda aldı, bu o kadar yoğun, o kadar güzeldi ki Syd'in gözleri yaşardı.

Sydney gökyüzündeki yerinden geri geldiğinde Luke'un yüzüne ve dudaklarına öpücükler kondurmakta olduğunu fark etti.

Luke, "Çok güzel," dedi huşuyla.

"Evet, öyle."

"Ben seni kastetmiştim."

"Ben *bizi* kastetmiştim."

"O da güzel," dedi Luke gülümseyerek.

Syd, kollarını kocasına sımsıkı doladı.

Sonsuza dek onunla olacağı için mutluydu.